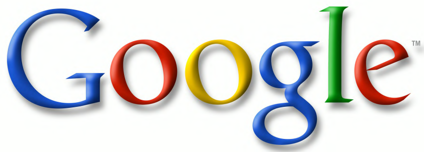
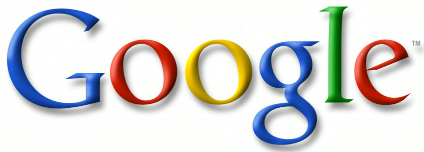

Evangelisk-kristelig
Psalmebog,

til Brug

ved

Kirke- og Huus-Andagt.

Kiøbenhavn, 1819.
Trykt udi det Kongl. Waisenhuses Bogtrykkerie
og paa dets Forlag,
af Carl Frid. Schubart.

Ved kongelig allernaadigst Resolution 13de April 1798 er Vaisenhuset ene og ale forundt Forlags-Rettighed paa denne Eva gelisk-kristelige Psalmebog.

[redacted]

Forerindring.

at samle, vælge og gien-
see disse Psalmer, have de
nd, til hvilke Arbeidet har
t anbetroet, havt for Øine,
s at holde sig paa det nøie-
il de Forestillinger og Ud-
ke, som indbefattes i Skriv-
selv, paa hvilken kristelig
e er befæstet, deels at stem-
det hele Foredrag til Op-
gelse; saa at Kierlighed og
lid til Gud og Christum,
net med virksom Broder-
lighed til alle Mennesker,
t Flid og Lyst ved Pligter-
Udøvelse, saavel i det al-
ndelige Liv, som i Kald og
nd, maatte indaandes

forøges og giøres tækkelige
enhver, som elsker Religi
Tillige har man bestræbt
for at udbrede Lethed og Ti
lighed over det Hele.

Naar gode Mennesker m
finde Trøst og Glæde i de
Andagt ved Psalmerne, og f
Kristendoms Aand under G
Velsignelse maa derved
plantes alt mere og mere
menige Mand, er Hensig
opnaaet, i hvilken Arbe
blev foretaget og fuldført. H
ren give, at Fædrenelan
maa høste Frugt deraf til G
deligheds, til Ordens, til go
lig Virksomheds og uskrøm
Menneskekierligheds Bef
ning og Forfremmelse ig
nem flere Slægtsfølger.

Indhold.

Lov og Takkepsalmer.

Bedepsalmer.

No.

…v- og Takke-Psalmer.

Guds Væsen og Egenskaber.

Mel. Vi troe allesammen paa en Gud.

1. Vi troe, vi Alle troe paa Gud: Himlen skabte han og Jorden. En kierlig Fader er vor Gud; Mennesket hans Slægt er vorden. Daglig Brød han os vil give, Og forsørge vel i Live; Altid han i Nød og Fare Siel og Legem vil bevare. Vi troe paa ham med Haab og Mod; Thi han er mægtig, viis og god.

2. Vi troe paa Sønnen Jesum Christ, Guds eenbaarne Søn, vor Herre, Paa Verdens Frelser, Jesum Christ, Herren til Gud Faders Ære. Han et Menneske er vorden, Korsfæst, død, og lagt i Jorden; Men han lever vor Forsoner; Hos Guds høire Haand han troner. Derfra han kommer vældelig, Naar han skal dømme Jorderig.

[redacted]

8.

...v= og Takke=Psalmer.

Guds Væsen og Egenskaber.

Mel. Vi troe allesammen paa en Gud.

Vi troe, vi Alle troe paa Gud:
mlen skabte han og Jorden. En kier=
Fader er vor Gud; Mennesket hans
ægt er vorden. Daglig Brød han os
give, Og forsørge vel i Live; Altid
s i Nød og Fare Siel og Legem vil
vare. Vi troe paa ham med Haab og
od; Thi han er mægtig, viis og god.

2. Vi troe paa Sønnen Jesum Christ,
uds eenbaarne Søn, vor Herre, Paa
rdens Frelser, Jesum Christ, Herren
Gud Faders Ære. Han et Menneske
vorden, Korsfæst, død, og lagt i Jor=
; Men han lever vor Forsoner; Hos
ds høire Haand han troner. Derfra
kommer vældelig, Naar han skal
me Jorderig.

3. V

3. Vi troe og paa den Hellig Aa
Sendt fra Faderen og Sønnen.
Sandheds, Kraftens, Trøstens Aand
ver os til Gud i Bønnen. Christi
han udbreder, Os til Bod og Bed
leder, Os i Troen han bekræfter,
i Haab om Liv herefter: At vi
ind til Fryd og Fred, Som evig,
varer ved.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

2. Almægtige, algode Gud! Du va
er og bliver! Alt skabtes ved dit Alm
Bud, Din Aande alt opliver.

2. For hver din Skabning sø
du, Og ingen du forlader; Me
især du kom ihu: Miskundelige Fa

3. Din elskelige Søn kom ned
Himlens Herligheder. For Syn
Skyld han Døden leed Korsfæstet
Misdæder.

4. Han har os Livets Vei be
Den Hellige, den Rene: Vor Ve
Liv og Salighed Er Jesus, Jesus en

5. Og end engang fra Him
Skal Jesus Christ nedstige, Fremk
os af Gravene, Og dømme Jorder

6. Vort Haab, vor Kierlighed,
Troe Er Aandens Naadegave. Vi
Lod og Sindets Roe Fra ham alene

7. Vi enes her ved Troens Baand, Alt Jesu Lære, Og synge: Fader, Søn Aand Skee Priis og Tak og Ære!

Mel. Aleneste Gud i Himmerig.

Alene Gud i Himmerig, Skal Lov Priis tilhøre. Han skabte Alt saa vise- Til Held han Alt vil føre. Til syn- Jord han sendte Fred, Med Velbe- han skuer ned Til hver, som ham vil -ikes.

2. Gud! du gav selv dig Faders Navn: Som Børn vi dig tilbede; Vi finde Tryg-hed i din Favn; Du hører naar vi bede. Din Vælde uindskrænket er, Alt hvad du byder, see! det skeer! Vel os for saadan Herre!

3. O Jesu! Guds eenbaarne Søn, Til Held for os udkaaret, Du kom til Adams faldne Kiøn, Blevst hadet, spot-tet, saaret. O! vor Forsoner, sendt fra Gud, Annam vor Bøn, og fri os ud fra hvad os kan fordærve!

4. O Hellig Aand! det er dit Værk, At Sandheds Lys vi finde. I Kamp du gior den Svage stærk, At han kan Seier vinde. Før os ved Troe og Kierlighed Til *Maalet frem, til Salighed, Bønhør, bønhør os. Amen!*

Mel. Vi takke dig, o Gud vor Fader ki

4. Vi takke dig, o Gud! vor kiere F
der! Som os saa meget Godt tilflyde
der; Alt hvad du giør, er os til Ga
og Naade. Tak skee din Naade.

2. Vi takke ogsaa dig, Guds Sø
vor Herre! At du os skienkede din bl
Lære; Saa kierlig du udslettede
Brøde, For os du døde!

3. O! Guds og Jesu Aand
Tak vi sige, At du ledsager os til Sa
heds Rige, Og trøster os, og giør
altid rede, At troe og bede!

4. Dig Fader, Søn og Aand al Pr
tilhører, Du skabte Alt, og Alt til H
du fører! Thi synge vi med Glæde a
sammen: Lov skee dig! Amen.

Mel. O store Gud! din Kierlighed.

5. O store Gud! vi love dig, Alg
Gud! vi takke dig.

2. Hvo er som du i Herligh
Hvo er som du fra Evighed?

3. Dit Navn lovsynge Cherubi
Dit Navn lovsynge Seraphim!

4. Og saliggiorte Mennesker Istem
med din Engle-Hær: Hellig est du
Gud! Hellig est du vor Gud! He
du est vor Gud! Jehova, Zebaoth

5. Din Priis fra Himlens høie
Chor Gienlyder paa den hele Jord.

6. Propheterne kundgiorde dig, Aposte-
lerne forkyndte dig, Og Martyrskaren
priste dig I Dødens Stund høitidelig.

7. Saa priser dig din Kristenhed,
O Gud! i Tid og Evighed.

8. Dig Fader, dig, den sande
Gud, Og Sønnen, som fra dig gik ud.

9. Og din den gode Hellig Aand,
Som samler os ved Troens Baand.

10. Du Guds Eenbaarne Jesu
Christ! Al Sandheds Lærer var du vist.

11. Du bragte Jorden Lys og Fred,
Og gav os Haab om Salighed.

12. Nu løst fra Dødeligheds Baand,
Du sidder hos Guds høire Haand.

13. Men atter skal vi skue dig, En
Dommer over Jorderig.

14. O hielp os! hielp os! vær vor
Trøst, Os som du selv har dyrt forløst!

15. Lys for os ved dit Sandheds
Ord! Og led os frem i dine Spor!

16. Velsign os her til Liv og Siel,
Giv os i Himlen Arv og Deel!

17. Velsign din ganske Kristenhed,
Og alle Jordens Slægter med!

18. At Sandhed, Fred og Ret og Tro
Paa boe, saavidt som Slægter boe.

19. Og alle, alle tiene dig, Forstai
dig og eendrægtelig.

20 O! store Gud! vi love dig! A
gode Gud! vi takke dig!

21. Hvo er som du i Herlighed? Hv
er som du fra Evighed?

22. Til dig, til dig staaer al vor Li
Fra nu og indtil evig Tid.

23. O! hør vor Sang! bønhør voi
Raab! Og styrk vor Siel i Troe i Haab

Mel. Af Hoiheden oprunden er.

6. Guds Priis forkynde Himlene, Hvo
Stiernehæres Tusinde Hans Almagt
Roes udbrede. Hans Tempel er det vid
Rum, Naturen er hans Helligdom, A
Verden ham tilbede! Kommer, kommei
hver sig bøie For den Høie, Og bekiende
Herrens Magt er uden Ende.

2. En Dag den andens Budskab bær
Hoipriselig Alherren er I alle Verdner
Riger. Den samme store Tidende Oı
Gud, vor Gud, den Herlige En Nat de
anden siger. Alting, Alting, os kan la
re: Gud er Herre! Gud er Fader! Alle
Herre, Alles Fader.

3. End lod du ved dit Ord og Bud
Tak være dig, al Naadens Gud! Et stor
Lys oprinde. Hvad i din skiønne Verd

Der Vort svage Øie dunkelt seer Vi der opklaret finde. Herre! Fader! lad Din Ære Altid være Os for Øie, Til Vi see dig i det Høie.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

7. Gud! Herre! hvo kan fatte dig? Allherlige! hvo ligner dig? I Aanders store Rige! Den hele Verden raaber ud, At du er Herren, ene Gud, Fuldkommen uden Lige. Evig, mægtig, Stor og herlig, Viis og kierlig; Dig bør Ære, Ene Lov og Priis og Ære.

2. Du er, du var af Evighed; Og bliver evig, evig ved Alvældig at regiere. Du byder: Verdener fremstaae! Du byder: Verdener forgaae; Thi du, kun du, er Herre. Jorden, Himlen, alt dig priser, Og os viser, Gud! din Styrke. Dybt i Støvet vi dig dyrke.

3. Din Storhed er ufattelig, Et Guddoms Lys omgiver dig, Det intet Øie maaler. Dog er du virksom allesteds, Og hver Verdners vide Kreds, Som Tanken selv ei maaler. Skaber! Herre! Hvo udgrunder Dine Under? Dem vi spore I det Smaae, som i det Store.

4. Hvad vare vi foruden dig? Din *Viisdom aabenbarer sig* I *Himlen* og paa

Jor-

Jorden; Og stedse skal du blive ved, Af-
styre til dit Øiemed, Den hele Skabnings
Orden. Medgang, Modgang, alt
du sender; Thi du kiender, Alting nøie,
Nat er Middag for dit Øie.

5. O Gud! du er Algodheds Gud, Du stedse deler Glæder ud Med runde Faderhænder. I Morgenrødens blide Smiil, I Nattens Dug, i Solens Ild, Du Liv og Fryd nedsender. Enge, Skove, Bierge, Dale, Yndig male Godheds Under. Alt dit Værk er Godheds Under.

6. Saa prise hver med hellig Fryd, Med Høitids Sang og Jubellyd, Ham, alle Herrers Herre! Seer Jordens Skiønhed, Himlens Pragt! Seer her hans Viisdom, Godhed, Magt! O! seer hans Guddoms Ære! Skuer! føler! fryder eder! Og tilbeder Ham vor Fader! Ham ved Jesum Christ vor Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

8. Guds Soel oprinder! hvilken Pragt! Paa nye Naturen lever: Til dig, hvis Haand har alt frembragt, Min hele Siel sig hæver. Og Hiertet henrykt bryder ud: Er Skabningen saa skiøn, o Gud! Hvad maa du selv da være?

2. Jeg i Naturen stor dig seer, O

i Naadens Rige. Alt finder Sielen
r og meer Hvad Ord ei kan udsige.
ndløse Dyb af Kierlighed! Som
gle selv maa svimle ved, Dig in-
n Skabning fatter.

3. Ufattelige Gud! til dig Sig Siel
Hierte hæver, Hvert Knæ i Andagt
ier sig! Dig prise Alt hvad lever! Hale-
ja! vor Gud er stor! Bryd ud i Lov,
rløste Jord! Tilbed vor fælleds Fader.

Mel. Nu kom her Gud fra Engle-Chor.

9. Haleluja! vor Gud er stor, Hans
Magt er uden Ende! I alt, hvad sines
paa vor Jord, Hans Vink, hans Kraft
ikiende! Og Firmamentets Stiernehær
Os Vidne bær: Guds Magt er uden Ende.

2. Til dig, o Gud! os Himlens
Pragt Og Jordens Skiønhed leder;
Din Viisdom og din Skabermagt Til
Alting sig udbreder. Paa Alt din
Faddoms Præg er sat, Ved Dag, ved
Nat Min Siel dit Navn tilbeder.

3. Kun lidt af hvad din Haand har
giort, Mit svage Syn erkiender; Men
dette lidet, o hvor stort! Hvor det min
Andagt tænder! Jeg studser — raaber
henrykt ud: "Dig seer jeg, Gud!
hvorhen jeg Øiet vender."

4. D

4. Og som du Væ̈ldens Herre er, Saa er du Naadens Fader; Thi lad enl Trængsel møde her, Paa dig jeg mig for lader. For Vold og List ei frygter jeg Vil du det ei, Da intet Ondt mig skader

5. Haleluja! vor Gud er stor Hans Navn vil vi bekiende. Han skabte Himlen og vor Jord, Vi kun ti ham os vende. Om Jord og Himme end forgaaer, Hans Rige staaer, Hans Magt er uden Ende.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

10. Kristne! synger høit i Chør: Gud, vor Gud er evig stor, Hellig, mægtig, god og viis, Ham tilhører Lov og Priis. Vi med Fryd istemme da: Han er stor Haleluja! Alle Himle svare: Ja!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

11. Lovsynger Gud den Herlige, Som Verdners Hær fremvinkede: De vidne om hans Ære! Stor er den Herres Maje stæt! I Ydmyghed bør Mennesket Ham daglig Priis frembære. Alle, Alle, være rede At tilbede Gud den Høie, Alles Knæ for ham sig bøie!

2. Høit over Himles Himle staae Din Trone, Gud! og ei forgaaer, D

det Skabte falder. Alt, Alt dit Scepter
le maae, Og fødes, leve, døe, opstaae,
har du almægtig kalder: Godt er,
erre! hvad du byder. Skiønhed
myder Himlen, Jorden. Alt er Viis-
om, Pragt og Orden.

3. Du var og er, og bliver ved. Dit
Væsen ikke Tid og Sted, Og ingen
randse kiender. Dog er du alle lige
er; Ved dig jeg lever, røres, er, Hver
kiebne du mig sender. Lad mig stedse
ste nøie, At dit Øie Seer mit Hierte,
iender al min Fryd og Smerte.

4. Algodheds Gud! din Kierlighed
il alt det Skabte strømmer ned, Og Liv
Held udbreder. Den standser intet Øie-
k, Alt hvad som Livet af dig fik, Sig
it Væsen glæder. Aldrig, Fader! vi
t glemme, Men vor Stemme Høit
il klinge, Dig, Algode! Lov at bringe.

5. Lovsyng din Skaber, o Natur! Lov-
ng, lovsyng hver Kreatur! Hvert Knæ
ham sig bøie. I hvert af Skabnings-
dens Led Jehovas Magt og Kierlighed
mskinner for vort Øie. Kommer, kom-
r, bøier eder Og tilbeder! Evig være
m, vor Gud, Lov, Priis og Ære!

Lover den Herre, den mægtige Konge.

Lovsynger Herren, den Stærke, de

Gode, den Vise! Kommer Forløst
og lad os med Psalmer ham prise! Hvi
er en Gud, Hellig og stor som v
Gud? Alt hvad har Aande ham pris

2. Lovsynger Herren, som unde
fuldt vilde os smykke: Sundhed han
ver, og Velmagt, og Glæder og Lykl
Truer end Nød, Truer end Fare
Død: Dog vil os Herren betrygge.

4. Lovsynger Herren! Velsignel
kom fra det Høie, Kom til vort Arbei
og styrkede os i vor Møie. Synlig
kan Spores i Stad og i Land Forsyne
vaagende Øie.

4. Lovsynger Herren, som styrer
ordner og leder, Som os det Gode en
og af det Onde bereder! Himmel
Jord Raaber: "Vor Skaber er stor
Alting hans Ære udbreder.

5. Lovsynger Herren, I Mennesk
alle tilsammen! Himle ham prise; m
ogsaa ham takkes vor Stammen. H
ren er Gud! Evig vi prise vor Gu
Alt hvad har Liv, svare: Amen!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

13. Ufattelig for Mennesker Er du N
turens Herre! Ufattelig for Engles H
Er, Jehova! din Ære! Du bød og V

...vælded' ud, Og Aander bleve paa ... Bud, Og blive ved at være.

2. Dybt bøier Engelen sig ned, Og ...ng dig tilbeder; Al Verden fuld af ...lighed, Din Majestæt udbreder; ...n ingen, ingen fatter dig; Thi du ... Gud, dig selv kun lig I alle Evigheder.

3. Dybt, dybt i Støvet ogsaa vi ...s bævende nedbøie; I Jesu Navn til...de vi Dig, evig, evig Høie. O! ...a din Himmels Herlighed See altid til ...s Svage ned, Med naadigt Fader-Die.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

14. Vor Gud er evig, viis og stor, ...g mægtig uden Lige! Saa vidner Him...mel, Hav og Jord, Og al Naturens Rige! Ja! hver en Røst i Mark og Skov, I Hav og Luft, hans Stor...heds Lov Høitidelig bebuder.

2. Hist Dagens Soel saa varm og ...lid Fra Øst til Vest sig skynder. Den ...rdner stadig Aarets Tid, Og Frugt...barhed forkynder. Den klæder skiøn vor ...gne Jord, Og fryder hver som paa den ...ver. O! stor er Solens Skaber!

3. Ja Natten selv, den stille Nat, Om ...Herrens *Almagt minder*; Da Maanen ...a *sin Bane sat*, Blandt Stierners Hær ...opri...

oprinder. Hvo saae din Pragt, o Gud hvo saae Det stiernefulde Himmelblaa Og følte ei din Storhed?

4 Til hvilket majestætisk Syn Frem kalder os din Torden, Naar rædsomskiønne Lyn paa Lyn, Forkynde dig for Jorden? Da tænker Støvets ædle Søn: Din Røst, o store Gud! er skiøn, Selv naar den Skræk udbreder!

5. Dig, Herre! priser Ildens Magt, Og Stormens høie Susen, Og Jordens yndefulde Pragt, Og Bølgens hule Brusen. Ja hele Verden stemmer i Den samme Høitidssang som vi: "Stor er Naturens Herre!"

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

15. Skiøn er den Jord som vi betræde, Og skiøn er Himlen, den vi see, Dog skal den ældes, som et Klæde, Og alting ældes skal som de. Kun Himlens, Jordens Skaber, Gud, Han ældes ei; thi han er Gud.

2. See! Solen stiger frem og daler, See! Dage komme, Dage gaae. De skiønne Blomster Vaaren maler, De falme, visne hen, forgaae. Alt hvirvles i *Omvexlinger*; Men evig Gud den samme er.

3. Ja Gud! du var, du er den samme

)u bliver uforanderlig; Thi skal det
ei staae til Skamme, Som jeg
fæstet har paa dig. Du signe kan,
e vil, Har evig Magt og Lyst dertil.
Saa svinde kun al jordisk Glæde!
vige kun hvert jordisk Held! Naar
ods Taarer Øiet væde, Da trøster
t Haab min Siel. Paa Gud jeg
forlader mig, Og han er uforan-

. Alene til dig, Herre Jesu Christ.

Naar Stierners Hær udbreder sig
iit henrykte Øie, Da hæves Tan-
Gud, til dig, Som troner i det
Din den uendelige Magt Har dette
Alt frembragt; Og naar du vil, o
Gud! Du ved dit Bud Fra Intet
Livet ud.
O Herre! du Almægtige! Du Li-
julde Fader! Du signer Alt det Le-
, Paa dig jeg mig forlader; Thi
t første Dieblik, Da jeg til Liv, til
fremgik, Hver Time som jeg lever
Betegnet er Med idel nye Velgier-
r.
Og naar jeg skuer Hav og Jord,
himlens hvalte Bue, Da seer jeg at
agt er stor, At aldrig jeg bør grue.

Mig

Mig ingen Fare kommer paa, Som ved dit Vink jo standse maa; Og naar det med dit Raad bestaaer, Din Haand formaaer, At skabe Vinter om til Vaar.

4. Hvad Nød mig da kan komme til, Til dig vil jeg mig vende. Jeg veed du baade kan og vil Mig Hielp og Redning sende. Hvad du ei bygger det forgaaer; Hvad du velsigner, det bestaaer. O! skienk os din Velsignelse, Almægtige! Du som behersker Himlene.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.

17. Hvor est du, Gud, forfærdelig! Hvo kan, hvo kan bestaae for dig? Din Lyn, din Torden i sin Pragt, Din Storm forkynder os din Magt.

2. Naar du din Vælde lader see, Da bæve Jordens Mægtige; Saasnart du vinker kastes om Al Ondskabs Magt og Herredom.

3. Uskyldigheden staaer du bi, Og giør den fra sin Trængsel fri. Den skiælver ei for Vold og Svig, Som troer og haaber fast paa dig.

4. Thi vil vi have vel i Agt, O store Gud! din Enemagt! Og lyde hvad dit Ord os bød, Og troe paa dig i Liv og Død.

Vor Gud han er saa fast en Borg.

8. Alt skeer, o Gud! som du det vil, ... Bud maa alting lyde, Hvor er den ...gt, det Væsen til, Der kan din Vælde ...de? Du ryster ned som Løv, Du vei- ...bort som Støv, Enhver som Mod- ...d gisr, Og sig formaste tør, At trodse ... sin Styrke.

2. I Mægtige! vor Gud er nær, Den ... Overherre! O! vidner det i Men- ...ster, Og giver Herren Ære! Han hø- ... Alles Raab, Han er Fortrængtes ...aab; O Gud! min Gud! paa dig Vil jeg ...lade mig, I alt hvad mig skal hændes.

3. Du kiender hvad som gavner mig, ... det du vist mig giver; Thi frygter jeg ... Vold, ei Svig, Men fast i Haabet ...er; Gud du er Magtens Gud, Af ... du redder ud. Tryg er jeg i din ...vn, Lov skee dit store Navn! Lov, Priis ... Ære, Amen!

... Jeg leder dig, min Herre og Gud.

9. O Gud! dit Væsens Majestæt Er ... Maal og Ende, Hvo kan din Stor- ... fatte ret? Hvo ret din Vælde kiende? ... er og var af Evighed, Og evig skal ... blive; Og ingen, ingen Skabning ..., Dit Væsen at beskrive.

2. Ja

2. Ja, ingen, ingen Skab
Som fatter dig, o Herre! Men d
Gierninger Forkynde høit din
Hvorhen, til Himmel eller Jor
Syn og Tanke vende, Din Gu
tydelige Spor Vi allevegne kiend

3. Den vidtudstrakte Himmels
Din Herlighed afmaler. Den om
Skabers Magt Høitideligen tale
kaldte Soel og Maane frem,
Stiernehære; Din Kraft endnu op
dem: Almægtig maa du være.

4. Vor Jord er af din Godhe
Din Soel Naturen fryder; Din
Regn i døde Muld Sin Frugtbarh
gyder: Med Korn vor Mark velsig
Og Træer Frugter bærer, Og Dyr
og Fuglehær Os glæder, gavner,

5. Ja du er viis og god og sto
evig, evig Høie! Saa vidner Hi
saa din Jord For vort henrykte Øie
skal vort Hierte idelig Dig elske, d
bede, I alt vi kiende, føle dig, Vor
vort Haab, vor Glæde!

Mel. Den prægtig' Soel, som hele V

20. Stor er du Gud! utalte S
Hære Forkynde høit din Guddoms
og Ære. O! du, som over

der! See Tordners Brag, og
s blide Ynde, Og Nattens Mulm
ns Glands forkynde, At du er

God er du, Gud! og hine Engle
Og vi som Præg af dig i Støvet
Ormen skabtes til Lyksalighed;
Sommer, Høst, for os din God
Selv Vinter-Frost og Hvirvel
maa prise Din Kierlighed.
naar du til Doms vil hele Slægter
Og Jorden skiælver, stolte Stæ
e, Jeg seer din Magt og bæver
den! Du byder Fred! og Skab
sig fryder, At du, hvis Magt al
ngen adlyder, Er Støvets Ven.
Hvi skulde da mit svage Hierte
eg overalt jo kan din Godhed skue,
rig, aldrig den skal slettes ud.
d og Vand al Jordens Kreds om
, Med Haab og Troe jeg dog
e vendte Til dig, min Gud!
Ei Dødens Skræk, ei Gravens
Skygger Forfærde mig: din God
betrygger; Jeg vandrer glad mod
den hen. Frimodig seer jeg Dø
naar den kommer, Frimodig jeg
ner for dig, min Dommer! Min
min Ven!

Mel. Nu vel an! vær frisk til M

21. Evig priset og ophøiet Vær
ren Jehova! Engleskaren, dybt ned
Synger ham: Haleluja! Ogsaa v
Mennesker Prise ham i Støvet her, E
ham, vor gode Fader, Ham som
os forlader.

2. Han, som har grundfæstet Jo
Han, som bredte Himlen ud; Han
i en evig Orden Holder Alt ved All
Bud. Han, som var fra Evighed;
som bliver evig ved: Kun paa han
Haab vi bygge; Kun ved ham vi ere t

3. See, den Hungrige han giver,
en Fader, dagligt Brød; Den Usk
udriver Han fra Trængsel, Vold og
Hos vor Gud er Ret og Dom, Ond
Anlæg styrtes om. Intet, intet f
fælde: Hvo kan staae mod Herrens V

4. Gud, vor Gud os ei forlade
drig, aldrig svigter han. Han vor He
han vor Fader, Hvo er stor og god son
Herlig er hans Varetægt, Lige st
Slægt til Slægt. Priser ham med
Iver, Han som var, og er, og b

Mel. Vreden din afvend, Herre Gud af

22. *Alvidende! dit Øie mig ran*
Hver lønlig Drift, hver Tanke d

Ei noget Ønske i mit Bryst sig
For du det hører.

2. Du følger mig paa alle mine V
du er hos mig ved mit stille L
hver min Daad, som tidt er o
værre, Seer du, o Herre!

3. Gud! hvor kan jeg mig for dit
dølge? Hvor flyer jeg hen, hvor
ei skal følge? Foer jeg til Himl
er du tilstæde, Der er dit Sæd

4. Og foer jeg ned til Havets d
ler, Da er du der; forgieves jeg
ler. End gik jeg did, hvor Morg
oprinder, Du der mig finder.

5. Og kunde jeg mig ind i Natten
, Den skulde mig som Middagsl
de; Thi Mørket selv for dig, Natur
kaber! Sin Mørkhed taber.

6. Lad denne Tanke mig til Viisd
vække, Lad den fra syndig Id og D
mig skrække, Mit hele Liv, ethvert
Skridt lad være Dig, Gud! til V

7. Og glider jeg, lad mig dog i
falde: Du hører dem, som dig om Hi
kalde; Og strider jeg, er du i Ka
ens Hede Med Kraft tilstæde.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

23. Alvidende! du skuer alt, H

Støv, hver Stierne du har talt; I V
den intet foregaaer, Du seer jo, hva
og hvor? og naar? Et Skiul for dig
Mørket har, For dig er Nat som Dag
klar.

2. Nu Riger reiser sig og staae, N
Riger rokkes og forgaae, Nu Døgne
Orme visne hen, Og nu de myldre fre
igien: Saa stort, saa lidet Intet er,
jo dit Øie Alting seer.

3. Saa seer du og, o Gud! til mi
Ethvert mit Skridt er kiendt af di
Den skiulte Tanke i min Siel, Den se
du grant, og seer den heel. Du mærk
hver min Sorg, min Fryd, Du vei
hver min Feil, min Dyd.

4. O! den Forvisning i mit Si
Skal dybt og dybt sig prente ind,
den skal minde kraftelig, Naar Tant
Lyster friste mig. Min Gud, min Do
mer er mig nær; Og han, han al m
Vandel seer.

Mel. Den prægtig' Sool som hele Verd

24. For dig, o Gud! ei Skiulested
finder. Du Tanken seer, før den i m
oprinder, Du skuer klart alt ondt og go
den; Men og du seer hvert Uheld,
mig hænder, Og hører grant hvert S
som jeg opsender Til Himmelen.

O Herre! giv jeg meer og mere
At alt hvad Sielen tænker og be-
Hvert Ord, hver Daad, du alting,
veed. O! aldrig skal mig Synden
hindre, Og stadig jeg ... ...
r bedre, Og ...

Om jeg mig seer forladt, ... udt
, Ja gaaer jeg ned i Dødens mørke
Mit Hierte da skal føle denne Trøst:
mig seer, og at, naar intet Øre
mmer mig, da kan, da vil du høre
Hiertes Røst.

Enhver som troer og bliver døbt.

I Himles Himle troner Gud, Al
ns Gud og Herre! Der lyde Eng-
ans Bud, Og vidne om hans Ære;
ogsaa skuer Herren ned Til os med
s Miskunhed, Han er hos os tilstæde.

O Tanke! du er trøstelig I Livets
Dage: Jeg veed, min Gud er nær
ig; Thi vil jeg ei forsage. Hvor
in Nød og Kummer er, Jeg æng-
, thi Gud er nær; Han kan, han
g hielpe.

Min Tillid ei forgieves er, Gud
naar jeg beder, Han styrker mig i
ser, *Han mig til Dyden leder.*
eg det Gode gierne vil, Og jeg

afmægtig er dertil, Da giver han n
Kræfter.

4. Nær er min Gud, og huld han fe
Naar jeg det Gode fremmer; Og gle
mes det af Mennesker, Min Gud det i
glemmer. Gaaer det end ikke frem m
Held, Saa finder Tanken i min Si
Dog Naade for hans Øie.

5. O Gud! din lyse Herlighed O
fylder Himlens Riger; Men og din Kraf
din Miskunhed Til Jordens Børn ne
stiger. Du Herre! du Retfærdige, D
Allestedsnærværende, Du er mit Haab
min Tillid.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Bor

26. Du Allestedsnærværende! D
Haand i Alt vi kiende; I Stort og Sma
vi grant dig see! Hvorhen vi Øiet vend
Du styrer alting vel For Legem og f
Siel: Du er i Fryd og Nød, Du er
Liv og Død, Hos hver med Kraft tilstæd

2. O Held! som Tanken overgaae
At du er med os, Herre! At haarde
at blide Kaar, Din Viisdoms Gaver er
Du til vort sande Gavn; Thi prise
dit Navn. Hist skal vi klarlig see,
hver din Styrelse Var Miskunhed
Viisdom.

3. Giv at paa hver min Id og Daad,
stedse agter nøie; Thi og mit Hjert-
skiulte Raad Staaer aabent for dit
. Den Tanke lede mig, Til ret at lyde
! Jeg her da vandrer saa, At hist jeg
bestaae, Naar jeg skal see dit Aasyn!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

27. Gud, Herre! dig tilbeder jeg,
din Alviisdoms Under. Usporlig er
mig din Vei, Jo meer jeg den begrun-
. Du er uendelig: Hvo kan begribe
dig? Hvor er en Ledetraad Til dit det
skiulte Raad? Som Engle selv ei fatte.

2. Forunderlig du hvælvede Din store
Himmelbue; Vort Øie med Henrykkelse
Der Solens Lys kan skue. I Orden
fyres der utalte Stierners Hær. Du
er ufattelig! Gud! jeg tilbeder dig! Jeg
tier og tilbeder.

3. Forunderlig i Livets Gang De
Vandrende du leder, Tidt Veien er saa
mørk og trang For den, som dig tilbe-
er; Og Held og Overflod Saa tidt er
Indskabs Lod. Du er ufattelig! Gud
g tilbeder dig, Jeg tier og tilbeder!

4. Men hist, naar med forklaret Sands,
t see du mig tilstæder! Naar Mørket
ver Himmelglands, O! hvor jeg da

mig glæder! Hvor jeg lovsynger da,
HerreJehova! DinViisdomsVei er K
Du giorde alting vel! Dig, dig alene

Mel. Mit Barn frygt den sande G

28. Gud! i alt hvad er og skeer,
Nykt jeg din Viisdom seer. Forend
den blev bereed, Saae du den fra
hed. Saae den Gang, som Al
gaae, Og hvad Udfald Alt skal faae.
hver Tanke grant du saae.

2. Alt forkynder til din Priis,
overvættes viis. Hele Verden, sk
for Bærer idel Viisdoms Spor! H
Straae, hvert Hovedhaar, Hv
Støvgran overgaaer Alt hvad Jo
Kunst formaaer.

3. Alting, Alting raaber ud: K
er al Viisdoms Gud! Skulle vi
paa dig, Fader! lide tryggelig? T
bedste altid seer, Og saa vist tildele
Hvad du veed, ham gavnligt et.

4. Herre! lad din Viisdon
Trøste, styrke idelig! O! jeg d
Livets Vei, Ei forsager, knurrer ei
kan ikke oversee, Hvad som bør,
bør skee, Fader! skee din Villie

Mel. Min Siel nu lover Herr

29. Min Siel skal Herren pri

k Tanke og Begier, Den Stærke,
de, Vise; Vee mig, om jeg ham
nte her! Han vil, han vil tilgive
ig al min Syndedaad, Vil mig med
aft oplive Alt ved sit Naades Raad.
Sorg og Nød han fryder Mit Hierte
d sin Fred, Og hist hos ham jeg ny=
r Hans Himmels Salighed.

2. Alherren lod forkynde Den Frelse,
m han os tilbød: Han faderlig vil
de Enhver, som ikke Pagten brød.
os Gud er ikke Harme, Han tugter
om en Ven; Gud vil sig helst forbar=
e, Han reiser os igien. Hvo paa
Guds Veie bliver Med ham er Herrens
Fred, Ham trindt omkring omgiver
Guds Herrens Miskunhed.

3. Som mod sit Barn en Fader Er
kierlig, overbærende, Saaledes Herren
lader Mod os sin fromme Skaansel see.
Han veed vi ere faldne, Han veed vi ere
Støv, Til Dødens Magt hiemfaldne:
Et synkefærdigt Løv. Som Løv for Hvir=
velvinde, Henfarer Livet bradt; Vi Men=
nesker bortsvinde I Gravens tavse Nat.

4. Guds Herrens Naade ene Urokket
staaer i Evighed; Op I! som Herren
tiene, I Hiertets sande Troefasthed! I
om ved Aandens Styrke, Gaae fre

fra Dyd til Dyd, O kommer! Gud a
dyrke Med Tak og hellig Fryd! Han o
med Naade hører Den, som i Støve
boer, Engang han os henfører Blandt
Engles høie Chor.

5. Tilbedelse og Ære Dig Fader, Sø
og Aand, bør skee, Dit Navn høilov
være Paa Jorden som i Himlene. Tilbe-
delse og Ære Dig Gud, som var og er.
Lad tækkes dig, o Herre! Den Tak t
ofre her. Engang hist i det Høie Vo
Sang er Engles lig, Naar med forkla-
ret Øie Vi evig skue dig.

Mel. Op alle, som paa Jorden boer.

30. Op hver, som Jordens Kreds be-
boer, Lovsynger Gud med Fryd! Vor
Lovsang lyde fra vor Jord Blandt Engles
Jubellyd :,:

2. Os alle Liv, og Kraft og Brød Han
giver ufortient, I al vor Kummer, al
vor Nød Har han os Redning sendt :,:

3. Ak! vi saa megen Synd begaae! Dog
Gud langmodig er: I Straffens Sted
saa tidt vi faae Endog Velgierninger :,:

4. Han være os fremdeles blid, Og
frelse os af Nød, Han signe faderlig vor
Flid, Og give dagligt Brød :,:

5. Hans Naade staae os kraftig bi

...ens vi vandre her; At vi fra Synden
...e fri I Gierning og Begier :,:

6. Han styrke os i virksom Troe, Paa
...rren Jesum Christ, At stadig ham vi
...e fro, Trods Verdens Magt og List :,:

7. Da, mens vi giennem Livet gaae,
... Gud os Lys og Kraft, Og naar vi
...vets Ende naae, Er Gud os Lys og
...raft :,:

...el. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

31. Jeg af din Godhed Livet fik, O
...store Gud og Fader! Og intet, intet Øie-
blik Din Godhed mig forlader. Du styr-
ker og opholder mig, I Livet mig ledsager;
Jeg Glæde, Sundhed, Alt af dig, O
...ode Gud! modtager.

2. O! skulde jeg da nogen Stund Din
...ader-Godhed glemme? Og ikke af mit
...iertes Grund Dig Tak og Priis istem-
...e? Trindt om i Luft og Mark og Skov,
...ra glade Millioner, Den eviggode Ska-
...ers Lov Hviitideligen toner.

3. Jeg ingen din Velgierning vil, O
...ud! uskiønsom nyde; Din Lov skal me-
...ens jeg er til, Fra mine Læber lyde. Ja,
...erre! du er Kierlighed! Din egen Søn
... *sendte: Vor Frelse var dit Øiemed;*
...*r Frelse han fuldendte.*

[redacted]

4. Din Aand ved Ordets Fynd,
Gud! Mig Lyst og Kraft indgyd
Sand Lyst at kiende dine Bud, O
Kraft, til dem at at lyde; Ja jeg v
stamme tillidsfuld, Naar Verden j
forlader: Du var mig stedse blid o
huld, Du var, du er min Fader!

Mel. Naar vi i største Nøden staae.

32. Hvor meget Godt, o Godhe
Gud, Vil du dog kierlig dele ud, T
dem især, som søge dig, Og paa d
Ord forlade sig!

2. Du styrker, qvæger, glæder den
De ledes til din Sandhed frem. D
gior dem Medgangs Timen blid, O
trøster dem i Nødens Tid.

3. Min Siel skal aldrig trætt
ved, At vidne om din Miskunhed; T
uforskyldt saa tidt du mig Velsignede s
rundelig.

4. Og gik end Verden mig imod, V
du dog nær, var du dog god; Til d
jeg raabte, og mit Raab Det hørte d
gav Kraft og Haab.

5. O, priser Herren, han er g
Han aldrig, aldrig os forlod. Forsa
Kristne! fatter Mod! Og priser Herr
han er god!

kommer til mig, sagde Guds Søn.

1. Vor Gud er idel Kierlighed' Fra
Slægt til Slægt han bliver ved Hver
Skabnings Vel at fremme; Han signer
evig alt hvad er, Han signer sine Men-
nesker, Han ingen vil forglemme!

2. Du Fader! skabte os til Held, Du
lader af din Naades-Væld Alt Godt til
os nedflyde; Vi af din milde Godhed fik
Hver nærsom Frugt, hver Læbskedrik,
Som Land og Vand os byde.

3. Du stedse kommer os ihu! Vor hele
Skiebne styrer du I Sorger og i Glæder.
Du er hos os i al vor Nød, Ja, gode Gud!
Og i vor Død Din Fader-Haand os leder.

4. Du minder os saa faderlig, At
hade Synd og lyde dig, Som evig Dy-
den kroner. End synde vi mod dine
Bud, O! da forbarmer du dig, Gud!
Ved Jesum, vor Forsoner.

5. Ja! du er idel Kierlighed, Du bli-
ver evig, evig ved, Vor sande Vel at
fremme. Her stamme vi vor Tak, vor
Fryd; Men hisset vi med Jubellyd Din
Godheds Lov istemme!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

34. O Gud! *din* Miskunhed mod mig,
Hvor kan jeg den beskrive! Skal værd

gen jeg takke dig, Maa mig din Aa-
oplive; Mod mig du giør saa vel
Legem og til Siel. Alt Godt er fra d
Haand, O lær mig ved din Aand,
jeg det ret erkiender!

2. Hvorhen mit glade Øie seer, Hvo
hen sig Tanken vender, Algode Gud j
meer og meer Din Miskunhed erkiende
O! naar jeg seer fra dig, Gud Herr
ned til mig, Gud Jehova! hvad er Jeg
den du har saa kier, Jeg, den du sa
velsigner?

3. Hvor trygt at sætte Lid til dig
Din Haand du aldrig lukker, I Nød d
vederqvæger mig, Forgieves ei jeg suk
ker. Selv den mig skiulte Trang D
saae saa mangen Gang, Før jeg en
bad derom, Du mig i Møde kom Me
Miskunhed og Naade.

4. O Gud din Fader-Kierlighed, Hvo
er den overvættes! Den uforandret vare
ved, Din Godhed kan ei trættes. Du
seer mit sande Gavn, Giv det i Jesu
Navn! Og Herre! snubler jeg Paa Dy
dens trange Vei, O da vær du min
Styrke!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

35. Stor er din Miskunhed, o Sk
er! Den uden Maal og Grændse er.

g Andagt jeg mig taber, Naar jeg din
dheds Under seer. Jeg raaber da med
ryft Siel: Alt hvad du giør er saare
l!

2. Du bød, og see: Naturen smilte
al sin Pragt, som smykket Brud, Du
d: og Livets Brimmel iilte Af dine Al-
gts Hænder ud! Du bød: og Jord og
ft og Hav Til alt, hvad lever, Næring
v.

3. Mig gav du og Forstand at kiende,
t og til mig du skuer ned. O giv, min
ele Siel maa brænde For dig i Tak og
Kierlighed: Giv, at jeg daglig priser dig,
Som daglig er saa god mod mig.

4. Engang dit Fadervink mig byder,
At vandre bort fra denne Jord: Da høiere
min Lovsang lyder Blandt de Forløstes
glade Chor; Med Engle jeg istemmer da,
Allgode Gud! Haleluja!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

36. Gud! du est god, hvor herlig ly-
der Din Godheds Priis fra Slægt til
Slægt; See alt, hvad Aande har sig
fryder Ved dig og ved din Varetægt.
Alt skabtes, lever, glædes ved Din under-
fulde Kierlighed.

2. I Prydelses Pragt du Engen klæder

Du bød, og Grøde spirer frem. Vor Jord opfyldte du med Glæder, Og gav os Kraft at nyde dem. Du giver Helbred, Lykke, Fred: Ja! du, vor Gud er Kierlighed.

3. Fra spæde Aar du os ledsager Med Faderhaand paa Banen frem, I Nød du hører vore Klager, Og naadelig du ender dem; Ja end vi følte, mens vi leed, At du, vor Gud! er Kierlighed.

4. Du gav os Kræfter at fremdrage Vor Vandring her paa Livets Vei, At tidt vi snublede, vi Svage, Men du vor Gud forskiød os ei. Du ledte vore matte Fied Igien til dig ved Kierlighed.

5. O! lad os stedse, gode Fader! Gaae frem, veiledte ved din Haand! Vor Fod din Stie da ei forlader, Vi lyde dig med villig Aand; Thi grant vi see, og glædes ved, At hvert dit Bud er Kierlighed.

6. Saa skal vor Tid i Fred bortile, Du fører os saa tryggelig, Og efter Gravens korte Hvile, Du samler os, vor Gud! til dig. Og da i evig Fryd og Fred Lovsynge vi din Kierlighed.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

37. Lovsynger Gud, I Skabninger! I hans det store Rige! Hans Godhed uden Ende

...de er, Som den er uden Lige. Saa ...t som Himlens Bue gaaer, Er alt af ...n, og Alt bestaaer Ved ham, den evig ...ode.

2. Du bød, o Gud! det rige Hav ...mkring vor Jord at flyde, Og Jordens ...ied du Kræfter gav Sin Frugtbarhed ...t yde. Og Mark, og Skov, og Bierg ...g Dal Frembyde Glæder uden Tal, Din ...odhed Alt forkynder.

3. Ja, gode Gud! din Kierlighed J ...lt, i Alt os fryder, Fra dunstig Skye ...en regner ned, Af Kilden den udflyder. ...ed Solens Straaler varmer den, J Tor... ...en selv velsigner den, Tak være dig, o ...ader!

4. Algode Fader! kun ved dig Alt ...ver, er og røres; Alt ordner du saa ...iselig, Og alt til Held udføres. Dig ...rise al din Skabnings Hær! Din God... ...ed uden Ende er, Som den er uden Lige.

Mel. Hvo som vil salig udi Verden leve.

38. Hvad Lov skal vi dig Gud, vor Fader, bringe? Al Tak er for din Mi... ...kunhed for ringe.

2. Ved dig er alt, hvad er, af intet ...vorden; Du bød, og da blev Himmelen ... Jorden.

3. Di

3. Din Godhed har os Legemer og Livet, Og Sands og Siel og Sielens Kræfter givet.

4. End giver du os Føde, Huus og Klæder, Og Førlighed og Helbred, Fred og Glæder.

5. Og nærmer sig et Uheld, os at skade, Da kan vi trygt os paa dit Værn forlade.

6. Al Sorg og Modgang, som os kan bedrøve, Er Faders Tugtelse og Faders Prøve.

7. Og al vor Nød og Sorg omsider endes, Og ved din Naade os til Fryd omvendes.

8. Du lader os ved Ordet kraftig lære, I Tanke og i Daad dig ret at ære.

9. Du vilde selv ei din Eenbaarne spare, At reise os igien, som faldne vare.

10. Din gode Aand os giver Kraft og Styrke, Naar vi ved helligt Levnet dig vil dyrke.

11. O Gud! din Miskunhed er uden Ende; Med Fryd og Tak, vi det for dig bekiende.

12. Dig prise vi i alle vore Dage, Vor Lov og Tak, o! lad den dig behage!

[illegible] som [illegible] dybt.

9. O Gud! vor Gud! vi prise dig! [illegible] Godhed os tilbede! Os Syndere du [illegible]ing, Fra Last til Dyd vil lede. Gaae [illegible] frem paa Lasters Vei, Os Bedrings [illegible] du nægter ei, Langmodig est du, [illegible]re!

2. Men Straffen, o! den kommer vist, Naar Naadens Tid forsømmes. En hver forhærdet Synder hist Retfærdigen skal dømmes. Lyksalig den! som kiender her Det Ene som fornødent er, Og Gud hin Stemme hører.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ.

10. Retfærdig er du, store Gud! Du hver sin Løn bestemmer. Vee mig, om dine vise Bud Jeg som en Daare glemmer! Giv! jeg i Tide bedrer mig. Retfærdighedens Domme Rædsomt komme, Og ramme strængelig, Naar Naadens Tid er omme.

2. Men kierligt er dit Aasyn vendt Til den, som dig adlyder. Lad Dyd end vorde her miskiendt, Men Udyd stolt sig fryder; Din vise Godhed tydelig Skal hisset aabenbares, Alt opklares, Og Dyd [illegible] Løn af dig Sin Ret skal vederfares.

3. Lær mig at elske dig, o Gud! Og

Dyden

Dydens Vei betræde. Ethvert dit Bud er Viisdoms Bud, At lyde dig er Glæde. O Herre! din Retfærdighed Mit Hierte da ei skrækker, Fryd den vækker, Ved Banens Maal jeg veed Du Seirens Krands mig rækker.

2. Skabelsen.

Mel. Fra Himlen kom den Englestar.

41. Alt hvad som lever, prise Gud! Alt hvad som tænker, takke Gud! Ham love Himmel, Hav og Jord; Thi han er mægtig, viis, og stor.

2. Hvo kan hans store Rige see, Og seer ei den Almægtige? Ved hvem er Alt? hvo er ham lig? O Gud! i Alt vi finde dig.

3. Enhver din Gierning priser dig, Og alt hvad er, det er fra dig. Du er, og var, og bliver ved At være Gud i Evighed.

4. Du er vor Skaber, Godheds Væld, Du skaber Orden, Fryd og Held. Vi lide paa din Miskunhed, O Gud i Tid og Evighed.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

42. Op al den Ting, som Gud har giort, Op Skaberen at prise! Det mindste, han

..n er skabt, er stort, Og kan hans Al..gt vise.

2. Og kom end alle Kongerne I deres ..agt og Vælde, Ei mindste Straae frem..ugte de, Et Vink dem selv kan fælde.

3. Selv Engle-Skaren føler her Sin ..immel-Kraft saa ringe, Et Støv-Gran ..n ei mægtig er Af Intet at frembringe.

4. Nei, ides klare Almagts Spor I ..kabningen sig vise, O Gud! hvor skal ..u finde Ord, Dig værdigen at prise?

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer De Blomster, Jorden pryde? Og al den ..røde fiern og nær, Som Eng og Ager ..de!

6. Hvad skal jeg sige, naar jeg Sang ..f Fugle-Hæren hører? O! meer end ..usind Harpers Klang Den Sind og Hier..er rører.

7. Hvad skal jeg sige, naar om mig Jeg seer den Livets Vrimmel? Og hvad? ..aar Solen reiser sig, Og straaler fra ..uds Himmel.

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer Hvor Stierne-Hæren blinker, Hvor mildt ..nhver imod mig leer, Og op til Himlen ..inker?

9. *Hvad om jeg hørte Aanders Chor, ..om synge Gud til Ære: Halleluja! Gud er stor Hans Navn velsignet være!*

10. Istem hver Slægt paa der
Med hine Aanders Hære: Halel
Gud er stor! Hans Navn velsign

Egen Melodie.

43. Gud! du skabte Jordens
Skabte Himlens hvalte Bue. (
dig jeg allesteds Kan i hver din G
skue. Alt, ja Alt saa lydelig,
forkynder dig: Dig, ved hvem s
rører, Dig, som Alt saa vel

2. Hist fra Himlens fierne B
Endviis de Stierner straale: Alle
Bane gaae: Hvo kan dem, hvo
maale? Du, o Gud! fremkald
Du dem bød at straale frem; O!
met, hvor de glimte Verdners
vi skimte.

3. Her en Jord saa rig og skiør
ket ud med Pragt og Grøde,
Flid den yder Løn, Smiler D
Møde. Mark og Eng og Skov
Bierg og Dal og Gruben selv, H
Rigdom, hver har Ynde, Gud! d
de høit forkynde.

4. Saa det Hav, som stoltelig
Strandene sig bugter; Saa den L
altid rig Jordens Skiød med
frugter. Havet med sin Fiskeho

i Fuglehær, Begge prise dig, o
Begge vidne dig til Ære!
Ogsaa mig din Almagts Haand
Skabnings-Kredsen satte, Gav
jem, gav mig Aand, Til at virk
at fatte. Dog til meer end jor
eld Skabte du, o Gud! min
Gav den Haab om Himmelglæ
t hos dig i Evigheden.
Skaber! Gud! jeg siner ei Al
isdom, al din Naade; Men jeg
it hver din Vei Leder frem til ibel.
O! min Siel skal hæve sig,
nin Fader! op til dig, Prise dig for
Glæde, Dig beundre, dig tilbede.

Hvo ikkun lader Herren raade.

Naar jeg dig tænker, store Ska
Hvis Magt af ingen Grændser
I dyb Forundring jeg mig taber,
ende jeg falder ned. Mit rørte
priser dig, Som skabte Himmel,
og mig.
Du talede, og see det skede, Du
Gud! saa stod det der. Din Al
Vink vor Jord beredde, Beredde
ens Stiernehær. Dit Ord dem
n kaldte frem, Din Kraft endnu
er dem.

3. Du, Herre! faste Grændser s
For Havets Vold og Stormens Ma
Og Frugtbarheds de rige Skatte I
dens Skiød har du nedlagt. Alt h
jeg skuer rundt om mig, Er, lever, vir
Gud! ved dig.

4. Lovsynger da vor Skabers Æ
Tilbeder ham I Mennesker! Gud! st
du vort Haab skal være! Gud stedse
vor Tilflugt er! Vi synge dig Hallelu
Hvo er som du? Gud! Jehova!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aan

45. Den hvalte Himmel, store G
Din Ære breder herlig ud; Og Jord
Hav høitidelig For Mennesket forkyr
dig.

2. Hvo skabte Himlens Stier
hær? Hvo satte Soel og Maane de
Og hvo betegnede den Vei For dem,
de forvildes ei?

3. Hvo har det stolte Hav fre
bragt? Hvo klæder Mark og Skov
Pragt? Hvo foldte ved almægtigt Bl
Luft, Hav og Jord og Alt med Liv?

4. Du, Herre! ved din Guddom
Magt, Har alle, alle Ting frembrag
Din Godheds Under lyse frem: I Al
i Alt vi finde dem.

5. O Gud! vi skue fiern og nær, Hvor stor og god og viis du er. Dybt ...r vi ære dig, vor Gud! Og lyde dine ...se Bud.

6. Saa byder høit Naturens Røst, Og vi vil høre den med Lyst; Og du ...r Fader, giv os Held At følge den ...ed villig Siel!

...el Vaag op, og slaae paa dine Strænge.

46. Almægtige! din Guddoms Ære Fremskinner, hvor jeg skuer hen: Dig Al-lings Skaber, Altings Herre! Forkynder ...le Skabningen. Høit vidner Himmel, Hav og Jord, At du er viis, og god og stor.

2. Det vidner Solen paa din Himmel; Det vidner Nattens Stiernehær; Det vid-ner alt det Skabtes Brimmel, Som ved dig lever, røres, er. Mit Hierte vidner meer i mig: Dybt Herre! jeg tilbeder dig.

3. Men og jeg veed du er min Fader. Det lærte os din elskte Søn. Ved ...m du os vor Synd forlader, Og hører ...r Hierters Bøn. Han Himlen os ...jettede, Hvor mere klart vi dig skal see.

...el. Guds Godhed ville vi prise.

47. Gud, Herre! jeg vil prise Din ...e Skaberm... Rundt om kan Alt mig ..., At du har Alt frembragt. Giv jeg

i Aanden stærk Og andagtsfuld, mig fr der, Og Lov og Tak dig yder, Saa ti jeg seer dit Værk.

2. Din Kraft har dannet Jorden, O Himlens hvalte Blaae; Og Alt i herl Orden Maa uforstyrret gaae. Jeg kan Stort og Smaat Den samme Kraft fo nemme, Jeg henrykt maae istemme: Al Alt er saare godt.

3. Hvor majestætisk træder Din So hver Morgen frem, Oplyser, varme glæder Vort mørke, kolde Hiem! Hv Haand beskrev dens Vei Paa Himlen store Bue? Hvo giorde, at dens Lue slukkes, mindskes ei?

4. Os Luften Liv indgyder, Og Kraf og Munterhed; Og fra dens Væld ned flyder I Regnen Frugtbarhed! Der bru ser Stormens Hær, Der maa, o Gud din Torden, Som skrækker, gavner Jor den, Udraabe hvo du er.

5. Hvo standser Havets Vælde? Hvo kaldte Kilder frem? Bød Floderne at hæl de Mod Havet deres Hiem? Hvo styrer Ildens Magt I Jordens hule Struber? Hvo har i Biergets Gruber Den rige Malm henlagt?

6. Hvis er den Haand, som klæde Saa yndig Bierg og Dal? Hvor Dyr o

Fug

...l sig glæder I tusind, tusind Tal? ...o har besielet mig, Som kan alt dette ...nde, Og mig i Tanken vende, Almæg... ...! til dig?

7. Du Fader, Skaber, Herre! Det ...har du frembragt. Min Siel skal ...ære Din Viisdom, Godhed, Magt. ...g love Himmel, Jord, Luft, Ild og ...and tilsammen, Al Verden sige: Amen! ...r Gud, vor Gud er stor!

Mel. Er lidet Barn saa lysteligt.

48. Lyd høit, min Sang! den hele ...rd I Lov med mig udbryder: "Af Evig... ...d vor Gud er stor!" Fra Himles Himle ...ker: Ja over Alting stor er Gud! Han ...d, og ved hans Guddoms Bud Af In... ...t alt er vorden; Og Stierners Hære ...ede han Talløse ud, som Havets ...and, I majestætisk Orden.

2. Lyd høit, min glade Sang! lyd med ...landt Engles Jubelsange! "Gud Ska... ...ren er Kierlighed!" Gienlyder tusind ...ange: Gud, Skaberen er Kierlighed! ...n bød, og Liv og Kraft kom ned Til ...t hvad leve kunde. Ja! Kierlighed ...Gud, vor Gud. Den Lovsang bry... ...r vældig ud Fra Millioner Munde.

3. Lyd høiere, min Sang! og stig Til

Evighedens Egne! Gud Skaberen, hv
er han lig? Han troner allevegne! Sa
synge Himle, saa vor Jord: Gud
Skaberen, viis, god og stor, Alt, A
han bød at være. Og godt og skiø
stod Alting da! Den Evige, Gud, J
hova, Tilhører Priis og Ære!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

49. Gud Jehova! min Siel til d
Med hellig Lovsang hæver sig; Du bø
og ved dit Almagts Ord Blev Stiern
Hæren, Hav og Jord; Og Jorden, H
vet, Himlene Opfyldte du med Levend

2. Og alle, som fik Liv og Aan
Du mætter ved din runde Haand: D
Haand, som altid aabnet er, Uddel
Glæde til enhver. O store Gud! bo
tog du den, Svandt Alting i sit Intet he

3. For dig, du ene Vældige! T
bede Over-Englene; Og Adams Børn
Jubel-Chor, Med dem istemme: G
er stor! Og evig, evig varer ved Gu
Herrens Magt og Miskunhed!

4. Og jeg, imedens jeg er t
Din Magt, din Godhed prise vil: M
Lovsang her jeg stammer kun, L
fromme Iubler fra min Mund; T
Øret til mit Fryde-Raab. Min Fr
Gud! min Trøst! mit Haab

Mel. I Jesu Navn.

Priis Gud med Sang, Priis
o Menneske! Han hævede dig høit til
ers Rang: Han, som skabte Himle-
en, hvad hans Bliv Har fremvin-
t Liv, Udbrede Herrens Priis, Hver
ning paa sin Viis! I et samlet Ju-
lChor Syng, o Himmel, syng, o
l! Til den gode Skabers Priis!
2. Hvo er som du? O Gud! hvo lig-
dig? Saa blid du kommer Skabnin-
ehn, Signer Alt saa faderlig. Or-
du seer, Og Seraphen du seer. Din
Kierlighed Har begges Lod bereed.
mig, jeg, dit Menneske, Skabtes
it Billede, Skabtes til en Evighed.
3. Gud! hvilken Fryd I denne store
ds! I Luft, paa Jord, i Hav er Liv
yd; Thi du virker allesteds. Torde-
s Brag, Og de lynende Slag: Alt,
forkynder mig, At du est naaderig;
da og med henrykt Siel Priser dig,
odheds Væld! Evig skal jeg prise dig.

Vaag op og slaae paa dine Strænge.

. Din Lov, o Skaber! vil jeg siunge,
høist mig vorde ved dit Bliv. Høit
Slæden fra min Tunge; Alt ogsaa

[redacted]

mig du skienkte Liv! Dig takker jeg evi
delig For Livet, som gik ud fra dig.

2. Din skiønne Soel mit Øie fryde
Og fro jeg hører Fuglene; Hvor meg
Liflighed tilbyder Mig Smag, og Lu
og Følelse! Glad jeg fornemmer Hiert
slaae, Og Tanken i min Siæl opstaa

3. Hvad værdig Tak kan jeg frembæ
For al den Fryd jeg føler her? At le
Herre! dig til Ære, Den Tak, den
dig evig kier. O! lad mit Liv da le
dig, Og lad mig døe dig tækkelig!

4. For Døden kan jeg ikke bæve: I
Liv af Graven spirer frem. Til Eng
Rang du mig vil hæve, Der seer og
ser jeg med dem. Og da mit Liv
vare ved Fra Evighed til Evighed.

5. Priis være dig, o Herre, Her
Dig Livets Kilde, gode Gud! Tal
Millioner ere Til Livet kaldte ved
Bud. Og hver, som lever, er ved
O Gud! vor Gud! saa lykkelig.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

52. Hvo har mig givet Legemet,
Kraften, som opliver det? Hvo gav
hvert mit Ledemod, Og qvægsom Var
i mit Blod? O Gud! min Gud!
Almagts Bliv Gav mig mit Legem,
mig Liv.

2. Hvo har mig givet virksom Siel, ...som føler Haab om evigt Held? Og ...m med Frihed og Forstand Det Gode ... og vælge kan? O Gud! min Gud! ...n Fader=Haand Den gav mig Legem, ..., og Aand.

3. Du byder Solen mildt opgaae, ...emkalder Markens Græs og Straae. ...u virker kraftig med min Flid, At Frug...n kommer i sin Tid. O Gud! min ...ud! din Godhed kun Opholder mig ...ver Levestund.

4. Før jeg blev til, du saae mig alt, Og mine Dage har du talt; Du styrer, ...ordner mine Kaar, Og Sorg og Fryd ...ra dig udgaaer. O Gud! min Gud! ...aa viselig Du giennem Livet leder mig.

5. Ak! uden dig jeg intet var; Af ...ig, af dig jeg alting har! Velsign frem...deles hver min Id, Hielp, at jeg bruger ...et min Tid! O Gud! min Gud! mod...tag min Bøn Ved Herren, Jesum Christ, ...in Søn.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

53. Alt hvad du skabte ved dit Ord Er ...ort og skiønt, o Herre! Skiøn er din Himmel, skiøn din Jord. Alt vidner ...n din Ære. Men meer end hvad vi

skue der Gav du dog dine Mennesker,
Du gav dem Aanders Evner.

2. Ved dem vi kunne kiende dig, O
hvad din Haand frembragte. Ved de
enhver kan kiende sig, Og efter Dyde
tragte. Ved dem vi kunne stige frem O
naae tilsidst vort rette Hiem Hos dig
Evigheden.

3. Høipriset være du vor Gud! D
alle Aanders Fader! Giv, at vi følg
dine Bud, Og hade det, du hader! D
skal vort Liv, vor Fryd bestaae, Naa
Jord og Himmel undergaae, Og Tide
er forsvunden.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

54. Din Godhed, Gud! saa synlig
er Paa denne skiønne Klode; Men aller
meest os Mennesker Velsigner du, Algode!
Os du begavede saa vel, Du gav os en
fornuftig Siel. Dig skee Lov, Priis og
Ære!

2. Ja, Tak, o Gud! at du min Aan
Din Kraft har villet skienke. Den hæve
mig fra Støvets Baand, Dig, Gud! dig
kan jeg tænke: Dig, Herre, over alting
stor! Dig, Herre, som i Lyset boer,
Lys, som ei kan skues.

3. Ved Sielens Kraft fornyer jeg D
svund

[.]ndne Dages Minde. Ved den jeg
[g]iv paa tornet Vei Kan Glædens Roser
[s]ide. I Trængsel seer jeg Hielp og
[K]reft, Paa nøgen Jord den gyldne Høst,
Og Liv i Gravens Mørke.

4. Ja, Fader! Haabet fører mig
Igiennem Dødens Dale. Med Kri[-]
[st]ens Haab jeg tryggelig Kan dig min
[A]and befale. End ei mit Legem skal
[fo]rgaae. I Herlighed det skal opstaae:
Saa sagde din Eenbaarne.

5. O! du som gav mig i min Siel
Dit Præg, du Evighøie! Lad Evighedens
Vee og Vel Mig altid staae for Øie! Lad
aldrig nogen syndig Lyst Rodfæste sig i
dette Bryst, Og Sielens Værd fornedre!

---

3. Forsynet.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

55. Vor Gud er i det Høie, Og i det
Dybe er vor Gud; Hvad skiules for hans
Øie? Hvad styrer han ei ved sit Bud?
Gud overalt tilstede Du virker kraftelig.
Hvor Engle dig tilbede, Hvor Støvet
priser dig. Du Mennesket regierer. Du
rvæger Markens Straae. Du Jord og
Himmel bærer. Du vinker: de forgaae.

2. Ved Solen du udbreder Det skiønn[-]

Lys paa Hav og Land; Dens milde Str
le glæder, Og qvæger Alt hvad føle k
Den hele vide Himmel Og Jordens S
nings-Hær, Og Havets rige Vrimm
Det Alt din Gierning er. Og naadig
tillige Opholder Alt, o Gud! Alt i
store Rige Kun ved din Almagts Bu

3. Den skiønne Morgens Ynde
din Algodhed Vidne bær, Og Bierg
Dal forkynde, At du er allevegne n
Hver Blomst din Godhed maler Med
de Træk for mig, Og Markens Rigd
taler, Og Skovens Pragt om dig.
tusind glade Stemmer Trindt om
lære kan, At du, vor Gud, ei glemm
End ei det mindste Gran.

4. Men, og dit Øie søger Og nø
giennemskuer mig. Selv Nattens Mul
ei dølger Min Tanke og min Daad fo
dig. Lad det fra Synd mig skrække,
Og redde mig fra Fald! Lad det til Dy
mig vække Til Troeskab i mit Kald! D
vil min Fader blive, Mig vogte Nat og
Dag. Det skal min Lyst oplive, At
naae dit Velbehag.

5. O! det er Trøst og Glæde, Og tryg
og himmelsk Sielefred, At du er og til-
stede, Naar Modgang er for mig bered.
Mit stille Suk du hører, Din Bistand
igter ei; Din Faderhaand mig fører

... paa Livets Vei. I Sandhed, og Kummer Jeg seer din Viisdoms... I Dødens søde Slummer Er ... Kraft, o Gud!

... Store Gud, som dig til Wiin.

Skulde jeg min Gud ei prise Evig Herrens Navn? Alle, alle Ting mig ... at han vil mit sande Gavn. Er ... idel Naade, At hans Haand op... mig, Og forsorger faderlig, Og ... mig fra Vaade? Alting endes ... rgaaer; Kun Guds Kierlighed be...

Han fra Evighed Alt kiendte, Hvad ... iener til mit Vel, Og hans God... ig tilvendte Liv og Lys, og Kraft ... ld. For jeg første Tanke tænkte ... lt Omsorg for mig bar, Og hvad ... rnødent var, Han paa Livets Vei ... ienkte. Alting endes og forgaaer; ... Guds Kierlighed bestaaer.

Mod sit elskte Barn forandrer Sig ... lig Fader ei, Skiøndt selvraadigt ... t vandrer Ikke paa den rette Vei. ... i Alt jeg seer en Fader, Eviggode ... rdig: Du mig revser faderlig, Men ... es, men ei hader. Alting endes og ... r; Kun Guds Kierlighed bestaaer.

... da hede Taarer rinde; N...

mig Korset bøier ned; Snart jeg til i
Trøst skal finde, At din Tugt er Kier
hed. Du med Smerte mig vil dr
Ud fra Syndens Slaverie, Som
fandt min Vellyst i, Til din Kierlig
tilbage. Alting endes og forgaa
Kun Guds Kierlighed bestaaer.

5. Evig varer ei vor Smerte: J
disk Modgang har sit Maal. Det
veed, og tidt mit Hierte Deraf hen
Mod og Tal. Naar den kolde Vi
endes, Følger milde Sommer paa: S
til Glæde Korset maa For den Gud
givne vendes. Alting endes og
gaaer; Kun Guds Kierlighed besta

6. Sorg og Glæde du mig giv
Gud, af idel Kierlighed. Du, s
var og er og bliver, See! jeg kna
for dig ned. Fader! du din A
mig sende, At jeg stræber idelig,
at kunne tækkes dig, Indtil Prøvens
har Ende. Da naar Jord og Alt
gaaer, Gud jeg for dit Ansigt staae

Egen Melodie.

57. Nu takker alle Gud og priser
hans Naade! Han styrer Alt, hvad sk
til Gavn og evig Baade. Han fra
Fødsels Stund har ført os faderlig

...for Trang og Tarv tildeelt saa viselig.

2. Den eviggode Gud, han give os ...efter Til Legem og til Siel, Fred, ...undhed, Held og Kræfter; Men frem ...r dette Alt, han give at vi maae Ved ...ine og kristen Dyd i Naade hos ham ...aae.

3. Dig Fader! evig skee Lov, Tak og ...riis og Ære! Din Søn, din Hellig ...aand høilovet evig være, Du Kraftens, ...aadens Gud, som altid var og er, Vel... ...ign al Jordens Slægt, og hver af os især.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

58. Alting tiener dem til Bedste, Som i Sandhed elske Gud. Jeg til ...am min Lid vil fæste, Af al Nød han ...rier ud. Fatter Kiød og Blod end ei ...ans den underfulde Vei; Tryg jeg mig ...og overlader Til min vise, gode Fader.

2. Om han vil, da Lykken smiler, ...iør mig mægtig, stor og rig: Om han ...il, da Modgang hviler, Med sin hele ...ægt paa mig; Trykkende og blide Kaar ...egge fra min Gud jeg faaer; Begge tiene ...ig tilgode; Thi er jeg saa vel tilmode.

3. Alt, ja Alt, min Gud mig sender, ...an, hvis Idræt er mit Held: Sund... ...d, Sygdom, Venner, Fiender, Ar... ...d, Rigdom, Vee og Vel. Han vi...

Sorgen drager mig Bort fra Verden
til sig; Atter han mig Fryd tilmaale
Naar han seer, at Fryd jeg taaler.

4. Døden selv mig da ei skrækker, Ef
ter Død er Liv for mig. Jesus mig a
Graven vækker, Og mig giver Sted ho
sig. Hvad jeg troer og haaber her, De
skal jeg erkiende der. Alting tiener de
til Bedste, Som til Herren Tillid fæste

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

59. Min Gud dit Navn jeg prise vil
Din Lov jeg vil udbrede! Din Godhet
medens jeg er til, Med Tak vil jeg til
bede. Alt hvad jeg føler, hører, seer,
Velgierning, kun Velgierning, er, Kun
Miskunhed og Naade.

2. Til Livet du fremkaldte mig, At
jeg skal Held modtage: Og ufortient jeg
faaer af dig Saa mange glade Dage! Og
i en salig Evighed Er mig et bedre Liv
bered, Som Christus mig tilsiger.

3. Ja uden Maal og Grændse er Det
Gode, du mig skiænker; Du end i Livets
Lidelser Min sande Tarv betænker. Tak
Fader! for hvert Øieblik, Som under
Sorg og Glæde gik! Din Godhed begge
sendte.

4. Mild du oplod din runde Haan

...gav mig, hvad jeg haver: O! giv ... og en nøisom Aand Ved dine gode ...ver. Lær du mig dem at bruge ret, ... a'tid at betænke det: At jeg skal ...gnskab giøre.

5. Lad saa din Naade blive ved, Til ... skal heden fare. Giv, jeg en god Samvittighed Til Enden maa bevare! ...t jeg i Uheld, som i Held Hengiver dig ...in ganske Siel, Dig milde Gud og ...der!

Egen Melodie.

60. Min Aand ved dig, Algode Gud ...ig fryder. I Lov og Tak den glædefuld ...dbryder; Jeg uforskyldt til dette Dieblik Af dig Velgierning paa Velgierning fik.

2. Vort Liv og alt dets Held er jo ...in Naade. Du frelser os af Siels og Legems Vaade. Din Kraft fra Slægt til Slægt er nær hos dem, Som barn... ...ig for dit Aasyn vandre frem.

3. Den stolte Hersker for din Vælde ...ever; Din Arm den Ringe tidt af Stø... ...et hæver. Den Hungrige du mætter rige... ...ig, Og tugter den, som ei forbarmer sig.

4. Naar Faren til din Kirke sig vil nær... ...ne, Du lovet har den vældig at beskier... ...e. Dit Løfte, Gud! staaer fast til evig ...; Thi sætte vi til dig vor hele Lid

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

61. Lov og Priis dig evig være, Verdens Styrer! Viisdoms Gud! Alting vidner om din Ære: Alting skabtes ved dit Bud; Og det Skabte ordner sig, Trives, frydes kun ved dig. Du opholder, du opliver, Du alt Held, al Glæde giver.

2. Ogsaa jeg dig Fader nævner, Og saa jeg er kier for dig. Du mig skienkte Sielens Evner. Du velsigner, styrker mig. Tung er stundom Livets Vei; Men du mig forlader ei. Og din Viisdom mig bereder Her til Evighedens Glæder.

3. Du er nær hvor jeg end vanker; Hvor jeg skuer hen er du. Ja min Siels de skiulte Tanker Før de tænkes, kiender du. Og dit Øie idelig Allevegne skuer mig, Naar jeg glemmer, naar jeg lyder Hvad din vise Lov mig byder.

4. Ene du mit Haab da bliver, Verdens Styrer, Viisdoms Gud! Giv mig Styrke, giv mig Iver Til at følge dine Bud' Tryg og rolig kan jeg da Vandre frem og gaae herfra. Efter Livets korte Dage Gaaer jeg til min Gud tilbage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

62. O Gud! du overskuer Alt I hver en Verdens Alder; Seer Spurven, som

rden faldt, Seer Riget, naar det
. For dig er Alting lige nær, Det
og det Høie; En Verdens Kreds,
d! kun er Et Støvgran for dit Øie.
. Saa stor, saa herlig er du, Gud!
u bør ene raade! Thi Viisdom er
rt dit Bud, Og hvert dit Bud er
e. Med andagtsfuld, med hen-
Siel Jeg priser dig, o Herre! Du
, styrer Alt til Held. Dit Navn
et være!
. Derved jeg holder først og sidst.
Troe jeg ei forlader. Jeg seer det
, jeg veed det vist, At du er os en
: Saa trøstig alle mine Kaar Jeg
dig ihænde, Og evigt Held mig
aaer Engang ved Banens Ende.

Mel. Jesu Sielens lyse Dag.

Sving dig op, forsagte Siel,
din Sorrigs Byrde; Alt hvad
n giør er vel: Han, den gode
e! Om end Fristelsen er svar Og
østen stærke, Jesus Trøsten giver
Hvad kan da mig skrække?
. Tidt desværre jeg min Hu Lod
ynden baare; Derfor Lovens Tru-
r Ængste mig saa saare. Men
vil jeg ei I min Sielevaade; Jesus
rst mig Vei Til at finde Naade

3. Jesu, Herre, du har sagt,
Anger tækkes. Ved din Naade Sy
Magt J mit Hierte svækkes. Og d
din gode Aand Lære mig at bede,
selv med kierlig Haand Vil mig sikke

4. Verdens Daarer sige vel:
Støvet agter! Jeg med Roe og
Siel Verdens Spot foragter!
Gud ei agte mig? Hvi fik jeg da
Hvi har han saa rundelig, Jdel
mig givet?

5. Hvad er vel i Luftens Rum,
i Havets Grunde, Hvad paa J
rundten om, Han mig jo vil und
og Sundhed, Lyst og Held Komn
hans Hænder: Er det kun mit
Vel, Han til mig det sender.

6. End ved Kors jeg ikke d
mistrøste lader; Thi hvem komm
set fra? Fra en kierlig Fader.
i daarlig Synds Begier Jeg min
finder. Da ved milde Tugtelse
mit Hierte minder.

7. Ogsaa de Retfærdige Tidt
hiemsøges; Dyden da ved Lidels
til Gavn forøges. Flyder Taa
saa strid, Mens de udstrøe Sæde
den rige Høstens Tid Bringer H
glæden.

8. Alting, alting skeer til

n gode Hyrde. Op da hver beængs t Siel, Kast paa ham din Byrde! am istemmes Lov og Priis Af os alle mmen! Han er stærk og god og viis. an vil hielpe! Amen!

Mel. Et Barn frygt den sande Gud.

4. Gud! hvor er din Godhed stor, din Himmel, paa din Jord! Intet enneskes Forstand Noksom den ophøie n. Gode Gud din Miskunhed tremmer daglig til os ned, Bliver ig, evig ved.

2. Tak for Alt, hvad godt vi nød! ader! Tak for dagligt Brød! Tak for ordens Frugtbarhed! Tak for Landes oe og Fred! Milde Gud! vi prise dig, ord og Himmel prise dig: Du velsig er faderlig.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

65. O Herre! hvor begynder, Hvor nder sig din Miskunhed! Hvad er som forkynder Dit Forsyns vise Øiemed? ver som du dødst at leve, Du kommer d ihn; Alt hvad hans Tarv kan kræ , Det seer, det giver du. Du Fa r i det Høie! Kun dig vi lide paa; ar ei dit vaagne Øie, Hvad kunde da aae?

[redacted]

Tiden svinder, Verden falder, Siele er udødelig; Du, algode Gud, mi kalder Til et evigt Liv hos dig.

4. Dybt mig trykte Synden ned; Hel lig du min Jammer endte: Du din egen Søn udsendte, Frelse bragte han og Fred. Haabet stiger, Sorgen svinder; Thi ved ham er jeg forløst. Jeg i hans Forsoning finder Kraft til Dyd og salig Trøst.

5. O min Fader! o min Gud! Dig min rørte Siel tilbeder. Viselig du Alting leder, Herlig fører du det ud. Du hvis Rige, Magt og Ære Varig staae i Evighed! Du vil selv min Fader være; Nok for mig til Sielefred.

Egen Melodie.

69. Din Viisdom os, o Herre! leder Til hine Himles Saligheder Igiennem Livets Møisomhed: Og naadelig du os betænker, Og os saa megen Lindring skienker, Og styrker vore matte Fied.

2. Henlægges jeg paa Smertens Leie, Saa tidt du sender Trøst og Pleie, Og paa min Sygdom raader Bod, End skal jeg møisom Brødet sanke, Skal jeg forladt, forskudt omvanke, *Din Aand* mig giver Taal og Mod.

3. Naar Avindsmanden mig bagtale

D

in bedste Gierning fort afmaler, Dit
lbehag da styrker mig; Og glemmer
nnen Venskabs Pligter, Jeg har en
ost, som aldrig sviger, Jeg har en
fast Ven i dig.

4. O store Trøst! med Fader-Øie Du
r til os ned fra det Høie; Dit Barn
ei forlade kan. Om end i Nød mit
sig ender, Jeg veed at du med Faders
ender Vil føre mig til Fredens Land.

5. Gud! lad mig for dit Aasyn van-
, Til Held for mig, til Gavn for an-
e, Da mindskes Veiens Møisomhed.
naar jeg saa mit Løb fuldender, Og
mig Dødens Budskab sender, Da far
r jeg herfra i Fred.

Vaag op og slaae paa dine Strænge.

. O Gud! min Stemme ingenlunde
n værdigen ophøie dig; Med tusind
emmer jeg ei kunde Forkynde hvad du
for mig; Thi alt, hvad du mod mig
t giort Er herligt, underfuldt og stort!

2. Og kunde end min Stemme klinge,
a vidt, som Firmamentet gaaer. Og
de sig min Lovsang svinge Did op hvor
ens Throne staaer, Hvad var den
e Stemmes Klang, Hvor Engler selv
sang!

O 3. M

3. Men jeg kan neppe Fader stamn
O Gud! min bedste Tak er svag. T
du mit Offer vil annamme, Og løn
med dit Velbehag. Du veed min E
liden er, Paa Villien du ene seer.

4. Du mig med Fader-Omhu favn
Og giver Tryghed i dit Skiød. Ei Kr
til Virksomhed jeg savner, Og savner
nødtørftigt Brød. O Fader! al m
Fryd, mit Held Udflyder fra dit G
heds Væld.

5. Fra spæde Ungdoms første Da
Dit blide Forsyn ledte mig; Din Haa
saa tidt mig drog tilbage Fra Ud1yds V
til Dyd og dig. Og vaklede min sva
Fod, Saa gav din Aand mig Kraft
Mod.

6. Ja! dig min svage Sang skal æ
Saalænge Tungen rører sig. Takoffer
jeg dig frembære, Saalænge Hiert
slaaer i mig. Og gaaer jeg ned i Døden
Dal, Mit sidste Suk dig prise skal.

7. Naar da min glade Aand sig svi
ger Til Himlen fri udødelig: Naar d
min Stemme bedre klinger, Og jeg
vorden Engle lig; Blandt deres Cho
jeg synger da Det høiere Haleluja!

Mel. Jesu! din søde Forening at smag

1. Evige Fader! som kierlig regi

immel og Jord, ved dit vældige Bud! t hvad du skabte, ophøier og ærer, Lo- r og priser dit Forsyn, o Gud! Skulde g ene uskiønsom forglemme, Hvad du u faderlig giorde for mig? Nei! jeg vil ve min takkende Stemme, Hæve min nd og mit Hierte til dig.

2. Du har beviist mig din Godhed g Naade, Selv før jeg lærte at stamme it Navn. Tidt har du frelst mig fra re og Vaade. Trofast du stedse har mmet mit Gavn. Kiendte jeg Svage d ikke saa nøie, Hvad mig var tien- ligt til Legem og Siel, Stedse mig fulgte it vaagende Øie, Stedse din Haand ig veiledte saa vel.

3. Ja din Velsignelse, kierligste Fader, Saae jeg fornyet imod mig hver Dag! Og du mig viiste, at du ei for- lader Den, som til dig overgiver sin Sag. Sundhed og Munterhed, Føde g Klæder, Venner, som redelig elskede mig, Ofte endogsaa uskyldige Glæder Har jeg annammet, Algode! af dig.

4. Ei er det Vrede om end du tillader, Vanheld og Trængsel at friste vort Mod; Thi du er stedse *den kierlige Fader*, Og *d din Viisdom* giør Udgangen god. *fte, naar Kummer* laae tungt paa mit *rte, Da mig* husvalte din trøstende

Aand! Du mig ved Ordet Taalmodighed lærte. Styrkede Haabet om Hielp fra din Haand.

5. Ja! naar paa Livets den slibrige Bane Verdens Forførelse lokkede mig, Naar jeg, henrevet af Synndernes Vand, Glemte mig selv og din Himmel, og dig, Gud! du dog mig ikke vilde forglemme, Dyrebart var dig mit evige Vel! I mit Samvittighed talte din Stemme, Rørte, oplyste og frelste min Siel.

6. Derfor jeg hæver min takkende Stemme, Hæver min Aand og mit Hierte til dig. Aldrig, ak! aldrig uskiønsom jeg glemme, Hvad du saa faderlig giorde for mig! Dig jeg ophøier, dig ydmyg jeg ærer, Lover og priser dit Forsyn, o Gud! Himmel og Jord, som du herlig regierer, Synge dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

72. Min Gud! din Priis jeg vil istemme For al din Fader-Miskunhed. O ve mig, om jeg kunde glemme, At du har styret mine Fied: Du var hos mig da Liv jeg fik, Og indtil dette Øieblik.

2. Du gav mig mange sunde Dage, Og mangen Fryd for Sands og Siel. Du lindrede min Nød og Plage, Og endu ...st saa saare vel. Laae skiulte Farer p

[mi]n Vei, Da holdt du mig, jeg snübled' ei.

3. Med Tak jeg falder dig tilfode, O [F]ader lad den tækkes dig! For hvert et [S]iels og Legems Gode I Ydmyghed jeg [t]akker dig, Indtil jeg følger Dødens [K]ald, Min rørte Siel dig prise skal.

4. Du her mig idel Godt har givet; [D]ig al min Lid jeg fæster til. Du og i [D]øden, som i Livet, Min Trøst, min [B]istand blive vil. Da priser jeg i Evig[he]d, O Gud! din Fader-Miskunhed.

Mel. Vreden din afvend.

73. Til dig, o Gud! min Takkesang [je]g hæver: Priis være dig! thi see! jeg [e]r og lever; Og idel Godt af fulde Fa[de]r-Hænder Du mig tilsender.

2. Jeg Legem fik, og Siel og herlig [E]vne. O! meer jeg fik, end jeg for[m]aaer at nævne: Og ved dit Sandheds [O]rd blev jeg forvisset Om Livet hisset.

3. Din Miskunhed hver Dag mig [B]rødet giver. Af Farer mig din stærke [A]rm udriver. Dit vaagne Øie varer [p]aa min Bolig; Thi er jeg rolig.

4. O Gud! paa dig jeg stadig troer og [h]aaber! O Gud! til dig i al min Nød [je]g raaber! Dig vil jeg evig, evig lydig [væ]re: Dig vil jeg ære!

Mel. Op hver, som her paa Jorden b

74. Hvorledes skal jeg prise dig,
godheds rige Væld! Som altid har v
signet mig Til Legem og til Siel.

2. Fra første Stund, jeg Lyset saa
Jeg var dig dyrebar. Du daglig ga
mig Prøver paa, At du min Fader va

3. Du sikkrede saa ømmelig Mi
Barndoms svage Fied. Du revsede sa
faderlig Min Ungdoms Daarlighed.

4. Og idelig paa Livets Sti Din hul
Hielp jeg fandt: Saa mangen Fare dr
forbi, Saa mangen Sorg forsvandt.

5. Jeg ledes ved dit Ord, din Aan
Til Troe, og Haab, og Bøn. Du frel
mig af Syndens Baand Ved Jesu
Christ, din Søn.

6. Nu seer jeg rolig Død og Gra
De ei forfærde mig; Thi han Forja
telsen mig gav Om bedre Liv hos dig.

7. Svag lyder her min Takke-San
Jeg stammer den kun ud; Hist priser j
med Jubel-Sang Dig, vise, gode Gu

Mel. Vreden din afvend.

75. Fra første Øieblik da jeg fik Liv
Almægtige, dit Værn mig har omgive
*Du fra min spæde Barndoms første D
ge Opholdt* mig Svage.

2.

2. Jeg spurgte ikke: hvo skal mig
ære? Min Mund ei kunde Hielp af
begiære. Dog sendte du mig paa
it Børne-Leie Fornøden Pleie.

3. Jeg sørged' ei for Hvilested og Bo-
; Du sørgede, og jeg sov tryg og ro-
. De Farer, som min Siel endnu
ikiendte, Din Haand afvendte.

4. Hvad er vort Liv i al sin Kraft
g Styrke? Ak! let udslukkes det i Dø-
ens Mørke; Dog stedse du blandt tu-
ndhaande Farer Mig tryg bevarer.

5. Du var og er og bliver, Gud! den
samme; Naar skulde vel mit Haab da
staae til Skamme? I Liv og Død, jeg
altid mig forlader Paa dig, min Fader!

Mel. Naar vi i største Nøden staae.

76. Til dig, o Herre! staaer mit
Haab, Du hørte tidt mit Angest-Raab;
g qvalte Smerten end min Røst, Du
ørte Sukket i mit Bryst.

2. Du skuer med Barmhiertighed
il al min tavse Smerte ned; Og ude-
iver Hielpens Stund, Saa veed jeg,
n forhales kun.

3. Du seer det, naar for haardelig
e Byrder vil nedtrykke mig, Du giver
aft at bære dem, Til Hielpens Time
r frem.

4. I Frelsens Time føler jeg, At mi[n] min Tillid skuffed' ei; Og priser dig, A[l]godheds Gud! Som førte mig af N[ø]den ud.

5. Jeg bøier mig i Støvet ned: Prii[s] være, Gud! din Miskunhed! Du tog mi[g] i din Varetægt. Priis være dig fr[a] Slægt til Slægt!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

77. Med Viisdom du, o Gud! re[]gierer Den hele Verdens vide Kreds. Dig jeg mit Hiertes Tak frembærer, Og er med mine Kaar tilfreds; Thi du vor milde Fader er, Og hver din Skabning er dig kier.

2. Med yndig Pragt du aarlig klæder De Blomster, som paa Marken staae. Med frugtbar Regn du Jorden væder, Og glemmer ei det mindste Straae. O! skul[]de du da glemme mig, Naar jeg oprig[]tig elsker dig!

3. Nei før skal Moderen forglemme De Barn, hun fostrer ved sit Bryst, Før du ei skulde blid fornemme, O Gud! min tillidsfulde Røst. Jeg vandrer tryg paa Livets Vei; Du leder mig: jeg fryg[]ter ei.

4. Jeg frygter ei, om Nød og Smerte [Sk]ud møde mig paa Banen her. Om Kum

saarer dybt mit Hierte, Jeg dog i
mmer trøstig er; Thi Nød og Smerte
fra dig, Min Fader, for at bedre mig,

5. Og du vil selv mit Mod oplive, At
idsfuld jeg vandrer frem. Min Frel-
s Ord mig Styrke give; De vise mig
t rette Hiem. Hos dig, o Gud!
Himmerig, Jeg bliver evig lykkelig.

6. Styrk mig, min Gud og milde Fa-
r! I dette faste Haab til dig; At al-
g det min Siel forlader, Hvad end i
rden møder mig; Thi giver eller tager
; Mit Gavn du kommer dog ihu.

Mel. Frisk op, min Siel! forsage ei.

78. Mit Sind og Hierte jeg til Gud,
Og i hans Haand har givet; Til Godt
et Onde falder ud, Af Døden fremgaaer
ivet. At det er sandt, Det veed jeg
rant; Thi Herren er min Fader! Alt
vad mig skeer, Til Held det er; Der-
aa jeg mig forlader.

2. Saa giver jeg mig ganske da, Min
ader! dig ihænde. Du lægge til, du
ge fra: I Alt jeg dig skal kiende. Skee,
ad der vil; Det skeer dog til Mit Gavn,
dig til Ære! I Vee og Vel Skal
r *min Siel Med Taal hengivet være.*

3. Algode Gud! din Villie skee; Den

altid er den Bedste. Jeg levende i
døende Vil dertil Haabet fæste. D
naar dit Bud Mig frier ud, Og Si
ven sig oplader; Jeg hæver mig Til di
til dig, Min eviggode Fader!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg

79. Din Viisdoms og din Raad
Vei, Min Gud! lad mig erkiende; L
aldrig da forsager jeg, I hvad mig end sk
hænde. Jeg rolig venter til Guds Ti
komme vil; Saa kommer Frelsen med, L
hist i Evighed Jeg skal dit Forsyn pri

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

80. Gud er min Hielp! og stade
Paa ham mit Haab jeg bygger. Na
jeg til ham fortrøster mig, Hans Alma
mig betrygger. Mit Suk fra Hiertet b
der ud I Lov og Priis til Gud, min Gu
Han er min Hielp, min Styrke!

Mel. Paa Gud alene.

81. Min Bøn jeg sender, O Fade
op til dig. Min Tarv du kiender; T
du, du skabte mig. O Livets Fade
Du Alting nøie seer, Seer hvad mig s
der, Og hvad mig gavnligt er. Hv
du tillader, Alt til mit Bedste skeer.

2. Dig bør at raade For Legem og Siel; Al Sorg og Vaade Du vender mig til Held. Jeg knurrer ikke, Naar Trang mig bøier ned; Jeg beder ikke Om Overflødighed; Hvad du vil skikke, Det vil jeg nøies med.

3. Ei vil jeg spørge Om mine Dages Tal; Ei vil jeg sørge, Naar jeg bortvandre skal. Min Tid og Alder Saa viis udmaaler du. Naar du mig kalder, Jeg gaaer med freidigt Hu: Naar Hytten falder; Mit Haab, min Trøst er du.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

82. Din Kierlighed, algode Gud, Hold mig i stadigt Minde! Kun i at lyde dine Bud Lad mig min Glæde finde. Da gaaer jeg tryg paa Livets Vei, Mig nedslaae Jordens Sorger ei; Thi, Gud! du er min Fader.

2. Du ledte mig i Barndoms Aar, Og før jeg kunde bede; I blide og ublide Kaar Jeg altid dog fandt Glæde. Den Faders Haand jeg kiendte ei, Som strøede Roser paa min Vei, I hine sorgfri Dage.

3. Nu føler jeg og kiender det, Du var min Ungdoms Leder. Hver Livets *Byrde giør du let*, Og om mit Held du *freder*. *Alt hvad mig tiener*, bedst du

veed. Ja Fader! du er Kierlighed! A dig jeg Alting haaber.

4. Saa komme Sygdom, Sorrig, Nød! Du, Gud! er ved min Side. Al endes ved en salig Død. Du hielpe selv at stride. Vel ham, som her ha dig til Ven! Vel ham! thi du ham le der hen Til evig Glædes Bolig.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

83. Lær mig, gode Gud! at være Fast i Troe og Haab til dig! At jeg dine Raad maa ære, Hvad du end tilskikker mig. Du alvise, gode Gud, Alt saa vel du fører ud. Alting tiener mig til Bedste; Der til jeg min Lid vil fæste.

2. Trøst jeg heraf mig vil sanke For min kummerfulde Siel. O! hvor styrker mig den Tanke: Herren vaager for mit Vel! O! hvor fro, hvor tryggelig, Alt jeg overgiver dig! Og i Alt hvad du mig sender, Jeg din vise Godhed kiender.

3. Vel jeg finder Modgangs Dage Tunge for mit Kiød og Blod; Aldrig vil jeg dog forsage: Thi jeg veed, min Gud er god. Han, hvis Bud er Kierlighed, Ei af Hevn og Harme veed; Han kun minder mig, som Fader, Naar jeg Dydens Vel forlader.

4. O

4. Og i hvilken Livets Alder, End mit Liv lykkes til, Fader! det er dig, som kalder, Trøstig jeg dig følge vil. Jeg da ikke sørger meer: Hist din Viisdoms Vei jeg seer, Seer, hvor herlig du os leder, Og for Alt jeg dig tilbeder.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

84 Gud kan paa Alting raade Bod; Thi bør han ene raade. Han er saa mægtig, viis og god, Og hvad han vil er Naade. O! naar jeg eftertænker det, O! da mit Hierte føler ret, At han mig Alt bør være.

2. Han vogter hver mit Fodefied, Og frier mig fra Farer. Hos ham er bedste Tilflugtssted, Saa vel han mig bevarer. Naar Herrens Øie følger os, Naar Herrens Haand beskiermer os, O! da vi ere trygge.

3. Saa gaaer jeg frem ad Livets Vei, Naa Gud jeg mig forlader; Og Modgang mig nedtrykker ei, Ei Avindsmand mig skader. Engang, alt efter dit Behag Den kommer vist, den glade Dag, Gud! da jeg seer din Frelse.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

5. O Gud! paa dig jeg bygger Al

min Forhaabning her; Naar du mig e betrygger, Spildt al min Omsorg er, Vor Lod, som dig behager, Du deler til os ud: Du giver og du tager; Thi ene du est Gud.

2. Ei skal mit Haab beskiemmes, Naar det er bygt paa dig; Min Id skal heldig fremmes, Naar du velsigner mig. Om Modgangsstorme true, Om Farer komme nær, Saa vil jeg dog ei grue; Du min Fortrøstning er.

3. Ja, om end Alting skulde Mig Svage gaae imod, Saa veed jeg dog tilfulde, At du, o Gud! est god. Du giennem Modgang leder Mig frem til Troe og Dyd. Du her min Siel bereder Til rene Aanders Fryd.

4. Thi bør du ene raade For alle mine Kaar. Min Siels, mit Legems Baade Du ene bedst forstaaer. Giv kun, jeg vel anvender Hver Dag du skienker mig; Naar da jeg Banen ender, Jeg gaaer til Held hos dig.

Egen Melodie.

86. Frygt ei, min Siel! frygt aldrig meer, Om end jeg venneløs mig seer; Om Sygdoms Dage komme, Om Armod vil hiemsøge mig, Paa Gud jeg haaber stade-

lig

...t. Lad hvad der vil kun komme; Snart Trængslers Tid er omme.

2. Jeg gruer ei, om jeg end saae, Al Verden vilde undergaae, Og Rædsler sig udbrede: Om end Fordærvelse og Død Af Luft og Jord og Hav udbrød, Min Gud mig trygt vil lede, Og Redning mig berede.

3. Han skabte mig med Almagtshaand! Han skienkte mig sit Ord, sin Aand; Han frelste mig i Naade. Han aldrig mig forglemme vil, Saa trygt jeg slaaer min Lid dertil; Han ene for mig raade I Velstand og i Vaade!

4. Her er jeg kun i Prøvestand, Guds Himmel er mit Fædreland, Did hen mit Hierte stunder: Der efter korte Nød og Striid, Gud glæder mig til evig Tid. Paa dette Godheds Under Mit Haab og Mod sig grunder.

5. Hvad Moie, Trængsel mig har mødt, Fra første Dag, da jeg blev født, For evig glemt skal være. Thi hisset jeg indtræde skal Iblandt de Herliggiortes Tal, Og Seirens Krone bære Til min Forløsers Ære!

6. For denne store Salighed, Som ved Guds Søn mig er bered, Skal Tak til Gud opstige; Blandt Engle-Chore

Jub

Jubelklang Istemmer jeg min høie Sang Min Fryd i Himlens Rige Al Sands skal overstige.

7. Min Siel, imens jeg lever her, Alt længselfuld i Møde seer, O Jesu! denne Glæde. At see dig i din Herlighed, Den Glæde varer evig ved. Naar vil du mig tilstæde For Tronen frem at træde?

8. Hos dig af jordisk Nød og Qval Til Glæde sig forandre skal; Ei meer den mig omspænder. Men al min Graad skal tørres af; Thi gaaer jeg trøstig til min Grav. Til dig jeg Øiet vender, Og fro jeg Banen ender.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tilfid.

87. Bort! af den Trøst, som ei bestaaer, Naar Dødens Stemme kalder! Naar Mæle, Syn og Sands forgaaer, Al jordisk Trøst henfalder. Ved krudden Stav Jeg til min Grav Ei som en Daare vandrer; Mit bange Bryst Behøver Trøst, Som Døden ei forandrer.

2. Hos dig, o Gud! al Naade boer, Did jeg min Hu vil vende; Jeg af dit trøsterige Ord Kan dig som Fader kiende. I Fryd og Nød, I Liv og Død, En Ven i dig jeg finder. Naar Jordens Lant, Som Røg forsvandt, Din Godhed ei forsvinder.

3. I Fristelsen jeg kunde let Et Daar-
lig Ord udsige, Og spørge: hvad er
Mennesket For den Uendelige? Dog nei?
Jeg seer, O Gud! hvor kier Dig Adams
Slægt maa være. Af Kierlighed Du
sendte ned Til os din Søn, vor Herre.

4. Ja Jesus kom herned fra dig, Og
leed, led og døde; Du, som ved ham
forløste mig, Vil mig ei fra dig støde. Om
Sorg og Nød Ind paa mig brød, Som
Bølgen paa en Klippe; Da seer jeg hen
til Frelseren, Saa kan mit Mod ei glippe.

5. Alvidende! du seer jo til Med vaa-
get Forsyns Øie. Din Almagt kan, din
Godhed vil, Alt til det Bedste foie. Din
Miskunhed Skal vare ved, Min Tarv du
ene kiender; Og altid god Er hver en
Lod, Jeg faaer af dine Hænder.

6. Jeg veed, at jeg i Himmelen Har
Een, jeg tør anraabe: Min Gud, min
faderlige Ven, Paa ham jeg trygt kan haa-
be. Og naar jeg da Skal gaae herfra,
Og Støv til Støv henfalde, Gud dog min
Siel Til evigt Held Miskundelig vil kalde.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

88. Fra Gud vil jeg ei vige, Han vi-
ger ei fra mig. Hans Løfter aldrig svige,
[illegible] over ham fladelig. Hver Dag, hvert
Øie

Dieblik Jeg af hans hulde Raade, T
Siels og Legems Baade, Saa man
Prøver fik.

2. Som Vind og Storm sig vende
Forandrer Verden sig. Min Gud! i din
Hænder Jeg overgiver mig; Thi du fo
andres ei. Du altid er vor Fader. D
aldrig os forlader Paa Livets trang
Vei.

3. Paa dig jeg stadig lider, Din Hiel
jeg bygger paa; Og kommer Nødens T
der, Min Hu til dig skal staae. Hvad ti
mit Bedste er, Du ene veed og kiender
Du Sorg til Fryd omvender, Naa
Fryd du tienligt seer.

4. Er end min Lod ei Glæde De
Stund, jeg vandrer her; Maa jeg end tid
begræde Selvvoldte Lidelser; Hvad er a
Lidelse, Mod hine høie Glæder, Som
Jesus mig bereder Hos sig i Himlene

5. Lad Jorden og dens Riger, Og
Herlighed forgaae! Det Held mig Gu
tilsiger, Dog evig skal bestaae. Mi
Legem smulrer hen I Gravens skuml
Giemme; Min Gud mig ei skal glem
me, Han vækker mig igien.

6. Gud Fader priset være Han kierlig
til os saae. Ved Jesum Christ, vor Her
re, Vi Faldne Naade faae. Ein Aan

hø

han sender ud, Os Svage at veilede Til Himmeriges Glæde; Høilovet være Gud!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

89. Paa dig, min Gud! jeg lide vil, Du min og Alles Fader! For Alt, hvad lever og er til, Din Haand du mild oplader. Du faderlig tildeler hver, Hvad gyldeligt og gavnligt er: Hvi skulde jeg da sørge?

2. De Markens skiønne Lilier, Hvor de forlyste Diet! Og Skovens muntre Fuglehær, Hvor qvidrer den fornøiet; O Gud! du klæder Blomsterne, Og reder Bord for mindste Kræ; Hvi skulde jeg da sørge?

3. Nei! syndig Sorg skal ei min Siel Til Jordens Støv nedtrykke. Jeg under Mennesken større Held, Skiønt jeg har mindre Lykke. Hvad du, min Fader! skienker mig, Kun Naadegave er af dig: Jeg kan jo intet kræve.

4. Min Andagt skal til Himlene Paa Troens Vinger stige; Thi, Fader! din Forjættelse Kan ingenlunde svige. Hvad skulde da nedtrykke mig? Jeg fro vil sætte Lid til dig, Og ingenlunde sørge.

Mel. O kiære Siel, frygt aldrig meer.

... Min Gud! naar jeg kun troer paa

dig, O! da skal intet skrække mig, Hva-
end mig vederfarer. Paa dig jeg har mi-
Tillid sat; Thi du i Sorgens skumle Na-
Mig tryggelig bevarer, Mig vogter og
forsvarer.

2. Her veed jeg, intet møder mig, A-
det jo kommer, Gud! fra dig. Du all-
Ting regierer. Jeg da ei blot i Lykken-
Skiød, Men selv i Modgang og i Nød,
Din Styrelse vil ære, Og taalig Korse-
bære.

3. Ved Korset prøver du min Siel;
Det er jo da mit sande Vel, Og mig til
Dyden leder. Og naar jeg Seier vunde-
faaer, Og hisset for din Trone staaer, Din
Viisdom jeg tilbeder I alle Evigheder.

4. O! lad mig da med Haab og Taal-
Bestandig see til dette Maal! Det Syn
mit Mod opliver. Da har jeg Trøst i
Modgangs Stund, Da har jeg Kraft i
Dødens Blund; Hvo i din Haand sig
giver, Han uforfærdet bliver.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

91. Hvi spørger jeg saa ængstelig: Hvo
sørger for mig Arme? Hvo er den Haand,
som giver mig Brød, Klæder, Huusly,
Varme? Som var alene jeg udsat For
Mangel, og af Gud forladt, Som var e-
Gud min Fader!

2. See Markens skionne Lillier! Ei væ-
rede, ei spinde, Og dog maa Kongers
Prydelser Mod deres Pragt forsvinde.
den, som har smykket Blomsten saa, Hvor
meget mere Omhu maae For Mennesket
han bære?

3. Min Aand er skabt til evig Fryd I
Herlighedens Rige; Did skal og ved Ba-
sunens Lyd Mit Støv engang opstige. O!
da vil han ei heller her Mig nægte, hvad
fornødent er Til Siels og Legems Baade.

4. Saa skal da Frygt og Mishaab ei
Mit Sind og Hierte krænke; Gud vil paa
lovlig Næringsvei Velsignelse mig skienke.
Bedst veed han hvad jeg trænger til;
Han ene kan, og ene vil, Min sande
Velfærd fremme.

5. O Fader! kom vor Tarv ihu! For-
barm dig, Jesu Fader! Vor Angst, vort
Mishaab kiender du, Naar Verden os
forlader. Giv Sielen Lys og Troe at
see Dig Gode, dig den Mægtige, Som
Alt med Viisdom styrer.

Mel. Mit Hierte hvi græmmer du dig.

92. Min Siel! hvi vil du græmme
dig? Hvi frygter du saa ængstelig For
Mangel og for Trang? O! sæt dit Haab
til Godheds Gud, Og mærk hans Veie,
og hans Bud!

2. Han er jo evig viis og stor.
skabte Alting ved sit Ord. Han veet
Tarv og Trang. Han kan velsigne
delig; Han vil velsigne faderlig:

3. Hvo bad til ham, og blev ei h
Hvo blev ei af den Godeført, Som B
ved Faders Haand? Een gav han
en anden meer, Hvad tienligst var,
fik Enhver.

4. O Gud! du est endnu saa rig,
mægtig, saa miskundelig, Som du
altid var. Din Naade og din Vare
Er stedse ny fra Slægt til Slægt.

5. En Daare stoler paa sit Gods:
byder dog ei Døden Trods, Og ki
Himlen ei. Vær du, o Fader! vær
huld; Da savner jeg ei Jordens G

6. Thi den, du ynder, han har
End Gods og Guld: han er dig kier
du velsigner ham. Hans Rigdom er h
Nøisomhed; Hans Haab er Haab
Salighed.

7. Tak skee dig, Jesu! for dit L
Dit høie, vise Guddoms Ord! Det
mig denne Trøst. O! lad det og
fæste mig I Troe til Faderen og dig

(Mel. Jeg beder dig, min Herre og G

93. Jeg haaber, og jeg stadig t

...ud! du mig ei glemmer. Hver
...ings Lod paa denne Jord Du vi...
...stemmer. Ja! din algode Mi...
... Er stor i mangen Maade; Alt,
...i leve, signes ved, Gavst du af
...ade.

Din Forraad aldrig tømmes ud,
... og kan velsigne. O! hvor er
...om dig, vor Gud! I Naad, ...
...kan ligne? Du til det Store, til
...aa, Din Faderhaand udrækker.
...ngt som Verdens Grændser naae,
...lskunhed sig strækker.

Hvi skulde jeg mistvivle da? For
... jeg ei frygter; Jeg veed, hvem
...kommer fra, Naar troe mit Kald
...er. Thi see! han klæder Lilien,
...ekerne han pryder; Saa faaer og
...signelsen, Naar jeg hans Bud
...

O Gud! til dig jeg sætter Lid, Jeg
...e Hænder. Du var mig god i al
..., Saa fro jeg det erkiender. Du
...d mig rundelig, Hvad nøisom jeg
... O du kan aldrig glemme mig,
...er glad mit Hierte.

...el. Jesu! du min Glæde.

...nin Nød og Smerte, O! hvem
...ierte Sig henvende til? Ka...

en Jordens Borger Lette alle Sorger, O
endog han vil. Gud! til dig Jeg ven
mig, Naar jeg dig om Hielp anraab
Jeg da trøstig haaber.

2. Skulde du tillade, Hvad mig er
Skade, Du som skabte mig? Skulde
ei trøste Den, som han forløste, Der bl
sendt af dig? Nei! o nei! Du svigter
Jeg mig trygt paa dig forlader, Evig
de Fader!

3. Bitter Veemods Klage I de tun
Dage Letter Byrden ei. Naar mit Mo
forsvinder, Flere Torne finder Jeg da pa
min Vei! Hielpens Stund Forhales kun
Jeg den rolig oppebier, Og taalmodig tie

4. Du, som bedst mig kiender, Jeg
dine Hænder Mig saa sikker veed. Træn
sel her i Tiden, O! hvor er den lide
Mod en Evighed! Der jeg faaer Hva
jeg attraaer. Og fra Jorden til det Høi
Vender jeg mit Øie.

Mel. Udi min Angest og Nød.

95. Naar Nød omspender mig, In
flyer jeg, Gud! til dig; Du kan mig be
undsætte, Og al min Kummer lette. M
Vel du ene kiender, Det staaer i di
Hænder.

2. Naar Synden frister mig, Da

ke jeg paa dig. Din Kraft er hos den Svage, Hvi skulde jeg forsage? Nei! mod lig vil jeg stride, Og paa din Bistand lide.

3. End truer Modgang mig, Da er jeg tryg ved dig; Du vender Trang og Smerte Til Gavn for Siel og Hierte. Selv Graven bødst du være En Vei til Liv og Ære.

4. Ja! du er Kierlighed, Det giver Sielen Fred. Hvad Ondt tør sig vel nærme Til den, du vil beskierme? Thi vil vi allesammen Dig evig prise, Amen!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

96. Aldrig skal vor Siel forsage: Du, vor Gud! os glemmer ei, End i ...mmerfulde Dage, End paa tornefulde ...ei! Dig skee Lov fra Slægt til Slægt, ...ader! for din Varetægt! Tak al Jor... ...ns Kreds dig yde! Himlene vor Sang ...ienlyde!

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

97. Om jeg end seer mig stedt i Nød, ...eg taalig lider; thi du bød Den kom... ...e, gode Fader! Og godt og kierligt er ...it Bud, Og alt du fører herligt ud. Du aldrig mig forlader, I Liv, i Død, ...u Fader!

2. Naar Modgangs Vægt nedbøier mig, Og Mennesker bortvende sig Fra mig og mine Klager; O Gud! jeg er dog ei forladt; Du skaber Lys i Ned-slers Nat; Og trygt du mig ledsager, Og ender mine Plager.

3. For Døden selv jeg gruer ei: Til bedre Liv er den en Vei, Derom mig Alting minder. Ja om endog en elsket Ven Fra mig ved Døden rives hen; Min Graad ei længe rinder: Jeg hist igien ham finder.

4. Saa lad mit Støv kun smulre hen! Jeg engang glad opstaaer igien, Til Fryd blandt Himlens Hære. Jeg der i Evighedens Fred Skal glemme, at jeg engang led; Og al min Id skal være Algodheds Priis og Ære.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

98. Naar Sorgen mig omspænder, Og Farer true mig, O Gud! jeg Øiet vender Saa længselfuld til dig; Naar i min Sielesmerte Jeg seer kun Død og Grav, O Herre! styrk mit Hierte Med Trøsten, som du gav.

2. Du er hos mig tilstede, Du seer min Trang og Nød. Du aabner Vei til Glæde Igiennem Grav og Død. Du er in hulde Fader, Det lærte Frelseren.

Din Hielp mig ei forlader; Thi lider jeg paa den.

3. Ja! med dit Forsyns Øie Du vaager over mig. Du byder i det Høie; Og Alting lyder dig. Naar du mig Kummer sender, Du sender Trøsten med. O! Godheds Gud jeg kiender Din Kraft, din Trofasthed.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

99. Hvi skulde du dig klage, Og jamre dig, min Siel? Bort al Bekymrings Plage! Gud Herren vil mit Vel. Jeg er i Haabet fro: Gud veed min Sag at vende Til god og herlig Ende; Det kan jeg stadig troe.

2. O Gud! du ei forlader Dit Barn i Nødens Tid. Paa dig, algode Fader! Jeg fæster al min Lid. Seer det end rædsomt ud, Jeg tør dog aldrig grue; Min Frelse skal jeg skue Fra Miskundheders Gud.

3. Du kan jo aldrig glemme, Hvad Nød jeg frister her; Thi vil jeg mig ei græmme, Din Bistand er mig nær. Naar Prøven er forbi, Og du vil Hielp tilskikke, Da kan al Verden ikke Forhindre dig deri.

4. Om Fienders Hær end sværmer, Dit Forsyn er min Borg. Du altid beskiermer, Og lindrer al mi

Sorg. Lad Jordens Vældige Sig end imod mig sætte, De intet dog udrette; Guds Villie maa dog skee.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

100. Til Himlen er mit Hierte vendt, Naar jeg af Angest er omspendt. Naar Verden ei kan hielpe meer, Jeg op til dig, min Fader! seer; Til dig, hvis Trofasthed bestaaer, Om Jord og Himmel end forgaaer.

2. Lad Verden kun fortrøste sig Paa Tant, som skuffer idelig, Paa egen Klogskab, Magt og Mod, Paa Venner, Byrd og Overflod; I Nødens Tid hvad var det Alt? Et Huus paa Sand, som hastig faldt.

3. Jeg kun paa Gud fortrøster mig; Han er saa mild og hielperig. Jeg veed, at han min Fader er, Og Faders Hierte til mig bær. Det giver Sielen salig Fred, End midt i Nød og Bitterhed.

4. Trygt giennem Livet vandrer den, Der Himlens Herre har til Ven. Gaaer han end frem paa tornet Vei, Han sukker, men forsager ei. Hans Prøvetid er snart forbi, Og han fra al sin Kummer fri.

5. Styrk ogsaa mig, o gode Gud! At jeg min Prøve holder ud, Og tører p

[illegible] bliver ved J Lykke og Hengiven[illegible]
Indtil du kierlig fører mig Til
Fred i Himmerig.
. Forklaret da beundrer jeg Dit
[illegible]fulde Forsyns Veiz Du vendte
min Siel til Saan. Jeg evig
[illegible] da dit Navn, Og synger med i
[illegible]-Chor: Vor Gud er viis, og god
[illegible]r!

. Af Dybsens Nød raaber jeg til dig.

. Tungt slaaer mit Hierte bange
[illegible], Og hede Taarer rinde. Jeg [illegible]
sukker Nat og Dag, Som var ei
[illegible] at finde. Rundt om jeg seer kun
[illegible] og Nat, Og raaber: Har mig
forladt? Er han ei meer min Fader?
. For Alt han sørger faderlig, Og
[illegible]il Held han fører. Han hører unge
[illegible]es Skrig, Og Ormens Suk han
[illegible]; Og skulde han mig glemme nu?
Gud! min Gud! mit Haab er du;
[illegible]r og nu min Fader.
. Du skabte mig, og Jesus kom,
[illegible]else mig fra Døden; Du hører i din
[illegible]gdom Da vist mit Suk i Nøden.
[illegible]Verden blev, dit Øie saae Den Vei,
[illegible]ulde vandre paa, Blandt Blomster
[illegible]dt Torne.
[illegible]iin Evighed mig lære skal, Hv[illegible]

disse Tornegroede. Endog hvad her mig synes Qval, Det sender du, Algode! Dit Raad er uransageligt, Dog veed jeg det er faderligt, Hvi skulde jeg forsage?

5. Ja, Herre! du er viis og god, Du saarer og du læger. Det troer jeg vist, og freidigt Mod Mit Hierte vederqvæger; Ei meer det slaaer saa bange Slag; Af Nattens Muim fremlyser Dag! Hos dig, min Gud er Frelse.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

102. Du er min Gud, jeg frygter ei; Ei skal min Klage høres, Om jeg end skal paa tornet Vei Igiennem Livet føres. Jeg veed, du viselig I Alt behandler mig. Jeg trøstes altid ved Din hulde Miskunhed, Den jeg saa tidt har prøvet.

2. Jeg overgiver mig og Mit Til dig og til din Naade! Alt hvad jeg eier, er jo dit, Du derfor og bør raade. Din Styrelse er Held, Du vil mig altid vel; Thi du er Godheds Gud, Som fører Alting ud, Dit Barn til Gavn og Gode.

3. Den Trøste-Tanke qvæger mig, At du ei Dine glemmer; At deres faste Haab til dig Dem ingen Tid beskiæmmer; Bort da hver Frygt og Sorg: Gud er min trygge Borg! Alt hvad han giør er vel;

Mi-

Legem og min Siel Han faderlig
iermer.

Egen Melodie.

1. Hvorfor skulde jeg mig græmi
Herren er Stedse nær: Mig han ei
glemme. Godt er Alt, hvad han
nder; Uforsagt Til hans Magt Jeg
Øie vender.

2. Vil min Gud et Kors tilskikke,
ve mig Haardelig, O! jeg knurrer
Han mig jo saa ofte fryder; Skul
eg Nu da ei Lide, naar han byder!

3. Sielen, Legemet og Livet Er ei
; Er jo dit, Gud! du har det givet.
il end mine Levedage Snarligen
inde hen, Jeg vil dog ei klage.

4. Døden kan os ikke døde; Evigt
Gaaer min Siel Giennem den i
de. Fro til Graven seer mit Øie;
dens Bred Legges ned Jordens
ig og Møie.

5. Og naar Tiden her er omme, Da
vist Jesus Christ I sin Vælde komme!
as Christus, min Forsoner, Mig saa
Fører did, Hvor han evig troner.

6. Skulde jeg da her forsage? Nei!
troer Jesu Ord, Det kan ei bedrage;
t jeg derom er forvisset, Du er min
din, Jesu! her og hisset.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

104. Som Herren det vil føie, Vil jeg mig lade nøie, I al min Id og Daad; Skal ei mit Anslag rykkes, Og skal min Idræt lykkes, Skeer det kun efter Herrens Raad.

2. Jeg intet kan udrette, Vil jeg end daglig trætte Med mødig Sorg min Siel. Til dig, alvise Fader! Jeg Alting overlader. Du giør jo Alt saa saare vel.

3 Du, Herre! har i Livet Med Faderhaand mig give Alt, hvad jeg trænger til. Ei mere jeg begierer; Jeg det endog undværer, Naar du, alvise Gud! det vil.

4. Thi være overgivet I Døden, som i Livet, Dig hvert af mine Kaar! Du, Herre i det Høie! Veed Alting vel at føie, Og herlig Ende Alting faaer.

Mel. O Gud! efter dig mig forlænger.

105: Alt, hvad du mig vil byde, Det bør jeg trolig lyde, Alvise, gode Gud! Ei skal jeg mig formaste, At mønstre eller laste Din Styrelse og dine Bud.

2. Naar mig dit Raad ledsager, Saa bort med alle Klager! Mon du ei vil mit Vel? Selv, naar mig Modgang krænker, Jeg til min Trøst betænker, At den er gavnlig for min Siel.

3. Gud

Gud sender, hvad mig møder, Og Trøst forsøder Al Korsets Bitter[illegible] Det kan mig Viisdom lære, Naar [illegible] kun vil høre Med tillidsfuld Hen[illegible] ed.

For Gud jeg ydmyg tier, Hans [illegible] jeg oppebier, Snart skal den vise [illegible] ad Sorg og Kummer true; Gud [illegible] min Formue; Han over den gi[illegible] mig.

[illegible] Nu vel an! vær frisk til Mode.

Alt, o Herre! alt mig minder [illegible]n blide Miskunhed: Uden Eng[illegible] [illegible]jeg vinder Brødet i mit Ansigts [illegible] Giv! jeg derfor takker dig, Og [illegible] misundelig; Seer jeg end min [illegible] haver Større Deel i dine Gaver. [illegible] Alt, hvad du mig lader nyde, Ei [illegible]ettighed jeg faaer; Du har ene [illegible] at byde Over Dødeliges Kaar. [illegible]rdeler Alles Lod Efter dine vise [illegible] Alt er idel, idel Naade. Alt [illegible]gte til min Baade.

Skee da kun, hvad dig behager! [illegible], tiender bedst mit Gavn. Om [illegible]r, om du tager, Jeg velsigne vil [illegible]n. Hvad der end skal møde mig, [illegible] dog min Siel paa dig. Dig,

 min

min Fader! evig være Priis, Tilbedelse og Ære.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

107. Gav du os ei, hvo skulde da Os al vor Nødtørft give? Dig, Fader! kommer Alting fra. Du holder os ved Live. Forgieves bliver al vor Flid, Hvis ikke i beleilig Tid Du selv den Flid velsigner.

2. See! Guds Velsignelse giør rig, Foruden Sorg og Møie; Thi vil jeg roelig lade mig Med Herrens Gaver nøie. Fortient dog ei det mindste er; Alt, hvad han deler til enhver, Det er af idel Naade.

3. Med ydmyg Tak jeg nyder Alt, Hvad du min Gud vil skienke; Om ikkun lidet mig tilfaldt, Det skal min Ro ei krænke. Jeg veed, at du min Tarv indseer, Og gav just det, og ikke meer; Thi meer var ikke gavnligt.

4. O Fader! jeg har nok i det, Som du vil mig forunde; Ved større Overflod jeg let Paa Afvei føres kunde. Til Verden jeg jo nøgen kom, Og jeg skal ingen Eiendom Med mig i Graven tage.

5. Jeg uden Længsel, Suk og Savn, Her lader Alt tilbage. Kun giv, at jeg ved ærligt Navn Maa ende mine Dage

Og, naar du kalder, giv mig da, At vandre ved din Haand herfra Til evig Glædes Rige.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

108. Kan jeg fuldtakke dig, o Gud! Som saae til mig i Naade? Hvor ofte hialp din Arm mig ud Af al min Sorg og Vaade! Du lettede min tunge Gang; Thi vil jeg gaae med Tak og Sang, Dig, Frelsens Gud! i Møde.

2. Du lod min Modgangs haarde Tid, De mørke Dage, endes; Du bød den kummerfulde Strid Til Fryd og Seier vendes. Igien randt Solen op for mig: Mit hele Hierte priser dig, Jehova! Gud! min Skaber!

3. Tidt maa jeg efter dine Raad Mig under Korset bøie; Men snart af-torrer du den Graad, Som rinder fra mit Øie. Jeg lever op paa ny igien, Og i den Troe, Gud er min Ven! Har Hiertet Trøst og Hvile.

4. Gud være lovet, at jeg kan Den Trøst og Hvile smage! Guds Fred gaaer over al Forstand, Til Jubel blev min Klage. For skialv jeg ved at tænke Gud; Nu raaber jeg frimodig ud: Gud du er søde Fader!

Mel. Vreden din afvend.

109. Dig Herre, Herre, bør ale
Ære! Du vil min Hielp og Tilflu
stedse være; Naar Nød og Skræk sig
min Bolig nærmer, Du mig beskierm

2. Afmægtig sank jeg ned i S
doms Smerte; Ak! Lindring, Lindri
jeg med Suk begierte. Du hørte mi
og snart var du tilrede, Mig at helbre

3. Naar Uvens Had mig fristede
Harme, Jeg søgte Redning kun i d
Arme; Da fik jeg Kraft mod Hevnel
at kiempe, Og Nag at dempe.

4. Naar onde Lyster hos mig vi
raade, Da raabte jeg: Gud! staae n
bi i Naade! Og kraftig drev du Fri
sen tilbage, Og hialp mig Svage.

5. Du satte min Hengivenhed
Prøve, Og vilde mig i Bøn og Ti
øve; Jeg i det Kors, din Viisdom
tilsendte, Din Godhed kiendte.

6. Kort Prøven var. Om A
nen var Klage, Om Morgenen var i
Suk tilbage! I Alt, hvad du here
vil tilskikke, Jeg knurrer ikke.

7. Du elsker mig, og vil mit Be
fremme. Giv! at jeg aldrig maa
Om hu glemme, Og at min Vandel
mine Dage Maa dig behage.

8. Dig, Herre, Herre, bør alene
e! Du stedse al min Trøst, mit Haab
være! Og hist jeg dig, Du Stærke,
ke, Vise, Skal evig prise.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

9. Halleluja! Gud er min Deel I
og Velstands Dage; Tungt var
Suk, træt var min Siel, Bemodig
min Klage; Men Herren haver
min Røst. Halleluja! Han er min
st, Min trygge Værn, min Glæde.
2. I Kummer sender han min Aand
Frelse fra det Høie. Paa hans
naaderige Haand Jeg fæstede mit
; Da fik jeg Mod og Haab og Troe;
fik jeg Lys og Sielerοe: Mit Suk i
sang endte.
3. Halleluja! Gud Herren er Den, vi
ene dyrke. Han er os alle, alle nær
d Miskunhed og Styrke. Han skaf-
den Fortrængte Ret, Og til enhver ud-
er det, Som til hans Gavn behøves.
4. Velsign fremdeles os vor Gud!
hør os, naar vi bede! Og giv, at
ie vise Bud Til Dyd os stedse lede!
n os din Fred da viger ei, Og hisset
vit Forsyns Vei Beundrende skal prise.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

111. For dig, o Gud! ei gielder Stand, Ei Rigdom eller Vælde: Den høie som den ringe Mand, Eens begge hos dig gielde. Høilovet, Fader! være du! Du kommer lige meldt ihu Hvert Menneske paa Jorden.

2. Din Soel oprinder for enhver, Og Jorden giver Grøde; Een Trøst, eet Haab for alle er, For alle Jesus døde. For hver, som vandrer her for dig, Oplader du dit Himmerig, For Ringe som for Høie.

3. Den Ringe til sin Trøst da veed, At du er og hans Skaber, Og at du i din Herlighed, Ham ei af Sigte taber. Og alle see vi til din Priis, At du i Alt er god og viis, Og Alles, Alles Fader.

---

4. Forløsningen ved Jesum.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

112. Op! stemmer i med Englers Sang: Vor Gud bør Lov og Ære! Den frelste Jord med Jubelklang Tak-Offer ham frembære! Thi ved hans Søn, som Døden led, Kom Lys, og Liv, og Salighed Til Jordens faldne Slægter. Nu ort al Tvivl og Sorg og Nag! Ve

har Herren Velbehag Til Jordens
ne Slægter.
2. Held os! vor Dommer blev vor
, Vor Frygt blev Haab og Glæde;
os! vi ham i Himmelen Skal takke
ilbede. O du! som fødtes til vort
, O du! som døde til vort Gavn,
i Himlen troner, Der med din
er hersker du, Kom os med Miskun
ihu, Ophøiede Forsoner!

Som Gud Skaber, . . Hellig Aand.

3. Gud saae alt det, han havde
et; Og see! det alt var godt og stort,
Alt forkyndte Herrens Priis: At han
mægtig, god og viis.
2. Ved sit det almagtsfulde Bliv Gav
den hele Skabning Liv, Og Fryd og
ft, og Overflod; Thi han er mægtig,
og god.
3. Og gjennem alle Himle klang De
Engles Jubelsang: "Jehovas Viis
, Godhed, Magt, Har Alting, Al
vel fuldbragt!"
4. Dog frem for Alting Mennesket
et og Alt forkynde det; Guds eget
lede det bar; Thi Sielen viis og hel
var.
5. Men see! den Skabning, som fik
Prøven dybt, ak! dybt nedfaldt

Blev Dødens Rov, thi Synden kom: Ak! ind i Herrens Helligdom.

6. Da saae du, Gud, i Miskundhed, Halleluja! til Jorden ned, Til Jorden Jesus Christus kom, At rense Herrens Helligdom.

7. Han, Verdens Lys og Salighed, Forkyndte, bragte os Guds Fred; Var lydig under Spot og Nød, Ja! lydig indtil Korsets Død.

8. Nu tabte Synd og Død sin Magt: Det er fuldbragt! det er fuldbragt! Det Ord han raabte i sin Død, Og Jord og Himmel det gienlød.

9. Gud saae, hvad Jesus havde giort; Og see! det Alt var godt og stort. O! naadefulde andet Bliv, Som gav den faldne Skabning Liv!

10. Nu synge Engles glade Chor: Halleluja! vor Gud er stor! Og alle Frelste synge med: Dig, Jesu! Priis i Evighed!

11. Jeg af mit ganske Hierte troer Det dyrebare Afskeds-Ord; Thi evig staaer hvad du har sagt: Det er fuldbragt! det er fuldbragt!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.

114. Guds Søn! som ingen, ingen Meer, Din Faders Billede du er; Fra ha

... Jorden ned; Til ham du gik
...lighed.

2. I Tanken alt jeg skuer dig, Men
... overvælder mig. Din Kamps
...eiers store Løn Ei fattes kan af Sto=
... Søn.

3. Men hist blandt rene Aanders
... Forklaret jeg dig skue skal; Alt
... du er, og er for mig, Jeg skuer
... og priser dig.

4. Der, mens jeg maa blandt Grave
... Jeg holder fast ved Kristnes Troe:
... du ved Lærdom, Liv og Død, Har
...ist vor Slægt fra Sielens Nød.

5. Du stred og vandt, og gik da hen
Til Herlighed hos Faderen: Og til den
...yd, du nyder der, Du indbød dine
Mennesker.

6. Sid hver dig dyrke redelig, Og
...liggiøres hist med dig! O! du, som
...de alles Gavn, Al Jorden prise høit
...it Navn.

Mel. Dagen viger og gaaer bort.

115. O! det var et Glædens Bud,
Det, som sendtes os af Gud: Det, at
... hans Miskunhed Os en Frelse er bered.

2. Hvo fra Synd omvender sig, Og
... angrer redelig, Og nu ikke synder
... Ham den store Frelse skeer.

3. Gud! dit Ord saaledes lød: T
vil ei en Synders Død; Men at ha
omvender sig, Og da lever, Gu
hos dig.

4. Atter lyder saa dit Ord: Hvo so
bliver døbt og troer, Ikke han fortab
skal, Evigt Liv han arve skal.

5. Herrens Ord staaer evig fast, O
end Jord og Himmel brast; Derfor lid
jeg derpaa, At og jeg skal Redning faa

6. Jesus Christus han er den, So
os bragte Redningen; Han til Døden l
dig var, Og vort Haab grundfæstet ha

7. O! det er et Glædens Bud, D
som sendtes os fra Gud: Det, at ve
hans Miskunhed Sligt et Held er os berel

Mel. Jesu! din søde Foreening at smage.

116. Kierligste Jesu! min Aand s
ophæver, Henrykt og fuld af Beundrin
til dig! Hiertet af Vemod vel inderli
bæver, Ved at erindre din Smerte fo
mig; Men ved din Død fik jeg Adgan
til Livet, Og naar jeg stræber at ligne di
Dyd, Da er for din Skyld min Brød
tilgivet, Da kan jeg vente mig Himm
lens Fryd.

2. Tak for dit Ord, som os kraftel
lærte Veien at finde til Dyd og til Fre
Tak for din Blidhed ved Haan og i Gr

... for din Død, du taalmodigen ... Tak for det Lys, som din Vandel ... eder Over din Læres velgiørende Bud! ... min takfulde Siel dig tilbeder: ... min Frelser! du sendtes fra Gud.

3. Giv, min Forløser! o giv du mig ... ter! Hvad kan jeg Stakkel formaae ... dig? Giv, at jeg stræber med Nid... efter, Mere og mere at vorde dig ... Da skal min Vandel forkynde din ... Virke for Brødre til Held og til ... Da skal jeg hisset blandt Englenes ... Evig lovsynge dit herlige Navn!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

117. Min Jesu! aldrig skal jeg glem... Din underfulde Kierlighed. O! vee mig, om jeg kunde glemme, Hvad du for mig, mig Synder, led. Hoilovet være ... Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

2. O! jeg vil knæle og tilbede, Og ... prise, takke, elske dig; Giv, al min Id ... al min Glæde Maa være den, at tak... dig! Mit Levnet prise Jesu Navn, Det dyrebare Jesu Navn!

3. Naar da min sidste Time kommer, Saa vandrer jeg herfra i Fred. Du min ... sener og min Dommer! Du dømmer ... med Miskunhed. Hoilovet være Je... Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Chr

118. O Jesu! du har elsket mig,
Synder overmaade; Jeg aldrig
fuldtakke dig For al din hulde Na
Du viste mig paa Sandheds Vei.
for min Syndebrøde Led og døde,
det jeg skulde ei Gaae Syndens S
imøde.

2. O du, min Lærer, Frelser,
Du al min Trøst i Livet! Hielp, at
nytter troligen Det Haab, du mig
givet! Hielp, at i Troe og Hellighed
mig til dig henvender, Dig erkiender,
deri bliver ved, Til jeg mit Liv fulden

3. Trygt gaaer jeg da al Kisdets Ga
Gaaer giennem Gravens Mørke. Da
du min Sieletrang, Og i min Troe
styrke! Da lyse du for mine Fied!
være du tilstæde, Mig at lede Ind
din Salighed, Til evig Himmelgla

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

119. Lov og Tak og evig Ære
dig, Guds eenbaarne Søn! Du en
ser vilde være For det faldne Adamskl
Milde Jesu! lær du mig, At jeg vand
rettelig; Lad i dine Fied mig træde,
kun deri finde Glæde.

2. Aldrig skal jeg da forsage,
Korset trykker mig! Da skal jeg i

...ngs Dage, Som i Medgang elske dig. ...g dig elsker til min Død; Og da svin... ...e al min Nød. Hvad du led og hvad ... lærte Trøste, styrke skal mit Hierte.

Mel. Jesus han er Synders Ven.

120. Jesus Christus er vor Ven! ...ette Ord kan Modet vække. Han os ...iser Himmelen, Naar os Helvede vil ...række. Jil da, Synder! til ham ...en; Jesus Christus er vor Ven!

2. Jesu Christus er vor Ven! Der... ...e kom han ned til Jorden. O den ...læde! Frelseren Selv et Menneske er ...orden. Jil da, Synder! til ham ...en; Jesus Christus er vor Ven!

3. Guds Eenbaarne er vor Ven! ...et forandrer Frygt til Glæde. Dom ...g Straf ei truer den, Som vil i hans ...odspor træde. Jil da, Synder! til ...am hen; Jesus Christus er vor Ven!

4. Jesus Christus er vor Ven! Kun ...d ham vi vorde rene. Han vil os ...ed Gud igien, Gud igien med os for... ...e. Jil da, Synder! til ham hen; ...an er eet med Faderen!

5. Trofast Jesus er vor Ven. Altid ...hans Hielp tilrede, Styrker os, naar ...elsen Vil paa Lasters Vei os lede.

Jil

Iil da, Synder! til ham hen; Jesu Christus er vor Ven!

6. Jesus os forlader ei, Og ham Dine os ledsage. Snuble vi paa D dens Vei, Holder, reiser han de Svage Iil da, Synder! til ham hen: Jesu Christus er vor Ven!

7. End er han de Faldnes Ven, Al tid vil han sig forbarme; Strækker u mod Synderen Broderlig de aabne Ar me. Iil da, Synder! til ham hen Jesus Christus er vor Ven!

8. Kierlig rækker han os Haand, Naar vi kun vor Jammer kiende, Og med angergiven Aand Kun til ham, ti ham os vende. Iil da, Synder! til ham hen; Evig bliver han vor Ven!

9. Tak, o Jesu! dig vor Ven! O en Frelser er du vorden; Og dig skienkt Faderen Magt i Himlen og paa Jor den. O! vi ile til dig hen! Dig vo Frelser! dig vor Ven!

Egen Melodie.

121. Jeg ved Jesum fryder mig! O hvad er den Glæde lig? Den er Trost i Modgangs Tid, Og gior Medgang dob belt blid.

2. Jeg ved Jesum fryder mig. Se

... hengaa han sig. Efter, følger jeg
... Bud, Han da fører mig til Gud.
3. Jeg ved Jesum fryder mig! Han
... styrker kraftelig. Fro jeg gaaer den
...re Vei; Thi han mig forlader ei.
4. Jeg ved Jesum fryder mig! Fast
... staaer, trods Verdens Svig, Og
... fast mod Verdens Magt; Jesus
... mig uforsagt.
5. Jeg ved Jesum fryder mig! Døden
...er ei skrækkelig; Thi den finder mig
..., Og jeg sover hen i Fred.
6. Jeg ved Jesum fryder mig! Han
... tager op til sig. Han mig har be-
... et Sted I sin Himmels Herlighed.
7. Jesu! ja jeg fryder mig, Alfor-
...mende, ved dig! Evig jeg med Ju-
...lyd Synger: Jesus er min Fryd!

...el. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

122. O du, de Angergivnes Ven,
Som kom til os fra Himmelen, Du
...ore Sielehyrde! Hvor trøsterigt dit
Hyrde-Navn: Du aabner mig din hulde
...avn, Og letter mig min Byrde.
2. Din Hyrdestemme, o hvor mild
Den kalder hver, som farer vild; Vel
...n, som Stemmen hører! Du kalder
... fra Mørket ud; Fra Syndens Mørk
...til Gud, Til Lys og Liv os fører.

3. Fra Synden du og mig udr
Frelst ved dit eget Blod jeg blev, S
evig din at være; Thi vil jeg aldrig n
igien Til Verdens Trældom vende h
Fra dig, min sande Herre!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

123. Med høi og festlig Jubelkla
Skal de Gienløstes Frydesang Dig Jes
Christus ære! Du steg fra Himlens H
lighed Til Jordens faldne Slægter ne
Dit Navn velsignet være! Du est kom
men At udbrede Haab og Glæde, Og
Svage At befrie fra Syndens Plage.

2. Nedsendt til os fra Sandheds Gu
Du spredte Kundskabs Straaler ud
Mørkets skumle Rige! Du lærte os s
blidelig At kiende ham, som sendte di
Med ham os at forlige. Ved dine Læ
Du os byder Høie Dyder; Priis d
være For din dyrebare Lære!

3. Dit hele Liv var virksom Dy
At gavne os var ene Fryd, O Jesu! f
dit Hierte. Utrøstet ingen fra dig g
Husvalelse de alle fik, Som Hielp h
dig begierte. I dit Fodspor Held u
bredtes, Flux adspredtes Sorgens Kl
ge, Vantroes Mulm og Sygdom
Plage.

4. Din Faders store Viemed S

tig du med Lydighed Og villigen fuld-
ite! Og nu det faldne Adamskiøn Fra
ind, og Syndens bitre Løn Befrielse
 vente. Over Døden Vandt du
ier. Jeg nu eier Ved dig, Herre!
)eret til Himlens Ære.

5. Med høi og festlig Jubelklang
al de Gienløstes Frydesang Dig, Je-
Christus ære! Op til din Himmels
rlighed Du gik herfra, men bliver ved
andt dit Folk at være. Christe Jesu!
r Forsoner. Du som troner I det
ie! Alles Knæ for dig sig bøie!

Mel. Jesu du min Glæde.

4. Jesu! du os give, At vi troe
blive; Vi da ere fri. Du os Fri-
skienker Fra de tunge Lænker, Syn-
holdt os i. Verdens Pragt Og
ers Magt Os ei skal i Trældom føre,
 vi vil tilhøre.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

5. O Jesu! du saa mangelund Til
ist og Haab oplod din Mund: Endog
sidste Afskedsraab Gav salig Trøst,
saligt Haab.

2. Da du den sidste Vaande leed, Du
de dit Hoved ned, Og raabte høit:

Angergivnes Ven, Og trøster æ
Hierte. Saa føler da min Siel
Trøst, At ogsaa mig du har forløst;
onde Lysters Trylleri Du giør mig
Og staaer i Fristelsen mig bi.

3. Giv mig af din Barmhiertig
At leve dig til Ære; Og for din
Kierlighed Taknemmelig at være; L
ske Næsten inderlig, Som du, o Je
elskte mig; Indtil jeg vandrer paa dit
Af Verden ud Til evig Salighed hos

4. Gud Fader være Lov og P
Som saae til os i Naade! Den Herr
su vært Priis, Som frelste os af Va
Priis være og den Hellig Aand,
løser os fra Mørkheds Baand, Og
os til Dyd og Fred, Og Salighed!
være Tak i Evighed!

Egen Melodie.

129. Til Jorden kom Du blid og f
O Jesu Christ! vor Herre! Du o
Guds Helligdom Bragte Sandheds

2. Men Vold og Svig Forfulgte
Saa stor var Jordens Brøde! Du
led taalmodelig, Bad, tilgav, og

3. O Jesu! vær Mig altid nær
kan du selv mit Hierte. Giv, jeg
vandrer her, Som du selv mig

4. Thi see! jeg maa Saa varsom gaae, jeg skal ikke falde; Styrk mig, at jeg bestaae, Naar min Gud vil kalde.

5. Da gaaer jeg hen Til Faderen, Min Skyld har han tilgivet. Jeg skal arve Himmelen; Jeg skal arve Livet!

Mel. Fra Himlen høit komme vi her.

130. Gud elskte saa det faldne Kiøn, At han gav sin eenbaarne Søn. Hvo paa ham troer, og bedrer sig, Han skal ei døe evindelig.

2. Hvo er, som dette gransker ud? O Jesu Christ! du var hos Gud, Og fra din Himmels Herlighed For os du steg til Jorden ned.

3. Ja! du, som eengang holder Dom, At frelse mig fra Synd du kom! Priis være sagt i Evighed Din grændseløse Kierlighed.

4. Var ikke din Forløsnings Trøst, Hvor var da Ro for dette Bryst? Lad din Velgierning idelig Til Troe og Dyd fremskynde mig.

5. Jeg uden Redning tabte Alt, Hvis til forsætlig Synd jeg faldt; O! denne Tanke skrække mig, Naar Synden lokker bort fra dig.

6. Da lyder jeg dit Guddoms Ord:

Jeg da af ganske Hierte troer: Saa elske Gud det faldne Kiøn, At han gav sin eenbaarne Søn.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

131. Min Gud! naar Verdner styrte om, Naar Alt forkynder Skræk og Dom, Da frække Ondskab bæver; Jeg, uforsagt ved Verdners Fald, Min Frelser, Jesum, skue skal, Min Frelser, ham som lever. N..ar jeg her kun Ham kan tækkes, Jeg ei skrækkes, Naar han kommer; Thi min Frelser er min Dommer.

Egen Melodie.

132. Jesu! Dydens milde Lærer! Du, hvis Vandel Uskyld var; Taalig Spot og Qval du bar. Din forløste Slægt dig ærer! Skue fra Himlen til os ned! Fyld hvert Hierte med din Fred!

2. Lad ei Verdens Tant mig blinde, Jesu! saa jeg glemmer dig; At du led, og led for mig, Være mig i stadigt Minde At jeg i min Prøvestand, Dine Fodspor følge kan.

3. Giv, jeg meer og meer erkiender, Alt, hvad du er for min Siel! Du i Livet er mit Held, Og mit Haab, naar Livet ender. O! de mødefulde Fied Lønnet ist med Salighed.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde.

133. Jeg kiender ham, som jeg har overgivet Min hele Siel til evig Eiendom. Han Veien er, han Sandhed er og Livet. Han ned til os med Naadens Fylde kom. O! vel mig, Jesu! dig jeg kiender! Til dig, som Frelseren, min Tillid sig henvender.

2. Lyksalige de Øren, som dig hørte, Lyksalige de Øien, som dig saae, Da du dit Liv blandt Menneskene førte, Du, som for os i Døden vilde gaae! Men jeg og skal engang med Glæde Dit Ansigt skue hist i Herlighedens Sæde.

3. O søde Haab! o Trøst foruden Lige! Din stærke Haand oplod mig Himmelen. Og fra mit Bryst tidt Længsels Sukke stige, At komme did, hvor du for os gik hen. O! jeg hos dig skal have Livet, Og see den Herlighed, din Fader dig har givet.

4. O Jesu! lad mig altid dig tilhøre. Din Haand, din Kraft veilede mine Fied, At sikre Trin jeg maa paa Banen giøre, Og naae mit Maal, en evig Salighed! Paa dig jeg troer, paa dig jeg haaber; Thi vist du hører den, som dig med Troe anraaber.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

134. Det er min Trøst, mit Haab, min Ære, Hvad jeg om dig, min Frelser! veed. Jeg agter Alt for Tant at høre Mod denne Kundskabs Herlighed. For mig du end i Døden gik, Og Haab om evigt Liv jeg fik.

2. Lad aldrig Vantroe mig forblinde Og røve mig din høie Trøst! Falsk Lære lad ei Seier vinde Og døve Sandheds milde Røst; Saa jeg forglemte, hvad du er For dine frelste Mennesker.

3. Din blide Lærdom os opliver, Naar Frygt og Tvivl i Sielen er. Dit Ord os Lyst og Styrke giver, At vorde bedre Mennesker; Og nærmer sig vor Afskeds Tid, Dit Livsens Ord giør Døden blid.

4. O Jesu! lad mig dig bekiende Med hver min Daad, i alt mit Liv. Og naar min Prøvetid har Ende, O! du mig da din Naade giv, At jeg dit Ansigt skue maa, Og i din Herlighed indgaae.

Egen Melodie.

135. I Jesu Navn Bør al vor Gierning skee. Om den skal vorde os til Held og Gavn, Og ei til Fordervelse. Al den Idræt, Som begyndes i det, Frem til det Gode gaaer, Indtil den Maalet naaer.

At for Legem og for Siel Derved fremmes kan vort Vel, Og Gud deraf Ære faaer.

2. I Jesu Navn, Paa Jesu eget Bud, Paakalde vi med Tillid Herrens Navn, Prise vi med Tak vor Gud! Mægtig han er, Hvad han byder det skeer. Al Godhed er hos Gud! Al Viisdom er hos Gud! Stadig vi da haabe maa, At naar ham vi lide paa, Alting heldigt falder ud.

3. I Jesu Navn Vi leve og vi døe. I Livet han os holder i sin Favn; Han os favner, naar vi døe. Eengang han skal, Ved sit mægtige Kald Os vække vældelig, Og føre os til sig. Jesu som os har forløst, Lig vi da med Englerøst Synge Priis evindelig.

5. Jesu Fødsel.

Vexelsang.

Mel. Jesu er vort Haab, vor Trøst.

Chor.

136. See! han kommer, Jesus Christ! Alles Knæe for ham sig bøie! Sandheds Lærer, Jesus Christ, Sendt os fra den Evighøie. O tilbeder Mennesker! Lys og Liv hos Jesum er.

[redacted]

Menighed.

2. Til os kommer han, Guds Søn, Syndeskylden at udslette; Og med Adams faldne Kiøn Naadepagten at oprette. Os til Held er Jesus fød, Os til Held er Jesus død.

Chor og Menighed.

3. Kom du, Ærens Konge! kom, Sandheds Lærer, Saliggiører! Jorden er din Eiendom: Dig vor Priis og Tak tilhører. I dit Navn skal bøje sig Hvert et Knæ paa Jorderig!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

137. Tak, Jesu, Frelser, at du kom! Vi møde i din Helligdom Med Andagt og med Glæde. O! giv, at dig til Vel- behag Vi helligholde denne Dag, Og værdigen tilbede!

2. Ved dig kom Lys og Salighed. Til os Fortabte steg du ned, Med Gud os at forsone. Ved dig os Himlen aabnet er. O! eengang vi dig skue der Paa Herlig- hedens Trone!

3. Da synge vi i Engle Chor: O Je- su, Frelser! du er stor! Du var, du er, *og bliver.* Og Himles Himle svare da: *Halleluja!* Halleluja! Han var, han er, *han bliver.*

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

138. O Jesu vor Forsoner! Sc
kom til Jorderig, Med høie Jubeltoı
Vi glade prise dig! O store Kierligh
Hvert Knæ for dig sig bøie: Fra
nen i det Høie Steg du til Støvet
2. Gaaer ud i Verdens Riger
Fredens Sendebud! Til Alle,
siger: Hvad os er skeet af Gud.
er en Frelser fød; Nu ingen bør foı
Nu vender Fred tilbage, Guds F
Liv og Død.
3. O Glæde uden Lige! O sto
dens Bud! I Herlighedens Rige
ges Jordens Gud. Og Himlens
hed Udbredes over Jorden: Ja heı
blev Jorden, Da Jesus kom h
4. O vær til os velkomm
Herrens Salvede! Du oplo
dommen, Da du blev Mennes
den oplod for hver, Som sig
omvender, Og rettelig beki
Navn for Mennesker.
5. Lov, Tak og Priis o
skee evindelig! Lad os din B
At vi maa tækkes dig.
dig hist I Herlighedens R
Tak dig sige: Dig, Herre!

[redacted]

Mel. Store Gud og Frelsermand.

139. See! din Ære bredes ud: Du vor Fader! du vor Gud! Jesus ned til Jorden kom, Og oplod din Helligdom; Lærte os at kiende dig, Som en Fader naaderig, Ledte os paa Vei til dig.

2. Freden, som i Himlen boer, Brag-te Jesus til vor Jord. Han hver anger-given Siel Har forhvervet Fredens Held. Fredens Fyrste, som er fød, Giver Fred i Angst og Nød, Giver Fred end i vor Død.

3. Velbehag hos Faderen Vi ved Je-sum vandt igien; Hver, som følger Je-su Fied Har nu Børnerettighed. Fader! ja vi vide nu, At ved Jesum kommer du Os med Miskunhed ihu.

4. Priset være du vor Gud! At din Ære bredes ud. Priis og Tak i Evighed, Jesu Christe, for din Fred! Ved din Aand til dig os drag, At enhver vor Levedag Leves Gud til Velbehag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

140. O Kristne! frem for alle Dage Er denne Dag os glæderig! Bort med hvert Angestsuk, hver Klage! Hvo Chri-stum elsker, fryde sig! Til Verden fødtes en i Dag, Som herligt har udført vo-g.

2. Guds Søn vor Frelser vilde være. Fra Himlen steg han til os ned; Oplyste os ved Liv og Lære, Og Marter-Døden for os led. Han opstod, gik til Faderen, Og leder os til Himmelen.

3. O Frelser! vi med glade Læber Forkynde, hvad vi skylde dig; Men styrk og hver af os, som stræber, Ved Troe og Dyd at prise dig! Vi da blandt frelste Skarers Tal Dig hisset evig prise skal.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

141. Saa frelstes vi fra Synd og Død! Med Jubel vi istemme. Os er i Dag en Frelser fød, Det vil vi aldrig glemme. Nu kom til Jorden Himlens Fred, Og Haab om salig Evighed; Det Haab os Jesus bragte. Vort Liv er kun en Prøvestand; Nu Himlen er vort Fædreland. O! didhen vil vi tragte.

Mel. Jesu! Verdens Frelsere.

142. Christe! vi tilbede dig, Som i Himlen troner! Hvo er den, der fatter dig, Herlige Forsoner! Førend Verdens Grund blev lagt, Var du i det Høie; Guds Eenbaarne! for din Magt Skal hvert Knæ sig bøie.

2. Men du kom, Høilovede! Med

[redacted]

os paa Jorden: Menneske af Menne
Du for os er vorden. Ak! du le
vor Broder! her, Brødre at forson
Og nu, som vor Broder der, Sidd
paa Guds Trone.

3. O! din Vælde lad mig da Fa
Troe erkiende, At ei Tvivl mig hold
fra Mig til dig at vende! Du som Me
neske igien Mig for Øiet være, At j
tryg, som Ven af Ven, Tør din Hie
begiere.

4. Da mit Haab i Tvivl og Fry
Ved dit Ord opvækkes, Og mit Hier
vorder trygt, Naar af Nød jeg skrække
Jeg, naar Døden nærmer sig, Trøst
dig anraaber, Og i Himmelen hos d
Saligheden haaber.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Sø

143. Kom, store Livets Fyrste! kon
Vi være vil din Eiendom. See! vo
Knæ vi bøie. Tilbedet og velsignet va
Af alle Jordens Slægter her, Soi
hisset i det Høie!

---

6. Jesu Lidelse og Død.

Egen Melodie.

44. Paa sit Kors i Dødsens Sme
rtger med vansmægtet Hierte, Fr

en, Guds egen Søn. Selv den evige Fader Ham til Døden overlader, Hører tavs hans Angestløn.

2. Ak, hvor ængstet, hvor bedrøvet, Hver en Vennetrost berøvet, Er den omme Frelsers Siel! Lidelsernes Kalk uddrikke, Maa han, skal han, ellers ikke Naaes hans Hensigt, og mit Vel.

3. Hvo kan tænke paa den Smerte, Uden med et saaret Hierte, Om endog en Synder led? Men her lider han, den Høie; Smelt mit Hierte, græd mit Øie! Ak! her lider Hellighed.

4. Han for Verdens Synd maa lide Al den Marter, al den Qvide, Taale Spot og Saar og Baand. Ak! han selv var Livets Kilde; Men han døer; og døe han vilde, Lydig han opgav sin Aand.

5. O! lad aldrig nogensinde Mig de Plager gaae af Minde, Frelser! dem for mig du bar; Men lad Kors og Død og Smerte Tale, raabe i mit Hierte, Hvad min Frelse kostet har.

6. Hielp! at jeg min Synd begræder, Og mig stedse varsom glæder Ved min Fred og Salighed. Kiøbt jeg blev, dit Navn skee Ære! Dyrekiøbt! ak lad det være Varsel paa ethvert mit Fied.

7. Af din Naade giv mig Kræfter, A

'g stedse dig herefter Maa bekiende reder
g; Du, som atter bød mig leve, Dig
l Ære lad mig leve, Og i Døden prise dig!

8. Nu, Forbarmer! jeg det haaber,
'eg Forløste stadig haaber; Styrk du
'lv min svage Troe! Naar mit Legem
ødt henfalder, Da jeg veed, min Siel
u kalder Hen til Paradisets Roe!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

45. Jesu! du, den gode Hyrde!
k! din Død er rædselfuld! Ondskabs
inde Trælle myrde Dig, som var saa
'om og huld; Du fra Himlens Herlig-
ed Steg til Jordens Møie ned. Høit
z rædsomt Korset taler, Jesu Christ!
n dine Qvaler.

2. O det Viisdoms store Under! O
en høie Kierlighed! Tanken svimler,
aar jeg grunder Paa de Lidelser, du led;
u, den Allerhelligste! Du Guds Væ-
ns Billede; Du, som alle Himle ære,
ilde saa fornedret være!

3. Du forsonede vor Brøde, Frelste
dams faldne Kiøn. Derfor du paa
orset døde: Spot og Marter blev din
n. Os at vinde Salighed, Var dit
e *Øiemed*; I din Død du Alt fuld-
te, *Ham til* Priis, som dig udsendte.

4. Jesu

4. Jesu Christ! jeg dig tilbeder. Liv og Alt jeg har i dig. Frelse, Fred, og Saligheder Har din Død betrygget mig. Her jeg vil bekiende dig, Og at du er Alt for mig; Hisset jeg i Evigheder Dig med Priis og Tak tilbeder.

Mel. Vreden din afvend.

146. Han døer, Guds Søn! o Syn, som ei har Lige! I Himle skiælver! skiælv, o Jorderige! Misdæders Straf er lagt paa Jordens Herre, Paa Himlens Herre!

2. Hvi straffes han? hvad var den Frommes Brøde? Den Hellige, hvi er han dømt til Døde? Ak! kun for vore Synder maa han lide: Uskyldig lide.

3. Den Qval, du led, o Jesu Christ! os skrækker; Men og til hellig Glæde den opvækker. Fra Korset du hver anger-given Synder Guds Fred forkynder.

4. O Fryd! o Held! ved Jesu Død jeg lever, Naar fro jeg øver det, hans Bud udkræver. Ja, vel mig! at for min og Verdens Brøde Min Jesus døde.

5. Jeg frygter ingen jordisk Nød og Plage, For mig har Døden nu ei Skræk tilbage; Thi han, som døde, knuste Slangens Hoved: Gud være lovet!

5. End, naar Døden selv sig nærmer. O! jeg dog forsager ei; Du min Frelser, min Beskiermer! Du gik selv ad samme Vei. Du gik ind til Herlighed, Der har du beredt mig Sted. Klippefast mit Haab er grundet; Døden har du overvundet.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

150. O Held mig, at jeg kiender dig, Korsfæstede Forsoner! Som villig Døden led for mig, Og nu i Himlen troner. Min Synd paadrog dig Smerterne. Du bar dem, du Uskyldige! O! Synden vil jeg hade.

2. Og naar jeg lider, skal det ei Mit Mod, min Tillid krænke; I det jeg vandrer mødig Vei, Jeg paa din Død vil tænke. Den skal mig give herlig Trøst, Og Kraft til Dyd, og salig Lyst, Og Haab om evig Glæde.

Mel. I Jesu Navn.

151. I Jesu Død Og al den Qval han led Jeg finder Trøst i al min Sorg og Nød; Her jeg seer Guds Kierlighed; Seer den saa grant; Thi ved Jesum jeg fandt Mod Lovens Trusler Fred Og san

F

Frimodighed. Freidig jeg i Døden gaaer, Liv og Salighed jeg faaer, Som ved ham os er bered.

2. I Jesu Grav Jeg seer hans Hvilested; Min Siel sig henter Haab og Trøst deraf; Dødens Kalk bebuder Fred. Giv kun, o Gud! At jeg følger dit Bud I Lydighed og Tro; Da seer jeg Døden fro. Thi naar du da kalder mig, Veed jeg vist, jeg skal hos dig Og hos min Forløser boe.

Mel. Paa sit Kors i Dødsens Smerte.

152. Korsets Død min Jesus døde! Ham, hvis Liv var uden Brøde, Ham forfulgte Vold og Svig. See ham bønt, forladt af Sine, See hans Qval, og føl hans Pine: Alt, o Siel! han led for dig.

2. Kierlig som det Bud, han lærte, Var hans Vandel, ømt hans Hierte; Godhed fra hans Læbe flød! Jordens faldne Slægter vare I hans Øine dyrebare; Deres Frelse blev hans Død.

3. Vee mig! om jeg kunde glemme, At hans Bud var Livets Stemme, At hans Død var Kierlighed! Ham mit Liv skal ofret være; Ved hans naadefulde Lære Gaaer jeg frem til Himlens Fred.

Egen Melodie.

153. Rind min Taare! Jesus døde Han, som giorde Alt saa vel, Hialp Nød, udbredte Held, Sandheds blid Lærer døde. Underfuld er Herrens Vei Vi — Ak! vi forstaae den ei.

2. Lyd min Lovsang! Jesus døde Dødens skumle Rædsel svandt. Nu fo Adams Børn oprandt Livets skiønne Mo genrøde. Jordens Slægter! raabe nu: Evig, evig god er Gud!

3. See! mit taareblendte Øie Tillids fuldt opløfter sig Op til Himlen, op ti dig, Eviggode! Evighøie! Hvad er Kum mer, Fare, Nød? O! for mig er Jesu død.

Mel. Hielp Gud, at jeg nu kunde.

154. Naar Synden mig anklager O Jesu! vær min Trøst! Min Siel d ei forsager; Thi du har mig forløst. Ak for at bringe Jorden Fred, Du Træng sel, Haan og Marter Og Dødens Vaan de led.

2. Med rørt og trøstet Hierte Mi Tak jeg yder dig; Thi al den Angst o Smerte Du ogsaa led for mig. O! al drig vil jeg glemme det, Hvad du ha villet lide, At frelse Mennesket.

3. D

3. Nei! altid vil jeg mindes, Hvad her for mig du led; Jeg da ei overvindes Af ond Begierlighed, Og Verdens Lyst mig tryller ei: Jeg i dit Fodspor træder Paa Livets trange Vei.

4. Hielp mig med Taal at bære Mit Kors og al min Nød, Og lad mig stedse være Dig tro indtil min Død. Opfyld mit Hierte med din Fred, At roligen jeg lider, Som du, o Jesu! led.

5. Du, som til alles Bedste Har selv opofret dig! Hielp mig, at jeg min Næste Maa elske inderlig; Og møder mig Uskiønsomhed, Lad mig dog aldrig træntes I Broderkierlighed.

6. Da, naar min Tid er omme, Jeg døer i Haab og Troe; Thi jeg til dig skal komme I Fryd hos dig at boe. Korsfæstede! dig seer jeg da Paa Guds din Faders Trone: Priis dig! Halleluja!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

155. Frelser! villig, ufortrøden, Gik du frem ad tornet Vei, Gik til Lidelsen, til Døden, Og den skrækkede dig ei. Lyst at fremme Verdens Vel Brændte stadig i din Siel: Kun dit høie Kald du hørte, Og dit store Værk fuldførte.

2. Jesu! Herre! ja du vilde Gaae for

os i Graven ned. Giv, at aldrig
forspilde Frugten af din Kierlighed! St
vi vandre Korsets Vei, Hielp, at vi fr
sage ei. Lad din Aand os Kræfter g
ve, Dig til Døden tro at blive.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

156. Min Frelser! undrende je
skuer Din Angest i Gethsemane! D
Haanhed, Qval og Død dig truer, D
raaber: Gud! din Villje skee! Jeg føle
at og her du led Af idel, idel Kierlighe

2. O Jesu! gierne vil jeg lide, Naa
jeg kun fremmer Brødres Vel. Ved di
al Frygt jeg kan bestride, Med trøstig
Gud hengiven Siel. Og Faderen, so
hørte dig, Han skal og vist bønhøre mig

Christi første Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

157. Jesu! i din bitre Qvide Du fe
dine Fiender bad: "Hvad de giøre, t
ei vide; Hulde Fader! dem forlad!" Gi
at jeg min Fiende saa Kierligen tilgi
maa; At jeg dæmpe kan min Vrede, O
for ham af Hiertet bede.

Christi andet Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

158. Dan, o Jesu Christ! mit Hier

Dan det til dit Billede! Giv mig Ynk ved andres Smerte, Mod i egen Lidelse! Lad den Faderløses Skrig, Enkens Taare røre mig! Giv, jeg i dit Fodspor træder, Billig trøster, hielper, glæder!

Christi tredie Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

159. Engstet under Lovens Vrede Seer jeg min fortiente Løn. Jesu! lær du mig at bede Hiin Misdæders Tillids Bøn. Naar da Øiet lukkes til, Og mit Hierte briste vil, Naadefuld du mig tilsige: Hist at see dig i dit Rige.

Christi fierde Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

160. Evig du velsignet være, Du, som døde os til Held! Svare Lidelser, o Herre! Martrede din skyldfri Siel. Vaandefuld du raaber ud: "Hvi forlodst du mig, min Gud!" Dog var du den Guds Eenbaarne, Den fra Evighed Udkaarne.

2. O! hvor maatte jeg da bæve For Retfærdighedens Dom! Men du vil, jeg hist skal leve, Naar fra Synd jeg vender om. Naar min Grav da aabner sig

Den skal ei forfærde mig; Du vil mig et Sted berede I dit Herligheders Sæde.

Christi femte Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

161. O! hvor maa min Siel bedrøvet Mindes Jesu! hvad du led. Hver en Qvægelse berøvet, Du med Dødens Rædsel stred. Ak! din Kraft er borte nu, Og, "jeg tørster," raaber du: Frelser for de faldne Slægter! I din Dødsstund du vansmægter.

2. Jesu Christ! forlad mig ikke, Naar jeg Graven aabnet seer; Naar al Verdens Læbedrikke Mig ei vederqvæge meer. Vær da til min Hielp bered, Du, som selv saa meget led, Hielp mig taaligen at lide, Og min sidste Kamp at stride.

Christi siette Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

162. Jesu Christ! vor Saliggiører! Frelsen er ved dig fuldbragt. O! det Trøstens Ord jeg hører: Alt er nu ved dig fuldbragt! Tak, for du kom til os ned! Tak, for Alt, hvad her du led. Tak! at du dit Værk fuldendte: Himlen har jeg nu i Vente.

2. Hielp mig, Jesu! her i live Tr

at efterfølge dig; At dit Liv, din Død maa blive Haab og Salighed for mig. Da ved Livets endte Vei Glad udbryder ogsaa jeg: Alting er fuldbragt, o Herre! Dig skee evig Priis og Ære!

Christi syvende Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

163. Jesu! i din Død er Livet, Og i Livet Salighed! Thi ved dig, ved dig er givet Himlens Haab og Jordens Fred! Brudt er Syndens Slaveri, Dødens Rædsel er forbi: Jeg for Sinai ei gruer; Dig paa Golgatha jeg skuer.

2. Eengang Graven sig oplader, Og mit Hoved bøier sig; Da jeg raaber til din Fader, Med de Ord, du lærte mig: Fader! Fader! i din Haand, Jeg befaler nu min Aand! Faderlig han mig bønhører, Og til ham min Siel du fører.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

164. O! lader os til Korset gaae, For Trøst af Jesu Ord at faae; Hvert Ord, han sagde, trænger ind, Med Lys og Kraft i helligt Sind.

2. For sine Mordere han bad: O kiere Fader! dem forlad! Forlad dem af din Miskunhed; Thi hvad de giøre, de ei veed

3. O Jesu! bed du og for mig, Na
jeg endog miskiender dig, Og da paa
sters brede Vei Dit Raad, din Var
agter ei.

4. Da du din kiere Moder saae T
Korsets Fod veemodig staae, Du
Johannes hende gav, Til Ven,
Søn, til Støttestav.

5. O Frelser! bliver det min Lod,
staae, som hist Maria stod, Med S
og Veemod i mit Bryst: Send mig
Ven til Hielp og Trøst.

6. Misdæderen sin Synd fortr
Med Haab om Frelse ved din D
Og du hans angergivne Siel Tilsa
Paradisets Held.

7. Mig ogsaa i min sidste Stu
Giv Trøst, o Jesu! af din Mu
Giv! jeg itide bedrer mig, At hisset
faaer Sted hos dig.

8. Men rædsom var din Lidel
Dit Legems Qval, din Sielevee;
angestfuld du raabte ud: Hvi har
mig forladt, min Gud!

9. Dog Gud, din Gud, dig
forlod, Derpaa grundfæster jeg
Mod: Ei heller jeg forlades skal, E
ei i Dødens skumle Dal.

10. Den sidste Stund sig nærm

Men endt var ei din Lidelse: "Jeg tørster," raabte du, men fik I Tørsten ei en Lædskedrik.

11. Om jeg skal døe i Qval og Vee, Og savne Hielp og Qvægelse; O! giv mig da Standhaftighed, Du som for mig saa meget led.

12. Nu fyldte du med lydig Taal Din Lidelses bestemte Maal, Mod Dødens Komme uforsagt Du raabte høit: "det er fuldbragt! ✗

13. O saligt Ord! det er fuldbragt! Jeg trodser Syndens, Dødens Magt! Thi Faderen, som sendte dig, Vil evig Seier skienke mig.

14. Dit sidste Suk var salig Fred: Du bøiede dit Hoved ned. Og fuld af Tillid du din Aand Befalede i Faders Haand.

15. O! giv mig, at jeg lever saa, At jeg i Fred hensove maa, Og trøstig i min Faders Haand Befale kan min frelste Aand.

---

7. Jesu Opstandelse.

Vexelsang.

Mel. Op alle, som paa Jorden boer.

Chor.

165. Lovsynger Herrens Miskunhe[d] høie glade Chor; Fra ham ko[...]

[redacted]

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

167. Jesu, Guds eenbaarne Søn; Hør vor Lovsang, hør vor Bøn! O, høilovet være du, Som var død, og lever nu! Før os til din Herlighed, Som du har for os bered I din glade Evighed.

Mel. Søde Jesu! vi er her.

168. Jesus lever. Graven brast. Han stod op med Guddoms Vælde. Nu mit Haab staaer evig fast; Tvivl og Frygt skal det ei fælde. Lynet blinker. Jorden bæver. Graven brast, og Jesus lever.

2. Jeg har vundet; Jesus vandt. Døden viger for hans Seier. Nu jeg veed hans Ord er sandt: Haab om evigt Liv jeg eier. Vei til Himlen har jeg fundet: Jesus vandt, og jeg har vundet!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

169. Fuldendt er nu din store Daad: Vi see vort Held i Møde! Opfyldt er nu din Faders Raad. For os du led og døde! Med Himmelaanders Jubelklang Sig blander nu vor Frydesang, Dig, Jesu Christ, til Ære; Mod dig forbandt sig Ondskabs Magt; Men herlig blev dit Værk fuldbragt. Dit Navn høilovet være!

2. Ja, Herre! stadelig vi troe, A

du stod op fra Døde; Vi nu vor Død med Sielerøe, Med Haab kan gaae imøde; Thi du, som har dit Værk fuldbragt, For os nu lever, og din Magt Skal vække os af Døde. Da kaldes vi fra Graven ud, Da gaae vi frem til Livets Gud, Vor Salighed imøde.

3. Forklaret iler jeg til dig, Min Frelser! i det Høie. O du, som døde her for mig, Dig skuer da mit Øie. Der, der min Lod er evig skiøn. Jeg ved din Kierlighed, Guds Søn! Tilbedende mig fryder. Og da en bedre Jubelklang For dig, som Døden undertvang, Al Himlen giennemlyder.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

170. Halleluja! Korsfæstede! Dig vil jeg evig dyrke. Halleluja! Guds Salvede, Dig holdt ei Gravens Mørke. O, herlig, herlig var din Løn, Du Faderens eenbaarne Søn, For Lydighed til Døden.

2. Til Graven de dig bare hen, Alt under Graad og Klage; Men ei du saae Forkrænkelsen; Dit Liv tog st du tilbage. Du Gravens Fængsel giennembrød, Gik seierrig af Klippens Skiød, Til Liv for Evigheder.

3. Jeg og skal døe; den kolde Grav

Skal og mit Støv modtage; Men ingen Frygt for Død og Grav Skal mørkne mine Dage; Thi Menneske var Jesus Christ, Og han opstod; nu veed jeg vist: Jeg vaagne kan af Døde.

4. Han elskte os; thi kom han ned, Og lærte, led og døde. Han elsker mig; thi kan med Fred Jeg Dødens Rædsler møde. Han, som ei saae Forkrænkelsen, Fremkalder og mit Støv igien Til Liv for Evigheder.

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

171. Jesus, den Korsfæstede, Den Opstandne er ilive! Jeg da ei mistvivlende Mig til Frygt vil overgive; Skiønt jeg stundom ængstelig Seer den Grav, som venter mig.

2. Ja! du lever, Jesus Christ! Du er Dødens Overvinder! Og mit store Haab er vist, At hos dig jeg Livet finder. Du er Hoved, Lemmer vi; Lever du, saa leve vi.

3. Jeg er Kiød, og Kiødet maa Støv engang i Graven blive; Men jeg sikkert lider paa, Jesus kalder mig til Live. Ham jeg da forklaret seer, Der, hvor Døden er ei meer.

4. Jesus lever! nu mig ei Skrækker Død og Grav og Mørke. Selv han ba-

nel

rede mig Vei, Op af Død og Grav og Mørke. Han opstod; jeg skal opstaae, Og til evigt Liv indgaae.

5. Jesu, Herre! hielp mig nu, Ret det glade Haab at agte; Hielp! at jeg af ganske Hu Efter Kristendyd maa tragte. Rolig sover jeg da hen, Vaagner salig op igien.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

172. O Kristne! føler hellig Glæde! Os denne Dag er dyrebar. Fra Graven see vi ham fremtræde, Den Jesus, som korsfæstet var. Ei skulde han forblive der. Med Seier han opstanden er.

2. Sit Liv han for vor Syndebrøde, Paa Korsets Træ saa villig lod; Han blev Opstandnes Førstegrøde. Vi skal opstaae; thi han opstod. O Trøst, for hver bodfærdig Siel: At see bag Graven evigt Held.

3. Algode Fader! vi dig bede: Din Aand lad i vort Hierte boe! Lad den paa Dydens Vei os lede, Og styrke os i Haab og Troe: At hist vi nyde kan den Løn, Du os tilsagde ved din Søn.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

173. I hellig Lovsang sig til Gud Mit glade Hierte hæven. Af Gravens Skiød

gik Jesus ud. Jeg veed min Frelser lever. Og han, som løste Dødens Baand, Han sidder hos Guds høire Haand I Herlighedens Rige.

2. Mit Støv han ogsaa kalde skal Engang paa ny til Live, Og blandt de Helliggiortes Tal Mig Sted i Himlen give. Naar Tiden kommer, kan jeg da Med fuld Fortrøstning gaae herfra; Nyt Liv jeg gaaer i Møde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

174. O Fryd! jeg nu kan trøste mig Ved Jesum Christ, min Herre; Jeg veed han opstod seierrig, Hans Navn høilovet være! Saa skal da ei i Gravens Skiød Mit Legem fængslet blive; Nei frem det gaaer fra Grav og Død; Han kalder det til Live.

2. Og jeg engang skal see den Dag, Da Frelseren vil komme; Da han sin Faders Velbehag Forkynde vil de Fromme. Og da jeg Over-Englens Røst Skal uden Rædsel høre; Og Jesus, som mig har forløst, Vil mig til Himlen føre.

3. Velan! den tornefulde Vei Med Mod jeg vil betræde. Gud fører mig, jeg frygter ei; Jeg gaaer til varig Glæde. Fri Verdens korte Sorg og Nød Min stille

Roe

e skal krænke; Thi han, som Graven
unnembrød, Mig evig Fred vil skienke.
4. O Jesu! styrk du selv min Troe,
aar Frygt min Siel omsvæver, Og lad
[illegible] finde Rye Ved Tanken: at du
[illegible]; Ja selv i Dødens bitre Vee Mit
[illegible] min Trøst det være: At jeg dig,
[illegible] skal see I Herlighed og Ære.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

75. See den gyldne Sool frembry-
[illegible] Giennem Uveirs mørke Skye; Hele
[illegible]ordens Kreds sig fryder; Haabet straa-
[illegible] frem paa ny: Saa gik Jesus af sin
[illegible]rav, Og os Lys og Glæde gav. Lov
[illegible] Priis og evig Ære Jesus, den Op-
[illegible]andne være!

2. Tak du store Seiervinder! At du
Gravens Fængsel brød; Jeg hos dig min
Tilflugt finder, Finder Trøst og Haab i
Død. Intet, intet skrækker mig, Naar
[illegible] troer og lyder dig; Du som knuste Dø-
[illegible]ens Lænker, Evig Salighed mig skienker.

3. Nu mig Døden ei forskrækker,
Jeg frimodig hilser den. Jesus! du
mit Støv opvækker Af min Grav til Liv
[illegible]gien. Kun min Kummer og min Qval
Der jeg efterlade skal; Jesus opstod
[illegible] de Døde: Idel Fryd jeg seer imøde.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

176. Du led, o Jesu! Qval og Død; Men bradt du Dødens Lænker brød, Du Herlighedens Herre! I Aanden ved dit Hvilested Jeg seer din Seiers Herlighed, Jeg seer din Magt og Ære. Graven aabnes; dig den kunde Ingenlunde Fængslet holde, Liv og Død du har at volde.

2. Opstandne Jesus! jeg for dig Tilbedende nedkaster mig, Dig Lov og Priis at yde: Du Faderens eenbaarne Søn, Du led for Adams faldne Kiøn, At det skal Frelse nyde. Mistvivl, Rædsel nu maa flygte; Hvo vil frygte? Seierherre! Evig du høilovet være!

3. O! viist og stort er Herrens Raad. Hvor er, o Død! hvor er din Braad? O Grav! hvor er din Seier? Dig, Jesu, jeg paa Dommens Dag Kan møde uden Frygt og Nag; Det Haab ved dig jeg eier. Evig, evig, din jeg blive! Du mig give Tro at være, Indtil Enden tro at være!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

177. Al Verdens Synd er sonet ud. En kierlig Fader er vor Gud, Og komme skal hans Rige. Vor Jesus har fuldkommet Alt, Opreist enhver af os, som faldt, Naar vi fra Synden vige. Døden,

Graven, lad dem true; Vi ei grue. Jesus lever! Vi skal leve; thi han lever.

Egen Melodie.

178. O glade Budskab for mit Hierte: Forløseren opstanden er. O, hvor det lindrer Dødens Smerte! Nu skrækker Graven mig ei meer. Jeg ei for Evigheden bæver: Jeg veed, at han, min Frelser, lever.

2. Du lever, Jesus! evig Ære Og Tak og Lovsang vorde dig! Jeg veed, min Arvedeel skal være Hist, hvor du hengik seierrig. O! snarlig Jordens Kummer endes; Hos dig til evig Fryd den vendes.

3. Min Frelser! hen til dig jeg iler, Endog ad Modgangs tunge Vei; Dit Aasyn mig i Møde smiler, Min Troe, min Tillid svækkes ei. Jeg veed, dit Ord kan ei bedrage. Jeg veed, du styrker selv de Svage.

4. Og snart min Levetid er omme; Men du af Døden vækker mig. Frem af min Grav jeg da skal komme, Forklaret, uforkrænkelig. Da Svaghed, Frygt og Sorg forsvinder. For mig en evig Dag oprinder.

Egen Melodie.

179. Jesus Christ! du overvandt! Dig ei mere Graven eier; Og vi alle ved din Seier Liv og evig Frelse fandt.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

176. Du led, o Jesu! Qval og Død; Men bradt du Dødens Lænker brød, Du Herlighedens Herre! I Aanden ved dit Hvilested Jeg seer din Seiers Herlighed, Jeg seer din Magt og Ære. Graven aabnes; dig den kunde Ingenlunde Fængslet holde, Liv og Død du har at volde.

2. Opstandne Jesus! jeg for dig Tilbedende nedkaster mig, Dig Lov og Priis at yde: Du Faderens eenbaarne Søn, Du led for Adams faldne Kiøn, At det skal Frelse nyde. Mistvivl, Rædsel nu maa flygte; Hvo vil frygte? Seierherre! Evig du høilovet være!

3. O! viist og stort er Herrens Raad. Hvor er, o Død! hvor er din Braad? O Grav! hvor er din Seier? Dig, Jesu, jeg paa Dommens Dag Kan møde uden Frygt og Nag; Det Haab ved dig jeg eier. Evig, evig, din jeg blive! Du mig give Tro at være, Indtil Enden tro at være!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

177. Al Verdens Synd er sonet ud. En kierlig Fader er vor Gud, Og komme skal hans Rige. Vor Jesus har fuldkommet Alt, Opreist enhver af os, som faldt, Naar vi fra Synden vige. Døden

Graven, lad dem true; Vi ei grue. Jesus lever! Vi skal leve; thi han lever.

Egen Melodie.

178. O glade Budskab for mit Hierte: Forløseren opstanden er. O, hvor det lindrer Dødens Smerte! Nu skrækker Graven mig ei meer. Jeg ei for Evigheden bæver: Jeg veed, at han, min Frelser, lever.

2. Du lever, Jesus! evig Ære Og Tak og Lovsang vorde dig! Jeg veed, min Arvedeel skal være Hist, hvor du hengik seierrig. O! snarlig Jordens Kummer endes; Hos dig til evig Fryd den vendes.

3. Min Frelser! hen til dig jeg iler, Endog ad Modgangs tunge Vei; Dit Aasyn mig i Møde smiler, Min Troe, min Tillid svækkes ei. Jeg veed, dit Ord kan ei bedrage. Jeg veed, du styrker selv de Svage.

4. Og snart min Levetid er omme; Men du af Døden vækker mig. Frem af min Grav jeg da skal komme, Forklaret, uforkrænkelig. Da Svaghed, Frygt og Sorg forsvinder. For mig en evig Dag oprinder.

Egen Melodie.

179. Jesus Christ! du overvandt! Dig ei mere Graven eier; Og vi alle ved din Seier Liv og evig Frelse fandt.

2. Du opstod! o lad os ei Hiertet fast til Jorden binde! Lad hos dig os Styrke finde Til at gaae vor Himmelvei.

3. Giv os Kraft at følge dig! Styrk vor Fod, naar den vil glide. Staae os bi, naar vi skal stride. Giør vor Vortgang seierrig!

8. Jesu Himmelfart.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

180. Det er fuldbragt! til Himlen foer Min Frelser og Forsoner, Og Himlens glade Englechor Istemte Jubeltoner. O! syng med dem min frelste Aand, Han sidder hos Guds høire Haand, Den Herlighedens Herre! Al Verden er ham underlagt; Og hans er Riget, Priis og Magt, Tilbedelse og Ære!

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gierning, &c.

181. Til Faderen, Fra den forløste Jord, Foer Jesus op og sendte os igien Trøstens Aand, da han opfoer. Bøi dig da ned, Og i Støv ham tilbed, Du Adams frelste Kiøn! Ved ham din Lod blev skiøn. Bryd i hellig Lovsang ud: Vor Forløser er hos Gud! Vor Forløser er Guds Søn!

Mel.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

182. O see med Fryd, du frelste Jord, Til Himlen Jesum stige! Forkyndt er hans det milde Ord. Grundfæstet er hans Rige. Det er fuldkommet! Englene, I høie Himle jublende, Hans Ankomst se imode. Det er fuldkommet! Himlene Modtage nu den Herlige, Som opstod fra de Døde.

2. Nu veed jeg, hvor min Jesus er: Han troner i det Høie. Utalte Engle staaer der Sig for hans Aasyn bøie. Nu veed jeg hvor min Jesus er: Han styrer alle Himles Hær, Og Jordens Millioner; Han sidder hos Guds høire Haand, Og der skal du, min frelste Aand, Glad skue din Forsoner.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

183. Iil, frelste Siel, til Bierget hen! Der Jesus Christus, Frelseren, Staaer til sin Opfart rede. Der lyder nu hans sidste Bud: "Gaaer ud! gaaer i al Verden ud, Min Lærdom at udbrede." Frydfuld, henrykt seer mit Øie, I det Høie Ham opfare, Synlig for den hele Skare.

2. Opsving du dig med Ham, min Siel! Thi og saa jeg skal tage Deel I Himlens høie Glæde; Hos Faderen han tog sit Sted; I Himlen, og for mig et St[...]

Han loved' at berede. Held mig! H
mig! Jordens Glæder, Rigdom, Hæ
Ei opveie Det, jeg skal i Himlen ei

3. O Frelser! som i Himlen boer,
blandt de Herliggiortes Chor Mig enge
vil optage. Lad mig i dine Fodspor ga
Giv, at dit Ord mig stedse maa Til
og Himlen drage! Døden, Dommen, i
ei skrække, Du vil vække Mig af Dø
Og jeg gaaer dig glad imøde.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt

184. Min Frelser opstod seierrig,
gik til Himlens Glæde. Han der hos
veren for mig En Bolig vil berede.
skal jeg finde ham igien, Min Frelf
Lærer, Broder, Ven; Og evig hos h
blive.

2. Mig skrækker da ei Dødens Ma
Ei Gravens mørke Skygge; Lev har n
Jesu Ord tilsagt; Trygt kan jeg der
bygge. Og tillidsfuld jeg vandrer fr
Til Herren mig vil kalde hiem Fra lev
korte Reise.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

185. O priser, frelste Skarer,
store Frelser og hans Magt! Han op
Himlen farer: See, Jordens Redni

uldbragt. I Herlighedens Rige Han hersker vældelig; Sin Faders Elskelige Han kalder der til sig. Hans Ord os Veien viser. Han styrer vore Fied. For-sel føler, priser Saa stor en Miskunhed.

2. Vi stundom Sorg og Møie Paa dets Vandring prøve maa; Dog see vi det Høie Guds Himmel for os aaben staae. Forgieves hvad vi lide, Vort Mod edtrykke vil, Naar vi kun troe og vide, Vi høre Herren til. Hvad er den korte Kummer, Mod Glæden, vi skal faae, Naar efter Dødens Slummer Vi for Guds Trone staae?

3. For Graven vi ei grue, Med Trøst og Haab vi hilse den: Og fro vi Døden ue, Som vor Befrier og vor Ven. Vort gem kun adlyder Forkrænkeligheds , Men Sielen høit sig fryder Blandt perne hos Gud. Og, naar hiin Time mer, Da Støvet kaldes frem, Med Christ, vor Dommer, Vi gaae til hans Hiem.

4. Saa priser, frelste Skarer, Den ore Frelser og hans Magt! Han op til Himlen farer: See, Jordens Regning er ldbragt! O! knæler og tilbeder Hans Miskunhed! Han os vort Sted be-der I Himlens Herlighed. Der i hans

Faders

Faders Rige Vi skal vor Frelser see. Fryd, som ei har Lige! Vor Frelser skal vi see.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

186. Til Himlen, Frelser! du opfoer, Der troner du blandt Engles Chor, Dog Adams Slægt du signer. O styrk mig, du, som gik til Gud, At fro jeg lyder dine Bud, Din Vandel efterligner. Held mig! Held mig! hist jeg Svage Da skal smage Himlens Glæder Giennem alle Evigheder!

9. Jesu Regiering over hans Kirke.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

187. Vel os! vi have grundfast Haab; Ved Herrens Ord vi holdes Og Spotterens det frække Raab Ei skal os Frygt forvolde. Vel er vort Hierte svagt, Og vorder let forsagt; Men, Gud! din Miskunhed Os giver Trøst og Fred Og Kraft og Mod i Sielen.

2. Vor Kristensang vi synge fro, Dig, *Jesu Christ!* til Ære; Dit Ord staaer fast; vi stadig troe, At du er os en Herre.

Du

Du fra din frelste Jord Til Himmelen opfoer. Hos Gud du troner der; Men og du er os nær, Og nær til Tidens Ende.

3. End synge vi med freidig Aand: Sin Kirke Gud ei glemmer. Han holder over den sin Haand, Og Trods og Spot beskiemmer; Thi staae vi uforsagt Mod Spot og List og Magt. Vor Guds det Sandheds Ord, Det himmelsendte Ord, Ei bort fra Jorden svinder.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

188. Jesu Christ! vi ofre dig Lov og Priis evindelig. Kierlig kom du til os ned, Troner nu i Herlighed. Stedse du vor Tilflugt er, Trøster, styrker, leder her Dine frelste Mennesker.

2. For dit Scepter bøier sig Hvert et Knæ ydmygelig. Verdens Riger skal forgaae, Men dit Rige skal bestaae. Thi paa Sandhed er det bygt; O! vi lyde dig saa trygt, Uden Mistvivl, uden Frygt.

3. Men vor Svaghed kiender du, Kom da naadig os ihu! At ei Verden ved sin Svig, Herre! drager os fra dig. Styrk vor Troe, giv os din Fred. Led os frem i dette Fied, For os til din Herlighed.

M

Mel. Lover den Herre, den mægtige Ko

189. Gud har fra Evighed givet
Søn os til Herre. Stort er hans Na
og høilovet det evig skal være! Him
og Jord Hylde ham, lyde hans O
Herren er han til Guds Ære.

2. Hvo vil da frygte? med Kraft
beskytter sit Rige. Lad end al Ver
med Vold og med List det bekrige; H
han har bygt, Staaer paa en Klippe, sta
trygt; Fienden med Skam maa bortv

3. Ud over Jorden og indtil d
yderste Ende Vil han det Budskab,
Fred og om Naade udsende. Føle
hver, Jesus en Frelser os er; H
skal al Jorden bekiende.

4. Høit over Himlenes Himle han
ner, den Herre! Alt, hvad har Aan
udbrede med Lovsang hans Ære.
han er stor! Lad os ved Tanke,
Ord, Lad os ved Idræt ham ære!

Egen Melodie.

190. Vor Gud han er saa fast en Bo
Han kan os bedst bevare. Han gav
Trøst i al vor Sorg, Og Værn mod al
Fare. Vor Fiende, Syndens Lyst, S
reiser i vort Bryst. Den ved sin M
og Svig Er saare, frygtelig; Fra
en kan os drage.

2. Her er vor egen Kraft for svag, Let kan os Fienden fælde; Men Een antager sig vor Sag, Omgiordet med Guds Vælde; Det er den Herre Christ, Og Seier faaer han vist. Vor Frelse er hans Værk, Hans Arm, hans Arm er stærk: Hvo staaer mod Frelsens Fyrste?

3. Og stormede end Mørkets Hær, Vor Undergang at volde; Vi frygte ei, vor Helt er nær, Vi Seieren beholde. Al Verdens stolte Magt Er Jesum underlagt. Hver den, som troer paa ham, Hver den, som følger ham, Kan aldrig staae til Skamme.

4. Ja! Trøst og Værn er Jesu Ord Mod Mørkets frække Skarer. Vi frygte ei for Vold og Mord, For Siels og Legems Farer; Thi miste vi end her, Alt hvad os kiereste er, Skal Livet mistes med; Vi tabe ei derved: Guds Himmel staaer os aaben.

Mel. Skulde jeg min Gud ei prise.

191. Jesu! vi os dybt nedbøie For din Herlighed og Magt. Dig har Gud, den Evighøie, Alting, Alting underlagt! Idel Viisdom, idel Naade Var din Handel, var dit Ord. End velsigner du vor Jord, Trøster os i Nød og Vaade

Jesu

Jesu! led os kraftelig Til at tr
lyde dig!

Mel. Enhver som troer og bliver

197. Jeg frygter ei for Dødens
Og ei for Gravens Seier; Thi
har fuldbragt Guds Raad, Ved h
Livet eier. Mit Haab er evig Sal
Naar jeg vil i min Frelsers Fie
virksom Iver vandre.

2. Du hersker, Jesus, evi
I Herlighed du troner. Du bre
dit Sandheds Ord, Og din Forl
kroner. Du leder, trøster
Ven; Og drager alle til dig hen,
trofast Herren dyrke.

3. Du hersker, Jesus, og jeg sk
dig i Døden levet. O! jeg for
mørke Dal Vil nu ei frygtsom
Igiennem den jeg vandrer frem
og min Forløsers Hiem: Hvi sku
da grue?

4. Du hersker, Jesus, himmel
Min Aand hos dig skal nyde. I
navnløs Salighed Skal jeg mig e
de. Kald, naar du vil, min
dig, Forløser! du modtager mig
ligheden Rige.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mod.

193. Jesu, Herre! lad dit Rige Vidt udbredes paa vor Jord! Mørkhed, Vantroe, Laster vige For dit lyse Sandheds Ord! Kundskab, Troe og Kierlighed Her os give Fryd og Fred, Til vi see dig, Forsoner! Hvor du hos din Fader troner!

10. Guds Aand og Ord.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

194. Ei frygte vi for Sorg og Nød I Guds vor Faders Rige; Kun, at vi ei fra det han bød Med Sind og Hierte vige. Hans Faderomhu er saa stor; Han gav os Lyset ved sit Ord, Hans hellig Aand os leder.

2. Det Ord, o Gud! som du os gav, lad det os Sandhed lære. Og lad os alle til vor Grav Det holde høit iÆre! Giv os Frimodighed, at vi, Foruden Frygt og Hyklerie, Dit Sandheds Ord bekiende.

3. Vi ledes let fra Dydens Spor, Og Synder os behage; Men du advarer ved dit Ord, Og fører os tilbage. Og ligger tungt paa os din Haand, Da styrker Ordets Kraft vor Aand I Troe, i Haab og Tillid.

4. O Gud! dit Ord lad stedse
Vort svage Sind betrygge. Lad A
tvivl og Vildfarelse Forsvinde, som
Skygge! Din Aand os give stadigt M
Da gaae vi frem med sikker Fod,
Sandheds rette Veie.

5. Du, som os Christum sendte,
Din Naade du os give! At i hans
sten Menighed Dit Ord, din Aand n
blive! Da er vort Haab til Himlen v
Dertil hielp os ved Jesum Christ! B
hør, bønhør os, Amen!

Egen Melodie.

195. Frelser! Sandhed er din Læ
Sandhed os til Salighed. Den skal
et Vidne være Om Guds Magt og K
lighed. Tak, o Jesu! for dit Ord: I
velsignede vor Jord.

Mel. O store Gud din Kierlighed.

196. Min glade Tak til dig,
Gud! Jeg daglig vil opsende. Du fø
mig af Mørket ud, At jeg dig kan erk
de. Den Kundskab er et kierligt Baa
Som holder mig tilbage, Naar Kiø
vil min svage Aand Fra dig og Dyd
drage.

2. Lad Ordets Lys veilede mig H
Trin jeg har at giøre! Lad det til D

... dig Mig stedse kraftig føre! At ... dig elske, frygte maa, Som det en ... visen sømmer; Med Ære skal jeg da ... naae, Naar Jesus Verden dømmer.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

179. Vor Skaber og vor Gud! vi ... Med hellig Andagt prise, At du os ... de faderlig Til Sandhed Veien vise.

2. Ja, os til Held fra Himmelen Din ...ste Søn du sendte. Han blev vor Lærer og vor Ven; Vor Tarv og Trang han kiendte.

3. Han saae, at svagt er Mennesket I Kundskab som i Kræfter, Og at vort Hierte alt for let Til daarlig Tant sig hefter.

4. Thi talte han det Sandheds Ord, Som trøster og velsigner. O, salig den, som Ordet troer, Og Jesum efterligner.

5. Den Vei han gik, og bød os gaae, Til Dyd og Held os leder. Paa den vort Maal vi sikkert naae I hine Evigheder.

6. O Gud! vor Gud! vi takke dig: Din Søn du vilde sende. Du gavst ved ham saa faderlig Din Villie tilkiende.

7. O! giv, at hans det Livsens Ord Os Alle stedse leder! Giv, at det til den ganske Jord Sit Lys, sit Held udbrede

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

198. Min Lyst og alt mit Haab er Gud! Ham vil jeg trofig dyrke. Han leder mig ved Faderbud. Han er min Trøst, min Styrke; Saa stræber jeg, skiønt jeg er svag, At følge hvad han byder, Og prise ham hver Levedag Med Troe og Christendyder.

2. Han giver mig sit Ord, sin Aand, Hans Trøst mit Suk besvarer. Han rækker mig sin Faderhaand I Siels og Legems Farer. Mig viser grant, hvor god han er, Det Lave som det Høie; Skiønt her kun som i Speil jeg seer Med uforklaret Øie.

3. I Herlighed for mig, o Gud! Du hist dig aabenbarer; Jeg for dit Aasyn bryder ud Med Lov blandt Engleskarer. Naar skal jeg slumre Dødens Blund, Og vinde Himlens Glæde? Den kommer snart den blide Stund, O Fader! jeg er rede.

Egen Melodie.

199. Jesu! ved dit Ord vi kiende Dig og al din Kierlighed. Ved din Aand til Livets Ende Skienk os Haab og Sielefred! Det er Viisdom, det er Glæde! Det er Kristnes høie Glæde! Giv, at vi til dinne Fryd Dannes maa ved Troe og Dyd!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

200. O hellig Aand, vor Bistand vær; Thi see, vi ere svage. Saa mange Farer true her, Saa mange mørke Dage. Nu Kiød og Blod At stride mod, Nu Sorg og Nød og Smerter. I Prøvens Tid, I haarden Strid, Du styrke vore Hierter!

2. I mangt et ængstigt Øieblik Saa let vi Veien tabte, Om du ei ved vor Side gik, Og Lys i Mørket skabte. En vældig Haand Vor svage Aand Mod Fristelser beskiermer; Og giver Trøst, Naar til vort Bryst Sig Tvivl og Mishaab nærmer.

3. Saa giennem Livet led os frem, Du himmelske Ledsager! For os til Salighedens Hiem, Der endes alle Plager. Forklarede, Vi der skal see, Hvad her laae skiult i Mørke; Og Sielen der Blandt Englehær Sig fryder i sin Styrke.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

201. Tak skee dig, evig gode Gud! Du som vor Svaghed kiender. Fra dig din Viisdoms Aand gaaer ud, Og Lys i Mørket tænder. Du Kraft indgyder i vor Siel, Og leder os saa tro og vel Paa Dyds og Kundskabs Bane.

2. Saa gaae vi frem ad Livets Vei

Og intet kan os skrække. Af Mørke vi forvildes ei, I Striid vi stande kiekke. Og din og Jesu Christi Aand Os tryg forvisser at din Haand Os aldrig, aldrig slipper.

11. Lyksalighed efter Døden.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

202. Hvor hastig svinde Livets Dage, Som Gud mig her til Bedring gav! Hvor mange har jeg vel tilbage, Før jeg henbæres til min Grav? Held den, som Naade fandt hos Gud! Han skielver ei ved Dødens Bud.

2. Tidt seer jeg med et saaret Hierte Hengangne Venners Hvilested; Den Tanke lindrer da min Smerte: I Gode, slumre sødt i Fred. Held den, som Naade fandt hos Gud! Han skielver ei ved Dødens Bud.

3. Da seer jeg og, at Stand og Alder, Og Glands og Rigdom er kun Støv; At feireste Ungdom ofte falder, Og Manddom visner hen som Løv. Held den, som Naade fandt hos Gud! Han skielver ei ved Dødens Bud.

4. Min Gud! o lad mig stedse lære At bruge Tiden viselig! Da skal jeg leve di[n] Ære, Da skal jeg døe i Troe til di[g]

Og skielver ei ved Dødens Bud! Thi jeg fandt Naade hos min Gud.

5. O Frelser! og for mig du døde, Opstod og gik til Faderen. Ved dig jeg Himlen seer i Møde, Og tryg ved dig jeg naaber den. Nu glad jeg hører Dødens Bud: Ved dig jeg Naade fandt hos Gud.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

103. Jeg frygter ei; thi Død og Grav Er ei min Banes Ende; Mig Jesus Christus naadig gavEt bedre Liv at kiende. En liden Stund Mit Legem kun J Gravens Hiemme hviler; Min frelste Siel Til evigt Vel, Og til sin Fader iler.

2. Om jeg af Vaande er omspendt J Livets sidste Dage, Den Vaande bliver snarlig endt, Og endt hver jordisk Plage. Ved Døden da Jeg fries fra Al Smerte, Sorg og Møde. Din Braad, o Død! Gud sønderbrød, Da Jesus for os døde.

3. Skal Barn, skal Mage, eller Ven End her tilbageblive; Dog rolig til Forraadnelsen Jeg kan mit Legem give. Jeg snart skal see De Elskede, Hvor Sorg til Fryd omvendes; Thi vi opstaae, Og to indgaae Til Liv, som aldrig endes.

4. Lær mig at bruge, gode Gud! Med Viisdom mine Dage, At jeg engang kan

Dødens Bud Med Haab og Roe modtage. Gud i din Haand Jeg da min Aand Frimodig overgiver! Din Miskunhed Jeg trøstes ved: Du var, du er, og bliver.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

204. O Gud! jeg gierne følger dig, Naar du herfra mig kalder. Jeg veed, at du har viselig Bestemt min Levealder. Naar Døden løser Livets Baand, Jeg i din faderlige Haand Med fuld Fortrøstning falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred Og saligt Haab om Naade; Han borttog Dødens Bitterhed; Ved ham den er min Baade. Thi kalde du, o Herre! mig, Naar, hvor, og som det synes dig! Du, du bør ene raade.

Mel. O, kiere Siel! frygt aldrig meer.

205. Vær trøstig, Siel! og ængst dig ei Ved Tanken om den mørke Vei, Jeg skal engang betræde. Min Jesus selv har vandret den; Den fører mig til Himmelen, Til de Udvalgtes Sæde, Til rene Aanders Glæde.

2. Naar Dødens Time drager nær, Og *nu mit Øie brustet* er, Ei Tungen meer *sig rører*, Da skal min Jesus mildelig Med

Trøst

Trøst og Lindring qvæge mig. Mit stille Suk han hører, Og mig til Himlen fører.

3. Han til sin Faders Velbehag Har eengang udført al vor Sag, Og Seier for os vundet. Han Syndens hele Magt nedslog Og Gravens Skræk for os borttog. Paa ham min Troe er grundet. Snart har jeg overvundet.

4. O da blandt de Fuldendtes Tal Jeg fro og salig leve skal I Herlighedens Rige. Da skal jeg øine meer og meer, Hvad her kun skyggeviis jeg seer; Og der min Dyd tillige Fra Kraft til Kraft skal stige.

5. Ja' høit min Aand sig hæver da, Naar Støvet, som jeg iler fra, Er mig ei meer til Hinder. Alt høiere jeg svinger mig, O Gud! vor Gud! at skue dig; Og saligt Held jeg finder, Som evig ei forsvinder.

Egen Melodie.

206. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer, I hver en Livets Alder. Ei veed jeg hvör, hvorledes, naar Min Gud mig herfra kalder. Stærk eller svag jeg skal Dog ned i Dødens Dal. Urokkelig den Sandhed staaer: Jeg gaaer til Døden, *hvor jeg gaaer.*

2. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer

Det Jesu Ord mig lærte. Ved Døden jeg et Fristed naaer For Synd og Sorg og Smerte. Til Himlen staaer min Agt: Thi er jeg uforsagt, Skiønt Døden daglig for mig staaer: Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

207. Bestemt til Himlens Salighed Gaaer Sielen til sit Blivested: I Jorden giemmes Legemet, Og der i Støv henslumrer det.

2. Men Gud skal ved sit Almagts-bliv Gienkalde det til evigt Liv. Forklaret Legemet opstaaer, Naar alt, hvad jordisk er, forgaaer.

3. En Vandring kun er Livet her; Vort rette Hiem i Himlen er. Did stunder hvert et mødigt Fied; Thi Banen gaaer til Lys og Fred.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

208. O Gud! min Gud! jeg ved dit Ord Blev til og er i Live; Dog her mit Legem, som er Jord, Til Jord igien skal blive. Men Sielen, som gik ud fra dig, Tak skee dig! er udødelig; Jeg gruer ei for Døden.

2. Af dig fik min forløste Aand Trygt

Haab

... hvm Saligheder; Hielp kun, at jeg ... Jesu Haand Gaaer frem, hvor han ... leder! I Liv og Død er Frelseren ... trofast sine Frelstes Ven; Jeg gruer ... for Døden.

3. Thi tænker jeg ved hvert et Fied: Snart endes mine Dage, Og Jesus skal ... Gravens Bred Min frelste Siel modtage. Ja! han vil tage den til sig I sit ... skionne Himmerig. O! Døden er ... Vinding!

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge.

209. Tak skee dig, Gud! jeg rolig tænker, Ja tænker fro paa Død og Grav! Jeg veed, at Døden ei forkrænker Det Sielens Liv, som du mig gav! Jeg veed, jeg er udødelig, O! hvor den Tanke qvæger mig!

2. Saa vist, som Jesus Christus lever, O Fader! i din Herlighed, Saa vist min Aand sig ogsaa hæver Fra Jordens Strid til Himlens Fred! Saa vist som Jesus frelste mig, Skal jeg med Glæde skue dig.

3. Lad Graven da sit Bytte kræve, Lad briste disse Støvets Baand! Min bedste Deel skal evig leve, Min frie, uforkrænkte *Aand*. *Den iler fra sin Hytte ud, Til dig, min Fader! dig min Gud!*

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

210. Før Død og Grav jeg ikke ...
ver; Mig skrækker ei Forkrænkelsen; Jeg ...
veed at Jesus Christus lever, Han skal op...
vække mig igien. Som han opstod, skal jeg ...
opstaae, Og til Guds Herlighed indgaae.

2. Ja, Jesu! ja, du Verdens Dommer, Du skal af Graven kalde mig. Forklaret da mit Støv fremkommer, Og klædt i Glands tilbeder dig. Bort ... Jord! bort hver en syndig Lyst! Jeg føler Himlen i mit Bryst.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

211. I Gravens mørke, tavse Giemme Nedsynker alt, hvad aander Liv. Døe! sagde med almægtig Stemme Den samme Bud, som sagde: Bliv! Den hele Jord, det vide Hav For alt hvad lever, er en Grav.

2. Dog ei for Gravens Skræk vi grue, Ei bæve for den visse Død! See Haabet byder os at skue Et Glimt af Dag i Nattens Skiød. En lys, en herlig Morgenstund Skal ende Dødens korte Blund.

3. Da ved Guds Stemme Graven bæver; Han fra dens Mulm os kalder ud. Til dig, til dig, vor Aand sig hæver, Du Livets Herre, Fader! Gud! Fra Døden skal din Almagts Bliv Os atter kalde frem til Liv.

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

12. Min sidste Levedag mig er Maa-
ee nu allerede nær: O! tie min Klage-
ne! Jeg prise vil Algodheds Gud,
om kalder mig fra Striden ud; Han
a sin Himmelkrone Mig skienker Sei-
ns Krone.

62. I Jesu Troe jeg døer med Fred;
hi kan jeg ikke skrækkes ved I Graven
 nedstige. Mit Haab om Liv, o
ud! hos dig Har Jesus selv forhver-
et mig. Hver Tvivl og Frygt bør
ige. Jeg gaaer til Himlens Rige.

3. Jeg rolig seer til Graven hen;
un Legemet faaer Sted i den, Min
and sig fro opsvinger. Er Dødens
øst end skrækkelig, Dog skal den ei
rfærde mig, Nei! den mig liflig klin-
er; Til Gud min Død mig bringer.

4. Fra Tidens Fare, Nød og Strid,
Med saligt Haab jeg iler did, Hvor
en Algode troner. Jeg hæver mig
a denne Jord Didhen, hvor Engles
ie Chor Istemmer Jubeltoner Om
ynedernes Forsoner.

5. O Gud! du styrer mine Fied,
giennem Tid og Evighed: Jeg tier og
beder. I Lydighed mod dine Bud
g holder Prøvetiden ud, Indtil mi-
er Til hine Saligheder.

6. Naar jeg, o Gud! kun tækkes dig, Skal intet, intet skrække mig; Jeg vinder Livsens Krone. Held mig! min sidste Dag nu er Maaskee mig allerede nær. Blid da min Klagetone En Lovsang for Guds Trone.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

213. Hos dig du har et Himmerig Beredt for mig, o Fader! Naar troe jeg her adlyder dig, Og Synd alvorlig hader.

2. Hav Tak, o Gud for denne Trøst, Som i dit Ord mig gives! Ved den mit sorgbeklemte Bryst Af salig Fryd oplives.

3. Lad da mit Støv kun smulre hen; Mig Graven ei forskrækker! Jeg veed, din Almagt mig igien Til herligt Liv opvækker.

4. Da er jeg fri fra Sorg og Nød, Mig ingen Plage rører! All Syndens Nag, al Frygt for Død Da fuldelig ophører.

5. Ja det, som her jeg stadig troer, Jeg hisset klart skal kiende: At, Gud! din Miskunhed er stor, Er stor foruden Ende.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

214. Algode Fader, du os gav Et Haab, som ei skal svige. Det Haab, at giennem Død og Grav Vi kaldes til dit Rige. Ak! naar os ængster Sorg og Nød, Og naar vi see den visse Død, Hvor da det Haab opliver!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

215. Jeg veed, at snart den Hytte falder, Hvor Sielen har sin Bolig her; Min Gud til bedre Liv mig kalder, Did, hvor jeg ham, min Fader, seer; Og da, o da, hvad skal mig skee, Naar jeg skal Herrens Aasyn see!

2. Jeg, Støv af Støv, jeg kan ei tænke Hiin Himlens høie Salighed; Men det jeg veed: mig Gud vil skienke En meer end jordisk Fryd og Fred. Det har min Frelser lovet mig: Hans Ord staaer fast evindelig.

3. Hielp mig, min Gud! at jeg maa leve, Som den, der tænker paa sin Død; At jeg til dig min Siel kan hæve I hver min Fryd og hver min Nød. Og saa gaae frem i Jesu Fied Til Himmelen, til Salighed.

4. Ja, Jesus! han mig Alt skal være, Mig Alt i hver min Levestund; Hans høie, vise, blide Lære, Skal trøste mig i Dødens Stund. Er jeg, som mig hans Lære bød, Kun din, o da den blide Død!

5. Tak være dig, Algodheds Fader! For Lys og Raad til Salighed; Nu veed jeg, du mig ei forlader. O Trøst! o Fryd! at jeg det veed. Forbarmer! Gud! jeg troer paa dig. Jeg lever dig ... er til dig.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

16. O Held mig, Held mig, naar
gang Jeg skal istemme Engles Sang,
g Tak for Alting sige! Og sige: Jesus
ev mig Alt, Mit trygge Haab, da
erden faldt, Min Fryd i Ærens Rige.
var den Tid Snart forhaanden, Glad
Aanden Jeg da skulde prise Jesu Navn
lfulde.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

17. O! Himlens Haab mit Hierte
læder, Og skienker Sielen Trøst og Fred!
eg til Fuldkommenhed fremtræder Fra
raft til Kraft i Evighed. En Barndoms
tand er Livet her; Det modne Liv i
imlen er.

2. I Tidens korte Prøvedage, Min
Gud! du lærer, leder mig. Du mig,
it Barn, vil her opdrage, Til hist at vor-
e englelig. Jeg seer bag Dødens mørke
Skye Et skiønt, et evigt Lys fremgrye.

3. Hvor Livsens Stemme for mig lyder,
Det er min Jesu egen Røst. Min Siel
Troe og Haab sig fryder, Hvad kan be-
øve mig min Trøst? Guds Søn har talt,
ort Tvivl og Frygt! Paa Jesu Ord mit
aab er bygt.

4. I Tanken alt min Siel fremiler Did,
hvor evig Glæde boer. Guds Him-

mel mig imøde smiler. Jeg stemmer i med Engles Chor. O Jesu! du mig selv bered Til denne høie Herlighed!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

218. Jeg dig priser, Livets Herre! For mit Kald til Evighed; For din Søns den høie Lære, Som veileder mine Fied. Lys i Mørket, Trøst i Nød, Fred i Angest, Liv i Død; Alt jeg hos min Jesum finder, Og al Frygt og Tvivl forsvinder.

2. Tak, o himmelsendte Leder! Tak for Lys og Raad og Trøst! Send fremdeles, naar jeg beder, Mod og Tillid i mit Bryst. Lad mig her ved hvert mit Fied Tænke paa min Evighed! Selv du da mit Haab vil krone, Naar jeg stædes for din Trone!

Mel. Vaag op og slaae paa dine Strænge.

219. Engang jeg vaagner og mig hæver Fra Gravens Mørke, Gravens Muld, Og fri fra Støvet jeg fremsvæver, Ved nye Kræfter frydefuld. Jeg svinger mig til Himmelen, Og seer al Jorden svinde hen.

2. Lad Jord og Himmel staae i Lue, Og Alt nedstyrtes fra sit Sted; Mismodig jeg dog ei skal grue, Mig skabte Gud til Evighed! Og han forjætter ved sit Ord En bedre Himmel, bedre Jord.

3. Hans Ord er Stiernen, som mi
leder Paa Livets stormefulde Hav; I Tro
og Haab min Aand sig glæder Til Hav
nen, til den stille Grav. Mit Legem hvi
ler der i Fred Til det opstaaer i Herlighed

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende

220. O Gud! min Skaber, og mi
Herre! Du her i Livet satte mig; Dig,
mens jeg lever, vil jeg ære, Ved Livet
Ende prise dig. Jeg tryg i Dødens Da
gaaer ned: Du er mit Lys, min Salighed,

2. Hvi skulde jeg for Graven bæve:
I Døden hengav Jesus sig; Jeg veed,
at ogsaa jeg skal leve, Thi see! han op
stod seierrig, Den Vei, han gik, jeg og
tør gaae! Som han skal ogsaa jeg opstaae.

3. Ja! naar jeg her har overvundet,
Jeg til et bedre Liv indgaaer; Og naar du
mig har tro befundet, Jeg henrykt for din
Trone staaer; Da synger jeg med Engle
Røst: Gud være Priis! jeg er forløst!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

221. Til evigt Liv har du, min Ska
ber, Bestemt mig: det jeg sikkert veed;
Og derfor jeg ei Modet taber, Naar jeg
til Graven segner ned. For Tiden he
eg lever ei; Til Evigheden gaaer min V

2. H

2. Hvad er dog Jordens største Hæder,
hvad Rigdoms Magt og Glands for mig?
jeg attraaer Evighedens Glæder: O Gud!
nin Gud! at skue dig. Du kaldte disse
Ønsker frem; Du vil og selv opfylde dem.

3. Ei nogen jordisk Nød og Jammer I
Kisshaab mig skal styrte ned! Jeg veed,
t alt hvad her mig rammer, Skal lede
nig til Salighed; Og hvad er det jeg li-
er her, Naar Gud mig vil belønne der.

4. O Død! jeg dig vil følge rolig. Du
r min Skabers Sendebud. Du fører
nig til Lysets Bolig, Der skal jeg evig
kue Gud. Jeg naaer mit Væsens Øie-
ned: En grændseløs Lyksalighed.

5. Det haaber jeg, og Jesu Lære Be-
æfter Haabet kraftelig. Hvad han har
agt maa Sandhed være; I Jesu Mund
fandtes Svig. Han bragte Jorden
Himlens Fred. Han kaldte mig til
Salighed.

6. End lever han. O! Jesus lever
hos Guds, vor Faders høire Haand. O
enne Tanke! hvor den hæver Fra Jor-
ens Støv min frelste Aand. Som han,
aa skal og jeg gaae hen Til Himlens
Fryd, til Faderen.

el. Vil Gud vor Herre ei med os staae

Liv er Ubestandighed, F

ere mine Dage. Alvidende! du ene veed Den Tid, jeg har tilbage. Jeg troer paa dig, og frygter ei: Min Siel ad Dødens skumle Vei Til dig, min Gud! opstiger.

2. Da skal ei Svaghed ængste mig, Ei Frygt og Sorg mig true: I hver din Daad grangivelig Skal jeg din Godhed skue. Og jeg med større Virksomhed Da fremme skal dit Diemed, Og himmel Viisdom lære.

3. Da skal jeg see med Tak og Fryd Paa førte Liv tilbage: Hvor tidt du ledte mig til Dyd Selv giennem Sorgens Dage. Alt, hvad jeg seer, skal lære mig, Algode Gud! at prise dig, Der saa min Vei beredte.

4. Da skal jeg mig i salig Roe Blandt de Udvalgte fryde, Og helliggiort ved Jesu Troe, Hans høie Samfund nyde. Min Aand i Dyd, i Dydens Fred, I himmelsk navnløs Salighed, Skal evig, evig stige.

5. Hielp, Fader! at jeg stadelig Mig dertil her bereder, Saa, naar jeg stilles frem for dig, Jeg vinder hine Glæder. Hielp mig saaledes her at saae, At Høsten rig og frydfuld maa I Evigheden blive.

Egen Melodie.

223. O Jesu Christ! n[illegible] ke h[illegible]

ver Sig op til dig, hos Kraftens høire Haand. I dig min Fryd, min Tillid lever; Men Ak! jeg føler Støvets tunge Baand. Styrk selv min Siel, naar den vil tænke dig; Saa let min egen Kraft forlader mig.

2. O! salige de Slægter vare, Som saae dig vandrende paa denne Jord. O! salige de Slægter vare, Som hørte dig forkynde Livets Ord: Det Ord om Frelse, og om Himlens Fred, Det Ord, som gav os Haab om Salighed.

3. Men jeg kan dig ei see, ei høre! Du Herliggiorte! du Forklarede! At hvad jeg Støv formaaer at giøre, Er at udstamme min Henrykkelse. Svag er den Lov jeg dig frembære kan, Imens jeg boer i Dødeligheds Land.

Engang den svage Hytte falder, Og Sielen stiger til et bedre Liv, Og du af Gravens Skiød udkalder Dit frelste Folk ved et fornyet Bliv. Da, da skal jeg forenes nærmere Med dig, Forsoner! dig Usynlige!

5. Engang du kommer i det Høie, At krone den, som tro og lydig var; Da skal jeg med forklaret Øie Dig skue, dig, paa hvem jeg troet har. O hvilket Haab! o hvilken Salighed! Da er jeg din, og din i Evighed.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

224. Fra Evighed til Evighed Vor Gud er idel Miskunhed. Han skabte for at giøre Vel. Hold fast, min Siel, Ved Troe til Gud, ved Haab om Held!

2. Hvad Skiebne mig end møder her, O Gud! ved dig den ordnet er; Den Tanke mig indgyder Trøst I ængstet Bryst, Og giver Haab om Held og Lyst.

3. Min Siel ei giør unøisomt Krav, Hvor meget du end Andre gav. Du min, som Alles Fader er. Du veed, du seer Min Afskye for al nidsk Begier.

4. Gav du mig end den mindste Lod Af Held og Fryd; dog est du god! Jeg klager ei, thi vist jeg veed, Din Miskunhed Fuldkommer Alt i Evighed.

5. O Gud! min Gud! ugranskelig Din Viisdom aabenbarer sig. Du giver, som du vil til hver; For dig dog er Hver den, du skabte, evig kier.

6. Engang vi for din Trone staae, Og Salighedens Fylde naae. Der i din Himmels Herlighed Mig og et Sted Ved Jesum Christum er bered.

7. Saa holder jeg af ganske Siel Ved Troe til Gud, ved Haab om Held. O Gud! min Gud! din Miskunhed, Den varer ved Fra Evighed til Evighed.

Mel. Som den gyldne Soel frembryder.

225. Lad i Gravens mørke Giemme, Lad mit Støv kun lægges hen; Jesus! du med Almagtsstemme Skal fremkalde mig igien. Hvo, som her har vandret vel, Gaaer da frem til evigt Held, Evig der hos dig at være, Der hvor Døden er ei mere.

2. Led mig da paa Livets Bane Ved din Aand, og ved dit Ord, At jeg flyer al syndig Vane, Og gaaer frem i dine Spor. Er min Kamp mod Synden svag, Mind mig om hiin store Dag, Christe Jesu! da du kommer, Som al Jordriges Dommer.

3. Saa blandt Livets korte Glæder Ei min Siel forvilder sig. Saa ved Livets Bitterhed er Ingen Mismod ængster mig. Døden ender da saa blid All min Møie, al min Striid. Du mig Seierskrandsen rækker, Naar du mig til Livet vækker.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

226. O Herre! skulde Død og Grav Mig Skræk og Frygt indgive? Den Siel, som du mit Legem gav, Ei Dødens Rov kan blive. Om Jorden rokkes af sit Sted, Om Himlens Hvelving styrter ed, [illegible] ver ved, og lever.

2. Jeg bliver ved! o disse Ord, Mi
Siel til Andagt tænde. Jeg bliver ve
naar denne Jord, Naar Tiden selv faa
Ende. O Lyst! o Fryd! o Salighed
At være og at blive ved Igiennem Evi
heder.

3. Dog stundom denne Tanke mig E
Rædsels Tanke bliver, Naar Tvivl og A
gest reiser sig, Og Mismod mig henriver
Jeg gruer for at blive ved, Jeg skielv
for min Evighed: Thi ak! jeg er e
Synder.

4. Men du dig gav i Døden hen,
Jesu, Livsens Herre! Da aabnede d
Himmelen: Dit Navn høilovet være! D
efterlod os Livets Ord: Giv, jeg det a
tid stadig troer, Og lydig efterfølger.

5. Da til min Evighed igien Jeg se
med henrykt Øie; Jeg faaer et Sted
Himmelen Hos dig, du Evighøie! De
skal jeg nyde al den Fred, Og al de
Himmelsalighed, Som du mig har fo
hvervet.

Bede-Psalmer.

1. Sand Kristendom.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

227. Guds Herrens Villie jeg veed: Han vil kun min Lyksalighed. Han fremmer den ved hvert sit Bud; Mig Herren Gud, En Fader er ved hvert sit Bud.

2. Den Tanke, o! hvor fattelig, Hvor lys, hvor blid er den for mig! Han Herren vil lyksalige Os alle see, Os een og hver lyksalige.

3. Almiskunhedens Gud, vor Gud! En Faders Bud er hvert dit Bud. O! disse Bud jeg elske vil, Jeg lyde vil; Giv Herre! Kraft og Mod dertil.

4. Lad mig ved din den milde Aand Gaae frem med Brødre Haand i Haand, Da gaae vi frem til fælles Held. Giør du os vel, O Gud! til Legem og til Siel.

5. Hielp, at vi føle inderlig, Hvor godt det er at tækkes dig, Og giv, at sand Erkiendtlighed Og Kierlighed Os lede frem til Lydighed.

Net, i Godt kun søge Fryd; Og mig den Glæde giv, at fremme Held og Dyd.

4. Og seer jeg Broderen i Modgang eller Smerte, Giv, at jeg til hans Hielp da har et villigt Hierte. End om min Næste har imod mig fiendtlig Hu, Algode! lær mig da, at være god som du.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

231. Med barnlig Tillid jeg oplader Min Mund, for at anraabe dig; Du har jo lovet, gode Fader! For Jesu Skyld at høre mig. Du hielpe kan, og hielpe vil; Thi fæster jeg min Lid dertil.

2. Af denne Jords de gode Gaver Jeg beder ei om Overflod. Tak for den Deel jeg deraf haver; Det er mig nok om jeg er god, Og naar din Aand veileder mig, At jeg det bruger vise ig.

3. Men det jeg beder om, o Herre! Er Had mod Synd, er virksom Troe, At Jesu blide Sandheds Lære Maa stat dig i mit Hierte boe. Da helliges min ganske Siel, Da gaaer jeg frem mod varigt Held.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

232. Min Gud! du kaldte mig til Jesu Christi Rige, Hvor jeg ved Sandhe

raft fra Dyd til Dyd kan stige. Vel
nu! jeg Kristen er. O Glæde, for min
Siel! Priis være dig, min Gud! du
gav mig dette Held.

2. Men vandrede jeg og, som det
en Kristen sømmer? Tilgiv al Naadens
Gud! du hver min Idræt dømmer. Jeg
Navn af Kristen bær, men hvad er dette
Navn, Naar det ej viser sig i Gierning
til Gavn?

3. Ved Daab jeg kristnet blev, til
din Samfund heftet. Den Daabens
Pagt jeg har med Haand og Mund be-
kræftet; Men, min Samvittighed, ak,
den bebreider mig, At jeg forglemte tidt
min Daab, min Pagt og dig.

4. I Templets Helligdom, dit Sand-
heds Ord jeg hørte: Dets Guddoms Kraft
mig der til Troe og Andagt rørte; Men
snart i Lysters Sværm, af Jordens Tant
henført. Jeg agted' ei min Pligt, ei Or-
det, som var hørt.

5. Tidt ved dit Naadebord min Siel
i Andagt brændte: Jeg knælede og bad,
og Jesu Navn bekiendte; Men til at
lyde ham, at følge ham i Alt, O! der-
til var jeg svag, jeg vaklede, jeg faldt.

6. Min Gud, som kaldte mig, giv du
og Mod og Kræfter, At jeg i Jesu Troe

gaaer stadig frem herefter, Og ov
hver en Pligt, som mig min Frelser bø
Og trolig følger ham, kun ham i L
og Død.

Egen Melodie.

233. Hvor godt, hvor fængt er d
dog, At elske Gud, og elske hver s
Næste, Og høre Jesu Ord, og vorl
klog, Og følge ham den Helligste, de
Bedste. O! vel os, om vi altid tæn
paa, At vandre saa!

2. Da gaaer vort Liv saa rolig hen
I Dødens Kamp vi skal bestaae og vi
de. Vi stunde daglig frem til Himm
len, Hvor evig Fryd hos Jesum vi sk
finde. O! Held os, Held os, naar
komme der Guds Trone nær!

Mel. Hvo vil mig anklage.

234. Her i Livets Kiede Vexler Sor
og Glæde Stedse Led for Led. Tidt fr
Storm og Torden, Saa bød Viisdom
Orden, Viger Jordens Fred. Giv,
Gud! vi nytte ret, Uden modløs Klag
Livets bitre Dage.

2. Men din Viisdoms Orden Ogsaa
signer Jorden Tidt med Held og Fre
Da det glade Hierte Glemmer med
Smerte Tidt sin Varsomhed. Gi

...l at findige Mod; Giv, at Klogskab
..ledsage Livets blide Dage.

..3. Alt, ja Alt i Livet, Gud! du os
.. giver Til vare sande Held. Gid det
..enfinde Os maa gaae af Minde; Du
..r Alting vel. Da vi ofre dig, vor
..d! Uden Letsind, uden Klage, Alle
..s Dage.

Egen Melodie.

35. Dig bede vi, o hellig Aand! At
..mmenknytte os ved Troens Baand.
..risti Navn vi bære, Derfor du os
..ive, At vor kristne Lære Reen hos os
.. blive. Herre! hør vor Bøn!

2. O Lys fra Gud! opklar vor Siel,
.. den hos Jesum søger alt sit Held:
..t hans Bud vi lyde, I hans Fodspor
..ede: Derved kun vi nyde Her og
..isset Glæde. Herre! hør vor Bøn!

3. Du Fredens Aand! giv at vi maa
I uforstyrret Brodersamfund staae! At
..yst og Smerte Haand i Haand vi van-
..e, Og med villigt Hierte Gavne maa
..erandre. Herre! hør vor Bøn!

4. O Kraft fra Gud! opfyld vort
..I Dødens Time med din høie
..At vi ringeagte Verdens Lyst og
..er, Og kun eftertragte Evighedens
..er. Herre! hør vor Bøn!

5. Vi Syndere, hvad bleve
Stod G..d vor Fader os ei bi. H
han os ei, naar Foden gled; Ga
ei Fred; Gav han ei Haab om Salig

6. Til dig vi flye, Algodheds G
Du frier os fra Trængsel ud. Du
der ingen bort fra dig, Som nær
sig I Herrens Jesu Navn til dig.

7. Saa vandre vi den trange
Men Haabet os forlader ei. De
dringsdage ere faa; Snart de for
Og Salighed tilsidst vi naae.

Mel. O Herre! frels mig, dem min S

242. O Herre! frels min st
Dyd, Naar den er stædt i Farer; N
Lysternes den falske Fryd Vil lokke
i Snarer. Forstanden kiender Kal
Pligt, Men Hiertet er saa skrøbel
Saa let det kan forraskes.

2. O Herre! giv mig Kraft
Mod Hver Fristelse at dæmpe.
mig gaae frem med sikker Fod, Og s
mod Synden kæmpe. Lad mig i K
pen stadig see Til Kronen, som i H
lene Skal rækkes den, der vinder.

3. Høit skal jeg da lovsynge dig
le mine Dage, Dig, Gud! som er
hielperig, Saa mægtig i de Svag

...til dit Alter gaae, Og Liv og Lys ...Glæds faae Alt her, og mere hisset.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

243. Bønhør mig, gode, milde Fader! Med Tillid jeg anraaber dig; Du aldrig, aldrig den forlader, Som paa din Hielp fortrøster sig. Ak! Mørk og slibrig er min Sti; O! gode Gud, staae du mig bi!

2. Tidt hildes jeg af Lystens Snare, Naar jeg vil følge Dydens Vei; Tidt vanker jeg blandt idel Fare, Naar tryg jeg den formoder ei; Tidt fristedes min svage Dyd, Selv naar jeg nød uskyldig Fryd.

3. Alvidende! du mig ransager, Og al min Svaghed kiender du! I Alt, hvad jeg mig foretager, O! lad mig komme dig ihu, Og agte med Aarvaagenhed Paa hver min Tanke, hvert mit Fied!

4. Da skal min Fod ei nogensinde Forlade Veien, jeg bør gaae. Da skal jeg holde fast i Minde, At Dom og Regnskab forestaae; Da skal jeg takke dig, min Gud! Og rolig følge Dødens Bud.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

244. Jeg trindt omkring omgivet er Af mange skiulte Snarer; Tidt Glæ

vorde Fristelser, Og led mig i Farer. Min Aand er svag; thi Kiød og Blod Let svække kan min Tror, mit Mod; Da vakler jeg som Røret.

2. O lær mig, Herre! ved din Aand Den rette Vei at kiende, Og før mig ved din Faderhaand Heel frem til Banens Ende. Jeg uden dig afmægtig er, Styrk du mig under Fristelser, Saa skal jeg ikke falde.

3. Som Egen fast, saa skal jeg staae, Og mig skal intet rokke; Thi Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar Syndere mig lokke; Og naar din Himmel bliver min, Da skal min Tak for Kraften din Til evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

245. O Gud mit Hierte ængster sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa let sig sniger i mit Bryst En syndig Frygt, en syndig Lyst; O vee mig! om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syndens Veie frem!

2. Naar til det Gode staaer min Agt, Mig skrækker Verdens Spot og Magt; Og i mit Hierte idelig De onde Lyster reise sig: Saa let af dem er Synden fød, Og Synden, ak! den føder Død.

3. Hold, Fader! hold mig ved din Haand, Og led mig ved din gode Aand. Ved den lad Sielen Kræfter faae. Giør mig bered i Kamp at gaae; Og naar til Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig bære Seier hiem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg tro, Of hvor er da mit Hierte fro; Jeg søger Herrens Velbehag, Og glæder mig ved Dommens Dag. Thi at mig Jesus har forløst, Mig da er overvættes Trøst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

246. Hold Fader, hold mig fast ved dig I Sielens mange Farer. Saa let jeg kan forvilde mig, Om du mig ei bevarer. Blandt alle Skabte, hvo er den, Som torde trodse Fristelsen? Selv Engelen kan falde!

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Vantroe mig vil friste; Naar Vellyst vil saa Tvigelig Sin Snare mig paaliste; Og naar i Nød og Drøvelser Min Siel omspendt af Mistvivl er, Da hielp og styrk mig Svage.

3. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Dødens Rædsel truer, Naar Frygt for Graven ængster mig, Og jeg for Dommen gruer. O! da, da hold mig ved d

vorde Fristelser, Og leder mig i Farer. Min Aand er svag, thi Kiød og Blod Let svække kan min Troe, mit Mod; Da vakler jeg som Røret.

2. O lær mig, Herre! ved din Aand Den rette Vei at kiende, Og før mig ved din Faderhaand Heel frem til Banens Ende. Jeg uden dig afmægtig er, Styrk du mig under Fristelser, Saa skal jeg ikke falde.

3. Som Egen fast, saa skal jeg staae, Og mig skal intet rokke; Thi Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar Syndere mig lokke; Og naar din Himmel bliver min, Da skal min Tak for Kraften din Til evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

245. O Gud mit Hierte ængster sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa let sig sniger i mit Bryst En syndig Frygt, en syndig Lyst; O vee mig! om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syndens Veie frem!

2. Naar til det Gode staaer min Agt, Mig skrækker Verdens Spot og Magt; Og i mit Hierte idelig De Lyster reise sig: Saa let af [illegible] den fød, Og Synden [illegible]

3. Hold, Fader! hold mig ved din
Haand, Og led mig ved din gode Aand.
Men lad Sielen Kræfter faae. Giør
mig beredt i Kamp at gaae; Og naar
i Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig
före Seier hiem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg tro,
Hvor er da mit Hierte fro; Jeg
finder Herrens Velbehag, Og glæder mig
ved Dommens Dag. Thi at mig Je-
sus har forløst, Mig da er overvættes
Trøst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

246. Hold Fader, hold mig fast ved
dig I Sielens mange Farer. Saa let
jeg kan forvilde mig, Om du mig ei be-
varer. Blandt alle Skabte, hvo er
den, Som torde trodse Fristelsen? Selv
Engelen kan falde!

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig,
Naar Vantroe mig vil friste; Naar Vel-
... vil saa listigelig Sin Snare mig paa-
... i Nød og Drøvelser Min
... af Mistvivl er, Da hielp

... mig fast ved dig,
...ner, Naar Frygt
... Og jeg for Dom
... mig ved di

vorde Fristelser, Og lede mig i Farer. Min Aand er svag, thi Kiød og Blod Let svække kan min Troe, mit Mod; Da vakler jeg som Røret.

2. O lær mig, Herre! ved din Aand Den rette Vei at kiende, Og før mig ved din Faderhaand Selv frem til Banens Ende. Jeg uden dig afmægtig er, Styrk du mig under Fristelser, Saa skal jeg ikke falde.

3. Som Egen fast, saa skal jeg staae, Og mig skal intet rokke; Thi Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar Syndere mig lokke; Og naar din Himmel bliver min, Da skal min Tak for Kraften din Til evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

245. O Gud! mit Hierte ængster sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa let sig sniger i mit Bryst En syndig Frygt, en syndig Lyst; O vee mig! om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syndens Veie frem!

2. Naar til det Gode staaer min Agt, Mig skrækker Verdens Spot og Magt; Og i mit Hierte idelig De onde Lyster reise sig: Saa let af dem er Synden fød, Og Synden, ak! den føder Død!

3. Hold, Fader! hold mig ved din Haand, Og led mig ved din gode Aand. Ved den lad Sielen Kræfter faae. Giør mig bered i Kamp at gaae; Og naar til Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig bære Seier hiem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg tro, Og hvor er da mit Hierte fro; Jeg søger Herrens Velbehag, Og glæder mig ved Dommens Dag. Thi, at mig Jesus har forløst, Mig da er overvættes Trøst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

246. Hold Fader, hold mig fast ved dig I Sielens mange Farer. Saa let jeg kan forvilde mig, Om du mig ei bevarer. Blandt alle Skabte, hvo er den, Som torde trodse Fristelsen? Selv Engelen kan falde!

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Vantroe mig vil friste; Naar Vellyst vil saa Tvigelig Sin Snare mig paaliste; Og naar i Nød og Drøvelser Min Siel omspendt af Mistvivl er, Da hielp og styrk mig Svage.

3. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Dødens Rædsel truer, Naar Frygt for Graven ængster mig, Og jeg for Dommen gruer. O! da, da hold mig ved d

Haand. Forvis mig ved din gode Aand, At Jesus mig forløse.

4. Ja, Fader! ja du holder mig, Og mig saa vel bevarer; Dertil min Siel fortrøster sig I alle, alle Farer. Naar Alt da overvundet er, Og henrykt jeg tilbage seer, Hvor skal jeg da dig prise!

Egen Melodie.

247. Nu bør ei Synden mere I Trældom holde mig. Gud! du skal mig regiere; Thi jeg tilhører dig. Ved Daaben jeg jo er I Pagt med dig optaget, Og der har jeg forsaget De onde Gierninger.

2. Ja stedse jeg herefter Vil love dig, min Gud! Jeg vil af alle Kræfter Adlyde dine Bud. Ak! Villien du seer; Men Evnen er saa ringe, Jeg kan ei Synden tvinge, Hvis det ved dig ei skeer.

3. Thi vil jeg alle Dage Om Hielp anraabe dig. Selv styrker du den Svage, Naar han er redelig. Ræk mig da og din Haand, Naar jeg mod Synden kæmper, At jeg dens Vælde dæmper Ved Naadens gode Aand!

4. Jeg da ei overvindes Af Verdens Fristelser; Og da mit Hierte bindes Til dig alt meer og meer.. Da skal jeg stærk ved dig, Staae fast og Synden hade,

Og siden aldrig lade Dens Glæder lokke mig.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

248. Stadig Kamp vort Liv maa være; Vaersomt her vi vandre maa; Da, kun da med Seiers Ære Vi vort Maal i Himlen naae. Agt, o Kristen! det, og viid, Livet her er Prøvens Tid. Faret hver paa Banen finder; Salig den, som overvinder!

2. O, min Gud! Algodheds Fader! Styrk du mig i Fristelser! Egen Kraft mig tidt forlader, Og da er jeg Faldet nær. Sæden til den onde Lyst Ligger stedse i mit Bryst. O! hvor let den Sæd fremskyder, Og da snart i Synd udbryder.

3. Synden bør jeg, skal jeg dæmpe; Men saa vældig er dens Magt. Jeg mod Lysterne skal kæmpe, Men mit Hierte er saa svagt. Uden Hielp i denne Striid Er forgieves al min Id. Hvo vil mig den Hielper være, Saa jeg stride kan med Ære?

4. Jesus Christus vil det være. O den Trøst, hvor den er stor! Jesus Christus, han min Herre, Han mig gav det Livsens Ord, Han mig rekker Broderhaand. Han vil give mig sin Aand. O! jeg mig til ham hengiver, Hans jeg er, og hans jeg bliver.

Egen Melodie.

249. O Gud! dit Navn er stort i alle Evigheder: De vise Aanders Chor dig priser og tilbeder. Dog fra din Himmels Herlighed Du seer til Jordens Slægter ned.

2. Du ved dit Almagtsbud fremkaldt Lys af Mørke. Dit Ord oplyser hver, som dig vil trolig dyrke. O! lad det og saa lære mig, At dyrke og adlyde dig.

3. Kun ved din Kraft bestaaer dit store Skabningsrige; Og du er hellig, viis, fuldkommen uden Lige. O! styrk mig, at til Hellighed Jeg vandrer frem i Jesu Fied.

4. O Gud! jeg værdig da dit Billede skal bære, Mit Liv paa Jorden skal din Godheds Lovsang være: Og hisset i dit Himmerig, Der skal jeg evig prise dig.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde.

250. Til dig, min Gud! vil jeg mig overgive, Men af! du seer min Afmagt er saa stor. O! hielp du mig, og lad mig luteret blive Fra syndig Id, som i mit Hierte boer! Saa svagt jeg Syndens Lyst bekriger; Den ofte vinder Seir, og Hiertets Fred bortviger.

3. O Jesu Christ! du lærte, led og

brøde; For Syndere, for os du Døden led. Lad altid det advare mig mod Brøde! Paa Syndens Vei det styrke mine Fied! Da skal jeg frem mit Løb fuldende, Og hist ved Maalet faae Klenodiet i Hænde.

3. O did, hvor ingen Taarer Øiet væde, Did vender sig mit Hiertes Attraa hen. Ok der er Fred og uforstyrret Glæde! Der fører jeg dig, min Frelser og min Ven. O! vel mig, naar den Dag oprinder, Da Syndigheds Tvivl og Sorg i mig Grund forsvinder.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

251. Min Gud! du i det Skiulte seer. Du er mig nu, og altid nær. O! lær og mig at leve saa, At for din Dom jeg kan bestaae.

2. Giv mig et barnligt Sindelag, Og styrk min Siel naar den er svag. Naar onde Tanker spire frem, Hielp, at jeg strax udrydder dem.

3. Du hellig er, og ynder ei Den, som gaaer frem paa Syndens Vei. Kun Hellighed for dig bestaaer, Og Løn hos dig i Himlen faaer.

4. Hielp, at jeg elsker, lyder dig, At ved dit Ord jeg glæder mig. De alt i Prøvetiden her Paa Himlens Fr[illegible] en Forsmag er.

Jeg troer og haaber kun paa dig. I a
min Sorg, i al min Nød, Til dig je
raaber, som du bød.

2. Min Sielelarv, o glem den ei
Men før mig paa den rette Vei. Di
Sandhed lyse vel for mig, Da vandre
jeg saa tryggelig.

3. I Haab og Troe lad mig bestaae
I Kierlighed lad mig fremgaae; I Hier
tet giv Oprigtighed; Giv under Korse
Taalighed!

4. Velsign enhver, som ærlig troer
Og lyder dit det Viisdoms Ord. La
mig med dem eendrægtelig Fremstund
til dit Himmerig!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand

256. Min Gud! hvor er din God
hed stor! O, den er uden Ende. V
allevegne Godheds Spor I Stort o
Smaat kan kiende. Din Godhed og
saa naaer til mig: Jeg veed du ihukom
mer mig, Mig, som din Haand ha
dannet.

2. Du ved dit klare Sandheds Or
Har mig mit Held forvisset; Naar je
adlyder dig og troer, Da faaer jeg Kro
nen hisset. Den Herlighed langt over
gaaer Alt det, som Jorden her f
naaer, Mig nogentid [illegible]

3. Hielp, Herre! at jeg vandrer saa, Som du har foreskrevet; Thi fra den Vei, du bød mig gaae, Jeg vorder let henrevet. Men jeg mig trygt forlader til, At du mig elsker, at du vil I Kamp mod Synd mig styrke.

4 Naar Syndelysten yttrer sig, Giv jeg den strax maa dræbe! Ved Aandens Kraft, du skienker mig, Lad mig til Dyd fremstræbe. Hver hellig Id lad Fremgang faae, At jeg fra Dyd til Dyd kan gaae Mit store Maal imøde.

5. Maaskee jeg efter dit Behag Staaer snart ved Gravens Bredde. O Herre! paa min Afskedsdag Vær du med Trøst tilstæde! Da vorder Døden mig en Ven, Som fører mig til Himmelen, Til Salighedens Rige.

Egen Melodie.

257. Til dig jeg raaber, Jesu Christ! Jeg beder dig om Styrke. Du hielper mig, det veed jeg vist, Naar troe jeg dig vil dyrke. O Frelser! Naade du mig giv, At stedse jeg adlyder Hvad du byder, Saa i mit hele Liv Jeg øver Kristendyder.

2. Lad mig gaae frem i dine Fied, Din Sandheds Stemme agte; Led mig til den Fuldkommenhed, Du bødst m

eftertragte. Giv jeg som du af Hiertet maa Dem elske, som mig hade, Og ei lade Et Ønske Fremgang faae, Som er til Næstens Skade.

3. Giv, at hvad Verden kalder Godt, Mig ei fra dig afvender; At jeg ei agter Had og Spot, Men høit dit Navn bekiender; Thi Salighed er i dit Navn. Min Troe skal da, o Herre! Frugter bære, Til mit og Næstens Gavn, Og til min Frelses Ære.

4. Saa vil jeg da i Troe og Haab, Staae fast og mandig stride: Jeg veed du hører mine Raab; Paa dig kun vil jeg lide. Saa skal jeg, skiønt i Svaghheds Stand, Ei synke meer, men stige Til dit Rige; Thi vist jeg veed, du kan, Du vil ei fra mig vige.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

258. O hielp mig, gode Fader! At jeg kan tækkes dig! Hielp, at jeg stedse hader, Hvad du forbyder mig. Giv du mig Lyst og Styrke, At fremme Ret og Skiel! Giv Naade dig at dyrke Med tro, hengiven Siel.

2. Giv selv mig Kraft at kæmpe Mod Hiertets onde Lyst, Og Syndens Drivt at dæmpe, Som ulmer i mit Bryst. E Verden mig forføre Ved Frækhed el

[illegible] Ei Frygt, ei Spot mig røre, [illegible] jeg forsager dig!

3. Dit vise Bud mig lede, At jeg [illegible]vildes ei, Men gaaer med Haab og [illegible]ede Skrem ad den trange Vei. Giv, [illegible] mit Kald forretter Med Troskab og [illegible] Fryd, Og al min Ære sætter I [illegible]nd og virksom Dyd.

4. Giv mig et kierligt Hierte, Som [illegible]sker Alles Vel, Som føler Næstens [illegible]merte, Og frydes ved hans Held. Da skal jeg Jesum ligne I Broderkier[illegible]ighed; Og du vil da velsigne Min Siel [illegible]ed Dydens Fred.

5. Giv, at jeg ret erkiender, Hvor [illegible] er viis og god! Mit Held i dine [illegible]ænder Betrygget altid stod. Du er [illegible]in hulde Fader I Medgang og i Nød. [illegible]in Gud! jeg mig forlader Paa dig i [illegible]iv og Død.

Egen Melodie.

259. O Gud! Alviisdoms Gud! [illegible]om var og er og bliver, Du ordner, [illegible]yrer Alt, du alt det Gode giver. Giv [illegible]ader! giv du mig sundt Legem, op[illegible] [illegible]st Siel, Og Troe og Lyst til Dyd; [illegible]et er det størst Held.

2. Hielp, jeg kun taler saa, som je[illegible]

det kan forsvare: Mig fra hver syndi[g]
Ord din gode Aand bevare. Og giv, j[eg]
giør min Pligt i Tide og med Skiel; O[g]
naar jeg handler saa, da giv, det lykke[s]
vel!

3. Giv, at jeg med enhver i Kierlig[-]
hed mig glæder, Saavidt det tækkes dig
saavidt min Pligt tilstæder. Men at v[...]
i mit Kald mig Fiendskab skrækker ei, A[t]
jo jeg uforsagt gaaer ad den rette Vei

4. Seer jeg mig stædt i Nød, lad mi[g]
dog ei forsage: Giv mig et findigt Mod,
og Haab i Modgangsdage. End faae[r]
jeg Gods og Guld, giv det ei blinder mig,
Og ikke vorder brugt til Uret eller Svig.

5. Naar Døden da engang nedbryde[r]
Sielens Bolig, Min sidste Afskedsstund,
o! giør den blid og rolig. I Jesu Navn
min Aand da fare hen i Fred, Og ile
op til dig, til evig Salighed!

2. Omvendelse, Troe og Synds Forladelse.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

260. Ak! see til mig i Naade ned,
Barmhiertigheders Fader! Og kom ihu
din Miskunhed, O du, som Synd for[-]
lade[r]

lader! Jeg handlede mod dine Bud. O! lad min Brøde slettes ud! Gud vær mig Synder naadig!

2. See! jeg har brudt min Pagt med dig, Med dig, du evig Høie! Den Tanke nu forfærder mig, Klart staaer den for mit Øie. Samvittigheden i mit Bryst Opløfter lydelig sin Røst, Og minder mig om Dommen.

3. Hvor skal jeg finde Skiul og Lye? Hvor skal jeg finde Hvile? Min Gud! jeg vil fra Synden flye, Og til dit Samfund ile. Jeg høre vil dit Sandheds Ord: Hver den, som lyder det, og troer, Gaaer frem alt til det Bedre.

4. See naadig til min Anger ned! Mit Forsæt Kraft du give; Lad Jesu Christi høie Fred Min Siel med Trøst oplive. Ved ham, din elskelige Søn, Hør, Naadens Fader! hør min Bøn Ved Jesum Christum, Amen!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

261. Min Gud! o hvor vil det mig gaae, Naar Regnskabstimen kommer? Hvorledes kan jeg da bestaae For dig, alvise Dommer! Da skal min hemmeligste Daad, Ja, selv mit Hiertes Skiulte Raad, Ved dig til Lyset føres.

2. Ak! jeg med dyb Bemodighed Min Vanart maa bekiende; De onde Lyster bliver ved I denne Barm at brænde. Saa tidt, saa tidt de bryde ud I Synder mod dit vise Bud, Som os til Held blev givet.

3. O gode Gud! hvor faaer jeg dog Til Dyden Mod og Styrke? Hvor læres mig at vorde klog, At jeg dig ret kan dyrke? Hvad giver mig den sande Trøst? Hvad dæmper Mismod i mit Bryst, Naar Død og Dom mig skrækker?

4. Til dig, o Jesu! i min Nød Vil jeg min Tilflugt tage, Og Tanken om dit Liv, din Død Skal lindre al min Plage. Dit Ord skal lede, trøste mig; Der lærer jeg, at Gud ved dig Er mig saa huld en Fader.

5. Ja, jeg forsonet er med Gud; Min Brøde han forlader. Kun at jeg lyder dine Bud, Og Synd alvorlig hader. O høie Trøst! o Salighed! En sikker Frelse jeg mig veed; Og Himlen kan jeg haabe.

Egen Melodie.

262. I dybest Nød vil jeg til Gud Af ganske Hierte raabe. Mig, skiønt jeg ikke holdt hans Bud, Tilstæder han at haabe, Og alt, hvad hos mig syndigt er I Tanker, Ord og Gierninger, Det vil han mig forlade.

2. Ak! meget, meget jeg forbrød, I de fremfarne Dage; Og naar jeg stundom det fortrød, Saa faldt jeg dog tilbage. Jeg Fristelsen lod Magten faae; Vil Gud med mig i Rette gaae, Saa er for mig ei Redning.

3. Thi kaster jeg mig angerfuld, O Gud, i dine Arme! Du som en Fader evig huld, Dig over mig forbarme! Lad det paa mig opfyldes nu, Dit store Ord, kom det ihu! At Synderen skal frelses.

4. Dit Ord, du Sandheds Gud! er vist, Thi tvivler ei mit Hierte. Vor Frelser, Herren Jesu Christ! Den samme Trøst os lærte. Ak! han den Guds eenbaarne Søn, Han døde for det faldne Kiøn, At det opreises skulde.

5. Endskiønt han Støvets Byrde bar, Hans Id og Daad var dydig; I Alt og Alt han lydig var, Ak! indtil Korset lydig. For mig, for mig han ogsaa led; Thi kan jeg sikkert trøstes ved Den Frelse, han os bragte.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

263. Gud! i mit svage Kiød og Blod Sig skiuler onde Lysters Rod; Og ofte, *naar de spire frem,* Jeg stræber ei at *qvæle dem.*

 2.

2. Du kaldte mig ved hellig Daab Til Kristnes Troe og Dyd og Haab; Selv jeg igientog Daabens Pagt, Og svor at holde den i Agt.

3. Min Gud! du trofast viste dig; Men ak! jeg maa anklage mig Mod dig jeg ofte troløs var. Min Pagtes Ed jeg krænket har.

4. O Fader! med Vemodighed Jeg seer min Skyld og Troløshed; Jeg veeg saa tidt fra Pligt og Ret. O Gud! du seer, jeg angrer det.

5. Med Tillid jeg anraaber dig: Tilgiv, o milde Fader! mig. Du, som os gav din elskte Søn, O! hør min angerfulde Bøn.

6. Jeg lover det, o Gud! paa ny, At jeg al syndig Lyst vil skye; At dig, kun dig jeg tiene vil: Giv du mig selv din Kraft dertil!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

264. Mit Legem visner hen som Løv; Det er fra Støv, og vorder Støv. Men ikke under Dødens Magt Blev Sielen lagt; Til Evighed den blev frembragt.

2. Min Gierning følger mig, o Gud! Den følger over Graven ud; Og hisset Himlens blide Fred Kun er bered For den, som tro mod Synden stred.

3. O Vee mig! at jeg syndede! Med
[...]ygt jeg maa til Himlen see. Hart trues
[...] af Skræk og Qval, Naar jeg nu
[...]al Gaae heden gjennem Dødens Dal.

4. Hvad var saa tidt mit Hiertes
[...]aad? Hvad mine Ord? og hvad min
[...]aad? O vee mig, at jeg syndede! For-
[...]armelse! O Gud! min Gud! Forbar-
[...]else!

5. Du, Herre! hvert mit Feiltrin
[...]aae, See ogsaa nu min Siels Attraae!
[...]ielp, at jeg stedse redelig Forbedrer
[...]ig; Og aldrig mere glemmer dig!

Mel. O Gud! du fromme Gud.

[...]65. Ved dig, o Jesu Christ! kom
[...]relse ned til Jorden. Ved dig blev Adams
[...]lægt opreist til Liv og Orden. Ja, Frel-
[...]er! Salighed var i hvert Bud, du bød:
[...]g tro udførte du dit Kald i Liv og Død.

2. O Held mig! at og jeg blev kaldet
[...]il dit Rige; At jeg, veiledt af dig, fra
[...]ynd og Last kan vige; Og i dit høie
[...]avn faae Synds Tilgivelse, Og Kraft
[...]il Dyd, og Haab om Fryd i Himlene.

3. Men ak! har jeg dit Ord, dig selv,
[...]in Værdskyld agtet? Har jeg i dine Fied
[...] Dyd og Himmel tragtet? O nei! mit
[...]ertes Rost her høit anklager mig: D[...]
[...]ast var, men jeg, jeg glemte Pligt og di[...]

4. Trofaste Frelser! jeg til dig paa ny
mig vender. Min Synd, min Daarlig-
hed jeg angrende bekiender. At følge dit
Bud min hele Siel attraaer. O! styr
mit Forsæt du, at det urokket staaer.

5. Giv, at dit Viisdoms Ord mig dyb
i Minde bliver, Lær mig at vandre frem
i Troe og Dyd med Iver, Og saa bered
mig til Død og Evighed, At jeg hos dig
hos dig tør haabe Salighed.

Egen Melodie.

266. Herre! jeg har handlet ilde
Tidt, ak! tidt jeg syndede; Tidt min Aan
sig lod forvilde Bort fra dig, du Hellig-
ste! Angerfuld jeg seer tilbage Paa mi
Livs henswundne Dage.

2. Gud! du kiender Alting nøie, Nøi
kiender du og mig; Hver min Synd staae
for dit Øie Uden Skiul grangivelig. Ti
mig selv jeg seer med Blusel, Høre
ængstet Lovens Trusel.

3. O! hvad kan den Byrde lette, Som
saa dybt mig trykker ned? Vemods Graa
kan ei udslette Syndernes Mangfoldighed
Trøst og Haab og Mod forsvinde, Hvor
Ak hvor er Hielp at finde?

4. Jesu ene du mig Svage Trøste kan
denne Nød! Hvo vil mig det Haab b

tag

tage, Du mig gavst i Liv og Død? Lyk-lig den, som Synd fortryder, Og din Hyrdestemme lyder!

5. Lad din gode Aand mig lede, At for Synd jeg vogter mig; Giv at jeg er altid rede Til at troe og lyde dig! Da bortvige Sindets Plager; Aldrig, aldrig jeg forsager.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

267. Gud! vi med angergivne Hierter For dig i Støvet falde ned: Vi føle Syndens bitre Smerter, Og skue din Retfærdighed. Vor Synd er stor mod dine Bud; Forbarm dig og tilgiv os, Gud!

2. Du ved dit Ord saa kierlig talte Til os om Sandhed, Pligt og Dyd. Fra Lastens Veie du os kaldte Til Dydens Løn, til Fred og Fryd. Men tidt vi glemte dine Bud; Forbarm dig og tilgiv os, Gud!

3. Hvad vi din Fadergodhed skyldte, Det tidt af os ei agtet blev; Tidt syndig Lyst vor Siel opfyldte, Tidt Verdens Daarskab os henrev. O Gud! vi føle inderlig, Hvor tidt vi syndede mod dig.

4. End ikke een iblandt os findes, Som veed sig fri for Synd i Alt. Selv Dydens Ven med Blusel mindes, At han af Svaghed ofte faldt. Han stræber frem

med villig Aand, Men hildes dog af Støvets Baand.

5. O Herre! for dit Guddoms Øie Ei skiules kan vor mindste Daad: Du kiender vore Tanker nøie, Du skuer vore Hierters Raad. Hvor rædselfuld var her vor Vei Om vi din Naade kiendte ei!

6. Men kierlig lyder Jesu Tale Til hver, som føler Syndens Nød; Han vil den bange Siel husvale, Husvale og i Liv og Død. Ja i hans Ord er Fryd og Fred Og Haab om himmelsk Salighed.

7. Opvæk og styrk det Haab, den Glæde I vore Hierter, gode Gud! Hielp os i Jesu Spor at træde, Og følge tro hans vise Bud! Da skal vi føle, vide, see; Du er den Alforbarmende!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

268. Vee mig! at jeg saa mangelund I Daarskabs Id har levet; At jeg saa mangen Naadens Stund Letsindig har hendrevet. Gud viste mig sin Naadevei! Han kaldte mig, jeg hørte ei; Saa daarligt var mit Hierte.

2. Vee mig, at jeg min Daabes Pagt Saa tidt har turdet glemme; Og at jeg gav saa sielden Agt Paa Ordets Varselstemme. Vee mig, at jeg ei havde Mo-

[illegible] i Strid med Kiød og Blod, Og Syndens Vald at følge.

4. Gud vilde ved Velgierninger Mit Hierte til sig drage; Men alle hans Velsignelser, Dem glemte jeg saa fage. O Gud, du er miskundelig; Men kan min [illegible] hielpe mig? Kan du mig end tilgive?

5. See! jeg, som den forlorne Søn, Mig selv har villet raade; Jeg agted' ei min Ære saa skiøn Mod syndig Lyst og Naade. O Gud! jeg syndet har mod dig: O! tør jeg dog fordriste mig, At kalde dig min Fader?

6. Ja, Fader! du forskyder ei Den, som bodfærdig beder, Til Sandheds Lys paa Dydens Vei Din Aand igien ham leder. Min Gud! jeg vil forbedre mig Og alt mit Haab staaer nu til dig, Og ham, som du udsendte.

6. O! lad min Synd, min Daarlighed, Mig fuld tilgivet være! Og led mig ved din Kierlighed, At vandre dig til Ære! Din Trøst, din Fred paa ny mig giv, Og hisset lad et evigt Liv Dit Naadeværk fuldende!

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

269. Du seer, o Gud! min Syn-

er stor; Jeg veed mig ei at raade: Letfindig Daarskab i mig boer: O! see til mig i Naade!

2. Jeg har ei kommet dig ihu, Og ei din Villie fremmet: I al min Brøde staaer jeg nu Bemodig og beskiemmet.

3. Gud! jeg vil vende om til dig, Og ingen Tid forhale. Tak skee din Aand, som vakte mig Af Syndens tunge Dvale.

4. Bær over med min Daarlighed; Jeg føler den med Smerte; Men til min Trøst jeg ogsaa veed, Du har en Faders Hierte.

5. Din Søn ved Lærdom, Liv og Død, Til dig os vilde føre. Gud! i hans Navn, som han det bad, Vil jeg om Naade bede.

6. Ved ham jeg har det faste Haab, At du mig ei forskyder, Men høre vil mit Suk og Raab, Naar jeg hans Bud adlyder.

7. Min Jesus ene Veien er, Han Sandhed er og Livet; Hans høie Navn blev Mennesker Til Fryd og Frelse givet.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

270. O! hvor mit Livs fremfarne Dage Nedbøie mig til Skamfuldhed. Ja, alt for tidt jeg lod mig drage Ved Uforstand fra Dydens Sied. Da glemte jeg

din

din Lov og dig. O Gud! min Gud tilgiv du mig!

2. Jeg trøstes ved din Faderstemme; Du vil ei nogen Synders Død. Du naar dig vil min Brøde glemme, Naar jeg vil følge hvad du bød. Thi vil jeg Syndens Daarskab flye, Og vandre Dydens Vei paa ny.

4. Styr du min Daad, og dan mit Hierte Ved Sandheds Kraft til Hellighed; Giv mig at troe, hvad Jesus lærte; Giv mig at vandre i hans Fied: Da skal jeg nyde varig Fred, Og haabe trygt paa Salighed.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

271. Ingen er saa stor en Synder, At han jo kan Redning see; Jesus Christus det forkynder: O det Haab for Syndere! Haab for hver, som redelig Angrer Synd og bedrer sig. Gud sig over ham forbarmer, Sig som Fader vist forbarmer.

2. Tak, o Jesu, for din Lære! Frelsens Bud var i dit Ord. Helligt, saligt skal det være For enhver, som Ordet troer. Høit velsignet være du! Himmelen er aabnet nu; Aabnet, naar vi Synd bekiende, Og i Troe til Gud os vende.

Mel. Vær mig, at jeg saa mangelund.

272. Min Fader! Gud! ak, tør

dig Endnu vel kalde Fader? Jeg ofte har forvildet mig, Og ynder det, du hader. Ak! jeg har brudt min Pagtes Ed, Glemt Pligt og barnlig Lydighed, Og Veien, som du viste.

2. Dit Bud er Viisdoms, Godheds Bud, Dog gik det mig af Minde; Da veeg jeg af fra dig, min Gud! Lod mig af Daarskab blinde. Og skiønt mit eget Hiertes Røst Fordømte tidt saa mangen Lyst, Saa vandt dog Lysten Seier.

3. Jeg nægter ei min Daarlighed For dig, som Alting kiender: Du hver min Daad, min Tanke veed; Til dig min Bøn jeg vender. Ak, Herre, Fader! hør du mig! Jeg om din Naade beder dig: Den lad mig vederfares!

4. Du vil jo ingen Synders Død, Men at han Bod skal giøre; Og Jesus Dødens Vælde brød For os til Liv at føre; Og nu forkynder mig dit Ord, At naar jeg lyder dig og troer, Da vil du dig forbarme.

5. Forbarmende, o hielp du mig Det Onde at forsage; Og at jeg tro maae tiene dig I alle mine Dage. Lad Jesu Christi blide Fred Og Dydens høie Salighed Mig styrke i det Gode!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

73. Gud! min Dommer! tør jeg
ede Frem for dig i Bod og Bøn? Hvis
dømte mig i Vrede, Blev Fordærvelse
in Løn. Jeg har glemt, hvad du mig
ber, Har et vogtet mig for Lyder.

2. Men du est langmodig, Herre!
u vilt ingen Synders Død; Han skal
od og Bedring lære, Og da reddes af
n Nød. O! til dig min Siel sig vender,
eg min Skyld og Skam bekiender.

3. See jeg staaer nu dybt nedbøiet,
ader! for dit Aasyn her; Vemods Taa
e væder Øiet, Hiertet ængster sig end
eer. O, min Gud! jeg var selvraadig;
Glem min Brøde! vær mig naadig.

4. Jeg vil stræbe at forandre Mine
anker og min Daad. Jeg vil lyde dig
g vandre Trolig efter Jesu Raad. Jeg
il dine Veie ynde, Aldrig meer med
jorsæt synde.

5. Kraftens Gud! og Naadens Fa
er! Styrk du selv min Bod, min Troe,
t jeg altid Synden hader; Jeg da faaer
Hiertet Roe. O hvor saligt at for
ryde Al sin Synd, og dig at lyde.

Mel. Herre! jeg har handlet ilde.

74. O Gud, hvor er din Godhe
ste

stor! hvor faderligt dit Naadeord! "Saa sandt jeg lever, siger du: Til Synders Død staaer ei min Hu." Du vil, at hver omvender sig, O evig lever da med dig.

2. Hvor trøstefuld for Syndere, O Gud! er din Forjættelse! Du Hielp og Frelse lover mig, Naar kun min Bod er hiertelig. Min Gud! jeg mig omvende vil; Giv du mig Aand og Kraft dertil!

4. End er det Tid, jeg lever end; Hvo veed om jeg seer Morgenen? Tidt hvo i Dag er karsk og rød, I Morgen ligger syg, ja død. Og gik jeg uden Bod herfra, Hvad Skiebne forestod mig da?

4. O milde Jesu! hielp du mig, At jeg maae holde fast ved dig; Og følge dig i virksom Troe, Da faaer mit Hierte Trøst og Roe. Og Død og Grav jeg frygter ei; Jeg veed til Himlen gaaer min Vei.

Mel. Alt Barn frygt den sande Gud.

275. Gode Gud! hvad er min Dyd? Lover den mig Himlens Fryd? Tidt Samvittighedens Røst Minder mig om lønlig Brøst. Vilde du i Rette gaae; Du som hver en Tanke saae, Ak! hvor kunde jeg bestaae?

2. Men som Fader dømmer du? Veed at jeg er Støv endnu; Du mig hielp-

naadelig, Naar jeg stræber frem til dig. O! det skal mig trøste her, Medens jeg paa Banen er: Hist er ingen Svaghed meer.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

276. Du seer hvor svag jeg, o Gud! du dig forbarme! Og lad dit Sandheds Ord mit kolde Hierte varme; At jeg alt meer og meer den Vanart kan modstaae. Som hindrer mig saa tidt i Dyden frem at gaae.

2. Om Aanden villig er, dog Kiødet ikke lyder; Da tidt jeg agter ei, hvad mig din Viisdom byder. Mig blev, Tak være dig! anviist den rette Vei; Jeg seer og kiender den, men ak, jeg gaaer den ei.

3. Dit himmelsendte Ord jeg i dit Tempel hører, Og Sandheds stærke Rost mit svage Hierte rører: Da er jeg rede, bon, at giøre hvad du bød; Ja holde fast ved dig, ved dig i Liv og Død.

4. Men ak! den Fyrighed, som Hier, tet da fornemmer, Den hastig slukkes ud, mit Forsæt jeg forglemmer. Jeg gaaer seendrægtig frem paa Dydens trange Sti; Forbarm, forbarm dig, Gud! og staat mig Svage bi!

5. For Jesu Christi Skyld send Hiel-

pen

n fra det Høie, Og lad min Evighed
ig stedse staae for Øie. At jeg fra Kraft
l Kraft i Troe og Dyd fremgaaer, Ind-
l jeg Salighed hos dig af Naade faaer.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

77. Alseende! jeg skamfuld maa
Din Skyld for dig bekiende: Jeg føler
ndefuld Attraae I Hiertet tidt at bræn-
e; Jeg elsker Verdens usle Tant, Saa
dt, saa tidt endog jeg fandt, At den mit
aab har skuffet.

2. De fremme ei mit sande Vel,
e Jordens Herligheder; Men tidt be-
ve de min Siel Hiin bedre Verdens
læder. Hvi elsker jeg da Jordens
ryd, Og glemmer at kun Troe og Dyd
an mig lyksalig giøre?

3. O gode Fader! hielp du mig At
odstaae Verdens Smiger. Giv, at
g stedse følger dig, Og hvad dit Ord
ig siger. At elske dig af ganske Siel,
g lyde dig, det er mit Vel, Min
ligt, min sande Hæder.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

78. Jeg er svag, men Gud er god;
vaghed vil han mig tilgive. O! den
ke kan mit Mod, Mit nedtrykte Mod
oplive

oplive. Hvo er den, som vil forsage? Gud er naadig mod den Svage.

2. Sandheds Lyset i hans Ord, Ol det mørknes ingensinde. Salig den, som Ordet troer, Kraft til Dyden skal han finde. Hvo er den, som vil forsage? Gud er mægtig i den Svage.

3. Naadens Fader! Kraftens Gud! Synden skal min Afskye være; Jeg vil høre Jesu Bud; Jeg vil følge Jesu Lære. Herre! led og styrk mig Svage! Aldrig skal jeg da forsage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

279. O! gik det os til Liv og Siel, Som Gud vor Fader vilde, Da blev vor Vei en Vei til Held, Da gik det ingen ilde. Ja, Fader! til Lyksalighed Os, dine Børn, du skabte, Og Jesus kom til Jorden ned, At frelse de Fortabte.

2. Men ak! hvor tidt miskiendte vi Din vise Faderstemme. I Lysters vilde Sværmerie Vi dig og Jesum glemme. Tilgiv os, Herre! naadelig; Vor Daarskab vi bekiende, Og angergivne vi til dig I Bøn og Troe os vende.

3. Prent os i Hiertet dybt dit Ord: Dit Ord er Viisdoms Lære. Lad det være Lys paa denne Jord, Lad det vo

Tilflugt være! Veiled os frem til kristen Dyd, At vi fra dig ei vige. Bered os til hiin høie Fryd I dit og Jesu Rige!

Mel. Vreden din afvend.

280. Til dig, min Gud! vil jeg af Hiertet bede. Fra Dyd og Pligt lod jeg mig tidt forlede; Vil ikke du dig over mig forbarme, Forgaaer jeg Arme.

2. Omspendt af Ængstelse mit Hierte gruer: Retfærdighed med Dom og Straf mig truer. O vee mig! om jeg skal tilfulde bøde For al min Brøde!

3. Det Onde jeg letsindig har bedrevet, Det er mig til saa tung en Byrde blevet. Ak! jeg nedtrykkes, synker hen i Støvet, Alt Mod berøvet.

4. Forgieves hos mig selv jeg Trøst vil hente, Forgieves jeg af Verden Hielp vil vente. Har jeg ei anden Trøst og Hielp tilbage, Maa jeg forsage.

5. Til dig, min Gud! til dig vil jeg mig vende; For dig jeg vil min store Skyld bekiende. Min egen Synd jeg angrer nu saa saare, Med Suk og Taare.

6. Forskyd mig ikke, o min Gud og Herre! Ved Jesum lad min Synd tilgivet være. Og led mig ved din Aand paa bedre Veie, Paa dine Veie.

Mel. Af dybest Nød lader os til Gud.

281. Ak, Gud og Herre! var jeg fri
for Synd, som mig vanærer! Ak! gik
jeg frem paa Dydens Sti, Alt som dit
Ord mig lærer! Da kunde jeg med Glæ-
de see Til dig, min Gud i Himlene; Men
nu jeg staaer nedbøiet.

2. Jeg skamfuld slaaer mit Øie ned,
og Angest mig betager; Thi, Herre!
din Alvidenhed, Mit Inderste ransager.
Du seer saa grant den Syndelyst, Som
kimer i mit svage Bryst, Og mig saa tidt
vanærer.

3. Hvad er det Forsær i mit Sind,
Som ofte mig opliver? Det viger bort,
som Røn for Vind, Og Lysten mig hen-
river. Ræk, milde Fader! mig din Haand,
Hielp mig at bryde Syndens Baand, Og
Dyden tro at dyrke.

4. O! da tør jeg tilegne mig Den
Trøst, dit Ord tilbyder. Naar jeg oprig-
tig tiener dig, Ved dig min Siel sig fry-
der. Jeg skrækkes ei for Død og Dom;
Min Jesus ned til Jorden kom, At frelse
de Fortabte.

5. Din Aand, o Fader! giør mig fri
fra Synd, som mig vanærer. Den fører
mig paa Dydens Sti, Alt som dit Ord

mig

mig lærer. Med Trøst og Haab jeg da
kan see Til dig, min Gud, i Himlene,
Forvisset om din Naade.

Egen Melodie.

282. Med Vemods Graad jeg falder
ned For dig, algode Fader! Jeg veed,
du elsker Hellighed; Jeg veed, du Syn-
den hader. Ak! Syndelyst forvilder mig;
Ved den jeg drages tidt fra dig, Og fra
de høie Dyder, Du til mit Held mig byder.

2. Saa mangen hellig Pligt mod dig,
O Gud! jeg efterlader; Jeg stræber al
for svagelig At tækkes dig, min Fader!
Jeg ofte misfornøiet er, Med dine vise
Tugtelser; Jeg ynder Tidens Glæder,
Og glemmer Evigheder.

3. Nu seer jeg min Elendighed, Og
for min Fare gruer. Alseende! du alting
veed! Du hver min Tanke skuer. Skienk
mig din Naades Kraft igien, At jeg kan
staae mod Fristelsen, Og mandig og itide
Min Syndelyst bestride.

4. Lær mig at bruge viselig Hver Dag
du end mig giver! Hielp, at min Troe,
mit Haab til dig Urokket stedse bliver. Da
nyder jeg din høie Fred, og modnes til
min Evighed, Hvor jeg i salig Glæde Dig,
Fader! skal tilbede.

M

Mel. Herre! jeg har handlet ilde.

283. Gud! den Sandhed, du mig lærte, Lyser kierlig for min Siel, Dog vil mit det svage Hierte Vige af fra Dyd og Held. Ak! det Godes Værd jeg kiender, Dog til Synd jeg tidt mig vender.

2. Gud! jeg veed du Regnskab kræver For min Gang paa Banen her; Dog saa tidt min Tanke svæver Mellem Dyd og Syndsbegier. For mit Øie Dyd forsvinder, Naar mig Syndens Daarskab blinder.

3. Gud, min Gud! til dig jeg raaber, Dig, du Alforbarmende! Og fra dig, fra dig jeg haaber Naade og Tilgivelse. Lad min Anger dig behage! Led mig til din Vei tilbage.

4. Lær mig trofast dig at dyrke. Vogt min Siel for syndig Id. Giv, at jeg med Mod og Styrke Strider Troens gode Strid. Trøst jeg da hos Jesum finder, Og al Fare overvinder.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

284. Gud! naar jeg seer mig, som jeg er, Da føler jeg kun Ængstelser; Om du med mig til Doms vil gaae, Ei kan jeg da for dig bestaae. Jeg bøier mig i Støvet ned, Og beder om Barmhiertighed.

2. D

2. Du Helligste! hvad er for dig D
Dyd, som findes kan hos mig? Mit F
sæt og mit Øiemed, Alt er kun Ufu
kommenhed. Saa tidt med Feil det bla
det er, At Gierningen har lidet Vær

3. O Jesu Christ! forbarm du di
Og lad din Aand veilede mig. Giv j
maa dæmpe meer og meer Den Synd
lyst, jeg hos mig seer. Led du mig fre
i dine Fied Til Viisdom og til Hellighe

4. O! din Forløsnings høie Værd M
da til Trøst og Frelse er; Og Døden
naar den nærmer sig, Da skal den ei fo
færde mig. Hos Gud! er mig ved d
bered En salig, herlig Evighed.

3. Kierlighed og Tillid til Gu

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud

285. Gud! hvo bør elskes høit, so
du? O! du er idel Naade; Du, fra v
første Stund til nu, Har styret Alt i
Naade. Naturen er saa rig og skiøn
Til Held du Alting skabte; Og din d
elskelige Søn, Han frelste det Fortabt

2. Lad Kierlighed i hvert et Bryst T
dig, o Gud! antændes, Og giv, at d
ved Gavnelyst J al vor Idræt kiend

Veiled, o Fader! hver en Siel Til Ret og Dyd og Orden; Da skal dit Himmeriges Held Udbrede sig paa Jorden.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

286. At elske dig, min Gud og Herre! O, det er Pligt og Gavn for mig. Hvad er al Verdens Glands og Ære Mod det, at jeg tør elske dig? O Gud! du Kierlighedens Gud! Ethvert dit Bud er Faderbud!

2. Dog tidt mig Lysterne besnære, Og Daarskab blinder min Forstand, At verdslig Lyst og verdslig Ære Mig fast til Støvet binde kan. O! hvor jeg da, du Hellige! Dybt føler min Fornedrelse.

3. Dog, Fader! jeg vil ei forsage! Jeg vil saa gierne elske dig. Til ham vil jeg min Tilflugt tage, Til ham, som bedst det lærte mig. Min Jesus mig forvisset har, At jeg for dig er dyrebar.

4. Ja, Jesus! med et villigt Hierte Du kom, da Gud, din Fader bød; For mig du taalte Haan og Smerte, For mig du taalte Korsets Død. Og mig du leder ved dit Bud Til barnlig Kierlighed mod Gud.

5. Jeg føler nu: Gud tør jeg elske Som mig sin Søn til Frelse gav. M

gode Fader vil jeg elske, Af ganske Siel indtil min Grav. Og hist jeg blandt de Frelstes Tal Ham evig, evig elske skal.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

287. O Gud! hvor lykkelig er den, Som føler, at du er hans Ven, I dig han alting eier. Al Verdens Magt og Herlighed Imod hans stille Sielefred Dog intet, intet veier. Lykke, Vanheld, Alt du sender, Og han kiender Dig, som Fader; Trygt paa dig han sig forlader.

2. O Held mig! Held mig, at du er Min Hielp i Livets Friftelser, Jeg sikker Banen vandrer. Thi du er mægtig, viis og god; Og aldrig du dit Barn forlod; Dit Sind du ei forandrer. Døden, Graven mig ei skrækker, Thi du dækker Mig til Live; Evig du mig huld vil blive!

3. Giv, at ved Troe og Dyd jeg maae Dit Velbehag, o Fader! naae I Fryds og Sorrigs Dage. Da, naar herfra jeg vandre skal, Du mig blandt de Udvalgtes Tal I Himlen vil optage. O Gud! min Gud! hvilken Hæder! Hvilke Glæder! Naar mig hisset Naadens Fylde er forvisset.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

88. Bort med Verdens [illegible] Glæ

er! Jeg har Verden ikke kier. Varig yst og Roe og Hæder Fandtes ingenlunde er. Himlen staaer min Attraae til, Did ain Aand sig hæve vil. Mod det Gode, Himlen eier, Jordisk Lykke intet veier.

2. Alt, o Gud! jeg vil forsage, Alt, hvad er forfængeligt; Intet skal mit Hierte drage Bort fra dig, fra Dyd og Pligt. Møde mig paa Banen her Glæder eller Lidelser: O! jeg veed, din Viisdom le- der Frem til Himlens Saligheder.

3. Salig den, som til det Høie Stun- der frem, i hvor han gaaer! Salig den, som hefter Øie Paa det Liv, som forestaaer. Der er evig Herlighed Ved Guds Søn for os bered! Der hos ham vor Fryd, vor Ære Uforkrænkelig skal være.

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

289. Vor Gud alene Herren er, Han styrer alle Himles Hær, Han Stø- det ei forglemmer, Hvad er den Dø- deliges Raad? Hvad er hans Id? hvad er hans Daad? Guds Viisdom Alt be- stemmer, Og til det Bedste fremmer.

2. Alvise Fader! lad os ret Med Yd- myghed erkiende det, Og dig hengivne være. Du kiender alles Vel, o Gud' Og Godhed er ethvert dit Bud. Le

neer og meer os lære Dit Forsyns Raad
it ære!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

290. Almægtige og gode Fader! Paa
dig fortrøster sig min Siel; Og i din
Haand jeg overlader Mit ganske Liv og
alt mit Vel. Du vise Gud alene seer,
Hvad til mit Bedste tienligt er.

2. Kun lidet overseer mit Øie! Saa
et mit Mod, min Kraft forgaaer.
Men du, du troner i det Høie; Ved dig
eg Mod og Styrke faaer. Du skuer
Alt, og styrer det Til deres Vel, som
handle ret.

3. I Nødens Time tidt mit Hierte
Af Frygt og Kummer ængstet var; Du,
gode Gud! mit Suk, min Smerte Til
Taak og Fryd forandret har. Og, lige
god og viis endnu, Du altid kommer
mig ihu.

4. Saa vil jeg stedse overgive Min
hele Velfærd, Gud! til dig; Og Jesus
skal mit Haab oplive; Hans Ord, hans
Liv veilede mig. Han lærte mig, i det
han led, At lide med Taalmodighed.

5. Naar engang Dødens Time kom-
er, Jeg mat og bleg skal segne hen;
en ei jeg frygter: Han min Dommer,
n er min Frelser og min Ven. Sor

han, befaler jeg min Aand, O gode Fader! i din Haand.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

291. Gud, Herre! du er nær hos mig! Du styrer Alting viselig, Og styrer til det Bedste. Vel mig! jeg da kan rolig gaae Den Vei, du bød mig vandre paa, Og Haabet til dig fæste.

2. Er denne Vei end mørk og trang, Og er min Strid end haard og lang, Til dig min Lid jeg sætter. Jeg veed, at du er evig god! Den Tanke mit forsagte Mod Saa kraftelig opretter.

3. I Vrede du ei straffer mig; Kun at jeg føres maa til dig, Du Prøvelsen tillader. Og til mit Held den falder ud: Den kom fra dig, o Naadens Gud! Fra Jesu Christi Fader.

4. Naar du vil styre mine Fied, Jeg da med sand Frimodighed Tør alle Farer møde. Og kom de end i Tusindtal, De mig dog ei forfærde skal: Ved dig tør jeg dem møde.

5. Nei, dig betroer jeg al min Sag: Alvise Gud! din Frelses Dag Jeg rolig oppebier. Den Dag frembryder dog engang, Da du fra Sorg og Nød og Trang Os dine Børn befrier.

6. Ja! om ei før, den kommer da, Naar salig Død mig kalder fra Al Jordens Striid og Møie. Da løses alle Sorgers Baand; Til dig opsvinger sig min Aand, O Fader! i det Høie.

Mel. Jesu dine dybe Vunder.

292. Herre! stor i Magt og Naade, Al min Tillid staaer til dig. Du er viis, thi skal du raade, Styre og regiere mig. Vil du prøve mig, min Gud! Jeg vil holde Prøven ud. Jeg i Sorg til dig vil raabe, Stadig troe paa dig og haabe.

2. Dine skiulte Raad, min Fader! Dem vi ei udgranske kan; Her, som i et Svælg, sig taber Al vor Viisdom, vor Forstand. Gud, jeg bøier mig for dig; Som du vil, saa skee det mig! Glad og rolig vil jeg være; Give dig for Alting Ære.

Mel. I Kristne! hvor I ere.

293. O Gud! dit Forsyns Øie Nedskuer fra det Høie Til dine Mennesker; Og ingen du forlader; Thi du er Alles Fader; Hver dig er lige kier.

2. Naar Sorg mit Hierte krænker, I Troe til dig jeg tænker, At den er mig til Held. Du styrker selv mit Hierte, Du lindrer selv min Smerte, Og ender Alt saa vel.

3. Om Medgang til mig smiler, Til Dig med Tak jeg iler; Du skienker Lyst og Fryd. Dig beder jeg bevare Min Siel fra hver en Fare, Som frister Troe og Dyd.

4. Lad meer og meer mig lære De blide Kaar at bære, Og bære deres Savn! Jeg da ved Banens Ende Skal frydefuld erkiende, At Alt var mig til Gavn.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

294. O Gud! med stille Sind jeg giver Mig ganske i din Faderhaand! Dit Raad mig viist og helligt bliver, Naar mig veileder Sandheds Aand. Thi gaaer jeg tillidsfuld den Vei, Og troer paa dig og frygter ei.

2. Jeg veed, du altid er den samme I Godhed, Trofasthed og Magt; Og aldrig den skal staae til Skamme, Som lider paa hvad du har sagt. Alviise, eviggode Gud! Til Held du fører Alting ud.

Mel. Hvad min Gud vil, det altid skee.

295. Gud! hvad du vil det altid skee! Din Villie er den bedste. Du hielper alle Lidende, Som Haabet til dig fæste. Du giver Hver Hvad tienligt er! O viise gode Fader! Hvo paa dit Ord Kun stadig troer Ham aldrig du forlader.

2. Mit Hierte stundom frisles her Til Vanghed, Tvivl og Klage. O du, som veed, hvor svag jeg er, Lad mig dog ei forsage! Gyd i mit Bryst Den søde Trøst, At du mit Bedste kiender: At hvor jeg gaaer, Og hvor jeg staaer, Jeg er i dine Hænder.

3. For Døden selv jeg gruer ei; Du er mit Lys, min Styrke. Din egen Søn har banet Vei Igiennem Gravens Mørke. Endogsaa der Er du mig nær, Og mig ved Haanden leder; Og fører mig Saa tryggelig Til Evighedens Glæder.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

296. Gyd, o Naadens milde Fader! Troe og Tillid i min Siel, At jeg rolig overlader Til din Omhu alt mit Vel. Som et Barn fortroligen Iler til sin Fader hen; Saa lad mig, ihvad kan hænde, All min Hu til dig henvende.

2. Lær mig, at jeg ret betænker Alt det Gode, du mig gav, Og hvad du endnu mig skienker, Til jeg lægges i min Grav! Giv mig og standhaftigt Mod Til at skiønne du est god! God endog, naar Sorg og Møie Presser Taarer af mit Øie.

3. Lydig skal jeg da modtage, Hvad du vil tilskikke mig; Prise dig i blide Dag-

Og i Modgang prise dig. Ja i Glæde og i Nød, I mit Liv og i min Død, Skal min Lid til dig, o Herre! Trøstig og urokket være.

Egen Melodie.

297. Paa Gud alene Jeg sætter Haab og Lid! Gud vil jeg tiene Min hele Levetid. Han ei aflader At sørge for min Siel; Alt hvad mig skader, Bortvender han saa vel, Den gode Fader, Den Gud Immanuel.

2. Har jeg end Brøde, Er end min Troe kun svag, Guds Søn, som døde, Opreise vil min Sag. Han vil udrive Min Siel af Syndens Baand; Han vil oplive Min sønderknuste Aand; Thi vil jeg give Mig ganske i hans Haand.

3. Hielp mig at dyrke Dig, kiere Herre Gud! Giv Lyst og Styrke, At lyde dine Bud! Mig ei forføre Den onde Verdens Svig! Mig kraftig røre Det Ord, som kom fra dig! Nedbøi dit Øre, Naar jeg anraaber dig!

4. Du kan mig trøste I alskens Sorg og Nød. Din Søn forløste Mig ved sit Liv, sin Død. O! hvad opveier Mod denne Salighed? Jeg Alting eier Naar jeg har Himlens Fred. Din S[illegible] vandt Seier, Og jeg vandt Seier [illegible]

5. O Jesu fromme! O du, paa
hvem jeg troer! Vid lad mig komme
Hvor du i Ære boer! Jeg ikke gruer
Min Grav er ei mit Hiem. Ei Døden
truer, Til Liv den leder frem. Og hist
jeg skuer Dit ny Jerusalem.

6. Fryd uden Ange! Der kommer
jeg til dig, Og seer dit Age, Hvorti
du kaldte mig. Der skal jeg være Ho
dig i Evighed; Der Himlens Ære O
Fryd er mig bered. O Jesu kiere! L
hvilken Salighed!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvend

298. Jeg veed mig intet bedre Raad
Naar alskens Trængsel er min Lod, En
fast at holde ved vor Gud; Stor er vo
Gud. Og faderligt er hvert hans Bud

2. Men tidt jeg her, i Vaande stæd
Forglemmer Herrens Miskunhed. A
tænke Gud, gior mig ei fro; Svag e
min Troe, Den skaffer mig ei Sieleroe

3. Til Held, til Fryd dog visseli
Min gode Fader skabte mig. Ha
fremmer kierlig her mit Vel, Og hi
min Siel Hos ham skal finde evigt Held

4. Tidt her dog skygger Gravens Na
For Maalet, som mig hist blev sa
Den Gravens Nat mig er saa fæl; M
svage Siel Ei fatter hiint det store He

. I Mismod let jeg synker ned;
jeg det gode Raad mig veed: At
fast ved dig, min Gud, Du er
Hud, Af Trængsel leder du mig ud.

. Din Sandheds Aand, o Gud!
jiv, Og Mørket fra min Siel for-
Mig da det Maal, som jeg at-
r, Af Syn ei gaaer, Og meer og
Kraft jeg faaer.

. At du os Jesum-Christum gav,
Sandhed er min Støttestav. Han
il Himlens Herlighed, Og der et
Han ogsaa har for mig bered.

. Ja, Herre! du giør Alting vel;
mig du giør det saare vel. Saa
g jeg da vandrer frem Alt til mit
; Hos dig, min Fader! er mit Hiem.

I. Alene til dig, Herre Jesu Christ.

). O Gud! jeg stundom troer
vagt, Kan tidt en Bøn ei stamme!
frygter for din Dommermagt, Som
kal Synden ramme. Mig Livet er
rørt Hav! Med Skræk jeg seer den
ile Grav; Jeg græder for hiin Evig-
Forleen mig Fred! Kun du kan
Sielen Fred.

2. Ja, styrk du selv min svage Siel
Trængsel mig omgiver; Viis mi

du til mit sande Vel Derved min Troe opliver. Den Dyd, som prøvet er i Nød, Bereder til en salig Død. Og du vil os, som Fader blid, Vist kalde did, Hvor evig lønnes skal vor Flid.

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

300. Hvad Ondt der end skal møde mig, O Gud! jeg haaber dog paa dig; Du er min hulde Fader! Naar selv jeg mig ei raade kan, Naar Venner ikke holde Stand, Naar mig min Uven har der, Gud! du mig ei forlader.

2. Om end min bedste Idræt her Misklendes tidt af Mennesker, Jeg vil dog ei forsage. Alvidende! du seer min Daad, Du seer mit Hiertes skiulte Raad: Kan jeg kun dig behage, Hvi skulde jeg da klage?

3. Om Sorg og Modgang idelig Paa Banen her forfølge mig, Tilfreds jeg dog vil være. Du Herre! kiender bedst mit Vel; Ved Modgang prøver du min Siel. I Trængsler skal jeg lære Taalmodig, from at være.

4. Ja! om end Luft og Hav og Jord Sig til mit Uheld sammensvor: Jeg frygter ei den Fare. Om hele Verden end forgaaer; Din Godhed, Herre! dog bestaaer:

staaer: Og den du vil bevare, Han strækker ingen Fare.

5. Vel da! jeg trolig vandrer frem Til Himlen, til mit rette Hiem, Igiennem Jordens Møie. Min Gud! du er mit Haab, min Trøst! Thi viger Mismod fra mit Bryst; Jeg fæster Siun og Øie Til Hielpen i det Høie.

Egen Melodie.

301. Hvo ikkun lader Herren raade, Han bygger fast paa Klippegrund; Han seer Guds hielperige Naade I Sorrigs og i Nødsels Stund. Men hvo sin Lid til Verden slaaer, Paa troløs Sand hans Bygning staaer.

2. Med Viisdom du, o Gud! afmaaler Den Tid, naar Hielpen nyttigst er; Og naar vort Hierte det kun taaler, Da er din Haand til Redning nær. Ja tidt, før vi det ventede, Kom ned fra dig Forbarmelse.

3. Saa ville vi da med vor Byrde Gaae stille frem den tunge Vei! Vi lide paa den gode Hyrde; Ei sover han, han slumrer ei; Og al vor Tarv og Trang han veed; Thi er al Sorg kun Daarlighed.

4. Hvad hialp mig al min Jammerklage? Den er mig ei til Lettelse: Sæ

tidt jeg føler, at min Plage Ved Mismod bliver tungere. Ei lindrer Vemods hede Graad; Den skaffer mig ei Trøst, ei Raad.

5. Min Gud! saa vil jeg troe og bede, Og ærlig røgte Pligt og Kald; Og lide paa, at du er rede, At hielpe, naar jeg hielpes skal. Da er mit Sind, mit Hierte trygt. Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

302. Du ene værdig er, du alle Herrers Herre, At hver en Jordens Slægt forkynder høit din Ære! Din Godhed overgaaer al Tanke, al Forstand; Thi du, du sender Hielp, naar ingen hielpe kan.

2. O! lad din Aand hos mig Frimodighed opvække, Naar Lidelsernes Magt min Troe til dig vil svække. Ved Korset prøves jeg; giv jeg i Prøvelsen Ei glemmer, at i dig jeg har en trofast Ven.

3. Paa hver din Styrelse giv, at jeg nøie agter; At jeg din Viisdoms Vei tilbedende betragter. Skiønt mindste Glimt af Haab vi tidt ei kunne see, Maa det, som gavner os til rette Tid dog skee.

4. O! jeg vil prise dig min Fader i det Høie. Du Alting til mit Gavn fo

viselig vil føie! Igiennem Trængsel du fremleder mig til Dyd, Og naar din Time er, af Sorg du skaber Fryd.

Mel. Vil Gud vor Herre ei med os staae.

303. Min Gud! til dig i Trang og Nød Frimodelig jeg raaber! I Medgang, Modgang, Liv og Død, Paa dig jeg ene haaber. Jeg veed, du ei forskyder mig; Med Tillid jeg paakalder dig, Og du i Naade hører.

2. Ja du er den, som kan og vil Den bedste Hielp mig sende; Thi sætter jeg min Lid dertil, At al min Sorg faaer Ende. Og om din Hielp ei strax er nær, Vil du dog mine Lidelser Engang til Fryd omskifte.

3. Du est almægtig, viis og god, Evindelig den samme; Mon du vel nogensinde lod Vor Tillid staae til Skamme; Thi vil jeg tryg i Trang og Nød, I Medgangs Tid, i Liv og Død, Paa dig alene haabe.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

304. Naar Nød og Modgang rammer mig, Paa Gud jeg mig forlader. Ja! stadigt staaer mit Haab til dig, Du evig gode Fader! Ei Verdens Hielp jeg lider paa, Men du, du styrer Alting saa, At til mit Gavn det vendes.

2. Du hidtil mig bevaret har Blandt mange skiulte Snarer; Min Hielper du alene var I Siels og Legems Farer. Jeg ofte glemte dig, men du Mig stedse naadig kom ihu; Saa trofast er du, Herre!

3. Og snart henrinder Prøvens Tid, Da hver en Sorg har Ende; Jeg giennem Døden kommer did, Hvor jeg din Vei skal kiende: Da seer jeg mere klart end her, At Jordens korte Lidelser Du mig af Godhed sendte.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

305. Naar under Modgangs Vægt jeg sukker, I Bøn jeg iler Gud til dig, Tidt Venners Hierte sig tillukker, Naar Skræk og Sorg omspender mig. Jeg da med al min Angst og Nød, O Fader! iler til dit Skiød.

2. Jeg veed, at du mig ei bortviser; Du paa min Trang vil raade Bod. Din hele Skabning høit dig priser, At du er mægtig, viis og god; O! skulde eene da for mig Din runde Haand tillukke sig?

3. Nei! aldrig, aldrig vil jeg glemme, At du en Fader er for mig; At du mit sande Vel vil fremme; At hvad jeg har, det kom fra dig. I blide og i tunge Kaar Jeg da med Tak for dig fremgaaer.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

306. O Gud! du og ved Smerte Til Dyden kalder mig; Styrk selv mit svage Hierte, At jeg maae følge dig! Ak, det er tungt at lide; Men lad det være saa: Taalmodig vil jeg lide, Til jeg mit Maal kan naae!

2. Min Fader vil du blive, Derpaa jeg stadig troer; Det Haab vil jeg oplive Ved dit det Naadens Ord. Der faaer jeg Trøst og Lise, Der faaer jeg Fred og Roe, Der lærer jeg at prise, Der lærer jeg at troe.

3. Din Haand det er, som bøier Mig dybt i Støvet ned; Dit Navn jeg dog ophøier; Thi du er Kierlighed. Og snart skal jeg fuldendes; Det er mit store Haab: Da skal min Klage vendes Til Lyst og Fryderaab.

4. Da skal jeg løs for Jammer, Omsider fryde mig. Min Siel du blid annammer Til Salighed hos dig. Da skal jeg dig velsigne, For Tidens Lidelser: Ei ere de at ligne Mod Herligheden der.

Egen Melodie.

307. Ei Livets Kummer, Jordens Møie, Ei Sorger skal nedtrykke mig; Jeg vender Tanken til det Høie, Og vao

be

ber, o min Gud! til dig. Ja! kun hos dig mit Hierte finder Den sikre Trøst i al min Nød; Og kun ved dig jeg overvinder Sorg, Sygdom, Lidelser og Død.

2. Jeg veed din Godhed forbereder Ved Kummer selv til Held og Fryd. Jeg veed, din Viisdom ofte leder Igiennem Trængsler frem til Dyd. Thi nyder jeg med Tak mit Gode, Og bær mit Kors med taalig Aand, Tilbeder dig, og er tilmode, Som Barnet ved sin Faders Haand.

3. Det Haab til dig, det lindrer Nøden, For hver, som trolig søger dig! Det styrker, trøster selv i Døden Enhver, som holder fast ved dig. Min Gud! jeg aldrig skal forglemme Din Viisdom og din Miskunhed: Med Haab og Troe skal jeg istemme Din Lov i Tid og Evighed.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

308. Min Gud! hvor ofte glemmer jeg, At Modgang mig skal prøve; At og paa tornefulde Vei Du mig i Dyd vil øve. O! hielp mig, styrk mig, at jeg maa I Vel og Vee kun tænke paa, At det er dig, som styrer.

2. Jeg veed jo dog, at du, vor Gud, Er Alles milde Fader; At hvad du vil er Godheds Bud; At ingen du forlader. Til

dig, min Skaber og min Ven! Jeg da vil stedse søge hen. Du vil mit sande Bedste.

3. Jeg veed, din høie Viisdom er Den Lov, som Alt bestemmer: Du leder dine Mennesker, Og deres Gavn du fremmer. O! det er da mit sande Held, At overgive alt mit Vel I dine Faderhænder.

4. Jeg veed, du seer, Alvidende! Alt hvad som er og bliver; Os styrer ingen Hændelse; Du tager og du giver. Af dig da og beskikket er Hver Skiebne, som jeg frister her; Det Trøst i Hiertet gyder.

5. Jeg veed, at mægtig er din Haand I Himlen og paa Jorden. Du holder Alt ved faste Baand I uforstyrret Orden. Bort derfor al uværdig Frygt! O! ved din Haand jeg vandrer trygt Endog blandt Dødens Rædsler.

6. Jeg veed, dit Ord skal evig staae; Det ei fra Sandhed viger. Lad Jord, lad Himle selv forgaae: Dit Løvte aldrig sviger. Og du har lovet, gode Gud! At redde mig af Nøden ud, Naar jeg vil dig paakalde.

7. Giv, at jeg kun i Vee og Vel Din Vei med Lyst betræder; Ved dig min tillidsfulde Siel, O Fader! da sig glæder. Ja, du er god, og viis og stor, Og Sand-

hed

hed er dit Naades Ord: Hvad kan mit Haab beskiæmme?

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

309. O! gode Gud og Fader hør, Og hielp mig ved din Naade! Lær mig, at hvad jeg ønske tør, Jeg ønsker det med Maade. Styrk mig til Flid I al min Tid, At jeg mig kan ernære. Og lad for mig Mit Brød ved dig, O Gud! velsignet være!

2. Du hører Ravneungers Røst, Og kierlig dem bespiser; Thi har og jeg den glade Trøst, Du Miskunhed mig viser. Som Fader huld, Du naadefuld Mig giennem Livet fører, Og skienker mig Saa rundelig Hvad til min Nødtørft hører.

3. Det aldrig nogen Mand bedrog, At lade Herren raade; Om Herren gav, om Herren tog, Det blev dog alt til Naade. Vil jeg mit Vel Ved Ret og Skiel, Da hielpes jeg og Mine. Min Lid staaer til, Gud aldrig vil Af Øie slippe Sine.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

310. Min Gud! i Troe jeg til dig raaber; Jeg klager al min Nød for dig; Og Hielp og Trøst fra dig jeg haaber; Du, Herre! skal ei glemme mig.

Du hører mig i Miskunhed, Og sender Lindring til mig ned.

2. Du hører mig, naar tavs jeg sukker; Du seer min stille Vemods Graad; Seer, naar sig Brødres Hierte lukker, Og nægter mig Hielp, Trøst og Raad. Du seer, naar Haabet svinder hen, Og jeg er nær Fortvivlelsen.

3. Dog ofte jeg, o Gud! miskiendte Din Godheds vise Styrelser; I Frygt og Tvivl min Lid jeg vendte Saa tidt fra dig til Mennesker. Ja, svag er jeg, men, gode Gud! Hielp mig at holde stadig ud.

4. Befæst min Tillid, styrk mit Hierte Ved alt, hvad her skal møde mig. Giv, at jeg seer i Fryd og Smerte, At mig tildeles Alt fra dig. Og giv, at Troe og Virkelyst Og Haab maae herske i mit Bryst!

5. Da skal jeg frydefuld erkiende Din Godhed, naar det gaaer mig vel. Jeg skal i Modgang mig henvende Til dig med fro hengiven Siel; Skal stedse hænge fast ved dig, Som styrer Alting viselig.

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

311. Sørger du endnu, min Siel! Sørger for den Dag i Morgen? Vil min Skaber ei mit Vel? Han? kan han

ei lindre Sorgen? Er ei Alting underlagt Herrens Viisdom, Herrens Magt?

2. O! vort Haab har sikker Grund; Paa Guds Ord er godt at bygge. Trængsel varer kun en Stund, Og forsvinder, som en Skygge. Trost og Glæde tidt fremstød Midt i angestfulde Nød.

3. Herrens Vei er altid god! Den til jeg min Lid vil fæste! Er den tung for Kiød og Blod, O! det er dog til mit Bedste! Giennem Trængsler gaaer jeg frem, Til Guds Himmel, til mit Hiem.

5. Didhen, didhen lad mig see, Naar min Sorg vil Øiet blinde! Der er ingen Lidelse. Fryd hos Jesum skal jeg finde. Frelser! ja du har bered Mig en herlig Evighed.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

312. Hvad du paalægger mig, o Gud! Vil jeg taalmodig bære. Er hvert dit Bud er Godheds Bud! Thi kan jeg trøstig være. Du har jo ført mig faderlig; Og du har trøstet, hiulpet mig, I mangen Sorg og Vaande.

2. Din Kierlighed urokket staaer; Mit Gavn du ene kiender; Hvad har jeg da at frygte for? Jeg er i dine Hænder. End kræpede du strax min Siel; Saa veed jeg

vist, du vil mit Vel; Jeg bliver ved at haabe.

3. Min Gud, paa dig i Alt jeg troer; Ei vakle skal mit Hierte. Jeg kiender dine Viisdoms Spor, End naar jeg føler Smerte. Du fører Alting herligt ud; Og hvad du sender mig, min Gud! Det sendes ei i Vrede.

4. Du lod ved din eenbaarne Søn Din Naade mig tilbyde. Du vil ei din Forløstes Bøn Og Suk og Raab forskyde. Nei! førend du forskyder mig, Skal Moderhiertet hærde sig Imod sit spæde Foster.

5. O! hielp mig, at fra Haab og Troe Jeg aldrig, aldrig falder, Da skal jeg føle Trøst og Roe, Naar Dødens Røst mig kalder. Min Prøvelse er da forbi; Da er jeg evig glad og fri Hos dig og min Forløser.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

313. Trøstens Aand! du i de Svage Er saa stærk og hielperig. Styrk og mig i Trængsels Dage, Naar mit Mod forlader mig! For min Siel dig aabenbar, Og Guds Kierlighed forklar! Da al Tvivl og Mishaab svinder; Døden saa jeg overvinder.

Egen Melodie.

314. Tabt er min Fred! Jeg synker ned I Uroe, Sorg og Jammer. Ei den ene Nød er endt Før den anden rammer.

2. O gode Gud! Fri du mig ud Af denne haarde Kummer! Hiertets Sukke hører du, Naar min Mund forstummer.

3. Gyd i mit Bryst Den stærke Trøst, At mine Kaar du kiender! Og at Alt er til mit Vel, Hvad din Viisdom sender.

4. Din Villie, o Fader! skee. Giv du min Afmagt Kræfter! Den, som taalig lider nu, Trøster du herefter.

Mel. Vee mig, at jeg saa mangelund.

315. Bevar, o Gud! i Naade mig, At aldrig jeg forsager; Kun til vort Gavn du viselig Tilsteder Nød og Plager. Giv mig, at skye hvert Utaals Ord; Thi du er Gud, og jeg er Jord, Som ei med dig bør trætte.

2. Hielp mig, thi selv jeg kan det ei, Min Ængstelse at dæmpe; Styrk mig, mens jeg paa trange Vei Til Maalet frem skal kæmpe. Den glade Tanke trøste mig, Alvise Gud! at faderlig Du elsker den, du tugter.

3. Thi holder jeg saa fast ved dig; Du bød mig selv at haabe. Jeg veed, du ikke

lader mig Forgieves til dig raabe. Jeg veed, jeg er i Prøvens Stand. Jeg veed, du baade vil og kan Dig over mig forbarme.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

316. O Gud! hvor længe skal jeg her Mit usle Liv hendrage, Og i saa haarde Lidelser Bortsukke mine Dage? See! jeg forsmægter, svinder hen, Og ingen, ingen jordisk Ven Kan mig i Nøden hielpe.

2. Naar Morgensolen kalder op Til Arbeid og til Glæde, Da ligger tungt min matte Krop, Mens Taarer Øiet væde. Naar Aftenstiernen byder Roe, Den kiere blide Natteroe, Flyer Søvnen fra mit Leie.

3. Ja! Sorgen synes født med mig; Som Skyggen den mig følger; Jeg trues, ængstes idelig; Al Fryd sig for mig dølger. Og hvor jeg end omkring mig seer, Er ingen Hielp at øine meer; Al Verden mig forlader.

4. Dog skee, o Herre! hvad du vil: Jeg aldrig skal forsage. Du bøier vist dit Øre til Min Bemods Suk og Klage! Den kommer, Frelsens blide Stund; Den kommer, Dødens stille Blund, Naar du min Siel vil kalde.

5. Da glemmer jeg den hele Jord, Og

M hvad

hvad jeg led i Støvet! Da skal jeg k
de grant, hvorfor Din Viisdom
har prøvet. Da skal jeg see din Sc
hed, Og naae mit Væsens Diem
Da skal jeg evig frydes!

6. O glade Haab! det gyder T
I mit beklemte Hierte. Jeg h
Guds, min Faders Rast; Den lin
al min Smerte. Ja, Fader! ja
er bered At vandre til din Himn
Fred Igiennem Sorg og Møie.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær

317. O Jesu Christ! jeg troer
dig! Udrust min Siel med Styrke!
Herrens Raad er skiult for mig;
trindt om mig er Mørke! Vil Sk
forjage Hiertets Fred, Hielp da jeg
Taalmodighed I dine Fied maa træd

2. Jeg veed, det til mit Gc
maa skee, Naar Modgang jeg maa ba
Jeg veed, at og Forfølgelse Er
Befienders Værk. Ved Alt du kie
drager mig Fra Jordens usle Tank
dig, Og mig til Viisdom leder.

3. Gud elsker mig! med denne Troe
Alting gaaer imøde. Derpaa jeg byg
vil min Roe, Som Tvivl ei skal omstø
Min Guds, min Faders Kierlighed,

Tro=

Trængsel og Gienvordighed Kan trøste, styrke, fryde.

4. Gud elsker mig! den Tanke skal Mit sidste Skridt ledsage; Den følger mig i Dødens Dal; Al Frygt kan den forjage. Paa Frelseren jeg lider her; Hos ham jeg herliggiøres der, Hvor Suk og Klage svinder.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

318. O Gud! din Godhed gaaer saavidt, Saavidt som Himlen rækker! Din Frelse du os sender tidt, Naar farligst Udsigt strækker. Du faderligen staaer os bi, Hvad Vaande end vi stædes i! Hør, Herre! hvad jeg beder.

2. Jeg beder ei om Overflod Af det, som Lykken giver; Med den af dig tildeelte Lod Tilfreds jeg gierne bliver. Forstand og Viisdom skienk du mig, O Gud! at jeg maa prise dig For hver din Godheds Gave.

3. Jeg beder ikke om et Navn, Som brammer kun og blinder; Men giv, jeg altid fremmer Gavn, Og Fryd kun deri finder. Og lad den Hæder følge mig; At jeg har vidst at tækkes dig Og Dydens sande Venner.

4. Jeg beder ei om mange Aar; Hvad

vens Dag skal vist fremgrye Og Sorger flye Og Glæder spire frem paa nye.

2. O Gud! paa mangen Glædes Sti Du hidtil lod mig vandre! Hvor mangt et Uveir trak forbi, Der ramte tusind Andre. Saa tidt mit Legem og min Aand Blev signet af din runde Haand. Og naar jeg bad, da hørte du; Hvi skulde nu Du ikke komme mig ihu?

3. Bort da hver Tvivl, bort af min Siel! Gud er min mildt Fader! Alt hvad han vil, er idel Held, Og ingen han forlader, Og viist er hvert hans Øies med Og fremmer min Lyksalighed. Jeg lider paa, jeg er ham kier, Skiønt ei jeg seer Hvorledes det er godt, som skeer.

4. Saa tornefuld er Korsets Vei, Og tung den er at vandre; Dog kan al Sorg og Klage ei Guds skiulte Raad forandre. Den Vei, saa møyig og saa trang, Ved Mismod bliver dobbelt lang. Hielp, Herre! hielp mig, at jeg maa Udholde saa, At jeg tilsidst kan Maalet naae.

5. O Evighed! du høie Trøst, Naar Graad mit Øie blinder. Snart ender sig al Sorg og Brøst, Og Frelsens Dag oprinder. Min Faders Huus jeg da skal see, Som Jesus mig forjettede. O Jesu! der er Fryd og Fred; Og der et Sted Har du, min Frelser, mig bered.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

323. Algode Gud! med barnlig Hu Paa dig mit Haab jeg bygger! I Nød og Kummer trøster du; I Farer du betrygger.

2. Du mægtig, viis og trofast er Og aldrig os forlader. Den mindste Skabning er dig kier; Du og er Ormens Fader.

3. Hvert Dyr paa Jord, i Luft og Hav Af dig sit Ophold nyder. Alt takker dig for hvad du gav; Alt Levende sig fryder.

4. Men, Herre! staae vor Svaghed bi! Ak! ofte vi forsage. Din Godheds Under glemme vi Saa tidt i Nødens Dage.

5. Lad Tanken om din Kierlighed Oplive hvert et Hierte! Og styrk enhver som bøies ned Af Trængsel, Mangel, Smerte!

6. Giv, Herre! hvad der tiener mig; Velsign, hvad du har givet! Og lær mig ret at tækkes dig, Ved værdig Brug af Livet!

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ.

324. Paa dig, min Gud! som Alt formaaer, Mit Haab saa fast kan hvile: Til dig i alle mine Kaar Kan jeg med Tillid ile. Men ak! det skiønne Haab til dig Saa tidt med Frygten blander sig. Tidt fængsles jeg af Mismods Baand, So-

Tidt er min Attraae Hellighed, Men Syndsers Lyst mig snarlig ned Til syndig Idræt drager.

3. Dig ene vender jeg mig til, O Gud! med Vemods Klage, Naar ved min Svaghed Sielen vil Mistvivle og forsage. Du est min Fader, jeg det veed; Og at dig tækkes Ydmyghed, Det bedst da mig at haabe.

4. Thi skal min Svaghed altid mig I Hu og Tanker være; Og da at vandre kloelig, Jeg meer og meer skal lære. O! naar min Trang jeg føler meest, Da til min Gud jeg beder bedst, Mig vogter bedst for Synden.

5. Hielp mig, og lær mig selv, o Gud! At Alt af dig vi have; At naar jeg følger dine Bud, Da er min Kraft din Gave. Jeg da ei skal hovmode mig, Men Æren give ene dig, Og tækkes dig, o Herre!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

328. Vogt mig, o Gud! at Overmod Ei i mit Hierte fæster Rod! Alt hvad jeg har det gav du mig, At det skal bruges viselig. Men træder jeg veg fra dine Bud, Lad det ydmyge mig, min Gud!

2. Om Lykken var mig end saa huld; Om den mig gav al Jordens Guld; Om jeg

jeg var meer end andre viis, Og hver forkyndte høit min Priis; Om jeg end blev en Helgen kaldt; Hvad var det dog? hvad er det alt?

3. Lær mig, o Gud! med Ydmyghed, At følge min Forløsers Fied; At aldrig af mit Sind det gaaer, Fra hvem jeg Alting, Alting faaer. Ak! af mig selv jeg intet er. O Gud! mig Synder naadig vær!

Mel. Gak under Jesu Kors at staae.

329. Hvor kunde jeg, o Gud! for dig Af noget Godt hovmode mig? Hvad Godt tør jeg vel kalde mit? Hvad har jeg, Gud! som ei er dit?

2. Din Almagtshaand mig dannet har, O Herre, da jeg intet var. Din Godhed gav mig Liv og Alt! Hvo har din Godheds Gaver talt?

3. Den Fare jeg ei tænkte paa, Dit Forsyns Øie klarlig saae! Ustadt jeg blev, og vidste ei, At jeg gik frem paa slibrig Vei.

4. Naar Fristelser omspendte mig, Jeg Mod og Styrke fik fra dig. Jeg ved din Aand fik Kraft at staae, Og i dit Løvte Sandhed saae.

5. Og hvis min Vandel tækkes dig, Da

har dit Ord veiledet mig; Dit Ord mig lærte Pligt og Dyd, Og gav mig Haab om Himlens Fryd.

6. Jeg aldrig, aldrig da for dig, O Herre! vil hovmode mig. Fra dig, du Godheds rige Væld, Fra dig er Liv og Kraft og Held.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

330. O Gud! hvad er et Menneske For dig, du Høie, Mægtige! Som Liv og Alt tilmaaler? Dybt synker jeg i Støvet ned Ved Tanken om din Herlighed, Som hist i Lyset straaler.

2. Blandt hine høie Aanders Hær Den viseste, den største er Kun ringe mod sin Skaber. Men jeg mod dem? hvor synker ned Min Viisdom, Magt og Hellighed, Og sig i Intet taber!

3. Giv, Herre! at min Ringhed maa Mig idelig for Øie staae, Og Ydmyghed mig lære! Den Ydmyghed mig Jesus bød, Og viste selv i Liv og Død. Dig, Gud! bør ene Ære.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

331. Herre! giv jeg aldrig falder Hen til Ladhed i min Stand. Overalt, hvor du mig kalder, Giv, jeg virker, hvad

je

jeg kan! Lediggang var aldrig god. Den blev mange Lasters Rod. Viselig du bød mig, Herre! Flittig i mit Kald at være.

2. Styrk mig, at jeg ikke trættes! Møien er ved Haabet sød: Ved det Haab, at jeg skal mættes, Naar jeg stræber for mit Brød. Hielp, jeg bruger vel min Tid, Sparer ingen lovlig Flid! Lad min Gierning heldig drives, Og mit Mod ved dig oplives!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

332. Det Gods, som Rust og Møl fortære, Lad det, o Gud! ei friste mig; Men lad mit Øie stadigt være Henvendt til Himlen og til dig. Alt hvad jeg her kan trænge til, Jeg veed du mig tildele vil.

2. Af Gierrighed saa mange Lyder, Som af en giftig Rod, opgroe! Men salig den, som nøisom nyder Sin Lod, og i sit Kald er tro. Velsign, o Gud! mit Ansigts Sved; Og giv mig Fred og Nøisomhed!

Mel. Herren han er min Hyrde god.

333. O Gud og Fader! styrk min Siel, Naar Gierrighed mig frister! Saa let ved den mit sande Held, Min Sieleroe je[g] mister. Vee mig, om jeg greb Leiligh[ed]

At jeg mig Frugt af Næstens Sved, Ulovligen tilvendte.

2. Med Synd det kom, med Sorg det gaaer; Som Avner det adspredes; Bedrageren ei længe staaer; Hans Fald ham snart beredes. Og falder han fra Velstand ned I Kummer og i Usselhed, Hvad er ham da tilbage?

3. Du, Herre! hver en Tanke seer, Som Næstens Ret fornærmer; Retfærdige! du aldrig er Bedragerens Beskiermer. O! skiælve vil jeg for din Dom. Om Gods til mig med Uret kom, Det skal hos mig ei blive.

4. Vel mig, o Gud! naar mig din Frygt Paa rette Veie leder; Da skal mit Huus ei vorde bygt Paa Uretfærdigheder. Da giør jeg alle Ret og Skiel, Og har i Nøisomhed mit Held; Da vil du mig velsigne.

Mel. Vaag op og slaae paa dine Strænge.

334. O Gud! du ved dit Ord os lærte, At Rigdom ei giør lykkelig. Bevar fra Gierrighed vort Hierte, At vi maa kunne tækkes dig! Afvei vor Lod, som du det vil; Læg kun Velsignelsen dertil!

2. Lad Troe og Dyd vor Rigdom være! Den Rigdom svinder aldrig hen. Ei Me

og Rust skal den fortære, Ei Røverhaand skal ramme den. Den Rigdom giver Sielen Fred. Den følger os i Evighed.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

335. O Gud! du vil, at Kierlighed Skal hver min Daad oplive; Du vil, at jeg skal elske Fred, Og broderlig tilgive. See! mig til Bedste alting er, Hvad du, o Herre! byder; Og ingen Glæde har jeg der, Naar jeg dig ei adlyder.

2. Boer i mit Bryst Forbittrelse Og i mit Øie Vrede, Hvor tør jeg da til Himlen see? Hvor tør jeg dig tilbede? O! hist er idel Fryd og Fred Blandt de Udvalgtes Hære; Og kun ved fælles Kierlighed Lyksalige de ere.

3. O! giv, at jeg af ganske Siel Maa elske hver min Næste! Giv, at jeg fremmer eget Vel, Og fremmer Andres Bedste! Da, naar du kalder, jeg med Fred I Graven skal nedstige, Og frydes hist i Evighed, I Kierlighedens Rige.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

336. Dig, Jesu! bør vi efterligne I virksom Broderkierlighed; Da vil du naaderig velsigne Vor Siel med Fryd, med himmelsk Fred. Ved Dyd og ædle Gierninger Vi føle Livets sande Væ

2. I Broderkierlighed vi nyde Den Trøst, at Herren er vor Ven; Hans Løfter os det Haab indgyde, At han vil elske os igien. Ja! Kierligheden følger med, Og glæder os i Evighed.

3. O Frelser! giv du os din Naade, Paa denne Dyd at lægge Vind; Din gode Sandheds Aand os raade, Og danne selv vort hele Sind. At ærlig, fyrig Gavnelyst Maa virke stadig i vort Bryst.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

337. Os alle af det faldne Kiøn Gud til sit Rige kaldte: Han os ved sin den elskte Søn Til Elskelige valgte. O Herre! giv, at redelig Hver af os vorder Christo lig I Gierning og i Tanker.

2. Lad Fromhed pryde vore Ord, Og smile fra vort Øie! O du, som er alene stor, Vil Ydmyge ophøie. Giv os at stifte Held og Fred, Og at med kierlig Hielpsomhed Den Trængtes Nød vi lindre.

3. Ja, skienk os Jesu blide Aand! Hans Mønster er det bedste. Da Vreden ei faaer Overhaand Imod den svage Næste. O! stod jeg end, hvor Andre faldt; Min Gud! jeg stod dog ei i Alt. Hvi skulde jeg da vredes?

4. O Frelser! som for Fjender bad

ed Hevn mig ei fornedre. Forfølges jeg af Uvens Had, Giv, jeg da tænker bedre, Og gavner ham, som skader mig, Og beder for ham broderlig, Og saa dig efterfølger.

5. Gud! hielp, vi til Fuldkommenhed Opvoxe maae alt mere; At Jesu Christi stille Fred Blandt Alle maae regiere! Giv os Samdrægtighedens Aand, At frem vi vandre Haand i Haand, Som Børn af fælles Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

338. O Gud! hver Skabning er dig kier. Din Haand til Hielp er rede. Du med os Svage overbær. Du straffer ei i Vrede. O! at jeg kunde ligne dig, Og stedse kierlig vise mig Mod mine svage Brødre.

2. Er nogen ved mit Uheld glad, Giv, jeg ham det forlader! Forfølger nogen mig med Had, Giv, jeg ham dog ei hader! Og seer jeg ham at lide Nød: O! giv, jeg rækker ham mit Brød, Og rækker ham det gierne.

3. Lær mig at fremme Fred og Ret, Og signe dig, min Fader! Lær mig at elske Mennesket, Naar Lasterne jeg hader. Mig lede Jesu blide Aand, At jeg ma

ræ

række Broderhaand Til Fiende, som til Vennen.

Mel. Nu bør ej Synden mere.

339. Dig, Gud! at kalde Fader, Er sødt for Mennesket; Men hvo, som Næsten hader, Har ingen Barneret. Giv, at i Jesu Fred Vi broderligen vandre, O vise mod hverandre Uskrømtet Kierlighed.

2. Du selv os sammenbinder Til Eet paa denne Jord; Eet Blod i Alle rinder, Een Aand i Alle boer. Du hører Alles Raab, Som Alles blide Herre. Vi Alle kaldte ere Til fælles Troe og Haab.

3. O! skulde jeg da glemme Mit Kristen Samfunds Baand? Og døve Hiertets Stemme? Og lyde Tvedragts Aand? Nei! om end Vold og Svig Til bitre Suk mig driver, Jeg ved din Hielp tilgiver, Som du tilgiver mig.

4. Lad Jesu Aand og Lære Ret hellige min Siel: Lad al min Idræt være, At fremme Alles Vel. Jeg da ydmygelig Skal i hans Fodspor træde. O! det er salig Glæde! Det er et Himmerig!

Mel. Af dybeste Nød, raaber jeg til dig.

340. Giv, Herre! at paa Livets Vei Mig Ordets Lys ledsage, Saa jeg min

Bro

Broders Hierte ei Med Haan og Uret slage! Ei skulle da hans Sukke mig Med Rette klage an for dig, Vor fælles milde Fader!

2. Fri mig fra daarligt Selvbehag, Fra Hovmods lede Drømme: At ei min Broders Sindelag Jeg ublid skal bedømme. Lad altid rinde mig i Hu, Hvad i mit eget Hierte du Tidt seer, du Hiertets Dommer!

3. Og om jeg saae min Broder gled, O! giv jeg da ei synder; Ei trykker ham end mere ned, Og ei hans Skam forkynder. Lad mig betænke, milde Gud! Hvor tidt jeg handler mod dit Bud; Og dog vil du mig skaane.

4. Ja! vend mit Hierte selv til den, Hvis Fiendskab mig bedrøver, At jeg er uden Skrømt hans Ven, Og Venskab mod ham øver. Og om jeg seer ham stædt i Nød, I Trang for Huusly, Klæder, Brød, At jeg ham villig hielper!

5. Ak! til det Gode, som jeg vil, Min egen Kraft er ringe; Gud! du mig give Styrke til, At ville og fuldbringe. Besiel med Kierlighed mit Bryst, At jeg adlyder dig med Lyst, Og elsker mine Brødre!

Egen Melodie.

341. O Fader! lad din Godhed mig I Tanke stadig være. At ligne og at elskes dig, Det vilde du mig lære! O vee mig! om jeg umild var, Jeg som saa mild en Fader har.

2. Du os en kierlig Fader er, Og dine Børn vi ere; Og er min Broder mig ei kier, Jeg dig ei kier kan være. At elske Næsten Jesus bød: Han selv os elskte til sin Død.

3. Min Synd du vil tilgive mig, Og hver min Feil udslette; Hvo er da jeg, som strængelig Med Brødre gaaer i Rette? Hvis du til Doms med mig vil gaae, Hvor skal jeg da for dig bestaae?

Mel. Et trofast Hierte, o Herre min.

342. Min Gud! o lad Sagtmodighed Min Vandel stedse pryde! Kun da jeg kan din høie Fred I Fryd og Kummer nyde. O Gud! fordriv al Splid og Kiv, Som tidt forbitrer her vort Liv, Og Kristennavnet skiænder.

2. O Jesu Christ! du taalig led Forhaanelse og Smerte; Du Fromhed og Sagtmodighed Os ved dit Mønster lærte. Lad altid mig see hen til dig, Naar Verden vil forraske mig, Da skal jeg Seier vinde.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

343. Vi bede, hielp os Jesu Christ! Du vil os jo bønhøre. Lad Verden ei ved Magt og List Til Tvedragt os forføre! Lad os med villig Aand Hverandre række Haand, Og aldrig bryde Fred. Lad Broderenighed Bestandig blandt os herske.

2. Vi hisset da og samles skal, Og Fredens Glæde smage, Hvor Salige i tusindtal Os fro blandt sig optage. Vi ogsaa samles der Med dine Engles Hær. O Fryd' evindelig Vi samles og med dig, Med dig, o Fredens Fyrste!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

344. Din Kirke, Herre! lad bestaae, Og for dit Aasyn Naade faae. Lad Kierligheds det faste Baand Forene trofast Aand med Aand! Lad alle i Samdrægtighed Gaae Haand i Haand i Jesu Fied!

2. O! giv, at Tvedragt, Bitterhed, Og Had blandt os ei finder Sted. Lad Kierlighed og Fred og Roe I vore Hierter stedse boe. Giv, at vi vandre maae for dig, Som gode Børn endrægtelig.

3. Ja giv, vi ei fortørne dig Ved Underfundighed og Svig! Dit Øie seer dog ... vor Daad, Vor Tanke, Paafund... ...iulte Raad. Grant seer du Ondsk...

skiulte Sti, Og staaer den Undertrykte bi.

4. Gud! du er idel Kierlighed. O! see til os i Naade ned. Fra dig, fra dig alt Godt gaaer ud. Velsign vort Samfund, gode Gud! At her vi leve broderlig, Og dannes for dit Himmerig.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

345. O Fader! du er Fredens Gud! Dit Bud er Kierlighedens Bud; Og i dit blide Sandheds Ord Du kalder Avind Brodermord. Det staaer da fast, at Ufredsmand Lyksalighed ei vente kan.

2. Thi boi, o Gud! det haarde Sind, Og vore Hierter sammenbind! At ikke Nid og Had og Kiv Forbitrer vort og Andres Liv. O! led os, Fader! led os frem Paa Fredens-Vei til Fredens Hiem!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

346. Giv os, o Gud! at elske Fred, Mens vi er her i Live! At vi i Broderkierlighed Forenede maa blive! Saa stræbe vi i Jesu Navn, Selv ham at efterligne, Og fremme villig Brødres Gavn: Og du skal os velsigne.

Mel. O lyde Gud! din Kierlighed.

347. Som du, o Jesu! lærte mig

Vil jeg mit Sind berede, At ingen Uret eller Svig Skal egge mig til Vrede. Med aabent Aasyn, Broderaand, Vil jeg min Uven møde; Ham byde Hierte, byde Haand, Og glemme al hans Brøde.

2. O! hvilken Glæde ligner den, At ende Kiv og Trætte, Og trofast Venskabs Pagt igien Med Brødre at oprette. O hvilken Fryd, naar hist engang Vi Nag og Harme glemme; Og da vor fælles Jubelsang Hos Fredens Gud istemme.

Mel. Vreden din afvend.

348. O Gud! din Kierlighed vil Alle signe: Lær os, vor Fader! dig at efterligne. Hvo ei har Kierlighed, han kan ei være Dit Barn, o Herre!

2. Giv mig, at jeg med ømt og ærligt Hierte Maa føle Brødres Fryd og Brødres Smerte. Og lad mig aldrig Lyst og Evne savne Til dem at gavne.

3. Giv mig og Brød til Hungrige at mætte. Giv Kraft og Held Betrængtes Sorg at lette. Og frem for Alt, giv jeg kan Mange lære Dit Navn at ære.

4. Jeg da med Fred skal for dit Aasyn vandre. Mit Liv er Held for mig, og Gavn for Andre. Og om din Naade er jeg her forvisset, Og Himlen hisset

Mel. Vaag op og slaae paa dine Strænge.

349. Dig, Gud! skee Tak for alt det Gode, Vort Borgersamfund fik fra dig. O! gid vi alle grant forstode Hvad Held det gav os hver for sig. Og gid vi alle brugte det Kun til at stifte Gavn og Ret.

2. Vort Land os nærsom Grøde yder, Ved Lov vi trygt i Landet boe; Og fælles Kraft, naar Faren byder, Mod Fienden værger for vor Roe. Gud! du gav Land og Frugtbarhed, Du satte Lov og Øvrighed.

3. Thi vil vi Lov og Konge lyde, Og det med kristen Ærlighed; Og da den Tanke os skal fryde: At dig vi vise Lydighed. Og at du selv vil lønne blid Hver trofast Borgers Daad og Id.

4. Saa vil vi og som Samfunds Lemmer Hinanden elske broderlig, Og virke hen til hvad som fremmer Vor fælles Tarv i Fred, i Krig. Og vinde Styrke, Held og Fryd, Ved klog og virksom Borgerdyd.

5. O Gud! vor Gud! giv dertil Naade! Sign os, og sign vort Fædreland! Giv dem som lyde, dem som raade, At virke hver hvad Godt han kan. Og Al-

les Attraa være Fred, Og gavnrig Daad og Enighed!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

350. Du skabte os, algode Gud! Til Salighed at nyde; Kun at vi høre dine Bud, Og dem af Hiertet lyde. Samvittigheden redelig Om denne Sandhed minder mig, Naar jeg dens Varsel agter.

2. Og den mig lønner, naar jeg tro Gaaer frem i sande Dyder; En trøstesfuld og stille Roe Den i mit Hierte gyder. Ja! reen og høi og himmelsk Lyst Sig da udbreder i mit Bryst, Og signer mine Dage.

3. See! disse glade Følelser Kan intet mig betage. Om jeg endog miskiendtes her, Jeg har dog Trøst tilbage. Du, Herre! som min Uskyld seer, Jeg veed du min Belønner er; Det Haab min Siel opliver.

4. Men ak, jeg ubesindigen Til Synd tidt gaaer tilbage. Da Rolighed og Lyst igien Mit Hierte snart forsage. Og Blussel, Uroe, Sielenag, Og Frygt for Dommens store Dag Mig idelig forfølge.

5. Forgieves jeg forsøger her At dødve Hiertets Stemme; Forgieves i Forlystelser, Men Synd og Skyld vil glemme

Den Dvale har ei Varighed; Thi Sielefred er ei den Fred, Som Verdens Glæder give.

6. Lad mig da stedse, o min Gud! Samvittigheden høre, Og efter dine vise Bud Min hele Vandel føre! Saa bliver jeg lyksalig her; Og naar du kalder, faaer jeg der Al Salighedens Fylde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

351. O! var min Siel fra Synden fri, Henvendt til Gud alene! O! fandt jeg al min Lyst deri Ham, Godheds Gud, at tiene! Snart af mit Hierte da forsvandt Urolighedens Plage; Og Lyset i min Siel oprandt; Og Freden kom tilbage.

2. Vor Gud er stor og viis i Raad, Og blid han Held udbreder. Vor egen ufuldkomne Daad Os Sorg og Nag bereder. Vi Arme! hvor vi daarligen Os selv forvolde Smerter, Og gaae tilsidst fra Jorden hen Med angestfulde Hierter.

3. Styrk selv, o Gud! min svage Flid, At jeg kan Viisdom lære; At meer og meer jeg stunder did, Hvor jeg skal evig være. Led mig, at jeg med Varsomhed Maa undgaae Syndens Snarer. Bid, jeg kun seer Lyksalighed I det, som ig varer.

4. O Gud! jeg i dit Velbehag Mit Held vil stedse søge; Da skal jeg visselig hver Dag Min sande Fryd forøge. Hver Time sevet rettelig Engang mig Trøst skal være, Naar hisset jeg engang hos dig Dit Forsyns Raad skal ære.

5. Tilsender du mig Livets Fryd, Med Tak jeg den vil nyde: Saa kan jeg uden Tab af Dyd Mig ved min Lykke fryde. Ved alt det Gode vil jeg see Paa, dig det Godes Giver; Men altid mod det Bedre see, Som hist os skienket bliver.

6. Endnu jeg Støvets Byrde bær, Og tidt den mig nedtynger; Jeg dog i Gud frimodig er, Og Lov og Priis ham synger: Vor Fader udi Himlene! I Riget dit vi ere. Med os i Alt din Villie skee, Den skee, den skee, o Herre!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

352. Led mig, o Gud! paa Dydens Vei, Og hielp mig, at jeg viger ei Fra Maalet du mig satte! Thi, naar jeg ei med dig har Fred, Da kan al jordisk Herlighed Mig ei mit Tab erstatte.

2. Ak! naar jeg elsker syndig Lyst, Da visselig fra dette Bryst Den sande Glæde flygter. Naar da mit Hierte mindes om

At jeg skal staaes for din Dom, Saa engstelig jeg frygter.

3. O! lær mig da, alvise Gud! At vandre efter dine Bud I Livets Prøvedage! Jeg her din Fred da nyde skal, Og hisset Glæder uden Tal I Fredens Land modtage.

5. Jesu Efterfølgelse.

Mel. Hvad kan os komme etc.

353. O Jesu Christ! du lærte mig At gaae paa Sandheds Veie; Mod dette taber Alting sig, Som Verden har i Eie. Ved dig jeg har en naadig Gud, Naar jeg kun følger dine Bud, Mit Mønster og min Lærer!

2. Og, o hvor stor en Kierlighed! Du bar min Synd og Brøde; For mig du Haan og Marter led, Og Korsets Død du døde. Hvorved kan jeg fuldtakke dig? Kun derved, at jeg redelig I dine Fodspor træder.

3. Dit Løvte fast som Klippen staaer: Du hielper mig at kæmpe, At Modgang ei mit Sind nedslaaer, At jeg kan Lyster dæmpe. Jeg elsker, beder, haaber, troer, Og følger dig, og hisset boer Hos dig i Fryd og Ære.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

354. O Jesu! ret at ligne dig, Det ville du os lære; Kun dette gior os lyksalig, Kun dette er vor Ære. Ja høi, usmittet Hellighed Omstraalte dig paa hvert dit Fied: Ei Jorden saae din Lige.

2. Men vi! hvor let forvildes vi Fra dig og Dydens Bane, Og høre Lysters Trylleri, Og lyde Lastens Vane. Hos os sig blande Feil i Alt. Vor Dyd er svag: Ak! tidt vi faldt; Og tidt endnu vi falde.

3. Hver Lidende, som til dig kom, Til Ynksomhed dig rørte; I Tale blid, i Hierte from, Hvert Angestraab du hørte. Os røre tidt ei Suk, ei Graad; Vi nægte Hielp, vi nægte Raad, Naar os vor Næste beder.

4. De høie Evner, Gud dig gav, For dem hans Navn du priste; Og ydmyg var det Sindelav, Som du i Alt udviste. Tidt falde vi til Stolthed hen; Og neppe kiende vi vor Ven, Naar Lykken til os smiler.

5. Alt hvad din Faders Viisdom bød, Det var din Lyst og Ære; Til Døden, ja til Korsets Død Du vilde lydig være. Vi glemte tidt vor Pligt mod Gud;

overtræde tidt hans Bud, Skiønt de o[s] Held os lede.

6. Ei dine Fienders Grusomhed Og bragte dig til Vrede; I al den Uret, som du led, Du hørtes for dem bede. Hvor let antændes Had og Harm, Og Hevn og Grumhed i vor Barm, Naar Brødre os fornærme.

7. O Jesu Christ! vi bede dig: Din Aand lad os ledsage, At vi maae vandre viselig I alle vore Dage. I dine Spor vi da gaae frem, Og aldrig vige af fra dem. O, styrk vor Svaghed! Amen!

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

355. O Jesu Christ! du kom fra Gud: Dig skee Lov, Priis og Ære! Dit Ord var Viisdoms høie Bud; Dit Liv var Dydens Lære. O, himmelsendte Frelser! giv, At vi dig lyde, at vort Liv Din Vandel maatte ligne!

2. Men ak! til din Fuldkommenhed Vi stræbe her forgieves. Du selv din Aand os sende ned, At vi af Støvet hæves; Og synke vi, da Kraft os giv, Til hisset i et bedre Liv Vi meer og meer dig ligne.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

356. Jesu! Frelser, lad mig lære Re[t]

at følge dine Fied! Giv, min Vandel dig maa ære, Skiønt min Svaghed trykker ned! Hvergang Synden lokker mig, Lad mig flye hen til dig. Lad dit Mønster mig oplive, Dig og Dyden tro at blive!

2. Du, hvem Himlens Aander dyrke, Her i Ringhed vandrede. Rolig bar du og med Styrke Armod og Forwedrelse. Hielp mig, at jeg lægger Vind Paa et lige ydmygt Sind; At jeg, hvad min Lod skal være, Alting uden Knur maa bære!

3. Edel Iver i dig brændte For dit store Ærende; Og i hvor du dig henvendte Bragte du Velsignelse. Giv mig, at jeg ogsaa maa Trolig i mit Kald fremgaae, Og rundt om mig Held udbrede Med uskrømtet Sieleglæde.

4. Men din Kierlighed, din Iver, Lønnes dig med Spot og Nød. Tro du dog til Enden bliver, Tro, ak! indtil Korsets Død. Du endnu paa Korset bad: Fader! Fader! dem forlad! Jesu! lad mig, dig til Ære, Tro som du, og kierlig være!

5. I Gethsemane vi hørte: Fader! skee din Villie! Og da du dit Værk fuldførte, Ham du dig befalede. Ak! naar Kampen bliver hed, Lær mig din Hengi-

venhed! Og naar da mit Liv sig ender, Tag min Siel i dine Hænder!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

357. Kristne! lad os samle Kræfter, Fatte stadigt Mod i Bryst; Lad os følge Jesum efter; Lad os følge ham med Lyst. Vi vil lyde hvad han bød, Os til Gavn i Liv og Død; Vi vil elske hver sin Næste. Søge tro hverandres Bedste!

2. Snart vi skulle heden vandre; Evigheden er os nær: Lad os bede med hverandre! Lad os stræbe hver især! Kommer Store! kommer Smaa! Frem ad Maalet lad os gaae! Følger Alle! ingen svige! Veien gaaer til Himmerige.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

358. Milde Frelser! lad os lære Virksom Hielpelyst af dig, At ved Raad og Daad vi ere Dem til Trøst, som græmme sig. Er for svag til Hielp vor Haand, Giv os dog en villig Aand, Til at trøste, styrke, raade Den, som er i Nød og Vaade!

Mel. See Solens skionne Lys og Pragt.

359. Hielp, Jesu! at i Livets Gang Jeg dig maa følge nøie! Dit Mod i Kummer

[illegible] og i Tvang Lad det mig staae for Øie! Vil Verden, Kiød og Blod, End sætte sig imod; Lad mig dog kraftig stræbe frem, Indtil du vil mig kalde hiem!

2. O salig Fryd! naar jeg skal der Din Frelses Fylde kiende, Og see, at al min Kummer her Forsvandt ved Banens Ende. Dit Mønster og din Røst Mig giver Kraft og Trøst; Saa at jeg ønsker idelig: Den farer vel, som følger dig.

3. Velan! saa gaaer jeg uforsagt De tornestrøede Stier; Dit Løfte evig staaer ved Magt: Ved Maalet Kronen bier. Igiennem Drøvelsen Gaaer Vei til Himmelen. Og naar jeg der dit Ansigt seer, Da sørger jeg jo aldrig meer!

Mel. Hiertelig mig nu længes.

360. O Jesu! vær min Lærer, Naar jeg gaaer Trængslers Vei! Giv, naar jeg Korset bærer, Jeg dog mistrøstes ei! O! styrk mig ved din Naade, Gyd Balsom i hvert Saar; Da til min sande Baade Jeg Kraft ved Korset faaer.

2. Lad stadig mig betragte Alt, hvad du led for mig, Og Spot og Had foragte, Naar jeg kun tækkes dig. Og som du kom med Seier Fra blodig Kamp

Strid, Saa giv mig ogsaa Seier M
spædig Daab og B.

3. Ufreds jeg da skal være I Sm
te som i Fryd; Dig, Jesu! skal jeg
Med Troe og stadig Dyd. Og gaa
naar Timen kommer, Med Trøst af B
den ud; Thi du, min blide Frommer! I
føre mig til Gud.

Mel. O Verdens Siel! sing altid med.

361. Den Qval og Død, dig fo
stod, Den gik du med et fuldigt Mod,
Jesu Christ! imøde. Du led med G
hengiven Siel; Thi det var Jorde
Fred og Vel, Hvorfor du led og dø

2. Ophøiede! o lær du mig J
dighed at ligne dig, Og Gud hengiv
være! Ak! skrøbeligt er Kiød og Blo
Let mig forsager Haab og Mod, Na
jeg skal Korset bære.

3. O! lad mig skue op til dig:
Mønster efterlod du mig, Giv, at j
det maa ligne! Til dig alene staaer n
Haab. Hør du i Nødens Stund n
Raab; Min Stræben du velsigne!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaan

362. Lad, Jesu! tidt mig tænke p
Dit gudhengivne Hierte, Dig Ber

altid rolig saae, Endog ved Haan og Smerte. Naar Nød og Trængsel bryder ind, O! vel mig da, om samme Sind Hos mig maae stedse blive.

2. Du villig gik til Lidelsen, Som Gud din Fader sendte; Og ei du truede igien, Da Ondskab dig omspændte. Din Siel ei kiendte Hevn og Had; Du end for dine Fiender bad I Korsets grumme Vaande.

3. For Modgang da jeg gruer ei; Den ei mit Haab formørker; Min Jesus paa den trange Vei Mig ved sit Mønster styrker. Selv led han, den Guds rene Søn: Med ham at lide har sin Løn, Som os hans Bud forjætter.

4. Lad komme da hvad komme vil; Lad komme Modgangs Dage; Lad Kors og Trængsel støde til, Jeg skal dog ei forsage. Din Naade giv mig, gode Gud! At jeg kan trøstig holde ud, Og saa min Frelser ligne.

Mel. Vreden din afvend.

363. Du har, o Jesu! os et Mønster givet. Held den, der følger dig i hele Livet! O! maatte dog min Vandel stedse være Som din, o Herre!

2. Men hvor kan jeg med mine svage Kræfter Naae hen til Maalet, som i

tragter efter. Jeg aldrig i det Støv, som mig omgiver, Fuldkommen bliver.

3. Dog vil jeg stræbe altid dig at ligne, Min Frelser! du vil selv min Id velsigne. Forvildes jeg, o! du mig vist vil drage Til dig tilbage.

4. Saa vil jeg stræbe da, som du, at vandre, Som du, at virke Gavn og Held for Andre, Som du at holde fast ved Gud i Nøden, Ved ham i Døden.

5. Og naar jeg saa dit Sandheds Ord adlyder, Jeg følger dig, saavidt jeg kan, i Dyder. Da veed jeg vist, at Naadens Gud mig lønner, Mig evig lønner.

---

6. Ordet og Bønnen.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge,

364. Alvidende! du kiender nøie Enhver, som vandrer redelig. Ogømt dit hulde Faderøie Bevogter dem, som elske dig. Enhver Oprigtig dig er kier Blandt alle Jordens Folkefærd.

2. Vi dine Børn saa kierlig ledes Af dig ved Jesu Sandheds Ord. O! lad dets milde Lys udbredes Blandt alle Slægter paa vor Jord! Dets Lys er Liv, dets Bud er Held Og Trøst og Fryd for Liv og Siel.

3. Giv Ordets Tiener Kraft at lære Dit Ord med Viisdom, Fynd og Held, At fremme Jesu Christi Ære, Og fremme Brødres sande Vel. Sign dem, som lære Ordet ret! Velsign enhver, som hører det!

4. Lad os ydmygelig erkiende Vor Trang til Sandheds vise Raad. Lad os vor Hu til Jesum vende, Og følge ham i al vor Daad! Han blid husvaler os i Nød. Han styrker os i Liv og Død.

5. O du! som ene kan velsigne, Dig prise vi med Jubellyd! Du bød, vi skulle Jesum ligne, O! det er Held, er Sielefryd. Halleluja! Tak skee dig, Gud! For Jesu Mønster, for hans Bud.

Mel. Vi takke dig, o Gud! vor Fader kiere.

365. Lad, Jesu! lad din naadefulde Lære Os altid dyrebar og hellig være; Thi den er salig, som oprigtig lyder, Hvad du os byder.

2. Din Lærdom ene kan vor Siel bevæbne Med Haab og Mod og Trøst i hver en Skiebne; Thi den bebuder, at vor Gud og Fader Os ei forlader.

3. Vor Fader Markens Græs saa yndig klæder, Han Føde for det mindste Kryb bereder; Han mig ei glemmer, ni

jeg paa ham haaber, Og til ham raa=ber.

4. O! vel mig, om jeg tro til Enden bliver, Og tillidsfuld til Gud mig over=giver; Da skal min Jesus visselig mig lede Til varig Glæde.

5. Er jeg end ikke reen for Feil og Synder, Dog Jesu blide Lærdom Trøst forkynder; Thi Gud ved ham er mig en naadig Fader, Og Synd forlader.

6. Saa skal da Jesu naadefulde Lære Mig evig dyrebar og hellig være! Hielp, Herre! hielp mig, at jeg trofast lyder, Hvad du mig byder!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

366. Giv, Herre! at dit Sandheds Ord Maa lyse for den hele Jord! Giv, at vi lyde, hvad du bød, Og elske dig i Liv og Død.

2. Da qvæles Vanart, Syndens Rod; Da ledes vi til salig Bod; Da faae vi Kraft til Bøn og Troe! Og fremme Næstens Gavn og Roe.

3. Og gaaer det os i Verden vel, Vi prise dig for saadant Held; Og dele gier=ne med Enhver, Som Trang og Mod=gang kommer nær.

4. Forgieves truer Sorg og Nød, For=gieves

gieves selv den visse Død; Thi Ordet virker i vort Bryst At vi faae Mod og Haab og Trøst.

5. O! kom da Guds og Jesu Aand! Kom Ordets, Bønnens, Trøstens Aand! Oplив os, led os, hvor vi gaae, Til vi vor Banes Ende naae!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

367. Min Gud og Fader! til dit Rige Du ved dit Ord har kaldet mig, Og naar mig Lyster vil besvige, Tør jeg om Hielp anraabe dig. Oplys du mig, at jeg kan ret Og værdelig paaskiønne det.

2. Med ivrig Bøn jeg dig paakalder: Led mig, o Fader, ved din Haand! Giv, at jeg ei til Synd henfalder, Men lyder din den gode Aand! Og Aanden styre mine Fied Ved Sandheds Ord til Hellighed!

3. Paa sikker Vei jeg da skal vandre Med Sielefred til Himlen frem. Seer jeg den Vei forladt af Andre, Jeg i min Fred skal ynke dem; Og bede: du vil styrke mig, Og over dem forbarme dig.

4. Tak være dig for alt det Gode, Som du os ved din Lære gav! I Livet er jeg vel tilmode, Og frygter ei for Død og Grav. Et større Gode, jeg det veed Mig venter i din Evighed.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

368. Tak, Fader! for dit Guddoms Ord, For Jesu blide Lære! Vi lærte, hvad paa denne Jord Vor Lyst og Id skal være. Nu staaer vort Haab til dig, o Gud! Du til at følge dine Bud Os give Mod og Kræfter.

2. Os Svage kun din Faderhaand Kan tryggelig veilede. O! lær os ved din Sandheds Aand At vaage og at bede. Saa vi gaae frem med sikre Fied, Og Vellyst, Hovmod, Gierrighed Os aldrig fra dig drage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

369. Gud! giv os Lærere, der vil Staae frem, som gode Hyrder! Og giv dem Kraft og Naade til At bære Embeds-byrder. Lad dem utrætteligen gaae Den Vei, du dem vil lede: At deres Idræt være maa, Din Sandhed at udbrede.

2. Giv, at med Mod de træde frem, Dit Viisdoms Ord at lære! Og Jesu Blidhed lad hos dem Med Modet samlet være! Lær dem ved din den Kraftens Aand Mod Lasterne at stride; Lær dem at byde hielpsom Haand, Og Trøst til dem, som lide.

3. Lad deres Lærdom være reen, Vor Jesu

Jesu egen Lære, Saa altid den for hver og een Maa lys og kraftfuld være. Giv, at de Ordse leve saa, Dit Ord og dig til Ære, At de det Vidnesbyrd kan faae: De leve, som de lære.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

370. De trodse hart imod Guds Ord, De Jesu Christi Fiender; De spotte den, som ærlig troer, Og Frelseren bekiender. Vel sorge maa vor Siel, De røve vil vort Held. Ak, de Vildfarende! Oplys dem, at de see, Du vor og deres Fader!

2. Bøi selv vort Hierte, bøi vort Sind Til i dit Ord at granske! Giv, vi paa Sandhed legge Vind, Og den erkiende ganske! Og giv os i vort Bryst Til Dyd oprigtig Lyst; Da skal vi see saa grant, At ei dit Ord er Tant; Men Vei til Lys og Lykke.

3. Vær med din Aand og Kraft hos dem, Som os dit Ord forkynde, At de oprigtigen gaae frem, Ei Tant, ei Smiger ynde: Lad dem ei trættes ved Fornuftig Nidkierhed; Saa de ved Sandhed maae Den frække Spot nedslaae, Som vil dit Ord formørke.

4. Vor Ungdom vi befale dig, Du seer, hvor Snarer spendes. Ak! alt for let den

trædsstelig Bort fra det Onde vende, Først Spotteaanden Indtager, ring hen; Saa trodses Dyvelens Bud, Og da fu dig, vor Gud! Det unge Hierte drage,

5. O du vor Gud i Himlene! Dit Navn os helligt være! Dit Rige komme! Alting skee Til din og Jesu Ære! Mod Fiendens Vold og Svig Vort Haab kun staaer til dig. I haarde Fristelser Vær du med Hielpen nær, Og frie os fra det Onde!

Mel. Alene Gud i Himmerig.

371. Bered os selv, o Gud! naar vi Ind i dit Tempel træde, At ei uværdigt Hyklerie Er da blandt os tilstede. Men at med Andagt og med Lyst. Og os til Lærdom, Raad og Trøst Dit Sandheds Ord vi høre!

2. Lad dette Ord ret kiendelig Paa os velsignet være! Vor Lov og Priis lad tækkes dig, Og hør hvad vi begiere! I Jesu Navn og Jesu Troe Vi bede, at dit Ord maa boe Blandt os til Verdens Ende.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gierning skee.

372. Algode Gud! gyd Andagt i min Siel, Imens jeg hører dine vise Bud, Som du gav os til vort Vel. Giv, o

jeg troer, Og adlyder dit Ord; Jeg Synden da undgaaer, Og fast i Dyden staaer. Ved din Aand du mig bered Daglig meer til Hellighed! Kun ved den jeg Maalet naaer.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

373. Dem, o Gud! du naadig er, Som dit Bud med Lyst udføre; Giv, at vi, som samles her, Maae dit Ord med Andagt høre! Lad din Fred, din stille Glæde I hvert Hierte fæste Sæde.

2. Du, vor Fader! naaderig Selv vor Svaghed understøtte! Lær os ret at elske dig. Fremme vor og Næstens Nytte! Dig, du Store, Gode, Vise! Al vor Id og Vandel prise!

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

374. Vi samles for dit Aasyn her, O Gud! dit Ord at høre. Giv os din Bistand, at Enhver Maa det til Hiertet føre! Giv Lyst og hellig Agtsomhed, Giv Kraft og villig Lydighed! Vær selv blandt os tilstede!

Mel. Gode Jesu! vi er her.

375. I dit Tempel møde vi, Dig, vor Fader, at tilbede. Gode Gud! staa

du os lær; Du vort Hierte selv berede; I hvert Tanke vi henvende Til din Ord, dig at kiende.

2. Vel din Sandheds Aand, o Gu Du os Alle, Alle lære! At vi dine Bud Med uskrømtet Andagt høre. L dem dybt i Hiertet giemme, Til vort fr de Vel at fremme!

3. Lad hvert Ord, vi høre her, Tr og Haab i os oplive! Og til gode Gi ninger Det os Lyst og Styrke give. velsign os allesammen! Hør os, Fade hør os! Amen.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gierning sk

376. Til dig, vor Gud! Opløfte vor Bøn. Du gav os vise, naadeful Bud Ved din elskelige Søn. Hielp da nu! Prent os Ordet i Hu; At vi m fast Attraae Det stedse granske maae. L det virke paa vor Siel, Saa det fre mer her vort Vel, Og vi hist din Hi mel naae!

Mel. Gode Jesu! vi er her.

377. Gud og Fader! i dit Navn H forsamlede vi ere: Lad det vorde os Gavn; Lad det vorde dig til Ære! S vi føle det med Glæde, Du er selv bl os tilstede!

2. Styrk os til Lærvillighed; Lad din Aand vor Tanke lede; Selv til Andagt os bered, Naar vi synge, naar vi bede. Lad det Ord, vi her skal høre: Os til Troe og Dyder føre!

3. Salige vi ere da Her i Livets Prøvedage, Og naar vi skal gaae herfra, Vil din Himmel os modtage. Der blandt de Udvalgtes Hære Skal vor Andagt evig være.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

378. Dit Ord, o Gud! er Sandheds Ord, Til Salighed os givet; Deri Enhver, som paa dig troer, Skal finde Vei til Livet. Og dette Ord forkyndes her. O! giv os alle een og hver, At vi det ret annamme!

2. Da naar vi følge dine Raad, Vil du vor Andagt signe, Og da vi skal ved Id og Daad Vort Mønster, Jesum ligne. Og Troe og Haab og Kierlighed Skal lede os til Sielefred, Og Himlen for os aabne.

Mel. O, kiere Siel! frygt aldrig meer.

379. O Gud! naar vi paakalde dig, Lad Sielen fyrig hæve sig Op over Jordens Møie; Og glemme Verdens Flitterguld, Og trøstig, from og andagtsfuld

Kun have dig for Øie, Vor Fader i det Høie.

2. Vel dem, som altid bede saa; Alt hvad dem tiener skal de faae: Det Jesus os tilsiger. Jeg trøster mig ved Jesu Ord, Og stadig beder, haaber, troer. Thi aldrig, aldrig sviger, Hvad Frelseren os siger.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

380. Gud! jeg Synder tør fremtræde For dit Aasyn bedende. Selv du fra dit Almagtssæde Lover mig Bønhørelse. Stor og høi den Tanke er, Fylder al min Siels Begier. Fader! mig din Aand veilede, At jeg retrelig maae bede.

2. Kun det Ene bør jeg agte, Frem paa Dydens Vei at gaae; Kun ved al min Idræt tragte, Saligheden hist at naae. Dette Ene for min Siel Er et uundværligt Held. Denne Bøn jeg tryg fremfører: Gud! jeg veed du den bønhører.

3. For min Skiebne du maa raade, Jeg mit Gavn ei selv forstaaer. Det kun veed jeg, Alt er Naade, Hvad af dig, o Gud! jeg faaer. Thi du styrer viselig; Hvad mig skeer, det skeer ved dig. Vel mig! du er Skiebnens Herre; Ene Gud og ene Herre.

4. Dog

. Dog, du er mig meer end Herre,
a Fader du mig er: Og jeg af dit
kan lære, Gredse huld er du os naer.
: den Tanke styrker mig, Naar jeg
min Bøn til dig. Fro jeg veed, at
vor Fader, I min Nød mig ei for=

. Hielp mig, Fader! saa at bede Til=
ild i al min Nød! Hielp mig, Fa=
saa at bede, Naar jeg nærmer mig
Død! Hør mig da, og hør mig nu!
min Bøn velsignedu! Lad mig stedse
ved at bede, Føle Kristnes Fred og
ie.

tel. Hvo ikkun lader Herren raade.

. Gud! stort og evigt er dit Ri=
Du hersker høit i Himmelen: Men
Herre! er tillige Vor Fader og vor
Ven. O! dette Navn gior Hiertet
, O! det indgyder salig Frygt!
. Vel den, som retteling dig kiender,
vad du bod os til vort Gavn. O!
t indtil Jordens Ender, Høihelligt
os dit Navn; Dit dyrebare Sand=
Ord Giv, hver det hører, hvor det
!
Dit Rige sig blandt os udbrede; Lær
roe og lyde dig! Lær os, som Barn

til dig at bede, Og glemme Avind, Had og Svig, Og vandre i Samdrægtighed Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre At den os drager fra vort Held! Lær os at lide og at giøre, Hvad du fandt gavnligt til vort Vel. Alvise Gud! din Villie skee Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og trænge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræfter i vor Nød! Alt hvad der tiener til vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn

6. Alvidende! dit vaagne Øie Seer al vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarm du dig, o Evighøie! Ved Jesum Christ vort Haab, vor Trøst! Og viser Næsten fiendlig Hu, Lad os tilgive da, som du

7. Men og du seer, hvor mange Farer Vi ledes i af Kiød og Blod. Du seer de mange skiulte Snarer, Dem Verden lægger for vor Fod. O! vær vor Hielp i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Synd og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa være Opofret dig til Tak og Priis! Dit, Gud er Riget, Magt og Ære; Thi du er god og stor og viis. Og hisset i din Himmel da! Vi see dig, End! Halleluja!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode.

182. Gud! min Skaber, Verdners Herre! Ikke du behøver mig; Men hvad r, hvad kan jeg være Her og hisset uden ig? Dette Legem, denne Aand Fik jeg f din Almagts Haand. Hvis du drog in Haand tilbage: O! hvad blev, hvad lev jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder: Giv, hvad bedst kan gavne mig! Eget laad mig tidt misleder, Du kun styrer ifelig. Saa til dig, algode Gud! Kom- ier jeg paa Jesu Bud. I hans Navn g dig anraaber. Alt mit Held fra dig g haaber.

Mel. Vaag op og slaae paa dine Strænge.

183. Hvor naadig er du, milde Fa- er! Ved Bønnens Kraft du styrker mig; I Nødens Stund du mig tillader At flye ied barnlig Hu til dig. Min Frelsers Ord jeg lider paa, At naar jeg beder, kal jeg faae.

2. Naar Jordens Kummer mig om- pænder, Ei Verden mig kan give Trøst. I Bøn jeg løfter mine Hænder Til dig, om hører Klagers Røst. Og naar jeg beder rettelig, Da Trøst og Roe du sen- er mig.

til dig at bede, Og glemme Avind, Ha
og Svig, Og vandre i Samdrægtighe
Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forfør
At den os drager fra vort Held! Lær o
at lide og at giøre, Hvad du fandt gav
ligt til vort Vel. Alvise Gud! din Vill
skee Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde
Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og træn
ge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræ
ter i vor Nød! Alt hvad der tiener ti
vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn

6. Alvidende! dit vaagne Øie Seer a
vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarn
du dig, o Evighøie! Ved Jesum Chris
vort Haab, vor Trøst! Og viser Næste
fiendlig Hu, Lad os tilgive da, som du

7. Men og du seer, hvor mange F
rer Vi ledes i af Kiød og Blod. Du see
de mange skiulte Snarer, Dem Verde
lægger for vor Fod. O! vær vor Hiel
i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Syn
og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa vær
Opofret dig til Tak og Priis! Dit, Gud
er Riget, Magt og Ære; Thi du er go
og stor og viis. Og hisset i din Himm
da! Vi see dig, Gud! Halleluja!

Mel.

er,

dig

af

dir

bler

Gir

Naar ig,

bist hus

mer din

jeg

jeg Paa

e dit

Mel. hed.

183. skal

er! Tal.

Nodens , O

led barmhjertig

rd jeg lider Nee

al jeg faae. naaer

2. Naar skaaer

vender,

Von jeg erlighed,

m hører O giv,

der retu dine

mig

Siel

til dig at bede, Og glemme Avind, Ha
og Svig, Og vandre i Samdrægtighed
Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre
At den os drager fra vort Held! Lær o
at lide og at giøre, Hvad du fandt gav
ligt til vort Vel. Alvise Gud! din Villi
skee Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde
Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og træn
ge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræ
ter i vor Nød! Alt hvad der tiener t
vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn

6. Alvidende! dit vaagne Die seer a
vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarr
du dig, o Evighøie! Ved Jesum Chris
vort Haab, vor Trøst! Og viser Næste
fiendlig Hu, Lad os tilgive da, som du

7. Men og du seer, hvor mange F
rer Vi ledes i af Kiød og Blod. Du se
de mange skiulte Snarer, Dem Verde
lægger for vor Fod. O! vær vor Hiel
i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Syn
og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa vær
Opofret dig til Tak og Priis! Dit, Gud
er Riget, Magt og Ære; Thi du er go
og stor og viis. Og hisset i din Himm
da! Vi see dig, Gud! Halleluja!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode.

182. Gud! min Skaber, Verdners
}erre! Ikke du behøver mig; Men hvad
, hvad kan jeg være Her og hisset uden
ig? Dette Legem, denne Aand Fik jeg
f din Almagts Haand. Hvis du drog
in Haand tilbage: O! hvad blev, hvad
ev jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder:
iv, hvad bedst kan gavne mig! Eget
aad mig tidt misleder, Du kun styrer
iselig. Saa til dig, algode Gud! Kom-
ler jeg paa Jesu Bud. I hans Navn
g dig anraaber. Alt mit Held fra dig
g haaber.

Mel. Vaag op og slaae paa dine Strænge.

183. Hvor naadig er du, milde Fa-
er! Ved Bønnens Kraft du styrker mig;
Nødens Stund du mig tillader At flye
ned barnlig Hu til dig. Min Frelsers
Ord jeg lider paa, At naar jeg beder,
kal jeg faae.

2. Naar Jordens Kummer mig om-
vænder, Ei Verden mig kan give Trøst.
Bøn jeg løfter mine Hænder Til dig,
om hører Klagers Røst. Og naar jeg
eder rettelig, Da Trøst og Roe du sen-
er mig.

til dig at bede, Og glemme Avind, Ha
og Svig, Og vandre i Samdrægtighe
Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forfør
At den os drager fra vort Held! Lær o
at lide og at giøre, Hvad du fandt gav
ligt til vort Vel. Alvise Gud! din Vill
skee Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde
Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og træn
ge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræ
ter i vor Nød! Alt hvad der tiener t
vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn

6. Alvidende! dit vaagne Die Seer a
vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarn
du dig, o Evighøie! Ved Jesum Chris
vort Haab, vor Trøst! Og viser Næste
fiendlig Hu, Lad os tilgive da, som du

7. Men og du seer, hvor mange F
rer Vi ledes i af Kiød og Blod. Du see
de mange skiulte Snarer, Dem Verde
lægger for vor Fod. O! vær vor Hiel
i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Syn
og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa vær
Opofret dig til Tak og Priis! Dit, Gud
er Riget, Magt og Ære; Thi du er go
og stor og viis. Og hisset i din Himm
Lal Vi see dig, Gud! Halleluja!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode.

382. Gud! min Skaber, Verdners Herre! Ikke du behøver mig; Men hvad r, hvad kan jeg være Her og hisset uden ig? Dette Legem, denne Aand Fik jeg f din Almagts Haand. Hvis du drog in Haand tilbage: O! hvad blev, hvad lev jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder: Giv, hvad bedst kan gavne mig! Eget Raad mig tidt misleder, Du kun styrer iselig. Saa til dig, algode Gud! Kom⸗ ner jeg paa Jesu Bud. I hans Navn g dig anraaber. Alt mit Held fra dig g haaber.

Mel. Vaag op og slaae paa dine Strenge.

383. Hvor naadig er du, milde Fa⸗ er! Ved Bønnens Kraft du styrker mig; Nødens Stund du mig tillader At flye ned barnlig Hu til dig. Min Frelsers Ord jeg lider paa, At naar jeg beder, kal jeg faae.

2. Naar Jordens Kummer mig om⸗ pænder, Ei Verden mig kan give Trøst. Bøn jeg løfter mine Hænder Til dig, om hører Klagers Røst. Og naar jeg eder rettelig, Da Trøst og Roe du sen⸗ er mig.

3. Naar Fristelsen mig vil bedrag
Let vakler da min Troe, min Dy
Jeg glider, falder let tilbage Til Sy
dens den urene Fryd. Men beder je
da faaer min Siel Til Kamp og Se
Kraft og Held.

4. Gud! hvad er jeg, at jeg t
raabe I hver min Nød og Trang til di
At jeg saa tryggelig tør haabe, Du h
rer og bønhører mig? Tak skee di
Gud! at ved din Søn Jeg lærte Tilli
lærte Bøn!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

384. O salig Trøst og Glæde: G
selv min Fader er! Jeg tør for ha
fremtræde, Og huld til mig han se
Og han, o Kierlighed! Mit Hiert
Ønske hører! Før Tungen det udføre
Er han til Hielp bered.

2. Thi vil jeg dig anraabe, M
Gud! med barnlig Aand, Og Held
Frelse haabe Alt af din Faderhaan
Du ei forsmaaer min Bøn; Derpaa j
mig forlader; Thi og for mig, o Fade
Til Jorden kom din Søn.

3. Priis, evig Priis og Ære, O
su, vorde dig At Gud vil Fader vær
Har du forvisset mig. Styrk mig i
og Dyd, Og lær mig vel at bede,

kal hver Bøn berede Min Siel til Him-
lens Fryd.

Mel. Skynd fra Libanon dig ned.

185. Gud! din Godhed hiertelig Vi
erkiende; Du os bød, i Bøn til dig Os
at vende. Du, som hielpe kan og vil,
Verdens Herre! Du vor Tilflugt være!

2. Og din Søn os lærte jo: Du er
Fader; Og du dem, som ærlig troe, Ei
forlader. Naar vi da, vor Siel til Gavn,
Dig anraabe, Vi din Hielp tør haabe.

3. Men os tidt en daarlig Lyst Vil
forføre; Tidt vi selv din Faderrøst Ei
vil høre. Vi ei styrke os ved Bøn, Til
at stride Mandelig at stride.

4. Dog du ville ei din Haand Fra os
drage! Giv os Troens, Bønnens Aand!
Styrk os Svage! Hist med større Lyst og
Kraft Vi anraabe, Og din Frelse haabe!

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

186. Til Bønnen du os selv indbød,
Du Herrers Overherre: Om al vor Tarv,
al vor Nød Vi tør vort Suk fremhære.
Du naadig høre vil vor Røst, Naar vi
for dig fremtræde. O! hvor det giver
Hiertet Trøst Og Haab og salig Glæde!

2. Tak, Fader! at du ved din Søn

til dig at bede, Og glemme Avind, Had og Svig, Og vandre i Samdrægtighed, Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre, At den os drager fra vort Held! Lær os at lide og at giøre, Hvad du fandt gavnligt til vort Vel. Alviise Gud! din Villie skee Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde! Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og trænge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræfter i vor Nød! Alt hvad der tiener til vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn!

6. Alvidende! dit vaagne Øie Seer al vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarm du dig, o Evighøie! Ved Jesum Christ, vort Haab, vor Trøst! Og viser Næsten fiendlig Hu, Lad os tilgive da, som du.

7. Men og du seer, hvor mange Farer Vi ledes i af Kiød og Blod. Du seer de mange skiulte Snarer, Dem Verden lægger for vor Fod. O! vær vor Hielp i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Synd og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa være Opofret dig til Tak og Priis! Dit, Gud! er Riget, Magt og Ære; Thi du er god og stor og viis. Og hisset i din Himmel da! Vi see dig, End! Halleluja!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode.

2. Gud! min Skaber, Verdners
re! Ikke du behøver mig; Men hvad
hvad kan jeg være Her og hisset uden
? Dette Legem, denne Aand Fik jeg
in Almagts Haand. Hvis du drog
Haand tilbage: O! hvad blev, hvad
jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder:
, hvad bedst kan gavne mig! Eget
nd mig tidt misleder, Du kun styrer
lig. Saa til dig, algode Gud! Kom-
jeg paa Jesu Bud. I hans Navn
dig anraaber. Alt mit Held fra dig
haaber.

. Vaag op og slaa paa dine Strænge.

3. Hvor naadig er du, milde Fa-
! Ved Bønnens Kraft du styrker mig;
Sødens Stund du mig tillader At flye
barnlig Hu til dig. Min Frelsers
jeg lider paa, At naar jeg beder,
jeg faae.

2. Naar Jordens Kummer mig om-
nder, Ei Verden mig kan give Trøst.
Søn jeg løfter mine Hænder Til dig,
hører Klagers Røst. Og naar jeg
er rettelig, Da Trøst og Roe du sen-
mig.

3. Naar Fristelsen mig vil bedrage, Let vakler da min Troe, min Dyd Jeg glider, falder let tilbage Til Synd dens den urene Fryd. Men beder jeg da faaer min Siel Til Kamp og Seier Kraft og Held.

4. Gud! hvad er jeg, at jeg tør raabe I hver min Nød og Trang til dig! At jeg saa tryggelig tør haabe, Du hører og bønhører mig? Tak skee dig Gud! at ved din Søn Jeg lærte Tillid, lærte Bøn!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

384. O salig Trøst og Glæde: Gud selv min Fader er! Jeg tør for han fremtræde, Og huld til mig han seer Og han, o Kierlighed! Mit Hiertes Ønske hører! Før Tungen det udfører Er han til Hielp bered.

2. Thi vil jeg dig anraabe, Min Gud! med barnlig Aand, Og Held og Frelse haabe Alt af din Faderhaand Du ei forsmaaer min Bøn; Derpaa jeg mig forlader; Thi og for mig, o Fader Til Jorden kom din Søn.

3. Priis, evig Priis og Ære, O Jesu, vorde dig At Gud vil Fader være Har du forvisset mig. Styrk mig i Tro og Dyd, Og lær mig vel at bede,

kal hver Bøn berede Min Siel til Him-
ens Fryd.

Mel. Skynd fra Libanon dig ned.

385. Gud! din Godhed hiertelig Vi
erkiende; Du os bød, i Bøn til dig Os
t vende. Du, som hielpe kan og vil,
Jordens Herre! Du vor Tilflugt være!

2. Og din Søn os lærte jo: Du er
Fader; Og du dem, som ærlig troe, Ei
forlader. Naar vi da, vor Siel til Gavn,
Dig anraabe, Vi din Hielp tør haabe.

3. Men os tidt en daarlig Lyst Vil
forføre; Tidt vi selv din Faderrøst Ei
vil høre. Vi ei styrke os ved Bøn, Til
tide Mandelig at stride.

4. Dog du ville ei din Haand Fra os
drage! Giv os Troens, Bønnens Aand!
Styrk os Svage! Hist med større Lyst og
Kraft Vi anraabe, Og din Frelse haabe!

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

386. Til Bønnen du os selv indbød,
Du Herrers Overherre: Om al vor Tarv,
al vor Nød Vi tør vort Suk frembære.
Du naadig høre vil vor Røst, Naar vi
for dig fremtræde. O! hvor det giver
Hiertet Trøst Og Haab og salig Glæde!

2. Tak, Fader! at du ved din Søn

Os denne Sandhed lærte. Dig takke
hver hengiven Røn, Opsendt fra barn
ligt Hierte. Algode! selv en Synde
ei Uhørt sin Bøn opsender, Naar ange
fuld fra Lasters Vei Han sig til Dyde
vender.

3. Giv os din Aand, at stadelig V
dette troe og haabe, Naar vi for os o
Andre dig I Jesu Navn anraabe. A
ganske Siel i Takkesang Vi synge da sa
glade: Lov skee dig, Gud! for hver en
gang Du hørte, naar vi bade!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

387. Forsmægtende jeg vanked' on
I Mistvivl, Angest, Smerte; Ei Trøs
jeg fandt, ei Lindring kom Til mit be
klemte Hierte. Min Siel hvor den va
mørk! Hvorhen jeg saae var Ørk. M
jeg i Bøn udbrød: "See, Herre! til mi
Nød, Og frels mig, frels mig Arme!

2. Da hørte du mig, Naaden
Gud! Du gav mig Kraft og Styrke
Du førte mig af Angest ud, Gav Lys
rædsomt Mørke. Du brød med Fade
haand Min Trængsels haarde Baand
O Gud! jeg priser dig; Paa ny du
skabte mig. Til Lovsang blev min Klag

3. O! Gud, din Mildhed er
Er uden Maal og Ende. Du i din

mel, paa din Jord Hver Skabning skal bekiende. Høit over Bierg og Dal Vor Lovsang lyde skal: O Gud! du er vor Trøst! Du vender Sorg til Lyst. Vel den, som paa dig haaber!

7. Daaben og Nadveren.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

388. Led os, Herre! ved din Haand! Styrk vor kristne Samfunds Baand! Giv os, at vi Daabens Pagt Stedse holde høit i Agt. Lær os, at i Jesu Fied Vi gaae frem til Hellighed, Og gaae frem til Salighed.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

389. Befæst os, Gud! i Daabens Pagt Mod onde Lysters Svig og Magt; Og giv, vi altid tænke paa, Ved Dyd dit Velbehag at naae!

2. Da gaae vi rolig Livets Gang; Om den endog er mørk og trang; Og hisset vi evindelig Skal love, takke, prise dig!

For Daaben.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

390. Fader, Søn og Hellig Aand! ...e! vi møde Haand i Haand. Vi d...

Spæde bære frem; Gak du selv i Pagt med dem! Unge, Gamle, Store, Smaae, Hielp os alle, at vi maae Fast med dig i Pagten staae!

2. Gud! du fra vor første Stund Signer os saa mangelund. Du os holder i din Favn, Kalder os med Børnenavn, Leder os saa faderlig, Skienker os dit Himmerig. Gud! vor Gud! vi prise dig!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

391. Dig, vor Gud og Herre! dig Være Priis evindelig! Du os alle i vor Daab Skienker Salighedens Haab. Hielp os, at vi altid maa For dit Aasyn vandre saa, At vi Saligheden naae!

Efter Daaben.

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

392. Lad dem, som fik Forældres Navn, O Gud! dig aldrig glemme, Men deres Affkoms sande Gavn Ved Ord og Gierning fremme! Da, naar fra Støvets Lænker fri, Paa nye de gaae til Livet, De sige: Gud! her ere vi, Og de, du os har givet.

For Altergang.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

393. O Gud! du seer mig, og du

ed Alt, hvad mit Hierte beder, Seer
i Troe og Ydmyghed Frem til dit
ter træder. Giv, jeg med hellig Fø
se Maa hente her Velsignelse, Og
ydr hos dig finde!

Ved Nadveren.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

74. O Jesu Christ! hvor er du
d, At du os kalder kierlig hid! Vi
ales nu endrægtelig, At søge Kraft
Trøst hos dig.

2. Det Samfund du beredte os,
ar selv du vilde være hos. Og her
mindes, som du bød, Din Kierlighed,
Marterdød.

3. See, vi adlyde dette Bud! Vel
net du, der kom fra Gud! Gud elskte
rden, elskte mig; Thi sendte han, o
elsk! dig.

4. Saa trofast var din Kierlighed,
Døden du paa Korset led. For
s Brødre døde du, Det komme vi
Tak ihu.

5. Dit Liv, din Død, din Kierlighed
er skienket os en evig Fred. O! giv
, at vi værdelig Ved Id og Daad
a prise dig.

6. Velsign paa os dit Sandheds Ord

 V

Velsign os ved dit Naadebord! Her du forener os med dig Saa kierlig og høitidelig.

7. Giv, vi maae alle vorde eet, Som du med Faderen er eet, Og elske Faderen og dig Af Hiertets Fylde inderlig.

8. Da vil han, Gud og Faderen Os elske faderlig igien, Og kierlig give, os til Gavn, Alt hvad vi bede i dit Navn.

9. O giv os Trøst og Sielerve! Til dig vi fæste Haab og Troe. Giv Kraft at holde det, du bød, Og følge dig i Liv og Død!

10. Giv, at vi tage vel i Agt Din Kierligheds og Naades Pagt! Den du har stiftet ved dit Blod, Da du dit Liv paa Korset lod.

11. Min Frelser! ak, den Pagt jeg brød; Jeg brød den, mig til evig Død. Du dømmer jo retfærdelig, Og Synd kan ei bestaae for dig.

12. Dog see! det var din Miskunhed: Du kom fra Himlen til os ned, Og trøsterig bebudede Os Syndernes Forladelse.

13. O! lad din Aand, den Sandheds Aand Velsigne her vort Samfunds Baand! Og prente Attraa i vor Siel, At søge kun hos dig vort Vel!

14. Og n[illegible] d nærmer sig

Giv, Jesu! at vi see til dig, Og hæve os fra denne Jord Med Haab og Tillid paa Dit Ord!

15. Halleluja! o Gud! vor Gud! Vort Held er Jesu Ord og Bud. Gud, Herren, kommer Frelsen fra, Fra Gud, vor Gud! Halleluja!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

395. Min Siel i Andagt nærmer sig, O Jesu! Frelser! nu til dig, Og ihukommer, som du bød, Din Lidelse, din Marterdød.

2. Af Naade led du, Helligste! Paa Korset al Forsmædelse. Du bøiede dit Hoved ned Og døde, mig til Salighed.

3. Nu har jeg Haab, jeg ikke skal Faae Sted blandt de Fordømtes Tal. Men Gud, min Gud, formedelst dig, O Jesu Christ! tilgiver mig.

4. Det troer min Siel og finder Roe Og Fryd og Tilflugt i sin Troe. Gaaer jeg, som du, i Graven ned, Saa staaer jeg op til Herlighed.

5. Tak, Frelser! for din Kierlighed, For Alt, hvad du saa villig led! O giv, at ei forgieves her Jeg mindes dine Lidelser.

6. Men hielp og styrk min Siel t

ved I Tillid til din Miskunhed! Din Naades Fylde røre mig, At villig jeg adlyder dig!

7. Det Forsæt her jeg møder med, At vandre frem i dine Fied. Lad det befæstes i min Siel, Og følge mig i Vee og Vel!

8. Og farer jeg end stundom vild, Da vær mig naadig, huld og mild! Led mig igien paa rette Vei! Styrk mig paa den, forlad mig ei!

9. Min Vanmagt, Herre! bedst du veed; O! viis mod mig Langmodighed! Giør Nag og Tvivl min Siel forsagt, Raab selv til mig: det er fuldbragt!

10. Til dig, min Frelser! o til dig Min Siel i Andagt hæver sig. Giv, at jeg lyder, hvad du bød, Og følger dig i Liv og Død!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

396. Du, Jesu! bød mig i dit Ord, At møde ved dit Naadebord; Her jeg skal ihukomme dig, Saa vist du ihukommer mig.

2. Men tidt henrev mig Verdens Tant, At jeg i den min Glæde fandt. Hvor ofte frister Kiødet ei, At vige af fra rette Vei!

3. Ak! da ieg kommer ei ihu, Hvor
rg jeg er, h[illegible] du; Let glem

ner jeg da Pligt og Kald, Og synker
ybt fra Fald til Fald.

4. O styrk mig, at jeg tidt maa see
til dig, som her du vandrede. Da
aber Verden al min Agt, Da taber
Synden al sin Magt.

5. Men at jeg syndet har mod dig,
Med Frygt og Tvivl det ængster mig.
Ak! skulde jeg dig være kier, Saa svag,
stadig som jeg er?

6. Jo jeg i Haab og Troe tør see
til Jesum, den Korsfæstede. Hvor
unde han forglemme den, For hvem
an døde villigen?

7. Saa komme hvo som modig er,
Og hvo som ængstes, komme hver;
Hos ham er Fred, hos ham er Roe For
em, der angre Synd, og troe.

8. Vi komme, Jesu! paa dit Ord;
Vi møde ved dit Naadebord. Bønhør
ort Hiertes Angerraab! Til dig, til
ig staaer alt vort Haab.

9. Giv, at vi mindes idelig Den
relse, som vi fik ved dig! Og giv os
ed din Miskunhed Tilsidst hos dig i
Himlen Sted.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

97. Jeg møder ved dit Naadebor

O 6

Min Frelser og min Dommer! Din Marter, dine Afskedsord Med Tak jeg ihukommer. I Ydmyghed jeg nærmer mig, Og troende dig priser. Her, for Enhver, som troer paa dig, Din Miskundhed sig viser.

2. Men ak! er jeg den Naade værd, Som jeg af dig modtager? Er du mig fremfor Alting kier, Saa mig ei Synd behager? Er i min Siel en virksom Troe, Der ene dig kan tækkes? Og kan jeg hist dig møde fro, Naar jeg af Graven vækkes?

3. O Herre! du ransager mig, Du kiender Siel og Hierte; Du veed, at tidt jeg glemmer dig I Glæde, som i Smerte. Ak! syndig Daarskab i mig boer! Dog vil jeg ei forsage. Paa dig jeg i min Afmagt troer: O Jesu! styrk mig Svage!

4. Min Troe jeg dig tilsiger nu; Annam mit Løvte, Herre! Til dig henvender jeg min Hu! Din egen vil jeg være. O Jesu! mig nu selv bered, At værdig jeg fremtræder; Da priser jeg din Kierlighed, Og føler Himmelglæder.

Efter Nadveren.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

398. Jesu C[illegible] gav mig

ødens Magt du overvandt; Jesu
hrist! nu har du givet Mig min Krel-
s høie Pant. Styrk du mig i Bøn
g Troe! Giv mig Fred og Sieleroe!
iv, at jeg din Ære fremmer, Og dig
ldrig, aldrig glemmer!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

99. O Jesu Christ! jeg takker dig,
t du har vederqvæget mig. Dit
Rinde Sielen styrkede; Derfor dig
riis og Ære skee!

2. For Syndere du gav dig hen Til
inen, til Forsmædelsen. Du gav
ig hen i Dødens Vold, Betalte Skyld-
ri Syndens Sold.

3. Ak! skulde jeg ei elske dig? I
iv og Død du elskte mig! Ak, skulde
g ei elske dig? Mig aabner du dit
Himmerig!

4. O! lad mig idelig, som nu,
Din Godhed komme ret ihu, At jeg til
it og Næstens Held Maa altid handle
et og vel.

5. Jeg da, skiønt jeg er skrøbelig,
ør see med Tillid op til dig. Og fri-
es jeg, dog jeg bestaaer, Og visset
eierkronen faaer.

8. Døden, Opstandelsen og Dommen.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

400. Som Morgendug mit Liv hensvinder; Som Strømmen skynder Tiden sig. Maaskee, naar næste Dag oprinder, Den rinder ikke op for mig. O hielp mig, Gud! at hver min Dag Maa bruges dig til Velbehag.

2. Hvor flygtigt er alt jordisk Gode: Selv Ungdom, Styrke, Munterhed! Tidt naar vi det end mindst formode, Til Død og Grav vi segne ned. O! lær mig Alt at bruge saa, Som det, der snart skal Ende faae.

3. Et er fornødent! dertil ene Du satte os paa Jorden her; I Troe og Sandhed dig at tiene, Og vorde gode Mennesker. O! lad hver Dag, som svinder hen Berede mig til Himmelen!

4. Vær hos mig Fader, Herre, Dommer! Du kiender mine Dages Tal: At Livets Aften, naar den kommer, Mig uberedt ei finde skal! Og naar du kalder mig herfra, Forbarm dig, Gud! forbarm dig da!

Mel. O kiere Siel! frygt aldrig meer.

401. Engang mit Liv er Døde

Rov; Det er Naturens store Lov; I Alt jeg det kan kiende. Ved hvert et Skridt paa Jorden her Jeg kommer Graven mere nær. Lær mig, o Gud! at kiende, At snart mit Liv har Ende.

2. Jeg saae den skionne Lillie; Men ak! hvor snart den visnede Med sine Yndigheder! Paa Jorden intet kan bestaae. Det er en Lov: Alt skal forgaae! Som Blomstrets Yndigheder Bortsvinde Livets Glæder.

3. O giv! jeg gransker dine Bud, Og troer og lyder dig, min Gud! Og Synd og Udyd hader. Naar du da kalder mig til Roe, Da komme Døden! jeg er fro; Og i din Haand, o Fader! Min Siel jeg overlader.

Mel. Ak! vidste du som gaaer i Syndens Lænke.

402. O du, som gav mig Liv og Livets Glæder! Min Vandrings Tid og Maal bestemte du. Maaskee i Nat du for din Dom mig stæder; Maaskee du kalder mig i dette Nu. Bradt ile mine Dage frem. O gode Fader! lær mig ret at tælle dem.

2. Al Jordens Yndighed og Pragt forsvinder; Hvert Blomst fremspirer, for at visne hen; Og hvert et Blomst som vi

ner, see! det minder, At ogsaa jeg til Støv skal falde hen. Ja Døden er Naturens Krav, Og hver en Grav, jeg seer, mig spaaer min egen Grav.

3. O! lad blandt Gravene mig altid agte Paa det, som tiener til min egen Fred! Jeg døer, men Gierningen jeg her fuldbragte, Ja Ord og Tanken selv skal følge med. De følge over Graven hen, Og hisset ved din Dom jeg faaer Giengieldelsen.

4. Tilgiv mig du, min Herre og min Dommer! At tidt jeg veeg fra dine milde Bud! Og lad min Siel, naar Dødens Time kommer, Faae Hielp og Trøst hos dig, al Naadens Gud! Selv styrke du min Troe til dig, At du min Anger seer, og ei forskyder mig.

5. Lad for mit Sind, lad for mit Øie svæve Min Frelsers Død og al hans Kierlighed! Saa skal min Siel i Dødens Stund sig hæve Til Aanders Hiem til Himlens Salighed. Ophøiet over Død og Grav Jeg evig priser dig, som Liv og Frelse gav.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

403. Som Skyggen svinder Livet bort, Tung er den Vei vi træde; Bo

Ungdoms favre Vaar er kort, Ustadig al vor Glæde. Alt spirer, modnes og forgaaer. Syv Gange Ti er Støvets Aar, Og sielden, sielden flere.

2. Men herligt Haab vi trøstes ved, Et Haab, som ei kan svige. For Sielen er en Evighed I Guds vor Faders Rige. Og Legemet, som lægges hen Fremgaaer engang til Liv igien Ved Herren Jesum Christum.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

404. Jeg veed, til Graven gaaer min Vei, Og jeg skal heden fare; Men naar, o Gud! det har du ei Mig villet aabenbare. Det ene er bekiendt for dig, Du i din Verden satte mig, Du talte mine Dage.

2. I Rette jeg med dig ei gaaer Om Dødens Tid og Maade; Min Gud, som Alting bedst forstaaer, Maa derfor ene raade. Hold kun min Siel i stadig Troe, At med Hengivenhed og Roe Dit Kald jeg oppebier.

3. Maaskee fra Sottesengen mig En langsom Død henkalder; Maaskee den kommer pludselig; Maaskee i kraftfuld Alder. Giv, at til Alt jeg er bereed Jeg stoler paa din Trofasthed, Som ingensinde svigter.

da ogsaa denne Nød Ved en blid og sal lig Død.

Egen Melodie.

410. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende? See Tiden meget hastig gaaer. Hvor let og snart kan det sig hænde, At jeg mit Vandrebudskab faaer! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

2. I næste Nat maaskee du kalder Min Siel hen i din Evighed. Maaskee mit Legems Hytte falder Forinden Solens Lys gaaer ned. Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

3. Lær mig at tælle mine Dage, Og viselig at bruge dem! Giv mig i Kundskab at tiltage! Giv mig Dyd at vandre frem! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

4. Hielp mig i Tide at bevare Mit Hierte fra Letsindighed, At naar du kalder, jeg kan svare: Ja, Herre see, jeg er bered! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

5. Lad alt det Gode, du vil give, Min Siel bestyrke i din Frygt! Paa dig er al min Lyst i Live, Paa dig mit Haab i Dø-

de-

den bygt. Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

6. I Jesu Navn tilgiv, o Fader! Alt hvad jeg syndet har mod dig! Ved ham jeg veed du Synd forlader, Naar jeg kun troer, og bedrer mig. Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

7. Lad da mit Endeligt kun komme, Jeg gaaer tilfreds fra Verden ud. Min Frelser lever mig til Fromme; Ved ham er du min Frelses Gud, Og giver mig ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe.

Egen Melodie.

411. Gud! Herre! jeg er i din Magt; Thi du har mig til Livet bragt! Du ene holder mig i Live. Du kiender mine Dages Tal. Jeg veed, at jeg mit Legem skal Til Gravens Giemme overgive; Men naar, hvorledes det skal skee, Det veed kun du, Alvidende!

2. Hvem har jeg uden ene dig, Som i den sidste Time mig Med Hielp og Trøst formaaer at styrke? Hvem ellers kan jeg lide paa, Naar mine Kræfter slet forgaae, Og Sind og Sandser sig formørke? Naar jeg skal gaae ad T[illegible] oder Sti, Kun du, min Gud! du staaer mig

2. Lad da mine Kræfter svækkes, Frelser! jeg seer op til dig; Og da kan jeg ei forskrækkes For den Grav, som aabner sig. Trygt jeg min forløste Aand Overgiver dig i Haand. Dødens Dal kan jeg betræde Fuld af Haab og Trøst og Glæde.

3. Du er Sandhed, du er Livet. Fast jeg bygger paa dit Ord. Du har mig det Løvte givet: Kun mit Legem bliver Jord. Herliggiort skal jeg opstaae, Og fra Held til Held fremgaae; Og fra Kraft til Kraft opstige. O det Haab, som ei har Lige!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

414. Jeg i mit Livs det sidste Blund Seer for mig Gravens Mørke; I den høitidelige Stund, O Gud! du selv mig styrke! Det ikkun er bekiendt for dig, Som her i Verden satte mig, Naar denne Stund skal komme.

2. Da Syn og Hørelse forgaaer, Og Tungen ei kan tale; Da ingen Ven min Nød forstaaer, Og ingen kan husvale. O Fader! da forbarm du dig! Din Fred du lyse over mig I denne sidste Vaande.

3. Du styrke ved din Kierlighed Min Siel i Dødens Smerte! Du gyde Trøstens Balsom ned [illegible] klemte Hiert[illegible]

dens Nat er lys for mig, Og Gra-
s Mulm forsvinder.

4. Saa kan jeg uforfærdet gaae Min
d og Grav imøde: Saa veed jeg, og
vis derpaa, At du tilgav min Brøde.
at du blid optager mig I dit det skiøn-
Himmerig, Hvor Jesus Christus lever.

Mel. Jesu, søde Ihukommelse.

5. Styrk selv, o Gud! min bange
Ånd, Naar kraftløs segner Fod og
Hånd; Og hør mig i min sidste Stund,
ar jeg kun stammer, sukker kun.

2. End naar jeg ei kan sukke meer,
, jeg din Himmel aabnet seer! Og
min Siel, tag den til dig, Ved Je-
, som er død for mig!

3. Og de, som sørge i mit Hiem, O
der! vær du selv hos dem! Trøst dem,
ar de begræde mig. Den savner
et som har dig.

4. Jeg hist med dem skal samles glad,
or vi ei mere skilles ad; Hvor Hiertet
if Kummer veed; Hvor Alt er Fryd
evig Fred.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

6. Naar mit Hoved sig skal bøie
r sig løsner Støvets Baand: Fader

jeg den anvender vel. Og naar du løser Livets Baand, Annam, o Fader! da min Aand.

4. I Dale synker, Bierge falder! Mit Haab, min Tillid vakler ei. Til Evigheden Gud mig kalder. Til Evigheden gaaer min Vei. Naar jeg opsvinger mig herfra, O Gud! hvor salig er jeg da!

Mel. Jeg raaber til dig, Herre Jesu Christ.

420. Snart jeg ved Banens Ende staaer; Flux Timerne bortile; Min svage Haand, mit sølvgraa Haar Bebude Gravens Hvile. Hver Dag og Stund Til sidste Blund Vil jeg for dig, o Herre! Tak frembære. Gid kun min Levetid Var anvendt dig til Ære!

2. Gud! jeg kan ei fuldtakke dig For al din store Naade: Paa Faders Hænder bar du mig, Og hialp af Nød og Vaade. Din Trofasthed Blev daglig ved. Meer Godt, end jeg fortiente, Du mig sendte. Og al Slags Sorg og Nød Til Trøst og Glæde vendte.

Mel. Store Gud, som dig til Ære.

421. Min og Alles Gud og Fader! Som dit Barn jeg kommer nu. Snart jeg denne Jord forlader; Fader! tom dit

Bar

Barn ihu. Hør mit Hiertes matte Sukke: Du mig hørte tidt i Nød: Hør mig ogsaa i min Død! Lad din Himmel sig oplukke; Ved din Haand led selv mig frem, Til jeg naaer hos dig mit Hiem!

2. Helligt er dit Navn, o Herre! Over alt, hvad tænkes kan: Helligt lad og mig det være; Styrk mit Hierte, min Forstand! Lad den Sandhed, du mig lærte, I min Siel ophøie dig, At du bliver Alt for mig, Selv i bristefærdigt Hierte. Sidste Suk jeg stønner ud, Lad det prise dig, min Gud!

3. Lad dit Naadens Rige herlig Aabenbares i min Siel; Lad din Faderhaand saa kierlig Al min Svaghed ende vel! Lad mig meer og meer afslige Jordisk Ønske, jordisk Sind; Ud fra Trængsler før mig ind I dit Herligheden Rige. Der jeg skal tilbedende Dine skiulte Veie see.

4. Skee din Villie, gode Fader! Lær mig Taal og Bøn og Troe! Aldrig os din Hielp forlader: Der i finder Hiertet Roe. Egen Villie jeg fornægter, Og mit Kiøds Selvraadighed. Du mit Bedste vil og veed, Om mit Legem end vansmægter. Jeg er Støv, og du er Gud! Herligt Alt du fører ud!

5. Daglig skienkte du mig Brødet,
alp mig, naar om Hielp jeg bad. Fa-
lig du har mig fødet: Jeg blev styr-
, mæt og glad. Fader! Tak for dine
aver, For hver Smule af din Haand!
æt og nu og styrk min Aand Med din
nades rige Gaver. Jordisk Trang op-
rer nu. Til det Bedre staaer min Hu.

6. Men, o Hellige! jeg bæver For
Ansigt at indgaae: Naar du mig til
egnskab kræver, Hvor kan jeg for dig
staae? Ak! tilgiv mig, fromme Fader!
, for Jesu Christi Skyld! Din Forjæt-
se opfyld: At du gierne Synd forla-
r. See min Anger, hør mit Raab!
tyrk min Troe, opliv mit Haab!

7. Redebon jeg vil tilgive Den, som
r forfulgte mig. Had skal ikke hos
ig blive; Jeg for ham anraaber dig.
saa Fienden er min Næste: Giv ham,
u forsonligt Sind. Før ham til dit
amfund ind. Frem hans Siels og
gems Bedste. Har jeg krænket Næstens
et, Du og han tilgive det!

8. Modig jeg paa slibrig Bane Vand-
er mine sidste Fied. Fristelser og syn-
g Vane Tidt i Skyld mig droge ned.
en dog holdt mig dine Hænder. Ol
veed, du til mig seer. Giv, jeg m

ei friskes meer, Om end Skræk min Siel omspænder; Lad mig rolig holde ud, Og staae fast ved dig, min Gud!

9. I saa mangen Nød og Fare Faderlig du stod mig bi. Blev jeg hildet i en Snare, Giorde du mig løs og fri. Snart min sidste Nød sig nærmer: Dødens Rædsler true mig; Alt mit Haab staaer kun til dig: Frie og frels mig, min Beskiermer! Sidste Strid lad være kort! Rolig lad mig drage bort!

10. Amen! Ja, thi dit er Riget, Og jeg er din Undersaat; Vold og List har mig bekriget. Men du giorde dem til Spot. Din er Magten, du kan giøre Meer, end nogen bede kan. O! langt over vor Forstand Herligt Alt du kan udføre. Din er Æren, Evige! Her og hisset Priis dig skee!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

422. Saa samles vi til vore Fædre: Vel den, som fare kan i Fred! Kan nogen Vandring være bedre, End den til Himlens Herlighed? Hvo vil da ønske hid igien Den, som i Fred er dragen hen?

2. Nei! vi ei ønske dem tilbage, Som Døden har ledsaget hiem! Skal Døden Venner fra os tage; Engang dog samle

vi med dem. Og hist, hvor Livet evigt er, Ei Ven fra Ven adskilles meer.

3. Vor Levetid henrinder fage, Og snart vi høre Dødens Bud. Saa lad os tælle vore Dage, Og vandre viselig for Gud! Da gaae vi fro vort sidste Trin, Det fører os til Himlen ind.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

423. Med Vemod og med Andagt træde Vi trindt omkring den aabne Grav. En trofast Ven, vort Haab, vor Glæde, Har nedlagt her sin Vandrestav. Hengivne ære vi dit Raad, O Herre! men du seer vor Graad.

2. Vor Vei og vore Vandringsdage, Dem kiender, maaler ene du. Hver Stund vi have her tilbage, Hold du os stadig det ihu! Vort Liv er Pilegrimens Færd. Vort rette Hiem er ikke her.

3. Maaskee det er dit Raad, at ene Tilsidst een af os færdes maae; Ham dobbelt Styrke du forlene! Hint bedre Liv han tænke paa! Hist i vort rette Hiem igien De Gode samles, Ven med Ven.

4. Snart vi forlade denne Bolig, Og Graven for os aabner sig; Vor Hedenfart da være rolig, Den trætte Vandrers Hiemfærd lig; Og lad os for dit Ansigt fro I alle Godes Samfund boe

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

424. Vor Tanke bort fra Jorden iler Ved Synet af den stille Grav. See! Haabet giennem Graven smiler, Det store Haab, som Jesus gav. Vort Legem her kan smuldre hen; Det vækkes herligt op igien.

2. Den store Dag vi gaae imøde, Da Gravene skal aabne sig. Da skal de Levende og Døde, O Frelser! stilles frem for dig. Vel den, som her har levet saa, At da for dig han kan bestaae!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

425. Gud! naar du byder, skal det skee, At Tidens Ende kommer; Da skulle Jordens Slægter see Al Verdens Overdommer. Han, som paa Korset døde her, Da retviis dømmer een og hver For Gierning, Ord og Tanke.

2. Den Stund ei nogen Skabning veed, Da Evighed begynder; Men det er vist, med lette Fied Sig Tiden fra os rynder. O! lad ei Døden føre mig Uforberedet frem til dig! Selv styrk mig til at vaage!

3. Styr, Herre! hvert af min Tri-

Paa dine gode Veie! Da skal mit Støv gaae roeligt ind Til Gravens stille Leie. Lad Jorden synke og forgaae; Naar den forgaaer skal jeg bestaae, Og staae for dig med Ære.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

426. Det lyder, som et Tordenslag, Det Budskab, Jesu! om din Dag, Da du i Almagt kommer! Af Graven du fremkalder mig: Ak! da jeg stædes skal for dig, For dig, al Jordens Dommer. Skiælve Maa jeg. Mig omsvæver, Mens jeg lever, Allskens Fare; Tidt mig hilder Syndens Snare.

2. O! vee mig, Syndens Sold er Død! O! vee mig, hvis du mig forskiød, Naar Dommen du afsiger. O! hvor min Siel forfærdes ved, At tænke, jeg kan styrtes ned I hine Mørkets Riger. Jesu! Herre! Lad mig Svage Ei forsage, Naar du kommer, Vær mig da en naadig Dommer!

3. Ei mere da jeg raaber Vee; Jeg uden Ængstelse kan see, Hvor du i Skyen troner. Min fri og frelste Siel skal da Istemme sit Halleluja, Og kiende sin Forsoner. Held mig! Held mig! Hos dig, Herre! skal jeg være. Du skal sige: Kom at arve Himlens Rige

Mel. O vor Gud! din Kierlighed.

27. O Gud! dit Sandheds Ord
ar sagt: Vi for din Dom skal stædes.
Hielp os at dæmpe Syndens Magt, Og
n ved Dyd at glædes. At fro vi her
en vandre maae, Naar Støv til Støv
nedfalder; Og at vi hisset vel bestaae,
Naar du til Regnskab kalder.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

28. Styrk, o Fader! styrk vor
Siel, At til dig vi trøstig bede! Fro i
Haab om evigt Held, Lad os Dydens
Vei betræde! Du, som troner i det
Høie, Hold du os vort Maal for Øie!
2. Jordens korte Sorg og Nød
Give du os Kraft at bære! Og lad
Tanken om vor Død Aldrig ængstelig os
være. Daglig meer du os berede Til
e Saliggiortes Glæde!

Egen Melodie.

29. Far, Verden, farvel! Fra
ig vil jeg vende min trættede Siel.
De Glæder, du giver, er intet mod dem,
eg veed, jeg skal vinde i Himlen, mit
Hiem! Thi seer jeg til Himlen, og kie=
s nu ved Forfængelighed :,:
2. Hvad er det dog Alt, Som Ver=

 den

den saa falskelig Lykke har kaldt?
er jo kun Skygger i flyvende Fart;
Bobler, som glindse, men brist
snart; Kun Gøgleværk, svanger
Sorg og Fortred; Forfængelighed

3. Hvad Rigdommens Guld?
Afgud for Daarer, den skinnende M
Som lokker saa mangen fra Ret o
Skiel, Og mætter dog aldrig den h
de Siel. O Rigdom! du est,
Erfaringen veed, Forfængelighed :

4. Og Ære og Magt Og sei
Vælde, og brammende Pragt?
ofte misundt og forfulgt og for
Hvor ofte omstyrtet, forhaanet, for
O daarlige Stolthed! du plage
med Forfængelighed :,:

5. Nu Styrke og Aar Og S
hed og Snilhed og heldige Kaar?
Menneskers Yndest og Bistand og
Og Arbeid og Møie og drabelig D
Hvad er det, naar Døden os kald
sted? Forfængelighed :,:

6. Farvel da, Farvel! Ustadige
den! ustadige Held! Jeg seer f
Himlen og stunder derhen Til Je
min Herre, min Frelser, min
Blandt sine Udvalgte har han mig
Mit blivende Sted :,:

7. Der skal jeg opnaae Hvad jeg her paa Jorden ei kiendte, ei saae: En Rigdom, en Hæder, som altid bestaaer; En Saligheds Fylde, som aldrig forgaaer. Der savner jeg Intet, der vinder jeg Alt. Min Gud er mig Alt :,:

8. Livsalige Stund! Naar jeg skal hen slumre i Afskedens Blund; Og Sielen fra Støvet da vikler sig ud. Og svinger sig op til sin Skaber, sin Gud. O kom da; velsignede herlige Stund! Kom salige Stund :,:

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

430. Evighedens Haab og Ære Er det Maal, jeg skabtes til. Hvo kan tænke det og nære Lasternes urene Ild? Hvo kan tænke det og ei Vælge Herlighedens Vei? Den til Himlens Glæde fører, Naar al Jordens Lyst ophører.

2. Dig, o Gud! min Aand paakalder; O! bønhør mig Naadens Gud! Styrk mig, at jeg ikke falder Fra din Willje og dit Bud. Glider Foden, faldt jeg end, O! saa reis mig strax igien; Og tilgiv mig al min Brøde! Mig til Frelse Jesus døde.

3. Hielp mig værdig at anvende Naadens dyrebare Tid! Ingen Dag lad gaa

til Ende, Som jeg nytter jo med Flid! Hielp mig, at jeg stedse maa Frem i Dyd og Gudsfrygt gaae! Da kan jeg med Trøst og Glæde Ind i Evigheden træde.

4. Der skal Kamp og Møie vendes Til en salig Fred og Roe; Der skal Suk og Klage endes; Der Udødelighed boe. Der skal jeg forklaret see Dig, du Alforbarmende! Der i evig Fryd og Ære Hos min Frelser salig være.

---

9. Forbøn.

a) For det Almindelige.

Mel. Christe! lad din ædle Fred.

431. 1. Send, o Gud! din blide Fred Fra din Himmel til os ned! Med din Trøst husval Enhver, Som forsagt og modløs er! Vær din Kirkes Lys og Liv! Lærerne din Viisdom giv! Mørket meer og meer fordriv!

2. Vær os alle mild og blid; Styr til Held hver gavnlig Id! Sign enhver i Kald og Stand! Giv os Frugt af Land og Vand! Os for smitsom Syge spar, Og mod Fjenders Vold forsvar! Kongen og hans Slægt bevar!

3. Fremfor Alt, o gode Gud! Udbred

Lys

Lyst til dine Bud, At dit Naaderige maa Daglig Fremgang blandt os faae! Virksom vise Troen sig, At vi maa eendrægtelig Elske, lyde, tiene dig!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

432. Fader! dig al Priis tilhører, Thi du skabte os til Held. Selv vor Skiebnes Gang du fører Og fuldender den saa vel. Giv, at hver af os forstaaer Ret at nytte sine Kaar! Giv, vi agte paa din Stemme, Og din Hensigt altid fremme!

2. Dem, som lide, giv de lære Dydens trange Vei at gaae, Giv, de Korset taalig bære; Lad dem fast i Prøven staae! Lad dem fuldt forvisses om, At fra dig den Prøve kom! Da forstummer Mistvivls Klage; Da skal Hiertet ei forsage.

3. Vær med dem, som her sig fryde J en uforstyrret Roe! Lær dem Lykken saa at nyde, At de blive Dyden tro! Fader! mind dem idelig, At det kommer Alt fra dig! Ja, fra dig er Alt, o Herre! Evig du høilovet være!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

433. Fader! tænk paa dem, som
møde Under Modgangs haarde Stød
er med kierlig Trøst tilstæde Hos

hver, som lider Nød! Alle Dødeliges Kaar, Gud! i dine Hænder staaer! Du kan revse; du kan qvæge; Du kan saare; du kan læge!

2. I dit Forsyns blide Skygge Her vi uden Trængsler boe. O vi leve her saa trygge I velsignet Fryd og Roe. Giv, at med erkiendtlig Siel Vi paaskionne alt vort Held! Giv, at lige Held maa glæde Dem, som savne Fred og græde!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

434. Gud! du kan og vil os give Alt, hvad her os tiene kan; Lad Enhver velsignet blive I sit Kald og i sin Stand! Giv os Kraft til Liv og Siel, Saa vi virke fælles Vel! Lad os aldrig Lysten savne Til at glæde, til at gavne!

2. Ham du Septret gav at føre, Lær ham det at føre vel! Giv, han dine Bud maa høre, Og udbrede Ret og Held! Giv, han skionsom agter hver, Som har Dyd og Sandhed kier, At han kan med Viisdom byde, Og vi ham med Lyst adlyde!

3. Sign du dem, som Jorden dyrke, Sign du deres Ansigts Sved! Giv dem Klogskab, giv dem Styrke, Velstand, Hæder, Sikkerhed! Sign hver ærlig stræbsom Mand I sit Kald paa Land

Band. Alles, Alles Idræt være Landets sande Gavn og Ære!

4. Giv, at de, som Ordet lære Ufortrøden vandre frem. Altid dem i Minde være, Hvad du kræve vil af dem! Lad dem lære reent dit Ord, Vandre selv i Dydens Spor; At de deres Embed føre Os til Gavn, som Ordet høre.

5. Dem du bød for os at værge, Lad dem stedse frygte dig! Lad den Troskabs Ed de sværge, Være dem ubrødelig! Lad dem staae med stadig Fod, Stride med urokket Mod; Lad dem aldrig Blod udgyde, Naar ei Nød og Pligt det byde!

6. Gud! dit Ord, din Aand os lede Til at vandre retteligt! Hielp og styrk os, naar vi bede. O! hvad kan vi uden dig? Lad os stræbe Dag fra Dag Dig at leve til Behag! Vi os da i Haabet fryde, Din Velsignelse at nyde.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær.

435. O Gud! du evig viis og stor I Himles Himle troner; Du seer og naadig til vor Jord, Vort Haab med Held du kroner. O Herre! vi anraabe dig, At du fremdeles naadelig Vort Fædreland velsigner!

2. Vor Konge skienk den høie Fry-

Sit Riges Vel at fremme. At el
Fred og hædre Dyd, Den Pligt han
drig glemme. Sit Kald lad ham opf
de saa, At du ham hisset finde maa
Livets Krone værdig!

3. Vor Konges gode Mænd og Ra
Du mægtig understøtte! Du styre der
Id og Daad Til Alles sande Nytte. Hv
ærlig Borger nyde Fred, Beskyttet v
Retfærdighed Mod Onskabs List
Vælde!

4. Al[illegible]ode Gud! lad Frugtbarhed
Jordens Skiød nedregne! Mod Krige
vilde Grusomhed Du selv vort Land o
hegne. Dog, Alt du styrer viselig, L
selv i Hungersnød og Krig Os dig so
Fader kiende.

5. Hold hver en Borger i hans Sta
Hans Borgerpligt i Minde, At han
Brød paa Land og Vand Ved ærlig F
maa vinde. Og at han sin Velsigne
Maa dele med den Trængende, Ved Ra
og Trøst ham gavne!

6. Ja, lær os, Gud! i Kierlighe
Dig meer og meer at ligne! Med B
gerheld, med Dydens Fred Vor Stræb
du velsigne! Til i vort rette Fædrenela
Med større Kraft vi bedre kan Din
derhensigt fremme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

136. Vor Konge signe du, o Gud! Hans sande Held du fremme! Lad dine vise Faderbud Hans Id og Daab bestemme! Den Tanke svæve for hans Siel: At du, som bød ham stifte Held, Vil og hans Idræt domme!

2. Lad Mænd omkring hans Trone staae, Som uden Svig haar tiene. Giv, de af ganske Siel sig maa Til Landets Gavn forene. Lad dem ei glemme Pligt og Ed, Men fremme Sandhed, Ret og Fred, I Borgen og i Hytten!

3. Os, Landets Folk, o Herre! iv At villig hver adlyder; At hver oppfrer Gods og Liv, Naar Landets Tarv det byder. Velsign os, Gud! f Land og Vand, At uden Nag vi yde an Hvad fælles Tarv udkræver!

4. Velsign os, Fader! een og hver, hver i sin Stand og Orden, Fra ham, om Kongesmykket bær, Til ham, som ogter Hiorden! Velsign vort Land med Roe og Fred! Styrk os til Flid og Noisomhed! Velsign os Gud, vor Fader!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode.

137. Gud! du signer og belønner Dem, m virke Brødres Held; Hør, o hør d

vore Bønner For vor gode Konges Vel! Styrk ham ved din Viisdoms Aand! Led ham ved din Faderhaand! Lad ham længe Kronen bære, Os til Gavn og dig til Ære!

b) I Krigstid.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.

438. Er Gud med os i denne Tid, Da tør vi ei forsage. Til ham Enhver kan fæste Lid I Nøds og Trængsels Dage. Han staaer os bi, den gode Gud! Og fører os af Nøden ud, Naar Frelsens Time kommer.

2. O Gud! det har du ofte giort, Naar derpaa mindst vi tænkte. Tidt over os var Himlen sort, Du Soelskin atter skienkte. Naar vi ei turde haabe meer, Just da, just da var du os nær, Og Hielp og Redning sendte.

3. Du er den samme Gud endnu, Og lige stor din Naade: Kom os, og kom vort Land ihu; Lad Fjenden ikke raade! Giv vore Stridsmænd ærligt Mod; Spar baade vort og Fiendens Blod. Een Faders Børn vi ere.

4. O milde Gud! vi bede dig: Vor Bøn lad dig behage. Sæt Grændse for den grumme Krig, Giv heldig Fred til

age. At vi din Frelse skue maae, Og glade til dit Tempel gaae, Dig Gud, vor Gud! at prise.

Mel. Vreden din afvend.

139. O Gud! til dig vort Haab vi ne sætte; Alt hvad du vil, formaaer u at udrette. Thi Alt er dit, er rede ig at lyde, Naar du vil byde.

2. See Fiender sig til Strid imod s hæve, Dog vil vi ei for Fiendens Trusler bæve. En modig Hær sig nær: ner, og tør vente Sig Rov at hente.

3. Alt, hvad vi eie, Gud! er dine Gaver, Ved Fred og Flid du os dem tienket haver. O! skulde da en Volds: aands Haand dem røve Og os bedrøve!

4. Nei! vil end Fienden os med Feide true, Dog hos vor Gud vi Hielp g Redning skue. Han styrede i Fei: er til det bedre For vore Fædre.

5. Saa vil han og med os til For: var stride, Og give freidigt Mod og Kraft itide, Og give Held til hver, som værger trolig For elskte Bolig.

6. O Gud! til dig, til dig vort Haab i sætte. Alt hvad du vil, formaaer at udrette. O Gud! om Fredens ld og trygge Skæbe Wi alle bede.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

440. Hærskarers Gud! med Ydmyghed Vi for din Trone knæle ned I disse Feidens Dage. Du, Herre! du alvældig kan Beskytte os og Stad og Land Og standse Krigens Plage.

2. O Gud! bønhør, bønhør vort Raab! Det er vor Trøst, det er vort Haab, At du os ei forlader. Forbarm dig, Gud! vær du vort Skiold Mod vore Fienders List og Vold! Forbarm dig, hulde Fader!

3. Al vor Fortrøstning staaer til dig; Du mægtig er og naaderig; Du tidt har frelst os, Herre! Giv Kraft i vore Stridsmænds Arm! Og lad i vore Fienders Barm Snart Lyst til Fred regiere!

4. Din Aand lad kraftig staae os bi, At vore Hierter blive fri Fra Bitterhed og Vrede! Lad os i Jesu Fodspor gaae, At vi af ganske Hierte maae For Avindsmanden bede!

5. Du hører Alles, Alles Raab, O du, vor Trøst! o du vort Haab! Vi bede allesammen: O! see til os i Miskunhed, Du, Fredens Gud! o giv os Fred! Bønhør, bønhør os, Amen!

Mel. Vreden din afvend.

441. Paa dig, o Herre! haabe a

Slægter; Din Redning du ei den For-
trængte nægter. Din Guddoms Vælde,
Som er uden Ende, Maa hver bekiende.

2. Du, Herre! har grundfæstet Jord-
ens Fjelde, Og ved et Vink igien du
dem kan fælde. Du har omgiordet dig
med Kraft og Styrke, Dig vil vi dyrke.

3. For dig neddysses Stormens hule
Susen; Du stiller de oprørte Bølgers
Brusen. Et Ord af dig kan grumme
Voldsmænd kue, Naar meest de true.

4. Vi stole, Gud! paa din Retviis-
heds Domme, Naar vore Avindsmænd
med Feide komme; Og Fjenden maa,
trods al sin Magt og Trusel, Bortflye
med Blusel.

5. Og Ærefrygt og Rædsel giennem-
bæver Hver Folkefærd, som sig i Stolt-
hed hæver, Naar det for Øie paa din
Almagts Værker Ybmyget mærker.

6. O Gud, vor Gud! vi lide paa din
Vælde: Da kan os Intet skrække, Intet
fælde. Og truede al Verden os med Fa-
rer, Du os bevarer!

e) I smitsomme Sygdomme.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

42. O Gud! du er jo stedse blid

Mod dem, som paa dig lide. Har du os i denne Tid Tilskikket G… og Qvide. Forsvunden er vor tr… Fred, Og Døden styrter mangen… Saa bradt i Gravens Hule.

2. Her gaae vi dybt nedbøie… Skræk og Frygt og Jammer: Paa … et Fied, vi Døden see Og skiælve a… rammer. Og Ven fra Ven maa b… flye, Og Frende maa sin Frende … For eget Liv at redde.

3. Men skee, o Gud! din Vi… Som altid er den bedste. Vi bed… Forbarmelse; Vort Haab til dig vi f… End raser Døden meer og meer; … styrer du Alt, hvad som skeer, Til G… thi du er Fader.

4. Dem trøste selv din gode A… Der nu skal heden fare! I D… Stund ræk dem din Haand; Du … Troe bevare. Lad dem ved god S… vittighed Faae Sielero og Haab… Fred I sidste Afskedstime!

5. O Jesu Christ! kom os ihu… Lidende du ynker. Giv, Troen i… Hierte nu Ei under Mismod sy… Og lad i denne store Nød Os d… stræbe, at vor Død Os maa b… finde!

d) For Døende.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

443. De, som nu Døden nærme sig, Gud! over dem forbarm du dig! De hart bestædte ligge der. Hvad Jordens er, Nu ei dem fryder, trøster meer.

2. Styrk du dem selv, Almægtige! Ak! Dagens Byrde bare de. Nu Aftenen dem falder paa: Giv, nu de maae Den blide Aftenhvile faae.

3. Lad Smertens Ild ei rase saae, At Sands og Tanke dem forgaae. Til dem du sende Lindring ned; Lad Sielens Fred Formindske Vaandens Piinlighed.

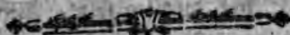
4. O! lad dem komme vel ihu, At sidste Gang de lide nu, Og at paa Livets trange Sti Dog aldrig vi For Frygt og Fare vorde fri.

5. Dit Ord dem være sikkert Pant, At Jesus Christus Seier vandt; Og at ved ham os er bered Hos dig et Sted, Det lad dem troe med Stadighed.

6. Din Aand udruste deres Siel Med Kraft at vine evigt Held; Det store Held, evindelig At skue dig, Og meer og meer at lyde dig.

7. O! sign dem, sign dem, mil

Gud! Som Fader, send dem Døden Bud! Og naar nu brister Livets Baand Gud! i din Haand Du da annamm deres Aand!

Tids-Psalmer.

1. Aarsskifte.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

144. Til Ende Aaret haster; Har jeg
nvendt det vel? Har jeg forsaget Laster,
)g søgt i Dyden Held? Har jeg og Fr-
ang vundet I Klogskab, som i Aar?
)ar jeg mit Hierte bundet Til det, som ei
)rgaaer?

2. O Gud! du dig forbarme; Du
iender al min Id. Du seer, hvor tidt
g Arme Forsømte Naadens Tid. Til-
iv begangne Synder: Skienk mig dit
)elbehag! Og giv, at jeg begynder Nyt
iv fra denne Dag!

3. Vil du endog mig skienke End flere
eveaar, Jeg daglig vil betænke, At Dø-
en forestaaer. Hvo veed, hvo veed, hvor
ige Mit Støv gaaer til sit Hiem? Du
eller vore Dage: Du ene tæller dem.

4. O! skulde jeg da dvæle I Verden

Lant og Lyst? Nei! jeg for dig vil kræle, O Herre! hør min Røst! Saa længe som jeg lever, Giv, at jeg lever dig! Og naar min Siel du kræver, Jeg døer i Haab til dig.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

445. Alt iler til sin Ende Igien et Leveaar! O Gud, lær mig at kiende, Hvor fage Tiden gaaer! Saa uformærkt den skrider, Som Flodens stille Strøm, De forbigangne Tider Kun mindes som en Drøm.

2. Med Skam vi see tilbage Til vor henſvundne Tid; I disse mange Dage, Hvad var vor Daad og Id? Dog Kraft og Hyld du sendte, Og gav os dagligt Brød; Og Farer du afvendte, Og hialp i alskens Nød.

3. Giv, at vi vore Dage Maa bruge viselig! Saa naar vi see tilbage, Vor Siel kan fryde sig. Tilsidst ved Banens Ende Du løser Livets Baand; Da, Fader! dig ihænde Befale vi vor Aand!

Egen Melodie.

446. Lovsynger Gud, den Vældige, den Vise! Lovsynger Herrens Miskunhed! Hans Storhed alle Himlens Aander

pri-

[illegible]e Fra Evighed til Evighed. Men os
[illegible] ogsaa er en Fader. Paa ham sig
[illegible]nneskket saa trygt forlader. Saa vid-
hver henrundet Aar, Hver Morgen-
[illegible], som skiøn fremgaaer.

2. Vi saae for os et Levetaar hensvinde:
takker Gud, som gav os det! Fra
n kom hver en Dag, vi saae oprinde,
ham ethvert vort Aandedræt. Alt
[illegible]d vi ere, hvad vi have, Hver Trøst,
rt Haab, hver Fryd var Herrens Ga-
End naar os Kummer trykte ned,
r Frelse var hans Øiemed.

3. Men tankefuld jeg seer og nu til-
[illegible]e Til Aaret, som henrundet er. Mis-
gtes ingen af de mange Dage Ved
nker, Ord og Gierninger? Har jeg
valtet vel det Gode, Som Herrens
[illegible] Naade mig betroede? Og var mit
[illegible]rte, var min Haand Til Næstens
[illegible]and redebon?

4. Ak! ydmyg jeg min Svaghed maa
[illegible]ende: Giv, Fader, Kraft, at bedre
[illegible]! At dette Aar jeg værdig maae an-
de, Og stedse mere takkes dig. Giv,
nin Jesu Liv og Lære I al min Idræt
a mit Mønster være! Da signes mig
r Aarets Dag, O Fader, ved dit Vel-
[illegible]g!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

447. O Gud! vor Tillid og vor Styr-
ke! I Trængsler du vor Tilflugt er. Ho-
dem, som dig i Sandhed dyrke, Di-
Kraft, din Hielp er altid nær. Naa
Nød og Fare nærmer sig, Da frelser d-
forunderlig.

2. O! Held det Folk, som Gud b-
skiermer, Hvad Fare det end trædes
Naar Ødelæggelsen sig nærmer, De
bøies af og gaaer forbi. Held dig,
Folk! Gud er hos dig: Algodheds Gu-
hvo er ham lig.

3. Lad Jordens Mægtigste tillige O-
staae og drage frem til Krig; Lad de
imod vort Land og Rige Til Vold
Mord udruste sig. Vi frygte ei den sto-
Hær, Thi Gud vor Hielp og Tilflugt

4. Han rører Bierget, og det ryg-
Og der er Dal hvor Bierget stod. D-
stolte Voldsmand han ydmyger; Ei Sv-
det tør udgyde Blod. Fred sender h-
fra Himmelen, Og i dens Fied Vels-
nelsen.

5. Thi skal den hele Verden lære,
Herren er al Vældes Gud. Ham vo-
Lov og Priis og Ære! Han frelser og
Nøden ud. O! Land og Folk, Gu-

hos dig. Gud! Jehova! hvo er ham lig?

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

448. Vor Sang skal festlig lyde Paa Aarets første Dag. O Gud! vi Tak dig yde: Hør den med Velbehag! Din Haand var hielperig I de henswundne Dage! Til dem vi see tilbage Med Fryd, og prise dig.

2. Du skienkte os, o Herre! Den blive Landefred. Velsignet bød du være Vor Flid og Stræbsomhed! Saa god, saa viisdomsfuld Du stedse selv os ledte, Og Veien os beredte, Som Fader from og huld.

3. Din Aand ved Ordets Stemme Os mindte kraftelig. Du bød os ei at glemme, At Synd mishager dig. Og naar vor svage Siel Sig lod fra Dyden drage, Du kaldte den tilbage Til Bedring og til Held.

4. Og naar vi os omvendte; Modtog du os igien. Du Fred og Trøst nedsendte Til os fra Himmelen. O Gud! vi takke dig Med ydmyg, hellig Glæde; Din Godhed vi tilbede; Den er ufattelig.

5. Bønhør os nu, o Herre! Sign os i dette Aar! Din Godhed med os vær

I Alt, hvad forestaaer! Sign hver i Kald og Stand! Lad Kundskab, Dyd og Glæde Og Velstand sig udbrede! Sign Konge, Folk og Land!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

449. Stemmer Alle i til Glæde, Eens i Hierte, eens i Sind! Alle, som i Dag kan træde Her i Herrens Tempel ind. Livet have vi af Gud; Meget mere gav os Gud; Meget meer af idel Naade Til vor Siels og Legems Baade.

2. Tak, o Gud! for alt det Gode Du beredte for vor Siel! Bedre end vi selv forstode Ledte du os frem til Held. Fader! tak for dagligt Brød! Tak for Hielp af mangen Nød; Tak i Jesu Navn dig være: Evig Tak og evig Ære!

3. Hør fremdeles hvad vi bede: Ræk os faderlig din Haand. Du paa rette Vei os lede Styrk vor Svaghed ved din Aand! Lad gaae frem hver ærlig Daad! Giv Forladte Trøst og Raad! Lad, i hver en Livets Møie Redning lyse fra det Høie!

4. Saa hver Dag til Aarets Ende Viser, du os ei forlod! Og i Alt og Alt vi kiende, At din Styrelse er god. Fader vi med barnlig Aand Alt hen= ive i din Haand. Du er alt vort

Haab hernede, Alt vort Haab i Evig-
heden!

Egen Melodie.

150. Vort glade Hierte hæver sig,
Algode Fader! op til dig. Modtag vor
Tak for hver en Gave, Vi fra din Haand
annammet have. Stor er din Godhed,
Jehova! Stor er din Magt, Halleluja!

2. For dig vi ydmyg knæle ned. Vor
Trang kun du alene ved. O! vær os
huld, at vi ei savne, Hvad os i dette
Aar kan gavne! Din Hielp os være
stedse nær; Thi du, kun du, vor Tillid er.

3. Velsign dit Ord! Giv Landet Fred!
Giv Held til nyttig Virksomhed! Lad hver
adlyde Pligtens Stemme, Og ærlig fæl-
les Velfærd fremme! Let Armods Byr-
de! Trøst enhver, Som vaandefuld og
ængstet er!

4. O hør os, Fader, naar vor Siel,
Opsender Bøn for Kongens Held; Giv
Sielefred, og huuslig Glæde I Hytte,
som i Herresæde! Velsign enhver i Kald
og Stand! Velsign vort Folk, velsign
vort Land!

Mel. Kind nu op i Jesu Navn.

151. Atter nu er endt et Aar: O

vi prise, Livets Herre! Alting breder ud din Ære, Vinter, Sommer, Høst og Vaar. Hver en Dag, som sig bortskynder, Bringer Held til Jorden ned; Tid og Evighed forkynder, At vor Gud er Kierlighed.

2. Tak for den forgangne Tid! Idel Naade du os sendte; Uheld du fra os afvendte, Du vor Gud, vor Fader blid! Frugtbarhed du gav til Jorden; Freden du os nyde lod. Og i uforstyrret Orden Ved dit Forsyn Alting stod.

3. Milde Gud! lad dette Aar Og af dig velsignet blive! I din Haand vi overgive Os og alle vore Kaar. Meer, o meer end vi fortiente, Har du givet hidindtil. O! med Tillid tør vi vente Du fremdeles signe vil.

4. Bred din Sandhed vældig ud! Herre! lad dit Lys oprinde! Ak! saa mange gaae i Blinde Og ei kiende dine Bud. Os du gav din Viisdoms Lære; Lad den stedse blandt os boe! Sande Dyder Vidne bære Om vor Kundskab, om vor Troe!

5. Hold fremdeles Tvist og Krig Fiern fra os og vore Egne! Mod alt andet *Ondt omhegne* Os dit Forsyn naadelig! *Lad igien hver* gavnlig Grøde Voxe op Jordens Skiød; Og lad Held vort

Arbeid møde; Giv enhver nødtørftigt Brød.

6. Kongen og hver Øvrighed, Lad dem dig med Iver dyrke! Send dem Viisdom, send dem Styrke Fra din høie Himmel ned! Lad dem i dit Fodspor træde: Lær dem at udbrede Held! Og belon dem med den Glæde, At den Idræt lykkes vel!

7. Lad hvers Flid i Kald og Stand, Gud! af dig velsignet være! Lær os samlede at bære, Hvad enhver for sig ei kan! Lad den sande Gudsfrygt finde Aabent Hierte hos enhver! Kierlighed lad sammenbinde Alle Jordens Mennesker!

8. Dig til Ære, os til Gavn Lad dit Forsyn os veilede! Derom, Fader, vi dig bede I vor Frelsers Jesu Navn! Paa hans Løvte fast vi haabe, At du os bønhøre vil; Og med Tillid dig anraabe; Leg du selv dit Amen til!

Mel. Vreden din afvend.

452. Velsign, o Gud! det Aar, jeg nu begynder! Tilgiv de forbigangne Dages Synder! Og lad min Fremtids Vandel stedse være Dit Navn til Ære!

2. Din gode Aand mig minde, lede, styrke! At jeg af ganske Hierte dig maa

dyrke, Og granske dine Ord, da mig har givet Til Lys i Livet!

3. Lær du mig og at haabe, troe og bede, Og til din Himmel mig at forberede. Og hielp, at jeg mod syndig Lyst itide Maa kraftig stride!

4. Giv, at jeg handler redelig mod Alle, Og hører dem, som dig til Bistand kalde, Og virke, hvad jeg kan til Gavn og Bedste For hver min Næste!

5. Er da min Lod at friste Sorg og Møie, O! jeg paakalder dig, du evig Høie! Lad mig ei prøves over min Formue, Men Frelsen skue!

6. See! mine Dage ile bort som Strømme; Hvo veed, naar du mig kalde vil og dømme? Maaskee i dette Aar, før det forsvinder Min Død jeg finder.

7. Men kalder du mig tidlig eller silde, Min Gud! jeg veed, du vil mig aldrig ilde. End giennem Døden selv din Haand mig leder Til Saligheder.

8. Thi kaster jeg mig tryg i dine Arme. For Jesu Skyld du vil dig jo forbarme. I Jesu Navn jeg derfor dig anraaber Og troer og haaber.

---

2. Naar

2. Vaar- og Høst-Psalmer.

Mel. Min Siel, nu lover Herren.

453. Gud Herren vil vi prise; Ham være Lov, den Herlige! Ham være Lov den Vise, Den Gode, den Almægtige! Han er hos os tilstæde; Hans Øie Alting seer. Han skaber Lys og Glæde. Han styrer Alt, hvad skeer. Fra ham er Held og Orden; Fra ham er Frugt og Fred. Ved ham velsignes Jorden, Og Jordens Slægter med.

2. See! Dagens Lys forlænges; Den mørke Vinter er ei meer. Nu Kuld og Slud fortrænges, Og Solen atter qvæg-som er. Nu Strømmen sønderbryder De stærke Isens Baand, Og Sang i Luften lyder, Og fro er hver Mands Aand. Saa vakt paa nye til Live, Naturen skiøn frem-gaaer. Gud vil, og Gud kan give; Gud Herren Alt formaaer.

3. Den spæde Blomst frembryder Af Jordens Skiød med yndig Pragt; Og Grenen Knopper skyder; Snart Skoven staaer i Høitidsdragt. Nu driftig Bonde haster Med Plov paa Marken ud, Og Sæd i Furen kaster Med Tillid til Gud. Af Sædekorn hans Ager Kun

det tog imod; Dog mangefold han tager Af den; thi Gud er god.

4. Ja! du er god, du hører, O Gud! naar vi anraabe dig. Du Skyerne fremfører: De under Himlen hvælve sig. Dit Fadervink de lyde, Reddrysse Frugtbarhed; Og Bierg og Dal sig fryde Ved din Almiskunhed. Nu Eng og Ager herlig Om Høstens Fylde spaaer; Alt vidner om, hvor kierlig Du er, som Alt formaaer.

4. Dig, Herre! vil vi prise, Din Kraft velsigner Alt, hvad er! Du Stærke, Gode, Vise! Hør dine glade Mennesker! Vor Jubel vi udqvæde: Alt, hvad du gjør, er vel. Du skaber Held og Glæde For Legem og for Siel. O Gud! vor Gud og Fader, Vor Priis lad tækkes dig! O Gud! vor Gud og Fader, Lær os at lyde dig!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

454. Lovsynger ham, hvis Skabermagt Har denne skiønne Jord frembragt Og alle Himlens Hære! Lovsynger ham, hvis Kierlighed Fra Evighed til Evighed Skal uforandret være. O Gud! Vor Gud! Som udbreder Alle Glæder! Dig vi ære, Dig vi Lov og Tak frembære!

Du

2. Du sender Liv og Frugtbarhed I Regnens Draaber til os ned, Og fryder al Naturen. Med Græsset klæder Jorden sig, Og Skoven grønnes yndelig, Og Sæd opgroer i Furen. Marken, Skoven Os indbyde, Til at nyde Vaarens Glæder, Dem du, Herre! os bereder.

3. Dig priser blomsterklædte Dal; Dig priser Bækken i sit Fald; Din Priis i Luften toner. Paa Mark og Eng, i grønnen Skov Gienlyde høit din Godheds Lov Fra glade Millioner. Fader! Skaber! Himlens Herre! Dig til Ære De sig fryde. O! med dem vor Tak vi yde!

4. Men ikke blot vor Stemme dig Skal siunge Lov høitidelig, Du Vaarens blide Herre! At vise dig vor Tak, vor Fryd I Kierlighed og virksom Dyd, Det skal vor Idræt være! Din Hielp, Din Kraft, Hos os blive Her i Live! Giv os Styrke, Ved vort Levnet dig at dyrke!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.

455. O Fader! Gud! din Godheds Spor Vi skue paa den hele Jord. Den skiønne Soel ved Almagts Bud Sit Lys, sin Varme breder ud.

2. See! Regnen væder Bierg og Dal; Her voxe Urter uden Tall, Og Kornet

groer

groer, og Træet med, Og Alt bebuder Frugtbarhed.

3. Tak skee dig, kiere Herre Gud! For alt hvad Godt du deler ud. Det er din hulde Miskunhed, Som os forlener Fryd og Fred.

4. Lad os da Grødesveirligt faae, At Jordens Frugt kan vel bestaae. Saa faderlig kom os ihu! Thi hvo er mild og god, som du?

5. O! byd, at Solen skinner blid; Giv Dug og Regn i rette Tid; Lad Storm og Hagl ei Sæden slaae! Lad Mark og Eng velsignet staae!

6. Dog bedst du veed, hvad tienligt er: Vi fik saa tidt Velgierninger. Og tidt du Frelse har tilsendt, Naar Hiertet var af Frygt omspændt.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

456. Vaaren nu i al sin Pragt Atter ned fra Himlen stiger; Vinterslud og Kulde viger, Viger bort for Solens Magt. Gud! du ei din Skabning glemmer. Alt til Liv igien opstaaer; Og en talløs Hær fornemmer Livets Kraft, og glad fremgaaer.

2. Kundelig, Algodheds Gud! Føden du for hver bereder. Livets Kræfter, Livets

rets Glæder, Strømmer fra din Godhed ud. Du din nøgne Jord omskaber Til et yndigt Paradiis. Henrykt Alt i Lyst sig taber; Henrykt synger Alt din Priis.

3. Bonden til sin Gierning gaaer, Løfter op til dig sit Øie, At du signe vil hans Møie, Signe Sæden, den han saaer. I dit Navn, du Alles Fader! Stræber han med ærlig Flid; Alt han seer de fyldte Lader I den glade Høstens Tid.

4. Sign, o Fader! Alles Sved, Som du signer Markens Grøde! Giv os Sundhed, giv os Føde, Lad os nyde den i Fred! Herre! fra din Guddoms Trone Kommer al Velsignelse. Lad din Godhed Aaret krone! Amen! Fader, ja det skee!

Mel. Fader vor, udi Himmerig.

457. "Arbeid og bed saa skal du faae, Hvad til din Tarv du kan attraae!" Saa siger Gud os i sit Ord: Den Lov er for den ganske Jord. Vi have fulgt hans Faderbud: Vor Sæd er strøet paa Jorden ud.

2. Nu ligger den i Agrens Skiød. Velsign den, Gud! giv dagligt Brød! Vi vogte paa din milde Haand, Og bede med opløftet Aand. Kron du vort Haab, og

kron vor Flid! Giv Frugt og Held i Høistens Tid!

3. Det haabe vi for Jesu Skyld. Vort Ønske og vor Bøn opfyld! Ved Jesum gav du Sielefred Og Haab om Himlens Salighed. Du vist da ogsaa give vil, Hvad vi paa Jorden trænge til.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gierning skee.

458. Seel Himlene Oplades ved dit Bud. Og Mark og Eng, som du oplivede, Prise dig, o milde Gud! Herre! din Regn Har oplivet vor Eng. Det tørre, matte Straae, Som visnefærdigt laae, Ledskes, frydes, reiser sig Med fornyet Kraft fra dig. Naadig du til Jorden saae.

2. Landmandens Raab Er i det Høie hørt, Og Frugtbarheds og gylden Grødes Haab Blev ved dig tilbageført. Gud! fra dit Skiød Sendes Næring og Brød. Fra dig, Almægtige! Kom rig Velsignelse. O! hvor fryder sig vor Jord, O, hvor er din Godhed stor! Dig Lov, Priis og Ære skee!

3. Ja, Markens Dyr, Du og mod dem er god. Græsgangens rige Fylde du fornyer; Mætter dem med Overflod. Gud! op til dig Trængte Hungerens Skrig. Og

hve

Skrig. Og hver din Skabning kad: "O
Gud! din Haand oplad!" Da ved dit,
det Almagts Bliv, Gav du Føde, gav du
Liv, Giorde al Naturen glad.

4. Fornyet nu Al Egnen Vidne bær,
At Alles Tarv du kommer blid ihu, At
du Alles Fader er. Dig priser Sang Fra
den blomstrende Vang. Dig priser høien
Hald: Dig priser laven Dal. Skulde
vi da glemme dig? Nei! vor Gud! høi-
tidelig Vi din Priis istemme skal.

Mel. Vreden din afvend.

459. Algode Gud! hvor er du viis
og herlig! Mod alle Jordens Slægter
god og kierlig! Du skabte Held og Fryd
vore Egne Og allevegne.

2. Saa rundelig du Markens Urter
vædsker, Med Nattens Dug og Regnens
rige Vædsker. Den golde Jord velsig-
nes da med Grøde, Til Alles Føde.

3. Og kraftig modnes Grøden, Mar-
ken smiler, Og Meieren til Høstens Ar-
beid iler. Dig takker han imellem rige
Traver For dine Gaver.

4. Saa med Velsignelse du Aaret kro-
ner, Og rundt omkring istemmes Fryde-
toner. Din Faderomhu allevegne kien-
des, Og aldrig endes.

5.

5. O Gud! vor hele Siel i dig sig fryder, Og for din Miskunhed sin Tak dig yder. Du er vort Haab, du aldrig os forlader, Algode Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

460. O Gud! hvor gavmild aabner du Din Haand for alle Dine? See! Mark og Eng og Have nu Bær Frugt til mig og Mine. Du signede vor Ansigts Sved Med al den Overflodighed. Tak være dig, o Fader!

2. Din grændseløse Miskunhed Til Alle sig udstrækker, Du er til Trøst og Hielp bered, Hvor Nød og Fare skrækker. Og tøver end din Hielpetid, Dog staaer urokkelig vor Lid Til dig, o vise Fader!

3. Nu bede vi i Jesu Navn: Din Aand du os vil sende: At vi til Siels og Legems Gavn Din Godhed ret anvende! Da leve vi saa glade her, Og døe i Roe, og frydes der, Hos dig og Jesum. Amen!

Mel. Et sidet Barn saa lysteligt.

461. Fuldendt er Høsten glædelig; Ei vil vi Takken glemme. O store Gud! vi prise dig Med fælles Glædskabs Stemme. Du os i Aar velsignet har, O

...liist din Godhed aabenbar I Markens ...ige Grøde. Den ved dit Forsyn voxte ...rem, Og nu af os er hentet hiem Til ...or og Qvægets Føde.

2. Din Soel den gik sin vante Gang Paa Himlens skiønne Bue: Den Vinter ...ulde haard og lang Bortveg for Solens ...ue. Og Himmelen sin Regn udgiød, Og Jorden aabnede sit Skiød For Sæ... den at modtage. Med Tillid gav vi Jorden den, Og Jorden gav os den igien Saa mangefold tilbage.

3. O Gud! dig Priis og Ære skee! Du lønnede vor Møie. Vor Flid, det kan vi klarlig see, Fandt Naade for dit Øie. Med Fryd vi see Velsignelsen, Som kom til os fra Himmelen, Fra dig, Naturens Herre! Du var det, som til hver en Egn Gav Solens Skin og frugt- bar Regn. Dig skee Lov, Priis og Ære!

Mel. Nu vel an! vær glad til Mode.

462. Kommer Herren at tilbede, Pri- ser ham med fyrig Aand! Ham vi hel- lige vor Glæde: Glæden kommer fra hans Haand. Uden Herren er os blid, Svigter Klygt og Konst og Flid. Han ...remkalder Liv og Orden, Han vel- ... er, pryder Jorden.

2.

2. Du er ikke skiult, o Fader! Al Naturen viser dig, Og din Haand, som du plaber, Mætter os saa rundelig. O! vi see den, see den grant, Finde hvert dit Løvte sandt. Vaar og Høst, o milde Fader! Jorden over ei afslader.

3. Den er seet, din store Vælde; Den er kiendt, din Miskunhed. Ørkner selv og nøgne Fielde Blomstre under dine Fied. Ogsaa os du kom ihu; Ogsaa os velsigner du; Eng og Ager os forkynder, Du vor Id, vort Arbeid ynder.

4. Dig til Lov skal Leen klinge, Seglen klinge dig til Priis! Ind i Laderne vi bringe Tunge Neger tusindviis. O! hvor er vor Glæde stor! Du gav Kierne, du gav Foer; Du gav os og Qvæget Føde. Vintren see vi trygt imøde.

5. Dig vi hellige vor Glæde, Glæden kommer fra din Haand! Dig vi love, vi tilbede, Godheds Gud! giv os din Aand! Lær os, at vi retteljg Ved vort Levnet prise dig! Dig, som os og Alt opliver, Dig, som Høstens Rigdom giver.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

463. O! priser Herren alle Mand, Gaaer ham med Sang imøde! Han signer os, vort Folk og Land Med Fred og Jo

Jordens Grøde. O Gud, vor Gud! Vi takke dig! O Gud! du er miskundelig! Gid vi det aldrig glemme!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

164. Tak være dig, vor Gud og Fader! Saa naadig hørte du vort Bøn; Og lige Stakke, fuldelader Du gav os til vort Arbeids Løn. Hvert Ax, hvert Straa du gave lod, Vær Vidne om, at du er god.

2. Du har velsignet Høstens Dage, Og barnlig Tak vi bringe dig. Vor Lovsang naadig du modtage! Fremdeles vær miskundelig! Og giv os, at vi bruge vel, Hvad her du skienker til vort Held.

3. Lad vore Hænder sig udbrede Mod Hver, som efter Brødet gaaer! Det være vore Hierters Glæde, At lindre Armods tunge Kaar! Gav du os meer, o gode Gud! Da sagde du: Deel Brødet ud!"

4. Giv, at vi stræbe her i Live I Kierlighed at ligne dig! Fuldkomnere det hist skal blive, Naar klarere vi skue dig. Din Kierlighed vi see alt her: Hvor grant skal vi den kiende der!

Mel. Jeg vil mig Herren love.

165. Saa er vor Høst til Ende, O

Laden fyldt med Sæd. O Gud! vi Tak opsende For al din Kierlighed! Du skabte Straa og Kierne; Du lønnede vor Flid; Du giver os saa gierne, Og Alt i rette Tid.

2. Thi vil vi os forbarme, Som du forbarmer dig, Og dele med den Arme, Hvad du gav rundelig. Derved vi ene ligne Dig, som giør Alting vel. Og du vil os velsigne Til Legem og til Siel.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

466. Vi sorrigfulde knæle ned For dig, alvise Herre! Ei Jorden lønnede vor Sved, Ei kan vor Høst os nære. Thi fylder Frygt og Angst vor Aand, Endskiønt vi vide, at din Haand Ei tugter os i Vrede.

2. Du veed Alt, hvad os tienligt er, Og rammer Tid og Maade. Hver den du skabte, er dig kier; Thi bør du ene raade. Du ene er vort Haab, vor Trøst. Til dig opløfte vi vor Røst I Siels og Legems Vaande.

3. Dig, Fader! nu vi lide paa, At vi din Hielp ei savne. See ned til os og vore Smaae, Dem vi med Graad omfavne! Vi føle dobbelt Trang og Nød, Naar vi maa sukke for det Brød, Hvormed vi dem skal mætte.

4. La

4. Lad Frugt kun ei faae Overhaand; Lad den vor Flid ei forække! Du selv, o Fader! ved din Aand Vor Stræbsomhed opvække! Og naar din Time kommer, da Til takkende Halleluja Vor Klagesang skal vendes.

Mel. Paa dig haaber jeg min Herre from.

467. See! Marken taber nu sin Pragt; See! Skoven har sit Smykke lagt, Sin stolte grønne Krone. Den muntre Fugl Nu søger Skiul, Og glemmer Glædens Tone.

2. Rundt om os er Forkrænkelse; Rundt om os idel Død vi see. Det er Naturens Orden. Til Jorden maa Tilbage gaae Alt det, som kom af Jorden.

3. En Lærdom dette Syn mig er. O Gud! du mig den Viisdom lær, At tælle mine Dage; At jeg maa ret Betænke det, Jeg snart herfra skal drage.

4. Men, o! der kommer Vaar igien! Priis være dig! Oplivelsen See vi med Haab imøde. Lad Planten døe, Den af sit Frøe Igien staaer op af Døde.

5. Saa kommer og for mig en Vaar, Da Legemet igien opstaaer Af Gravens kolde Giemme. Da skal mit Bryst Med salig Lyst Nyt Liv igien fornemme.

6. Algode Gud! jeg takker dig! Dit Ord og Lovte troster mig; Mig Graven ikke skrækker; Thi Jesus Christ, Det veed jeg vist, Til evigt Liv mig vækker.

---

3. Morgen-Psalmer.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

468. Den mørke Nat svandt rolig hen; Alt Herrens Soel for mig igien Paa høien Himmel straaler. I Magt og Godhed lige stor, Alvise Gud! du ved dit Ord Os Tid og Stund tilmaaler. Priis dig! Tak dig! Fader, Herre! Dig til Ære Vil jeg leve, Vil jeg hver min Dag henleve.

2. Der laae jeg nys i Søvn og Nat, Af Sands, af Tanken selv forladt; Ei Farerne jeg kiendte. Mod Alting, hvad mig truet har, Du Herre! min Beskiermer var; Din Haand det fra mig vendte. Nye Kraft, Nyt Mod Mig opliver; Det du giver, Gode Fader! Jeg mig trygt paa dig forlader.

3. Nu jeg i Jesu Christi Navn Begynder Dagen, og til Gavn Skal ogsaa den mig vorde. Det er Guds Værk, hvad om mig skeer, Det er Guds Værk, hvad

mig

med mig skeer; Han, Her
det giorde. Amen! Ame
raade! Herrens Naade Med os være
Ham for Alt skee Priis og Ære!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

469. Jeg seer nu Dagens Lys igien
Og Nattens Mørke viger; Til dig mi
Siel sig vender hen, O Gud! og Ta
dig siger. Du vogtede saa saare ve
I Nat mit Legem og min Siel, A
intet Ondt mig ramte.

2. For Mangen, muligt, Natte
er Seent draget hen i Smerte; Sa
mangen Ussel her og der Laae med be
ængstet Hierte. For mig den Nat sa
rolig gik, Og jeg ved qvægsom Hvil
fik Nye Kraft i Sind og Sandser.

3. For Naaden, som du viste mig,
Min Tak jeg vil ei glemme; Men fryde
fuld lovsynge dig Med Hierte, Siel og
Stemme. Staae mig fremdeles naa
dig bi, Og lad os alle blive fri Fra
Smerte, Nød og Jammer!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

470. En Levedag du atter sender; Jeg
seer, o Gud! din Sool igien. Giv, Je
din Naade ret erkiender, Og ei ved Sy

spilder den. O! fremfor mange Andre mig Du har velsignet faderlig.

2. Saa mangen Een, nedtrykt af Nøden, Paa Leiet ingen Lindring fik! Saa mangen Anden gik til Døden, Da han til Nattehvile gik. Mig ængstede ei Nød, ei Frygt; Min Roe var blid, mit Liv var trygt.

3. Saa mangen vaagner op, og gruer Ved Synet af den skiønne Dag, Thi Morgenen paa ny ham truer Med Smerte, Trang og Sorg og Nag. Jeg, styrket ved min Natteroe, I Velmagt vaagner sund og fro.

4. Tak være dig, o Livets Herre! For Nattens Roe, for Dagens Fred! Til Næstens Gavn, og dig til Ære Jeg helliger min Virksomhed. Led du mig efter dine Raad! Velsign min Id! velsign min Daad!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

471. Atter jeg opvaagnet er, Seer den glade Morgenrøde, Seer den nye Dag imøde, Gud! min Tak jeg dig frembær. Tak, at du mig har bevaret, Da i Søvnens Skiød jeg laae! Ved din Almagtshaand forsvaret, Dagens Lys jeg atter faae.

2. God-

2. Gode Gud! jeg takker dig For det Liv, du mig har givet! O min Gud! hvor skiøn er Livet! O hvor skiønt er Alt om mig! Dog engang det Lys forsvinder, Som nu straaler til mig ned. Men et bedre Lys oprinder Hisset i din Evighed.

3. O den glade Evighed! Dagen mig ei saa opliver, Fader! som det Haab, du giver, At mit Liv skal vare ved. Men, o giv, jeg vel anvender Hver en Dag, mig undes her, At engang, naar Livet ender, Jeg i evigt Lys dig seer!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

472. Dagen nu igien frembryder; Natten med sit Mørke svandt. Herre! jeg min Tak dig yder For den Natteroe jeg fandt; Mens jeg sov saa tryggelig, Har du vaaget over mig. Den, som du, o Gud! beskiermer, Intet Ondt til ham sig nærmer.

2. Fader! lad din Haand ledsage Mig i Dag paa rette Vei! Hold fra Afvei mig tilbage; Styrk mig, at jeg snubler ei! Giv, jeg elsker dine Bud! Lyder dig, Algodheds Gud! Lad mig mindes, at dit Øie Skuer hver min Idræt nøie.

3. Hielp mig, troligen at giøre, Hvad mig byder Kald og Stand. Og hvo

saa jeg skal udføre, Hielp mig at det lykkes kan! Giv, jeg med oprigtig Siel Stedse søger Næstens Vel! Naar jeg kan min Næste fryde, Glad jeg skal mit Gode nyde.

4. Dog, hvad Dagen mig skal give, Ene staaer i dit Behag. Jeg veed ei, om den skal blive Medgangs eller Modgangs Dag. Giv, at jeg med stille Aand Tager Alting af din Haand; Jeg da ender Dagen rolig; Thi jeg veed, du sørger trolig.

5. End om saa din Viisdom byder, Være det min sidste Dag! Villig jeg dit Kald adlyder, Og befaler dig min Sag; Du, min Gud! min Fader er! Jeg ved Jesum blev dig kier; Og ved ham du har forvisset Mig om Saligheden hisset.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

473. Saa venlig Dagen atter smiler, Og breder Liv og Glæder ud. Min Siels den første Tanke iler Med Tak til dig, o gode Gud! Nu karsk og munter jeg igien Kan ile til min Gierning hen.

2. I Søvnens Skiød jeg tryg og rolig Ny Kraft og Styrke samlet har. Mit Liv og Legem, Gods og Bolig, O Gud! i dine Hænder var. Og du har sørget faderl

faderlig, At intet Ondt har rammet mig.

3. Thi offrer jeg dig Tak, o Herre! Og priser dig med Sind og Røst. Du skal min Tilflugt stedse være, Du alt mit Haab, og al min Trøst! Thi hvo til dig sin Lid har sat, Han aldrig blev af dig forladt.

4. O hielp, at jeg i Dag opfylder Alt, hvad du bød mig til mit Held. Lad mig ei glemme, hvad jeg skylder Mit eget og min Næstes Vel. Hielp mig at følge Jesu Fied, Som føre mig til Salighed!

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.

474. Godheds Gud! den Spæde stammer Dig sin Lovsang: du annammer Ogsaa den med Velbehag. See da og med naadigt Øie Til min Tak, du Evig-høie! For din Godhed Dag fra Dag.

2. Efter Nattens trygge Hvile Kan jeg glad og styrket ile Nu til Dagens Gierninger. Giv, at jeg maa stræbe efter Saa at bruge mine Kræfter, At din Ære fremmes her!

3. Giv, jeg meer og meer erkiender Alt det Gode, du mig sender, Huusly, Føde, Klædebon! Uden Ende er din Ro

de, Mig til Siels og Legems Baade; Altid aaben er din Haand.

4. Fader! skulde jeg da ikke Og det bedste Bæger drikke, Naar du der vil række mig? Jo! jeg vil i Fryd og Smerte Ved et dig hengivent Hierte Vise, at jeg elsker dig.

Mel. O Gud skee Lov til evig Tid.

475. Dig, Gud! skee Tak, at her jeg kan Dig elske, troe og frygte; At jeg fornøiet med min Stand Mit Kald i Fred kan rygte!

2. I Morgensolens Herlighed Din Storhed, Gud! jeg ærer. Hver frugtbar Regn, du sender ned, Mig din Algodhed lærer.

3. Til Held du virker allesteds, Alt Levende du mætter; I din den store Skabnings Kreds Du Ingens Trang forglemmer.

4. Ja! du er over Alting stor, Du er saa blid en Herre; Og vel mig! at jeg stadig troer, Du vil min Fader være.

5. Nu veed jeg, hvem jeg elske bør, Veed og, hvad jeg tør haabe; Og derfor trøstelig jeg tør Dig om din Hielp anraabe.

6. Hielp mig at bruge denne Dag, Og hver

Hver af mine Dage, Saa Tanken om dit Velbehag Mig stedse maa ledsage!

7. At tænke, leve christelig, Du vilde selv mig lære! At elske og at lyde dig, Det al min Glæde være!

8. Giv, at jeg ei ved Gods og Guld Mit Hiertes Attraa hænger; Men giver altid medynksfuld Min Skierv til den, der trænger!

9. Glad beder jeg, og glad jeg gaaer Flux hen mit Kald at røgte. I Faders Haand min Skiebne staaer; Hvad skulde jeg da frygte?

Mel. Den prægtig' Sol, som hele Verden.

476. See! Dagens Lys saa blidt igien oprinder! O! skulde det mig lad paa Leiet finde? Nei, Hvilen har til Arbeid styrket mig. O gode Gud! du gav mig denne Hvile; Du giver Lyst paa ny; thi vil jeg ile, At prise dig.

2. Lov skee dig, Gud og Fader i det Høie! Ved Nat, ved Dag, dit milde Forsyns Øie Er vaagent mig til Varetægt og Held. Hvo er, som du, saa rig i Miskunheder? Og hvad er jeg, at du i Alt mig leder Saa saare vel?

3. Jeg gaaer nu hen mit Arbeid at forrette, Og aldrig skal jeg daarligen fo

giette, At jeg kun tækkes dig ved Dyd og Flid. Men naar jeg vel anvender mine Dage, Lad lykkes da, hvad jeg skal foretage, I al min Tid!

4. Giv ogsaa Held til alle, alle Andre, I hvor de end i denne Verden vandre, Giv, de kun vandre efter dine Bud! Giv, hvert et Huus, hver Slægt dit rige Gode! Velsign hvert Land paa hele Jordens Klode, Du Jordens Gud!

5. Dit Ord lad lyse klart og Hiertet minde! Lad Ret og Sandhed staae og Fremgang finde! Enhver lad nyde Frugten af sin Sved! Giv Raad til den, du satte til at byde! Giv skiønsomt Sind til dem, du bød at lyde! Giv alle Fred!

6. O Gud! til dig vil jeg mig altid vende, Naar Dagen kommer, naar den gaaer til Ende, Og naar paa Leiet jeg mig lægger hen. Hør hvad min Svaghed her formaaer at sige: Til mere værdig Priis min Røst skal stige I Himmelen!

Egen Melodie.

477. Nu rinder Solen op med Straaler blide, Forgylder Skovens Top og Biergets Side. Hæv dig, min rørte Siel, til Lysets Fader. Din Takkesang

istem:

Hiem; Bær Morgenoffer frem For Lysets Fader.

2. Jeg sov saa tryggelig, Saa fri for Fare. O Gud! jeg takker dig, Du togst mig vare. Dig, Kraftens Gud, som skabte Lys af Mørke, Min Lid jeg sætter til: Du og i Dag mig vil Med Bistand styrke.

3. O! led mig ved din Haand, At jeg ei synder! Styr ved din gode Aand, Hvad jeg begynder! Velsign du selv min Flid med Held og Naade! Min Gierning i dit Navn Til mit og Andres Gavn Lad vel geraade!

4. Du bedst min Tarv og Trang, O Herre! kiender; Du har min Lykkes Gang I dine Hænder. Beleiligst Tid, beqvemmest Hielpemaade Du klarlig forudseer; Hvad vil, hvad vil jeg meer? Gud, Herren raade!

5. Velsign, o Gud! vort Land Med Frugt og Grøde, At ingen stræbsom Mand Maa savne Føde! Vor Konge med dit Raad du selv regiere! Lad ham og al hans Slægt, Gud! i din Varetægt Befalet være!

6. Bevar fra Vold og Svig Din Kristenkirke! Lad Troen idelig Til Dyder virke! Udbred alt meer og meer din Viis-

3. Ophold, o Gud! din Kristenkirke, Og kom ihu din Naades Pagt! Lad Ordet stedse kraftig virke Mod Ondskabs List og Ondskabs Magt! Lad Spot og Haan til Skamme staae! Sand Kristendom lad Fremgang faae!

4. Din gode Aand vor Konge lede! Kron hver hans ædle Daad med Held! Af ganske Siel for ham vi bede: Hans sande Vel er Folkets Vel. Hold ogsaa i din Varetægt, O Herre! Kongens hele Slægt!

5. O Gud! hver rædsom Landeplage Miskundelig fra os bortvend! Lad os i vore Levedage Ei friste, mindst fortiene den. Vor hele Vandel være saa, At den dig altid tækkes maa!

6. Lad trives Jordens rige Grøde! Velsign, o Gud! hver stræbsom Haand, At hver kan sig og Sine føde, Og prise dig med sorgfri Aand. Og hielp os, at vi rettelig Anvende, hvad vi faae af dig!

7. O du! hvis Haand sig aldrig lukker, Giv Hver, som hungrer, dagligt Brød! Styrk Hver, som under Smerten sukker! Staae Alle bi i deres Nød! Gud! du er viis og god og stor! Sign os, og sign den ganske Jord!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

480. Jeg atter da i Jesu Navn Min Gierning skal begynde: O! maatte jeg kun virke Gavn, Mod Ingen mig forsynde: Ja! maatte jeg nu denne Dag Anvende Gud til Velbehag, Og ham ved Idræt tækkes.

2. Jeg er som Andre skrøbelig, Og kan saa let forføres; Tidt Kiødets Lyster lokke mig, Og Verdens Stemme høres. O! giv mig Kraft at staae imod, Og vandre frem med sikker Fod Den trange Vei til Livet!

3. I Jesu Christi Troe mig da Et stadigt Haab opliver. Naar Gud vil kalde mig herfra, Han Salighed mig giver. Kom Død og Dom og Evighed! Min Siel forfærdes ei derved. Gud, Herren er min Fader.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

481. Paa Natten følger Dagen nu. Dig, Gud, min Tak jeg yder; Thi du i Nat kom mig ihu, Og styrket Kraft mig fryder. Den Kraft jeg bruge skal Til Nytte i mit Kald; Velsign, o Gud, min Id, Mit Anlæg og min Flid, Og giv mig Held og Lykke!

2. Jeg holde vil ved dine Bud, O

ved din Viisdoms Lære: At tækkes alt
dig, min Gud! Det skal m n Attraa v
re. Min Vandel vorde saa, Jeg de
Maal kan naae! O Gud! jeg bed
dig: Din Aand ledsage mig! Thi hva
formaaer jeg ene?

3. Nu jeg mig da i Jesu Navn T
Dagens Verk begiver. Giv, det ei bl
til eget Gavn, Men og til Næstens bl
ver! Min Fryd det var at see, Ak! gi
det maatte skee! At det gik Alle vel, T
Legem og til Siel; Ei mig, ei noge
ilde!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

482. For mig oprandt en Dag igien
O Gud! giv Raade, at jeg den Dig t
Behag anvender! Jeg da med god Sam
vittighed Kan legge mig til Hvile ned
Naar Dagens Løb sig ender.

2. Din Hielp jeg mig fortrøster ti
At hvad jeg bør, og hvad du vil, A
mig skal aldrig glemmes. Og styr mi
da til gavnlig Id; Lad lykkes Strabson
hed og Flid; Lad al min Idræt fremmes

3. Jeg giver dig i Varetægt Mig selv
o Fader! og min Slægt, Og hvad je
har i Eie! Vil du i Naade staae os bi
Da uden Rædsel vandre vi Dit Forsyn
skiulte Veie.

4. Hvad der i Dag skal møde mig,
et er kun aabenbart for dig; Jeg kan
t ikke vide. Men det jeg veed, du sy-
r vel; Thi vil jeg med en trøstig Siel
aa dig i Alting lide!

5. Om Alting efter Ønske gaaer, Mit
ade Hiertes Tak du faaer, Du min al-
de Fader! Men sender du mig Mod-
ng til, For den jeg ogsaa takke vil;
g feer og da min Fader.

6. Saa gaaer jeg til min Gierning
n; Jeg i dit Navn begynder den, Og
it Navn den ender. Ei Tvivl, ei Frygt
ig kommer nær; Thi vist jeg veed, jeg
tid er, Min Gud! i dine Hænder.

Mel. Hiertelig mig nu længes.

83. Min Siel i Lovsang yder Sin
de Tak til dig. O Gud! din Hielp
g fryder, Du har bevaret mig. Din
aade gav mig Livet; Den gav mig den-
Dag. Lad Dagen, du har givet Dig
nges til Behag!

2. Din Haand lad mig ledsage, At jeg
a handle ret! Mit Arbeid dig behage,
t du velsigne det! Og naar om Kraft
beder, O Gud! du høre mig! Mig
et da forleder, At vige af fra dig.

3. Jeg nyies, om du sender Bekym-
ring

ring eller Fryd; Kun giv, jeg det an
vender, Saa jeg gaaer frem i Dyd
Og lad mig altid mindes, At Døden
forestaaer; Saa jeg bered maae findes,
Naar jeg dens Budskab faaer!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

484. Solen straaler frem igien.
Gode Gud! du Alt oplivet; Du en
Dag endnu mig giver Giv mig, ret at
bruge den! Kun en Vandringsfærd er
Livet, Hvor jeg skal berede mig: Saa
det Haab, du mig har givet, Hist op
fyldes kan hos dig.

2. Muligt mig kan møde her Farer,
Sorger, Trængsel, Møie; Jeg da hæft
ter Sind og Øie Til Lyksaligheden der.
Giv mig Kraft, at jeg maa troligt Hand
le dig til Velbehag! Jeg engang da seer
saa rolig Svinde bort min sidste Dag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

485. Tak være dig, min Gud! min
Fader! For Søvn og Roe i denne Nat!
Jeg kraftfuld Leiet nu forlader, Og ta
ger saa min Giern ng fat. O Godheds
Gud! ledsag du mig, At al min Daad
kan tækkes dig!

2. Den Kraft, du gav, den mig e

liver Til at gaae frem i gavnlig Flid. Til Seier den mig Styrke giver I Fristelsens den haarde Strid. Og naar jeg vaager, strider vel, Du styrer Alting mig til Held.

3. O! salig den, som du veileder Til virksom Flid, til Troe og Dyd. O! salig den, som du bereder I Livet her til Himlens Fryd. Han naaer sit sande Held ved dig: Er her, er hisset lykkelig.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

486. Hielp, Herre! mig, at jeg med Flid I Dag og al min Levetid Maa stræbe dig at tækkes! Jeg det af ganske Siel attraaer; Og skiønt jeg lidet kun formaaer, Mit Mod dog ikke svækkes. Herre! Fader! Jeg anraaber Dig, og haaber Varig Styrke, At mit Levnet dig kan dyrke.

2. Det Kald, jeg har i Livet her, Og hvad min Næste gavnligt er, Det skal min Glæde være. Jeg flittigen vil agte det, Og fremme Sandhed, ove Ret, Og virke til Guds Ære. Mig bør, Mig skal Ingensinde Gaae af Minde: Jeg herneden Leve skal for Evigheden.

3. O! lad Enhver, hvis Kierlighed Her fremmer min Lyksalighed, Af dig velsignet blive! Det hele Folk, min sto

Slægt Jeg i din Almagts Varetægt Vil bønlig overgive. Medgang, Modgang, Hvad du sender, Alt du vender Os til Bedste. Al vor Lid til dig vi fæste.

Mel. Himlens Gud og Jordens Herre.

487. Himlenes og Jordens Herre! Nu jeg seer din Dag saa skiøn; Første Tanke nu skal være: Dig at ofre Tak og Bøn. O! den Tak skal i mit Bryst Vække høi og himmelsk Lyst.

2. Mørkets Farer mig omspendte; Du dem saae, jeg saae dem ei; Du dem naadelig afvendte; Tryg jeg vandrer nu min Vei. Og den Vei, den leder hen Til mit Hiem til Himmelen.

3. Giv, at jeg med Iver røgter, Hvad dit Kald mig foreskrev; Aldrig vakler, aldrig frygter, Om min Løn end Fiendskab blev; Men i Gierning, som i Sind, Paa det Gode lægger Vind.

4. Godt det er, dig, Gud! at lyde, Godt, at fremme Ret og Skiæl, Godt, ved Dyden sig at fryde, Godt, at virke Brødres Held. Kan jeg bruge saa min Dag, Saare vel staaer da min Sag.

5. Nu jeg i dit Navn begynder Dagen og mit Arbeidsværk; Lad mig gaae, som den, du ynder, Frem ad Banen fro o

ste

tærk! Du paa Banen satte mig. Liv og llt jeg fik af dig.

6. Om mig Dagen Glæde skienker, Siv, jeg dig ei glemmer da, Men i hver n Glæde tænker, Hvor det Gode kommer fra, Og at hvert et Held jeg fandt, Paa din Godhed er et Pant.

7. End kan Dagen med sig føre Baae Siels og Legems Nød; Lad da dette lis mig giøre, At jeg tænker paa min Død. Og da skal det drage mig Bort ra Verden, hen til dig.

8. Gode Gud! bonhør din Tiener: Ei jan beder blot for sig. Konge, Folk, g Slægt og Venner Sign dem Alle naadelig! Du er min og Alles Gud! Jordens Gud, som Himlens Gud!

Egen Melodie.

488. Fader! dig jeg mig betroede, Før jeg sank i Søvnens Dvale ned. Lovet være du, Algode! Lovet høit for Søvnens Qvægsomhed. Ingen Sielenag kan bække Den, som barnlig frygter, elsker dig. Nattens Rædsler ham ei skrække, Vaagner han, da tænker han kun dig.

2. Glad jeg iler fra mit Leie: Dagen kalder mig til Virksomhed; Sign du alle ine Veie! Mind mig og om Tidens Kos

di

barhed. Lad mig ei til Dorskhed falde! Ingen Time ubrugt svinde hen: Selv din Aimagt ei kan kalde Tabte Øieblikke frem igien.

3. Lad min Syssel nyttig være! Kron du selv min Id og Daad med Held; Lad mig fremme, dig til Ære, Mit og Næstens nær forbundne Vel. Lad en Ild mit Bryst antænde, Reen som din, for mine Brødres Gavn. Rolig da ved Dagens Ende Jeg til Hvile gaaer i Jesu Navn.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

489. Tak skee dig, Gud! for hver en Dag, Du mig af Naade giver! Giv og, at til dit Velbehag Mit Liv, min Vandel bliver! Giv mig nødtørftigt Brød! Fri mig fra Sorg og Nød! Din Villje altid skee! Endog i Lidelse Din Miskunhed jeg kiender.

2. O! giv, at jeg anvender vel Enhver af mine Dage; Lad ikke Nød, lad ikke Held, Fra dig mit Sind afdrage! Giv, jeg ydmygelig I Velmaat priser dig. Og giv Taalmodighed, Naar Sorg mig bøier ned: Til Himlen jeg da vandrer.

Mel. O Gud du fromme Gud.

490. Min Gud! jeg vaagnet er

qvægsom Nattehvile. Til mit anviiste Kald Jeg nu med Lyst vil ile; Men først i Jesu Navn Jeg træder frem for dig, Og ofrer Lov og Tak: Annam den naadelig!

2. Min Fader! o det er Din uforskyldte Naade, At jeg i Nat blev fri Fra Sygdom, Skræk og Vaade. Et sikkert Værn for mig Var din udstrakte Haand. I Tryghed hvilede Mit Legem og min Aand.

3. O! giv, at jeg i Dag Adspørger først dit Rige; Lad Lyst ei daare mig, Lad Verden mig ei svige! Veiled mig ved dit Ord, Og lad det minde mig, At hver min Gierning sees, Hver Tanke sees af dig.

4. Beskierm du selv mit Liv; Giv Siels og Legems Styrke, At i mit Kald jeg dig Ved ærlig Flid kan dyrke; Giv Held til hver en Sag, Som jeg i Jesu Navn Skal foretage mig Til mit og Næstens Gavn!

5. For Stad og Land og Folk Jeg beder dig, o Herre! Og dyrebar for dig Vor Konge stedse være! Giv du ham Raad og Kraft, Saa signes hver en Slægt, Du ham betroede Til kierlig Varetægt.

6. Nu i din Haand jeg mig Og Mine overgiver: O Gud! vort Haab, vor Tr

S

Du er, og ene bliver. Giv Sundhed, dagligt Brød Og Roe og Nøisomhed! Men fremfor Alting giv En god Samvittighed!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

491. Dagen, som paa nye begynder, Møder jeg med freidigt Mod, Thi mit glade Haab forkynder, At den vorder blid og god. Dog hvo kan vel forudsee, Hvad endnu i Dag vil skee? Jeg til Gud mig overgiver, Og med alt fornøiet bliver.

2. Skal mig møde det som krænker; Ei mistrøstes dog min Siel. Jeg tilbeder Gud og tænker; Han giør det og Alting vel. Og med Lid til Frelsens Gud Holder jeg da Prøven ud. Jeg for ham hengiven tier, Hielpetimen oppebier.

3. Gud! min Gud! jeg dig paakalder, Lad din Aand veilede mig! Styrk mig at jeg ikke falder I forsætlig Synd mod dig! Lad min Vandel blive saa, At jeg kan for dig bestaae. Da skal Dagen hel dig være, Mig til Gavn og dig til Ære.

Mel. O, kiere Siel! frygt aldrig meer.

492. Opvaagnet uden Hiertenag, Velsigner jeg den nye Dag, Som W... ser for mit Øie! Jeg er med Herre...

:aad tilfreds, Som styrer hele Verdens
reds; Forlader fro mit Leie; Gaaer
øftig mine Veie.

2. Jeg frygter ei, om Veien mig
Skal føre did, hvor pludselig En Fare
mig kan skrække. Jeg veed, min Gud
r ogsaa der; Jeg veed, han selv min
eder er; Han vil mig Haanden række:
)vad skulde da mig skrække?

3. Velsignet være, Gud, dit Navn!
Du fører os fra Moders Favn Til høie
Graahaars Alder! Du mætter os med
Faderhaand; Du skienker os dit Ord,
in Aand! Du hører den, som kalder!
Du reiser den, som falder!

---

4. Aften-Psalmer.

Egen Melodie.

493. Den lyse Dag forsvunden er.
Den mørke Nat sig nærmer. O Gud!
vor Gud! vær du os nær, Vor Fader,
or Beskiermer! Herre, vor Gud! vi
rde dig.

2. Du gav idag os Kraft og Flid,
Vor Gierning at udrette. Glad giorde
du vor Arbeidstid, Og vore Byrder let
, Herre, vor Gud! vi takke dig

3. Nu byder du os gaae til Roe, Og qvæge os med Hvile, At vi igien kan vaagne fro, Og til vort Arbeid ile. Herre, vor Gud! vi prise dig.

4. Vi følge dette milde Bud, Og os til Sengs forføie! Og naar vort Lys vi slukke ud, Vi glemme Dagens Møie. Herre, vor Gud! vi prise dig.

5. Dig vi befale os i Haand, Og frygte ingen Fare. Du selv vort Legem og vor Aand Skal naadelig bevare. Herre, vor Gud! vi prise dig.

6. Gud! bøi dit Øre til vor Sang, Skiønt den er svag og ringe; I Himlen vi med Jubelklang En bedre Lov dig bringe. Evig vi der skal prise dig!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

494. O Gud! min Tak jeg bringer dig For alt det Gode, som du mig Idag har ladet nyde! Hvad jeg af dig annammet har, Saa tidt har viist mig aabenbar, At du min Siel vil fryde.

2. Hver Levedag, hvert Dieblik Af dig jeg Godheds Prøver fik Til Siels og Legems Baade. Ak! hvor jeg da maa blues ved, Om jeg i Hiertets Ydmyghed Ei skiønner paa din Naade.

3. Jeg vil af ganske Hiertens Grund

Med Tak for hver en Glædens Stund
Til dig min Tillid fæste. Giv, jeg kun
lyder dine Bud! Du tænker da paa mig,
min Gud! I Alting til det Bedste.

4. Men ogsaa vil jeg takke dig For
Prøvelser, du sendte mig I tunge Mød-
gangs Dage. Du altid vil mit sande
Vel; Og derfor priser dig min Siel,
Og vil, og skal ei klage.

5. Medlidende jeg seer til dem, Der
ei, som jeg kan træde frem Med velfor-
nøiet Hierte. Saa meget Godt har
qvæget mig, Imedens Mangen sørgelig
Har vaandet sig i Smerte.

6. Afhielp, o Gud! de Manges
Trang; Let for dem Livets tunge Gang;
End deres Sorgeklage! Og deres Siel
i Fryd og Fred Skal prise hist din Mi-
skundhed, Og aldrig meer forsage.

7. Læg, Fader, selv dit Amen til!
I Haab og Troe paa dig jeg vil Til
Hvile mig begive. Og efter qvægsom
Natteblund Skal atter næste Morgen-
stund Til Lovsang mig oplive.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge.

495. O Fader! du mig Livet skien-
ker, Og tusindfold velsigner mig. Med
Viisdom du min Tarv betænker, D

din Velgierning var; Fra dig k
dens Glæde.

2. For Mange denne Dag h
I Graad og Suk og Klage; D
Modgangs Bitterhed, Fik S
Kalk at smage. Saa Mangen
der sig I Løndom ynkelig; Den
som Ingen seer, Dig ei forbor
O see til dem i Naade!

3. Men Dagen, o min Gu
mig En Glædesdag har været.
Glæde ene kom fra dig. Din G
vorde æret! Mig ramte ingen
Du gav mig dagligt Brød; D
mig Sindets Roe! Gav mig a
fro Ved det du mig tildeelte.

4. O! var kun denne glad
Hen levet dig til Ære! O! var de
dig til Behag, Du Tidens, Live
re! Men, o jeg veed, jeg veed,
ofte Foden gled; Hvis du til Do
gaae, Hvor kan jeg da bestaae?
tilgiv mig, Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver

498. Saa ender jeg nu denne
Og ender den med Glæde! Mig a
intet Hiertenag; Ei Taarer Die
Mit Sind er nu saa let og fro.

der! før jeg gaaer til Roe, Jeg dig n
Tak vil yde.

2. I Dag jeg aarle til dig bad, I
vilde mig bevare, Mig giøre Dag
god og glad, Beskierme mig fra Fa
Nu Dagen er tilendebragt, Tak skee
Kierlighed og Magt! Min Bøn
naadig hørte.

3. Mild du oplod din runde Haan
Lod mig det Gode nyde. Af ydmyg
erkiendtlig Aand Min Lovsang skal
bryde. Min Tak du skuer i min Fr
Hør den og i den svage Lyd, Som
din Godhed priser.

4. Alt det, der fra din Haand ga
ud, Du til mit Held mig sender.
dan mit Hierte, gode Gud! At jeg
ret erkiender; Og giv af Naade, giv
mig, At jeg for Alting takker dig I T
ke, Ord og Vandel!

Egen Melodie.

499. Saa lægger jeg min Sy
ned; Og skikker mig til Hvile. O Gu
du gav mig Held og Fred; Til dig m
Tak skal ile. Med Bøn og Haab
Troe Jeg mig nu lægger fro; Hav T
min Gud! for denne Dag; Den
svandt uden Sorg og Nag.

2. Saa kalder Livets Aften mig Engang til sidste Hvile. Opstandne Frelser! tryg ved dig Kan jeg ad Døden smile. Da, Jesu! i din Haand Befaler jeg min Aand. Jeg skal opstaae til Hellighed, Til evig Fryd, til evig Fred.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.

500. Tak skee dig, Gud! for denne Dag, O! hør min Tak med Velbehag! Jeg yder den i Troe til dig, Fordi du er saa naaderig.

2. Saa let jeg Dagens Byrde bar, Thi du med Bistand hos mig var; Giv nu mit matte Legem Roe! Til dig jeg sætter Haab og Troe.

3. Omgiv mig med dit trygge Værn! Lad Sorg og Ufred blive fiern! Lad mig i Morgen karsk opstaae, Og styrket til min Gierning gaae!

4. Skal Sygdom end anfalde mig, O Gud! du styrer viselig. Skal jeg end døe i denne Nat, Dog er jeg ei af dig forladt.

5. Vel er min Synd og Svaghed stor; Men du mig trøster ved dit Ord. Dit Løvte du paa mig opfyld: Tilgiv min Synd for Jesu Skyld!

6. Saa har jeg Siels og Legems Fred, O Fo

O Fader! ved din Miskunhed. Anna
min Tak med Velbehag For denne
for hver en Dag!

Mel. Vor Gud han er s[illegible] fast en Borg

501. En Dag jeg atter nu har end
Og frie den var fra Farer; Alt Ondt bl
fra min Bølig vendt, Thi Herren m
bevarer. O Gud! jeg takker dig! T
Værn betrygger mig. Naar jeg e
din Haand, Hvad frygter da min Aan
Du vaager naar jeg slummer.

2. Saa lad da Sol og Dag henfl
Og Mørket mig omsvæve; Lad end p
Himlen rædsom Sky Sig fort af Uv
hæve. Min Siel tilvisse veed,
Gud er Miskunhed; Og Alting ordn
han, Og Alting styrer han Med Vi
dom og med Styrke.

3. Mig er ei Natten mørk og fa
Den kalder mig til Hvile. Men fø
med Tak skal nu min Siel Til dig,
Fader! ile. Du gav mig Brød
Fred, Ja meer end selv jeg veed.
at kun denne Dag Dig ogsaa til Beh
Af mig var blevet nyttet!

4. Forbarmende! o hør min B
Tilgiv mig Dagens Brøde! Tilgiv
ved din elskte Søn, Som ved f

og døde. Velsignet er det Navn, Det høie Jesu Navn; I det jeg sover hen, Staaer op i det igien, Og lever ham til Ære.

5. Døer jeg før Natten Ende faaer; Velan, som Gud det byder! Engang af Graven jeg fremgaaer, Naar Jesu Stemme lyder. Men skal jeg her paa ny See Dagens Lys fremgrye, Da styrker Hvilen mig. I Haab, o Gud! til dig Jeg tryg og rolig sover.

6. Hver sove saa i Herrens Fred, Enhver af mine Kiere! O! lad din evige Miskunhed, Vor Fader! hos dem være. Det Alt, hvad du mig gav, Og jeg har Glæde af, Det dig befales nu. Du gavst, og togst end du, Dit Navn dog skulde prises!

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden.

502. Den blide Soel, som glæder hele Jorden, Den iilte bort; saa bød Naturens Orden, Og Natten breder nu sit Mørke ud. O Lysets Fader! vær hos mig tilstede! Af Mørket kan du Lys og Liv berede: Thi du est Gud!

2. Vær du hos mig! jeg frygter ingen Fare; Thi den som du, Almægtige! bevarer, Han staaer, om Alting end

omkring ham faldt. Han er i Mørket, som ved Dagen skiver; Ham end i Døden selv du Hielp tilskikker; Ham est du Alt!

3. O Gud! min Gud! hvor tidt lod du mig kiende Hvad Godt, din Almagts Haand mig kan tilvende, Hvad Ondt den hindrer baade nær og fiern. Hver Dag, jeg saae din Soel staae op og dalé, Hver Nat, jeg slummede i Søvnens Dvale, Var du mit Værn!

4. Du og i denne Dag har mig beskiermet; Ei Sorg, ei Sygdom sig til mig har nærmet; Jeg gik min Bane, gik den tryg ved dig. O du, som saa har signet mine Veie, Beskierm og nu mit værgeløse Leie Mod Vold og Svig!

5. Beskierm og alle dem, som boe i Landet, Og alle dem, som svæve om paa Vandet! Bliv Alle med din Kraft og Bistand nær! Du signe Kongens Huus og Hyrdens Hytte, Og hver, som fremmer Dyd og Ret og Nytte, I hvo det er!

6. Saa lukker jeg da tryg mit matte Øie, O Gud! min Gud! min Fader i det Høie! Lad lyse over mig din Miskunhed! Og jeg skal vaagne fro, og atter ile Til dig med Tak for qvægsom Nathvile, For Roe og Fred!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

503. Min Gud! en Dag igien sig ender, Din Naade er dog ikke endt! Om Solens Lys sig fra os vender, Dit Øie dog er til os vendt. Let Dagens Byrde blev ved dig; Tryg ogsaa Natten er ved dig!

2. Ja! om jeg vaager eller sover, I dit Paulun jeg altid boer. Tak for din Naade Dagen over, For hvert din Faderngodheds Spor! Tak for din Varetægt i Dag, For hver en vel udrettet Sag!

3. Til dig i Jesu Navn henvender Min Sjel med Bøn og Anger sig. Du alle mine Feiltrin kiender, For Jesu Skyld miskunde dig! Og see til mig i Naade ned, Da ender jeg min Dag i Fred.

4. Omgiv nu og min Seng, min Hytte, O Herre, med dit Forsyns Vagt! Tryg hviler den, du vil beskytte. Hvert Uheld viger for din Magt, Ved dig indslummer jeg i Roe: Ved dig jeg atter vaagner fro.

5. Lad ogsaa Stad og Land betrygges Ved din Algodheds Varetægt! Lad med din Naade overskygges Vor Konge og vor Kongeslægt! Hold i din faderlige Favn Enhver, som fremmer Ro og Gavn!

6. End beder jeg dig, hulde Fader! For Slægt og Venner fiern og nær! Og er der nogen, som mig hader, Du ogsaa ham en Fader vær. Ja alle, som paa Jorden boe, Lad nyde Sundhed, Fred og Roe!

7. I Søvn jeg nu saa rolig falder. Min sidste Tanke er til dig. End om i Nat mig Døden kalder, Det har, det skal ei skrække mig. Amen, Fader! naar du vil, min Aand; Den er og bliver i din Haand.

Mel. Nu vel an! vær glad til Mode.

504. O, min Siel, vær glad tilmode! Sind og Sands opmuntre sig! Gud bør Tak for alt det Gode, Han mig skienker rundelig. Ogsaa denne Dag jeg var For hans Øie dyrebar. Trolig han mig har bevaret, Og imod alt Ondt forsvaret.

2. Denne Dag er bragt til Ende, Nat og Mørke herske nu; Dog skal Frygt mig ei omspende. Thi jeg kommer Gud ihu. Gud! dit Øie skuer mig; Natten selv er Dag for dig. Al min Tarv og Trang du kiender. Jeg er rolig i dine Hænder!

3. Lad din Almagt mig omgierde. Lo

mig hvile i dit Skiød! Intet Uheld mig forfærde. Lad min Søvn mig vorde sød! Jeg befaler i din Haand Trygt mit Legem og min Aand! Dig befales Slægt og Frende, Mine Huusfolk, Ven og Fiende.

4. Naadelig du os bevare I den skumle Nattetid. Selv afvende du hver Fare! Ingen vække os til Strid! Da kan vi i Roe og Fred Nyde Søvnens Qvægsomhed; Saa vi styrkede ved Hvile, Atter til vort Dagværk ile.

Mel. Min Gud jeg prise vil med Flid.

505. Saa gaae vi til vort Hvilested: Lys, Fader! over os din Fred! Beskierm vort Huus, vort Leie Beskierm alt, hvad vi eie! Bevar os, Gud! vor Gud!

2. Og efter qvægsom Natteroe, Giv, at vi vaagne sunde, fro! Og da din Lov istemme, Og gavnlig Syssel fremme, Dit høie Navn til Priis!

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.

506. Solen daler, Lyset svinder, Natten kommer, Søvnen minder, Hvilens Time stunder til. Saa skal og mit Liv henſvinde, Saa engang mig Døden minde, Naar min Gud, min Fader vil!

2. Gode Gud! o hør mig Svage; Dr

velsigner mine Dage, Sign og mine Nætters Roe! Og naar her mit Liv er omme, Og min Affskedsstund skal komme, O! saa sign mit Haab, min Troe!

3. Tryg skal jeg i dine Arme Glemme Verdens Svig og Harme, Drive bort al Vaarskabs Id! Søvnen skal mig Lise give; Og min sidste Søvn skal blive Fram for alle sød og blid!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

507. Jeg takker dig, du Livets Herre, For den tilendebragte Dag. O! var den levet dig til Ære, Og anvendt dig til Velbehag! Min Gud! kun du kan dømme mig, Thi ingen Ting er skiult for dig.

2. Tidt Egenkierlighed bedrager Mit stolte, mit forvendte Sind. En Broders Feil jeg let opdager, Men er mod egne Lyder blind. Gud! lad mig stedse redelig, Som for dit Aasyn prøve mig!

3. Jeg vil mig selv for dig anklage, For dig, du Alforbarmende! Du stødte aldrig den tilbage, Som søgte dig med Ruelse. Jeg styrker mig ved denne Troe, Og venter qvægsom Natteroe.

4. Skal denne Nat min sidste være, Mit Liv, min Død er i din Haand. S

mig en salig Død, o Herre! Annam min dyrekiøbte Aand! Jeg gaaer til Fredens Bolig hen, Til min Forløser, til min Ven.

Egen Melodie.

508. Dig Gud! skee Tak for denne Dag. Jeg stunder nu til Hvile. O! lad dit milde Velbehag Med til min Andagt smile! Fra dig, o Gud! Gaaer Natten ud. Endog i Midnats Skygge Ved dig vi ere trygge.

2. I denne Dag du naadelig Din Faderhaand udrakte; Og hvert et Øieblik til mig Velsignelse nedbragte. Til dig jeg bad, Og følte glad, At jeg, du Evighøie! Fandt Naade for dit Øie.

3. Jeg syndede, men see! du er En Gud, som Synd forlader. Du sendte mig Paamindelser, Og ikke Straf, o Fader! Saa medynksfuld, Saa blid og huld Ved Ordet du mig rørte, Og mig til Anger førte.

4. Forlad, forlad miskundelig Den angergivne Synder! Min Feil, min Brøde skrækker mig, Og Dom og Straf forkynder. Men du er Gud, Algodheds Gud! Hos dig er ikke Harmel Du vil dig vist forbarme.

5. Fo

5. For Jesu Christi Skyld vil du J-
Naade til mig skue. Med Tillid kan jeg
hvile nu, Og ei for Mørket grue. Selv
Dødens Nat Omskiftes bradt Ved dig
til Lys og Glæde, Til evig, evig Glæde.

Mel. Dagen viger og gaaer bort.

509. Gud! du seer i Miskundhed
Til den svage Synder ned, Vist jeg Naade-
gaaer hos dig, Thi du dømmer faderlig.

2. Ja! du vist en Fader er. Som
it Barn er jeg dig kier. O! det veed
eg mig til Trøst, Thi din Søn har mig
forløst.

3. Dig min Synd bekiender jeg:
lkl jeg veg fra Dydens Vei; Daar-
labs Lyst forledte mig, Fader! til at
glemme dig.

4. End ei brugtes denne Dag Gan-
ke til dit Velbehag; Til din Naade tyer
eg hen; Du er Angergivnes Ven.

5. O! den Trøst er mig saa sød:
Du vil ingen Synders Død. Jeg ved
ig fik Kraft til Bod. Jeg ved dig fik
ristent Mod.

6. Stride vil jeg al min Tid. Bru-
e vil jeg al min Flid. Elske vil jeg
ine Bud, Vise Fader! gode Gud!

7. Nu jeg haaber Søvnens Roe Ved

mit Forsæt hiertefro! Det mig aldrig gaae af Hu! Og den Id velsigne du!

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

510. Endt er Dagen, er henlevet; Den var og en Naadens Dag! Men har jeg den ogsaa levet, Herre! dig til Velbehag? Det, du Alretfærdige! Det jeg hisset faaer at see, Naar din store Dag frembryder, Naar din Dommerstemme lyder.

2. Hellig er du, Gud! du kræver, Id og Daad skal være reen. Hvilken Tanke! hvor det bæver Mig til inderst Marv i Been. Vee mig! o! hvor staaer min Sag Paa den store Dommens Dag? Den jeg daglig gaaer imøde; Da fremstilles al min Brøde.

3. Dog du kan, du vil tilgive. Synderen forskydes ei. Du vil Kraft hos hver oplive, Som forlader Lasters Vei. Denne Trøst gav Jesus mig; Og hans Lærdom kom fra dig. O! jeg tør da til dig raabe; Jeg tør bede; jeg tør haabe.

4. Jesu Christi Gud og Fader! I hans Navn jeg beder dig: Du, som gierne Synd forlader, O! tilgiv du ogsaa mig! Evige, Alvældens Gud! Evige, Algodheds Gud! See mig, hør mig, vn-

mig Svage. Lad min Anger dig behage!

5. Tak, o Fader! du som gyder Trøsten i min bange Siel. Fuld af Tillid jeg mig fryder Ved mit Haab om evigt Held. Saa i Jesu Christi Navn, Saa dit det høie Navn, Gaaer jeg Legems Roe imøde, Venter fro din Morgenrøde.

Mel. Kom Gud Skaber! o Hellig Aand.

511. En Uge atter gik saa vel; Af dig modtog jeg Fryd og Held; Gud! jeg din megen Godhed fandt, Naar Dagen kom, naar Dagen svandt.

2. Saa meget nærmere jeg ved Mig nu ved Grav og Evighed! Jeg veed, jeg gaaer al Kiødets Vei; Men Dødens Time veed jeg ei.

3. Gud! lad min Tid fremdrages saa, Jeg for dit Aasyn kan bestaae, Og at jeg med frimodig Siel Kan byde Verden mit Farvel.

4. Du satte Hviledagen ind, At jeg skal hellige mit Sind; Fra jordisk Syssel vende mig Kun til min Sieletarv og dig.

5. Den Dag nu stunder til igien, O! lad mig værdig bruge den! Og møde i dit Huus for dig, At prise dig og takke dig!

6. Jeg Sandheds Ordet hører der, Og trøstes ved Forjettelser, Og bliver fast i Haab og Troe, Og faaer i Hiertet Fryd og Roe.

7. Mig Naadens Midler bydes der, Ved dem jeg styrkes meer og meer. Hielp mig, at jeg i Jesu Navn Dem bruger til mit sande Gavn.

8. Da træder jeg med styrket Sind I den begyndte Uge ind. O Fader! lad den rolig gaae, Og en lyksalig Ende faae!

9. Jeg seer da fro og uden Nag Den endte Uges sidste Dag, Og Lov og Tak jeg yder dig! Thi du, min Gud! bønhørte mig.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

512. En Uge atter gik til Ende; For mig den lykkelig gik hen! Gud! jeg til dig min Tak vil vende; Du sendte mig hver Fryd i den. Hver Dag, hver Stund, hvert Dieblik Jeg paa din Naade Prøver fik.

2. Den første Dag blandt Ugens Dage Jeg traadde frem i Bøn for dig. Jeg bad, du vilde huld ledsage, Beskierme og bevare mig; Dig bad jeg i min Morgensang Om Ugens lykkelige Gang.

3. Ved Ugens Ende vil jeg yde Igi

min glade Tak til dig. O Gud! du Takken ei forskyde, Da Bønnen Naade fandt for dig. Gid jeg kun havde ret anvendt Det Gode, som du mig har sendt!

4. Giv, at herefter hver en Uge, Hver Dag maa bruges ret af mig! Ved Prøvetiden vel at bruge, Jeg dannes til dit Himmerig! O Gud! mig dertil Naade send: Hvad kan, hvad kan jeg uden den?

---

5. Bord-Psalmer.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid,

513. O gode Gud! hvor rigelig Forsørger os din Naade; Den allevegne viser sig, Og alt er os til Baade. Alvidende! Fra Himlene Du seer med Faderøie. Du seer til hver; Din Fryd det er, At hielpe og fornøie.

2. Vort Brød paa Steder ofte groer, Som ingen af os kiender. Vi haabe, Herre! paa dit Ord; Velsign hvad du os sender! Giv at vi maae Vel tænke paa, Vi faae det af din Naade! Og at vi ret Maae nyde det Med Glæde og med Naade.

3. Giv os fremdeles, at vi maae

Brød med Ret adspørge; At dig i Alt vi lide paa, Og ængstelig ei sørge; At til vor Død Vi dagligt Brød I Roi-somhed maae nyde; Og at vor Haand Med villig Aand Den Trængende vi byde.

4. Saa sidde vi i Roe og Fred At nyde, hvad du giver. Vor Kraft du ved din Miskunhed Fornyer og opliver! Vi bede dig Ret hiertelig Din Naade med os være. Vi spise da, Og drikke da, O Fader! dig til Ære.

For Maaltidet.

Mel. Dig bede vi Børnene dine.

514. Vi, dine Børn, dig bede: O Gud! af Hiertets Grund, Med Naade vær tilstæde Hos os i denne Stund! Det Gode, du os giver, O hielp, at det os bliver Til Sundhed og til Kraft.

2. Giv, at vi det maae nyde Paa sande Kristnes Viis; Og at vi skiønsomt yde Dig derfor Tak og Priis. Dig, evig gode Fader! Som mild din Haand oplader, Og daglig mætter os.

3. Ei skal vi da forgiette Den Armes haarde Nød. Som du det bød, At mætte Hans Hunger med vort Brød. Saa bruge vi, o Herre! Din Gave dig til Ære, Og saa vi takkes dig.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

15. Vi takke dig, vor Fader! Vi
ise dig, vor Gud! Din Forraad du op=
er! Din Haand du rækker ud! Du kom=
r os ihu. Alt det, som Aande drager!
dig sit Ophold tager. O Gud! hvor
d er du!

2. Velsign vort Land, o Herre! Vel=
n og hver Mands Bord! Lad Hver
lsignet være, Som stræber, beder, troer!
iv Nøisomhed med lidt! Giv Gav=
ldhed med mere! Lad Enighed regiere,
aa Hver har Fred med Sit.

Efter Maaltidet.

Mel. Dig bede vi Børnene dine.

16. Gud! du din Haand oplader For
le Levende, Og mætter dem som Fader
ed din Velsignelse. Du signer Jordens
røde; Du signer al vor Føde: Dig yde
vor Tak.

2. Giv nu vort Legem Kræfter, O Gud!
det vi nød; Tildeel os og herefter Til
ødtørft dagligt Brød! Og giv, vi al=
ig lukke Ved hungrig Brøders Sukke,
ort Hierte og vor Haand.

3. Fremdeles du velsigne Vort Land
ed Frugtbarhed! Og, Fredens Gud! du

T signe

signe Vort Land med Roe og Fred! Og hielp at vi dig prise, Og dig vor Tak bevise Ved Broderkierlighed.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

517. Vort Maaltid vi beslutte nu. Vi folde vore Hænder, Og komme dig, vor Gud! ihu, Som os alt Godt tilsender! At vi med Fred og Munterhed Vort Maaltid kunde nyde, Vi derfor dig Ret hiertelig Vor Tak, o Fader! yde.

2. O Gud! hvor Mangen vandrer om Og efter Brødet leder, Hvis Haand dog ofte bliver tom, Hvor bønlig han end beder? Hvor Mangen gaaer Med Værk og Saar, Beklemt og lider ilde, Og ønsker tidt, At nyde lidt Af det, vi daarlig spilde.

3. Vi ei vor Brødkurv vil igien For os allene giemme; Men tyer en Hungrig til os hen, Hans Tarv vi ei vil glemme. Det, som vor Haand Gav redebon, Skal aldrig savnet blive; Nødtørftigt Brød Indtil vor Død Vil os vor Fader give.

4. Vi takke dig i Jesu Navn, At du os vilde mætte! Vi nu til vort og Næstens Gavn Vort Arbeid vil forrette. Velsign vor Daad! Lad Armods Graad Vor mindste Bid ei væde. Gyd i vort Bryst En salig Lyst, At hielpe, gavne, glæd

Egen Melodie.

518. Med Sundhed, vel tilmode Vi nyde her det Gode, Vi af den store Fader fik. O, priser Alle, priser Den Gud, som os bespiser, Og giver os vor Lædskedrik!

2. Hans Kraft velsigner Jorden, Og efter Viisdoms Orden Fremspirer Alting ved hans Bud. Og Alt er Liv paa Landet, I Luften og i Vandet; Og Melk og Honning strømmer ud.

3. Og Gud fra høien Himmel Seer denne glade Vrimmel Fra Øst til Vest, fra Syd til Nord. Hans Godhed alle fryder, Og ham til Ære lyder I tusind Sprog et Jubelchor.

4. Lad os hans Navn velsigne, Og stræbe ham at ligne, Hvis Godhed vi ei maale kan. Hvis Soel opliver, glæder, Hvis Regn saa qvægsom væder Den Godes og den Ondes Land!

5. Vort Hierte sig forbarme! Vi hielpe fro den Arme, Hvordan hans Folk, hans Troe end er. Guds Børn vi alle ere; Lad det vor Idræt være, At vi som Brødre frydes her.

Ved Bryllup.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

519. Vort Maaltid [illegible] til Ende;

ninger, Du gavst i Fortidsdage?
hvo af os kan tælle dem? O Gud
du kroner dem Med Naadens rige

4. Thi skal vor Lovsang prise
fader, i det Høie! Og Fædre, B
drægtelig Sig for dit Aasyn bøie
Alle, Alle raabe ud: Dit Navn, o H
Jordens Gud! Dit Navn høilove

5. O Fader! giv Velsignelse
gen, som os fryder! Sign Pagt
du stiftede; Lad den bestaae ved
Sign hver en Alder, hver en
Sign Freden i vort Fædreland
Fred til hele Jorden!

Efter Brudevielsen.

Mel. Af Høiheden oprunden

523. De knælede med Ja
For dig, o store Jehova, De
Beskytter! Du signe med din Fad
Det Kierligheds og Troskabs
Som deres Hierte knytter! La
Herre! Glade vandre Med hve
Fryd og Smerte Dele de med rolig

Mel. Af Høiheden oprunden

524. O Gud! du har med
haand Selv knyttet Ægteskabets
For dette Par vi bede: Lad hiert
drægtighed, Og fælles Flid og
hed Dem hver Fryd bere

dem! Led dem! De da lære Ret at bære Glædens Dage, Og i Nøden ei forsage.

7. Katechisations-Psalmer.

For Katechisationen.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

525. For dig, o Gud! vi her fremtræke I Jesu vor Forløsers Navn! Dit Ord er Kraft, dit Ord er Glæde; Det virker til vort sande Gavn. Du selv os ved din Aand bered Til Andagt og Lærvillighed.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

526. Lad dit Ord, alvise Gud, Over Jorden bredes ud! Giv, den Unge tidlig maa Lyst til Dyd og Gudsfrygt faae! Helliggiør din Menighed! Smaa og Store du veiled Til dit Lys, til Salighed.

Mel. O Menneske! vil du betænke.

527. Lov, Tak og Priis og Ære Skee Gud i Evighed! Ved Jesu Christi Lære Han gav os Lys og Fred. Fremdeles han os give Den Lære, tro at blive, Vor Siel til Salighed.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gierning skee.

528. O Jesu Christ! De Svages, Faldnes Ven! Dit klare Sandheds Ord vi troe forvist; Thi du kom fra Faderen

Giv, at vi her Kiende Salligheds Værd! Viis du den Unges Siel Den sande Vei til Held. Giv ham Kundskab, giv ham Flid! Styrk hans Mod i Prøvens Tid, At sin Strid han ender vel.

Efter Katechisationen.
Egen Melodie.

529. Tak skee dig, evig vise Gud! Som førte os af Mørket ud, Og Lyset for os tændte! Du lærer os saa naadelig Fra Barndom af at kiende dig, Og ham, som du udsendte.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

530. Sign, o Jesu! naadelig Hvad vi hørte her om dig! Lad din Sæd, dit gode Ord Spire frem i frugtbar Jord! At vi derved Kræfter faae Til det Onde at modstaae, Og paa Dydens Vei at gaae.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

531. Bevar, o Herre! i vort Sind Din himmelsendte Lære; At vi paa Gudsfrygt lægge Vind, Og Troens Frugter bære! Og leve dig til Velbehag; Og derved modnes Dag fra Dag, Til Himlens Fryd og Ære!

8. Konfirmations-Psalmer.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

532. O Gud! som Alting har frem-

agt, Med Adams Børn du giorde Pagt:
:d Daaben du os Kristne bød, At blive
i Liv og Død. Da faae vi her din
de Fred, Og hisset evig Salighed.

2. Og Jord og Himmel skal forgaae;
en hvad Gud siger, det skal staae. O!
det da var al vor Agt, At holde fast
Daabens Pagt, Saa Kiødets Lyst
Verden ei Os lokke af fra Dydens Vei!

3. Dertil hielp os, o Jesu Christ! Hielp
mod Syndens Magt og List! Ræk os i
:ridens Nød din Haand, Og send os din
gode Aand! Da holde vi saa vel vor
gt, Og faae hvad Gud har os tilsagt.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

3. O Fader, Søn og Aand! din
gt Usvækket staaer hos dig ved Magt,
n jeg end Løftet bryder. O! mind
g altid om min Eed; Og hvis jeg da
a Banen gled, Hielp jeg det strax for-
der! Ak da Veed jeg, Du vil, Her-
Naadig være. Fro og trygge, Her-
paa din Pagt vi bygge.

el. Vor Gud han er saa fast en Borg.

4. Lad denne Dag, o Gud, vor
d! For os velsignet være! Bind os
dig, til dine Bud! Befæst os i din
e! Vi for dit Ansigt staae, Vi alle

Store, Smaa. See, Fader! til os n
I al din Miskunhed! Og lad din Aa
os styrke!

2. Sign Ordet i de Unges Mund! De
Kraft i Hiertet brænde! At de vor Troe
Troens Grund Uskrømtet maae bekiend
Engang de bares frem, Vi bade, sign
dem! I dit Navn døbtes de; Med Ha
vi til dig see. O lad det Haab opfylde

3. Fornye med dem din Naadepag
Prent dem den fast i Sinde! Og lad d
Ja, her vorder sagt, Dem aldrig ga
af Minde! Men svag er dog Enhve
Du ene mægtig er. Styrk med d
Kraftes Haand Enhver oprigtig Aa
Til Enden tro at blive.

4. Engang de ud fra Fædreboe Sk
om i Verden vanke; Da være Jesu Ch
sti Troe Dem stadelig i Tanke! Da ly
de kun dig! Da haabe de paa dig! D
aldrig blev forladt, Som Haab til d
har sat, Du Faderløses Fader!

Mel. Den Idræt Gud er takkelig.

535. Med Aand og Kraft og Naa
vær, O Gud, blandt os tilstede! Høitide
vi samles her! I Jesu Navn vi bed
Velsign dem faderlig, Som her bekien
dig! Og styrk dem, at de maae I P
med dig indgaae Af Hiertets hele F

2. Staae dem, ja staae os alle bi, At vi vor Pligt bevare. Hvad Nød, hvad Kamp vi stædes i, Dit Navn os trygt forsvare! Hvor let forvildes ei Vi Svage fra din Vei? Ak! skulde det os skee; Du, Fader! til os see. Kald os, led os tilbage!

Mel. Min Siel og Aand opmuntre Dig.

536. O Jesu Christ! saa lød dit Ord: "Enhver, som vorder døbt og troer, Skal hisset salig blive." I Troe til dette Naadens Ord Jeg ogsaa døbtes, og jeg troer. Den Troe jeg her i Live Vil aldrig overgive.

2. Min Troe paa Fader, Søn og Aand Den vil jeg være redebon I Gierningen at vise. I Medgangs Tid ved Ydmyghed, I Modgang ved Taalmodighed. Mit hele Liv skal prise Den Stærke, Gode, Vise!

3. Da er det til min største Gavn, At Herre! Herre! paa dit Navn Jeg har annammet Daaben. Og naar jeg vandre skal herfra, O Gud! min Gud! du høre da Mit Suk, min Bøn, min Raaben; Og Himlen staaer mig aaben.

Mel. Christus som selv til Jordans Flod.

537. Min Gud! dig svor jeg hellig Ed: At troe jeg dig vil dyrke, Og vandre frem til Hellighed; O giv mig dertil Styrke! Naar Syndens Glæder lokke mig

Lad mig af Rædsel bæve; Og altid øve redelig, Hvad dine Bud udkræve: At jeg maa dig behage.

2. Vel den, som dig hengiven er Med ærlig Flid og Iver! Vel den, som har din Sandhed kier, Og troe til Enden bliver! Dit Ord er Lys og Salighed For hver, som det ransager. Din Vei er Vei til Herlighed; Den ingen Tid bedrager. Giv, vi den trolig følge!

9. Reformations-Psalmer.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

538. Algode Fader! Lysets Gud! Dit Navn hoilovet være! Af Mørket førte du os ud Til Jesu Christi Lære. Da Mulm og Taage skiulte den, Du kaldte Lyset frem igien. Dit Navn hoilovet være!

2. Fiendsk mod din Kirke Ondskab stod, Men du til Hielp var rede. Du dine Mænd gav Kraft og Mod! De kiekt for Sandhed strede. Og Mørkets Vælde snart forsvandt; Vi atter Lys og Frihed vandt. Som Klippen stod din Kirke.

3. O Gud! lad os ei mere see De fordums mørke Dage! Bevar dit Folk for Lærere, Som Skiul for Sandhed drage! At alle Kristne rettelig Maae kiende, elske, yde dig, Og ham som du udsendte.

4. Din er, o Gud! Velsignelsen; Velsign os af det Høie! Skienk Kirken Fred, og over den Hold selv dit Forsyns Øie! Da skal vi her ved Troe og Dyd Beredes til, at hist med Fryd Dig, Lysets Gud, vi prise!

Mel. Hiertelig mig nu længes.

539. Grundfæstet staaer, o Herre, Dit Huus evindelig; Du reiste det med Ære Til Trods for Vold og Svig. Din Helligdom at fælde Ei Ondskabs Magt formaaer; Den staaer trods Mørkets Vælde; Den bygt paa Sandhed staaer.

2. Gud, Herre, Lysets Fader! Du kaldte os til dig. Dit Huus du blid oplader For hver, som nærmer sig. Du bød, og Nattens Mørke Og Overtro forsvandt. Nu trygge vi dig dyrke I Lyset, som oprandt.

3. O! giv os ret at kiende Din hulde Miskunhed! Lad os dit Ord anvende Vor Siel til Salighed! Ophold dit Lys i Norden, Ophold det, milde Gud! Og over hele Jorden Lad det sig brede ud!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

540. Tryg Klippen op fra Havets Bund I Stormen staaer urygget: Saa hviler paa sin faste Grund, Hvad du

Skyld, Og naadelig paa dette Samlings Sted Hans Forjættelse opfyld! Her i dit Ord, Her ved Nadverens Bord, Vi søge Lys og Trost, Og til det Gode Lyst. Ræk os da din Faderhaand! Giv os din og Jesu Aand! Giv os Kraft og Mod i Bryst!

3. Saa mangen er Med Drøvelse omspendt; Ak! dybt nedbøiet han indtræder her; Dig kun er hans Sorg bekiendt. Herre, vor Gud! Led af Sorgen ham ud! Lad den Nedboiede Din Frelses Time see! At han gaaer med lutret Sind Atter i dit Tempel ind, Yder dig Tilbedelse.

4. Dig bede vi, Vor Gud! paa dette Sted; At du vil Stad og Land fra Uheld frie, Og forlene Held og Fred. Hør da vor Bøn! Hør ved Jesum din Søn! Vor Siel, vort Hierte troer, Og lider paa hans Ord: At du giver os til Gavn, Hvad vi bede i hans Navn, Som hos dig i Æren boer.

5. Engang hos dig Vi boe blandt Anders Tal; Vor bedre Lovsang vi evindelig Da for dig istemme skal. Fader! vi der Skue dig, som du er, Og Herren Jesum Christ, Som hos dig troner hist. Der du os i Evighed Giver salig Fryd og Fred. Amen, Amen, det er vist!

II. See-Psalmer.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

544. Vort gode Skib henglider snart Igiennem Havets Bølger; Og Medbør giver skyndsom Fart, Naar Strømmen Vinden følger. Saa løbe Dage, liger, Aar. Med hvert et Dieblik, som gaaer, Vort Liv saasnart henglider.

2. Men hvor er det, vi færdes hen I vore Valfarts Dage? O! at vi ei uvarligen Paa vildsom Afvei drage; O lad os holde stadig Vagt! O! lad os give nøie Agt Ad rette Vei at styre.

3. Jeg til Udødligheds Land Af ganske Siel vil stunde; Og at jeg didhen komme kan, Gud! du din Hielp mig unde! Kun dertil skal min Længsel staae: Saa lad min Levetid da gaae; Dog ei for snart jeg kommer.

4. O, gode Fader! du til dig Engang min Siel vil tage. Da seer jeg i dit Himmerig Kun Freds og Glædes Dage. Der bruser ingen Bølge meer; Der truer ingen blinde Skier; Der Alt er Roe og Tryghed.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

545. Hvor jeg skal i Verden vanke, O min Gud! ledsag du mig. Lad mit

Tanke

Hierte, lad min Tanke Stedse holde
ved dig! O! du er jo allesteds; Du
fylder Verdens Kreds; Vidt din H
mels Hvelving rækker, Videre din M
sig strækker.

2. Stundom tumles jeg af Bøl
Strider med det vilde Hav: Stun
Strømmen mig forfølger; Jeg alt
den aabne Grav; Giør mig varsi
modig, stærk Til ethvert mit Sømar
Værk! At jeg skrækkes ei for Død
Kiemper uforsagt i Nøden.

3. Led mig, naar jeg skal betr
Kristen- eller Hedning-Kyst: Lad ei T
troe, syndig Glæde Finde Adgang
mit Bryst! Glemte jeg end Mo
Sprog; Saae jeg aldrig Kundskabs-T
Giv, at dog ei nogensinde Du,
Gud! mig gaaer af Minde!

4. Lad mig altid saa erkiende,
kun du os leder frem; Og naar d
Liv har Ende, Led mig da til be
Hiem! Her os dog ei Land, ei H
Varig Roe og Glæde gav. Kun hos
i Fredens Bolig Er jeg evig tryg og ro

Ved Udreisen.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn.

546. Far nu vel, du kiere L

dine Høie, dine Dale Ham i Haand vi
nbefale, Som velsigner Land og Vand.
Gud! dit Forsyn overskygge Slægt og
Venner i vort Hiem! Lad dem funde,
o og trygge See, at du hukommer dem!
2. Nu vor Vei vi drage frem Over
avets vilde Bølge; Gud! din Varetægt
s følge, Til vi naae igien vort Hiem.
Sign os alle, som paa Vandet Vove
v for dagligt Brød! Sign dem alle, som
aa Landet Vinde det af Jordens Skiød.
3. Lad Retfærdighed og Fred Gierde
n vor Konges Sæde, Som i Folkets
ve og Glæde Søger sin Lyksalighed!
t vi, kommende tilbage, Kiende maae
ort Land igien, Og i Favn saa glade
ge Hver sin Broder, hver sin Ven!

Ved Hiemkomst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

47. Dit Lys og Leide du os gav;
in Haand, o Gud! os førte. Vel
ae vi det opreiste Hav, Og Stormens
tøl vi hørte. Men Herre! du som
ker Alt, Du bød et Ord, og Havet
ldt! Du bød, og tavs var Stormen.
2. Naar dybt vi sank i Bølgens Skiød,
o førte os i Veiret? Hvo holdt fra
den visse Død, Som trindt om os var
leiret?

leitet? Og naar vi paa den høie Raa I Nattens Mulm og Mørke laae, Hvo gav os Mod og Kræfter.

3. Dig var det, Fader! du vor Gud! For os du Møien letter. Du fører os af Faren ud; For os du Veien sletter; Du klarer op den vilde Ørk; Hvor Banen er saa lang, saa mørk; Du er vor tro Ledsager.

4. Saa fører du os ind og ud; Dit høie Navn skee Ære; Saa glade vi, o Naadens Gud! Vort Offer dig frembære. Og naar til Søes vi atter gaae, Din Varetægt vi lide paa I Uveir og i Havblik!

Efter Uveir.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

548. Høilovet være, Gud! dit Navn For al din store Naade! Os fører du fra Havn til Havn, Og frelser os af Vaade. Ak! var du ikke hos, Hvor var da Skib og Gods? Hvor snart var Diet lukt! Og Livets Lys udslukt! Men i din Haand er Tryghed.

2. Vildt Stormen Segl og Touge slaaer, Og Skræk og Rædsel bringer; Hvad er som mod dens Magt bestaaer, Om du den ei betvinger? Tidt Bølgen gyselig Som Bierget høiner sig. Hæst bliver da vort Raab; Vi see ei Glimt af Haab End frelser du os, Herre!

3. Med Angestraab af Hiertens Grund
til dig vor Arm vi rakte; Da lyste ned
en glade Stund, Som Liv og Redning
bragte. Vor Angest er forbi. O Gud!
Og takke vi! Vi sjunge dig til Lov, At os
tog ud Nos Afgrundens dybe Hule.

4. O Gud! almægtig er din Haand,
Det see vi, og tilbede; Paa Stormens
Vaart du legger Baand, Og tæmmer Ha-
vets Vrede. Saa vil vi dig see an, Du
er vor Fader, ven! Vi tye i Jesu Navn
Saa trygge til din Favn, I elskens Nød
er Tillid!

Efter Tordenveir.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

149. Dit Lyn foer ud, din Torden
slog, Da truede os Døden; Du i din
Varetægt os tog, Og frelste os i Nøden.
Bradt frembrød Lyn paa Lyn, Og blæn-
dede vort Syn: De truede med Død;
Men du, o Herre! bød: I Havets Skiød
de slukkes.

2. Af Stormens Hvin, af Tordnens
Brag Gienlød al Himlens Bue. Til Mid-
nat blev den klare Dag; Vort Lys var Ly-
nets Lue. Sort Havet var som Jord; Da
lød dit Magtens Ord: Fordi var Farens
Tid, Og, som en Engel blid, Af Mu-
ret fremgik Solen.

3. Ja! stor, o Herre! er din Magt: Du tæmmer Lyn og Torden. Lov, evig Lov dig være sagt, I Himlen og paa Jorden! Saa trygt paa Bølgen blaa Vort freiste Skib skal gaae. Thi prise vi dit Navn; Du os fra Havn til Havn Beskiermende ledsager.

Til Orlogs.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

550. Med Gud i lovligt Kald vi gaae; Om Fødeland at frede; At Orlogstoget lykkes maa, Saa tillidsfuld vi bede. Kun ene du, vor Gud! Kan dele Seier ud. Giv Seier! men, o giv, At ogsaa spares Liv Blandt os og vore Brødre.

2. Den vilde Storm adlyder dig; Du standser Lynets Lue; Hvor grum end Bølgen reiser sig, Du kan den underkue; Saa let formilder du Vor Uvens vrede Hu; Hvor stærk end er hans Magt, Hvad Raad han har oplagt, Let giør du dem til Skamme.

3. Vor Fiendes Blod er Broders Blod, Vi ikke det begiere; Men skal vi slaae, da skienk os Mod, At hævde Landets Ære! Lad da vor Tordens Røst Forfærde Uvens Bryst! Velsign vort hel- Flag Paa Kampens varme Dag Med seiersalig Lykke!

Morgensang.

Mel. Nu vel an! vær glad til Mode.

551. Skummel Nat er overvunden, Gud! din Soel igien opstaaer; Mørkets Fare er forsvunden; Lettere nu Alting gaaer. Dig, vor Fader! være sagt Tak for Hvile, Tak for Vagt. Dig, som os ved Søvn har styrket, Dig, som kaldte Lys af Mørket!

2. Du bortvender Søens Farer; Storm og Bølge lyde dig. Du os Liv og Lykke sparer. Altid er du hielperig! Skib og Gods, og Een og hver Kun ved dig beholden er. Var ei du, hvor snart i Havet Laae da Skib og Alt begravet!

3. Hvordan denne Dag skal blive, Ikkun du kan dette see. Alting vi dig overgive; Som du vil, saa lad det skee! Vi antvorde dig i Haand Gods og Legem, Liv og Aand! Salig den, som du forsvarer. Trygt han møder alle Farer.

Aften-Psalme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

552. Er Herren med os paa vor Vei, Hvad kan os da vel skade? Gud er vor Fader: han vil ei Os sine Børn forlade. I alskens Nød han frelse skal Hver den, som gaaer i lovligt Kald; Vel den! som frygter Herren!

2. Hans Faderøie slumrer ei; Han selv vil for os vaage. Paa Havet han os viser Vei, End gjennem Nat og Taage. Er Bølgen høi, han jevner den; Og Strømmen tæmmer han igien: Vel dem, som frygter Herren!

3. Til vort henrundne Aar, o Gud! Vi see med Tak tilbage. Vor Fod du kierlig leder ud, Og tæller vore Dage; For denne Dag, for hver en Stund Vi takke dig af Hiertens Grund. Hielp os fremdeles, Herre!

Ligsang.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

553. I lovligt Kald, i Kristentroe Bedst endes vore Dage; Vi da med Haab og Sieleroe Fra Verden Afsked tage. O vel enhver, som dette kan! Han havner i det bedste Land, Og længes ei tilbage.

2. Vi sænke nu en Broder ned Imellem disse Bølger, Dog ikke for Guds Miskundhed Det dybe Hav ham dølger: Engang, naar Tiden kommet er, Han da med de Udvalgtes Hær Ind for Guds Trone følger.

12. Freds-Psalme.

Mel. [illegible]

554. Priis være ham, som vore
Trængsler endte! Den Ild er slukt, som
rundt omkring os brændte. Gud Herren
lod, thi ham vor Jammer rørte, Og
Krig ophørte.

2. Seer! nu er endt graahærdet Ol-
lings Klager; Sin Søn, sin Alders Haab
fik han tilbage. Ei mere Qvinden sin For-
sørger savner; Hun fro ham favner.

3. Hærskarers Gud lod Freden herlig
stige Fra Himlen ned til Jordens Tvillinge-
rige. Algodheds Gud! du hørte os at
bede, Og gav os Glæde.

4. Med hellig Andagt dig vor Tak vi
yde; Vor Jubelsang til Jordens Ender
lyde! O du! som gav os Fredens Held
og Glæde! Dig vi tilbede!

---

13. Efter Sygdom.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

555. Alt her mig mangt et Gode
fryder; Det kommer, Fader! fra din
Haand. Du Trøst i Kummer, Kraft til
Dyder Mig giver ved dit Ord, din Aand.
Og daglig Nødtørft, Venskab, Fred Mig
skjenkes ved din Mildhed.

2. End eet, Algode! du mig skienke: Med Helbred du velsigne mig! Kun fri den Sundes Aand kan tænke, Kun han ved Livet glæder sig; Men under Sygdoms Lidelser Mit Legem Sielens Byrde er.

3. I Smerte nu, og nu i Dvale Jeg nys paa Sygeleiet laae; Alt aabnede sig Dødens Dale, Den skumle Vei jeg for mig saae. Og uden Trøst og uden Mod Omkring mig Ven og Frende stod.

4. Halleluja! da fra det Høie Din hielperige Stemme lød; En qvægsom Slum faldt paa mit Øie; Nyt Liv i hver en Aare flød. Jeg vaagned', o hvor vel tilfreds! I taus, andægtig Vennekreds.

5. Hvor yndig saaes Naturen smile! Saa skiøn jeg Solen aldrig saae. Min Sundheds Værd ved rolig Hvile, Ved Kræfters Brug jeg skiønner paa; Og daglig er min Bøn til dig: Med Sundhed du velsigne mig!

6. Og hvad jeg beder, du mig giver, Hvis det er til mit sande Held. Giv at da og min Vandel bliver, Saa, at den dig maa tækkes vel; Og Lønnen for et velbrugt Liv Du hisset mig af Naade giv.

14. For en Moder efter Barnefødsel.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

556. Lov, Priis og Tak og Ære, Skee Gud i Evighed! Hellovet Herren være, Som seer til Svage ned! Han os i Nødens Tid Beskytter, som en Fader, Og aldrig den forlader, Der slaaer til ham sin Lid.

2. Gud! du mig snart lod glemme Min vaandefulde Nød. Hvor lifig var den Stemme: Et Menneske er fød! O! det har Arveret Til Herlighedens Rige; O Haab foruden Lige! Hvad glemmes ei ved det?

3. Giv, at jeg Klogskab vinder Til heldig Barnetugt; I Himlen da jeg finder Min Møies rige Frugt. Jeg raaber fra min Grav, Naar jeg staaer op til Ære: "See! her er jeg, o Herre! Og de, som du mig gav!"

Mel. Fryd dig, o Christi Brud.

557. O Gud! jeg priser dig; Du hjelper faderlig; Din Kraft er hos de Svage; Du skaber Fryd af Klage. Miskundelige Herre, Dig skee Lov, Priis og Ære!

2. Fra Buggen til vor Grav Er du vor Støttestav. I alle Livets Farer Du naadig os bevarer. Misfundelige Herre, Dig skee Lov, Priis og Ære!

3. Du elskte vore Smaae, End før de Lyset saae; Du fryder Qvindens Hierte; Snart glemmer hun sin Smerte. Miskundelige Herre! Dig skee Lov, Priis og Ære!

4. Giv nu, at rettelig Mit Levnet prise dig, Og mine Børn maae lære, Dig stedse tro at være; Indtil vi Allesammen Hist see dit Aasyn. Amen!

15. Ved en Huusfaders Udreise.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

558. O Gud! du skuer al vor Id, Og vore Trin du leder! Du signer faderlig vor Flid, Og om vort Held du freder! Min Pligt mig kalder fra mit Hiem; O! led du mig paa Reisen frem. Min Idræt du velsigne.

2. Lad Sundhed, Mod, og Held fra dig Paa Veien mig ledsage, At jeg maa færdes lykkelig, Og vende glad tilbage. Mod Uheld, Fare, List og Vold Vær

vu paa Land og Vand mit Skiold, Ved Nat og Dag min Styrke!

3. Min elskte Hustru og mit Hiem Saa nødig jeg forlader.

eller:

(Min Hustru, Børn og elskte Hiem Saa (nødig jeg forlader.

eller:

(De kiere Børn, det elskte Hiem Saa (nødig jeg forlader.

Men du vil ei forlade Dem, Du min og Mines Fader! Alt hvad jeg har, mit Huus, min Slægt, Jeg giver dig i Vareægt; Din Almagt dem beskierme!

4. Da reiser jeg saa tryg og fro, Mit Kald opfylder trolig; Tilbage vender jeg med Roe, Og seer med Fryd min Bolig, Blandt mine Kiere glædelig, Algode Gud! jeg takker dig For al din Fader-Naade.

16. Ved en Huusfaders Hiemkomst.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

559. Min Bolig staaer, Tak skee dig, Gud! Trygt staaer den ved dit Forsyns Bud! Saa mangen En forlod sit Huus, Kom hiem, og fandt det da i Grus'

Ved Vand, ved Ild, ved Storm det faldt; Og huusvild mistede han Alt.

2. Du kierlig hørte hvad jeg bad, Da jeg og Mine skiltes ad; Du mig og dem bevaret har; Din Naade med os alle var. Du til min Reise gav mig Held, Og hiemme fandt jeg alting vel.

3. O Gud! du vor Beskiermer er. Fremdeles du os naadig vær! At vi i huuslig Fred og Roe Maa glade hos hverandre boe; Og tænke, leve kristelig I Bøn og Haab og Troe til dig!

4. Skal nogen af os vandre ud, Det staaer i dit Behag, o Gud! Din Haand veilede hver især, Hvor de end vandre fiern og nær! Og giv, at vi tilsidst hos dig Maae samles i dit Himmerig!

17. Børne-Psalme.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

560. O gode Gud! jeg takker dig. En kierlig Moder gav du mig, En god, en trofast, Fader! Jeg kiender ikke Livets Vei; Men deres Raad og Lærdom ei Paa Veien mig forlader.

2. O Gud! lad mig betænke ret, Hvad fra mit første Aandedræt Jeg deres Omhy[...]

skylder; Du rørte jeg saa inderlig, Og Kierlighed til dem og dig Mit hele Siel opfylder.

3. Mit rørte Hierte bryder ud I Bøn til dig, algode Gud! Den Svage kan du styrke. Giv! jeg dem lyder redelig! De lære mig at kiende dig, Og trofast dig at dyrke!

4. Løn du dem selv med Miskunhed, Og din Velsignelse udbred Til hvad de fortage; Og lad dem finde Trøst hos dig. Naar Alderdommen nærmer sig Med skrøbelige Dage!

5. Lad Dydens Glæde, Haab og Roe I deres Hierter altid boe! Du stedse hos dem være! Og naar fra mig du kalder dem Til gode Sieles rette Hiem, Løn dem med evig Ære!

Register.

No.

No. Side

Side

[redacted]

No.

No. 392.

S. O. 5

No. 357

No. 3

No. 3

Collecter, Epistler

og

Evangelier

paa Søn- og Helligdagene

i det gandske Aar,

og

vor Herres Jesu Christi

Lidelses Historie,

derneest

Bønner for og efter Gudstienesten og aarlige Kirke-Bønner, samt Morgen- og Aftenbønner.

Collecter, Epistler

og

Evangelier

paa Søn- og Helligdagene

i det ganske Aar,

og

vor Herres Jesu Christi

Lidelses Historie,

dernest

Bønner før og efter Gudstienesten og
aarlige Kirke-Bønner, samt Morgen-
og Aftenbønner.

Første Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

HErre Gud, himmelske Fader! vi takke dig tilbørligen, og love og prise dig evindeligen, at du satte os arme Mennesker, som for Syndens Skyld skulde være under Dødens og Satans Tyrannie, din Søn til en Konge, hvilken er en retfærdig og sagtmodig Konge, og vil formedelst sin Død giøre os frie fra vore Synder, og være vor Frelser, som vil redde og hielpe os imod Døden: Vi bede dig ogsaa, at du formedelst din Hellig Aand vil saa oplyse, styre og regiere os, at vi allene kunde holde os til denne retfærdige Konge og Frelser, og ikke, som Verden giør, forarge os paa hans fattige Skikkelse og foragtede Ord, men formedelst en fast Troe til ham til evig Tiid blive salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 13 C. 11 V.

Og dette siger jeg nu fornemmelig: Efterdi vi vide, at Tiden og Stunden er der at opstaae af Søvne, efterdi vor Salighed er nu nærmere, end der vi før troede. Natten er forbigangen, og Dagen er kommen nær hid; thi lader os aflegge Mørkhedens Gierninger, og tage Lysets Vaaben paa os. Lader os vandre skikkeligen, som om Dagen, ikke i Fraadserie og Drukkenskab, ikke i Kammerne og Uteerligheder, ikke i Kiv og Avind; men iører eder den Herre Jesum Christum, og bærer ikke Omsorg for Kiødet, til at opfylde dets Begierligheder.

Evang. Matth. 21 C. 1 V.

Og der de komme nær til Jerusalem, og vare komne til Bethphage, hos Olie-

ierget, da sendte Jesus to af sine Disciple,
g sagde til dem: Gaaer bort i den Bye,
om ligger for eder, og strax skulle I finde
n Aseninde bunden og et Føl hos hende,
øser dem og fører dem til mig, og dersom
nogen taler eder noget til, da siger, at Her-
en haver dem behov, saa skal han strax
remsende dem. Dette skede altsammen,
at det skulle fuldkommes, som sagt er ved
Propheten, som siger: Siger Zions Daat-
er: See din Konge kommer til dig sagt-
modig, og rider paa et Asen og paa den
undertvungne Aseninders Føl. Saa gik
Disciplene hen, og giorde som Jesus befale-
de dem, og hentede Aseninden og Føllet,
og lagde deres Klæder paa dem, og satte
ham derpaa; og mange af Folket bredde
deres Klæder paa Veien, de andre huggede
Grene af Træerne, og strødde dem paa
Veien; men Skaren, som gik for, og fulg-
te efter, raabte og sagde: Hosianna Davids
Søn! Lovet være den, som kommer i Her-
rens Navn! Hosianna i det Høieste!

Anden Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som forme-
delst din Søn aabenbarede os, hvorledes
Himmel og Jord skulle forgaae, og vore Legemer
skulle igien opstaae, og at vi alle skulle stilles for
Dommen: Vi bede dig, at du formedelst din
Hellig Aand vil holde os ved dit Ord, og udi en
fast Troe naadeligen vogte os for Synd, og beva-
re os i alle Fristelser, at vi ikke skulle besvære vore
Hierter med Fraadserie og Drukkenskab og Sor-
rig for timelig Næring; men altid være vaagne
og bede, og med en vis og fast Tillid til din
Naade gladeligen vente din Søns Tilkommelse,
og da formedelst ham til evig Tiid blive salige,
ved den samme din elskelige Søn Jesum Chri-
stum, vor Herre, som med dig lever og regierer i
Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evig-
hed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 5 C. 4 V.

Thi hvad som tilforn er skrevet, det er foreskrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab formedelst Taalmodighed og Skriftens Trøst; men Taalmodighedens og Trøstens Gud give eder, at I kunne have et Sind iblandt hverandre efter Jesum Christum, paa det I eendrægteligen med een Mund kunne prise Gud vor Herres Jesu Christi Fader. Derfor antager hverandre, ligesom og Christus haver antaget eder til Guds Ære. Og jeg siger, at Jesus Christus er bleven Omskiærelsens Tiener for Guds Sandheds Skyld til at stadfæste Fædrenes Forjættelse, og at Hedningerne skulle love Gud for sin Barmhiertighed, ligesom skrevet staaer: Derfor vil jeg bekiende dig iblandt Hedningerne, og siunge dit Navn.

Evangel Luc. 21 C. 25 V.

Og der skulle skee Tegn i Soel og Maane og Stierner, og paa Jorden skal Folket blive bange til Mistrøstelse, naar Havet og Vandbølgerne skulle bruse. Og Menneskene skulle vansmægte for Rædsel, og for de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderig, thi Himlens Kræfter skulle røres. Og da skulle de see Menneskens Søn komme i Skyerne med stor Kraft og Herlighed; men naar dette begynder at skee, da seer op og opløfter eders Hoveder, fordi eders Forløsning stunder til. Og han sagde dem en Lignelse: Seer til Figentræet og alle Træer: naar som de nu skyde ud, da see I og mærke af eder selv, at Sommeren er nu nær. Ligeledes og I, naar som I see, at dette skeer, da mærker, at Guds Rige er nær. Sandelig jeg siger eder, at denne Slægt skal ikke forgaae, førend det er skeet altsammen. Himmel og Jord skul

forgaae, men mine Ord skulle ikke forgaae. Saa vogter eder selv, at eders Hierter ikke nogen Tid besværes med Fraadserie og Drukkenskab, og med Sorrig for dette Livs Næring, og denne Dag maatte komme hasteligen over eder; thi den skal komme som en Snare over alle dem, som boe paa Jorden. Værer derfor altid vaagne og beder, at I kunne være værdige til at undflye alt dette, som skal skee, og at staae for Menneskens Søn.

Tredie Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som lod din Søn, vor Herre Jesum Christum, vorde Menneske, og derfor komme til Verden, at han skulde afværge Dievelens Tyrannie, og hielpe os arme Mennesker imod Synden og Døden, og giøre os til evig Tiid salige: Vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand saa styre og regiere vore Hierter, at vi ikke skulle see til noget andet, end til hans Ord, og derved undflye al Forargelse, som vor Fornuft viser os til, paa det vi altid maae findes blandt den Hob, som ikke forarger sig paa din Søn Jesum Christum, men blive formedelst ham evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Cor. 4 C. 1 V.

Lad hvert Menneske saa agte os som Christi Tienere og Huusholdere over Guds hemmelige Ting, og det, som ydermere udkræves af Huusholdere, er, at enhver maae findes troe. Men mig er det en saare ringe Ting, at jeg maae dømmes af eder, eller af nogen menneskelig Dom. Ja jeg dømmer mig end ikke selv; thi jeg veed intet med mig selv; dog er jeg dermed ikke retfærdiggiort. Men Herren den, som mig dømmer. Saa dømmer ikke noget for Tiden, førend Herren

mer, som baade skal føre til Lyset det, som er skiult i Mørket, og aabenbare Hierternes Raad, og da skal enhver vederfares Lov af Gud.

Evang. Matth. 11 C. 2 V.

Men der Johannes hørde i Fængselet Christi Gierninger, sendte han to af sine Disciple hen, og lod ham sige: Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente nogen anden? Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaaer hen og forkynder Johannes igien det, I høre og see: de Blinde faae deres Syn igien, og de Halte gaae, de Spedalske renses, og de Døve høre, de Døde staae op, og Evangelium prædikes for de Fattige, og salig er den, som ikke forarges paa mig. Der nu disse gik bort, begyndte Jesus at tale til Folket om Johannes: Hvad ere I gangne hen ud i Ørken at see? Ville I see et Rør, som føres hid og did af Veiret? Eller hvad ere I udgangne at see? Ville I see et Menneske klædt i bløde Klæder? See! de, som bære bløde Klæder, ere i Kongers Huse. Eller hvad ere I udgangne at see? Ville I see en Prophet? Ja jeg siger eder, og langt meer end een Prophet; thi han er den om hvilken der staaer skrevet: See! jeg sender min Engel for dig, som skal berede din Vei for dig.

Fierde Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! det er tilbørligt at vi takke dig, at du selv haver beredt den naadefulde Daab ved den hellige Døber Johannes, og lader os ogsaa komme dertil, hvorudi du tilsagde os Syndernes Forladelse, den Hellig Aand og det evige Liv, for din Søns Jesu Christi Skyld. Vi bede dig, behold os udi saadan Tillid til din Naade og Barmhiertighed, at vi aldrig skulle tvivle paa samme din Tilsigelse, men trøste os dermed i alle Fristelser, og giv os din Hellig Aand, at vi kunne forvare

fra Synd, og stedse blive i Uskyldighed, til hvilken vi komme ved Daaben, indtil vi af din Naade maae blive evig salige formedelst den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Philip. 4 C. 4 V.

Glæder eder i Herren altid, og atter siger jeg, glæder eder: Lader eders Sagtmodighed være vitterlig for alle Mennesker. Herren er nær, sørger ikke for nogen Ting; men i alle Ting lader eders Begieringer vorde aabenbarede for Gud ved Bøn og ydmyg Formaning med Taksigelse. Og Guds Fred, som overgaaer al Forstand, skal bevare eders Hierter og eders Sind i Christo Jesu.

Evang. Joh. 1 C. 19 V.

Og dette er Johannis Vidnesbyrd, der Jøderne fra Jerusalem sendte Præster og Leviter, at de skulle spørge ham ad: Hvo er du? og han bekiendte, og nægtede ikke; men han bekiendte: Jeg er ikke Christus, og de spurgde ham ad: Hvad da, er du Elias? han sagde: jeg er ikke. Er du en Prophet? og han svarede, Nei. Da sagde de til ham: Hvad er du da, at vi kunne give dem Svar, som os have udsendt? hvad siger du om dig selv? Han sagde: jeg er hans Røst, som raaber i Ørken: bereder Herrens Vei, som den Prophet Esaias haver sagt. Og de, som vare udsendte, vare af Pharisæerne. Og de spurgte ham ad, og sagde til ham: Hvi døber du da, om du ikke er Christus, og ei Elias, og ei en Prophet? Johannes svarede dem, og sagde: Jeg døber med Vand, men han staaer midt iblandt eder, den I ikke kiende. Han er den, som skal komme efter mig, hvilken haver været for mig, hvis Skotvinge jeg er ikke værdig til at opløse. Der-

skede udi Bethabara, paa hiin Side Jordan, hvor Johannes da døbte.

Christi Fødsels Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for din store Naade og Barmhiertighed, at du haver ladet din kiere Søn annammet vort Kiød og Blod, og formedelst ham naadeligen hiulpet os fra Skaden og den evige Død: Vi bede dig, oplys vore Hierter med din Hellig Aand, at vi for saadan Naade kunde være taknemmelige, og dermed trøste os i al vor Nød og Fristelse, og saa omsider blive evindelig salige, formedelst den samme din kiere Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Ebr. 1 C. 1 V.

Efter at Gud i fordum Tid haver talet mange Gange og i mange Maader til Fædrene ved Propheterne, da haver han i de sidste Dage talet til os formedelst Sønnen, hvilken han satte til en Arving over alle Ting, formedelst hvilken han og giorde Verden. Hvilken, efterdi han er hans Herligheds klare Skin og hans Væsens rette Billede, som bær alle Ting med sit kraftige Ord, da, efterat han havde forrettet vore Synders Renselse formedelst sig selv, satte han sig hos Majestætens høire Haand i det Høie; og er saa bleven saa meget høiere end Englene, som han aldeles havde arvet et langt ypperligere Navn for dem; thi til hvilken Engel haver han nogen Tid sagt: du er min Søn, i Dag fødde jeg dig?

Evang. Luc. 2 C. 1 V.

Og det begav sig i de samme Dage, at der udgik en Befaling fra Keiser Augusto, at al Verden skulle beskrives til Skat. Denne Beskrivelse var den allerførste, som skede, der Cyrenius var Lands Herre i Syrien

n. Og de gik alle at lade beskrive sig til
kat, hver til sin Stad. Da drog og Joseph
af Galilæa af den Stad Nazareth til Jø-
land, til Davids Stad, som kaldes Beth-
hem, fordi han var af Davids Huus og
lægt, at han skulde lade beskrive sig til
kat med Maria sin trolovede Hustrue,
m var frugtsommelig. Og det skede, mens
vare der, da blev Tiden fuldkommen, at
in skulde føde; og hun fødde sin førstefød-
: Søn, og svøbte ham i Klude, og lagde
am ned i en Krybbe; thi de havde ellers in-
t Rum i Herberget. Og der vare Hyrder i
en samme Eng, som laae i Marken, og
oldte Nattevagt over deres Hiord. Og see,
errens Engel stod uformodentlig hos dem,
g Herrens Herlighed skinnede om dem, og
: frygtede saare. Men Engelen sagde til
em: Frygter ikke; thi see! jeg forkynder
der en stor Glæde, som skal vederfares alt
olket; thi eder er i Dag en Frelser fød, som
: den Herre Christus, i Davids Stad. Og
ette skal være eder til et Tegn, I skulle fin-
e et Barn svøbt i Klude, og liggende i en
rybbe. Og strax blev der hos Engelen en
immelske Hærskares Mangfoldighed, som
ovede Gud, og sagde: Ære være Gud i det
Høieste! og Fred paa Jorden! og i Menne-
kene en Velbehagelighed!

Aftensangs-Text paa Juledag.

Luc. 2 C. 15 V.

Og det skede, der Englene fore bort fra
dem til Himmelen, da sagde Hyrderne
til hverandre: saa lader os nu gaae lige
hen til Bethlehem, at vi maae see det,
som der er skeet, hvilket Herren nu haver
aabenbaret for os. Og de komme hastelig
og fandt baade Maria og Joseph og B
et liggende i Krybben. Og der de h

seer det, da forkyndede de overalt det Ord, som var sagt til dem om dette Barn; og alle, som dette hørte, forundrede sig over dette, som Hyrderne sagde til dem; men Maria bevarede alle disse Ord, og overveiede dem i sit Hierte. Og Hyrderne vendte tilbage igien, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, ligesom det var sagt til dem.

St. Stephans-Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O evige barmhiertige Gud og himmelske Fader! du, som haver givet den hellige Stephan Naade, at han for tit Ord og din elskelige Sons Skyld blev dens første Martyr efter Christi Himmelfart, og med Taalmodighed giorde Bøn for sine Forfølgere: Giv os ogsaa Naade, at vi taalmodigen kunde lide, hvad os tilskikkes efter din guddommelige Villie, og at vi ogsaa kunde elske vore Fiender og Uvenner, og bede for dem, formedelst den samme din elskelige Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Ap. Giern. 6 C. 8 V. og 7 C. 54 V.

Men Stephanus, fuld af Troe og Kraft, giorde underlige Gierninger og store Tegn blandt Folket. Da stode der nogle op af den Skole, som kaldes de Libertiners, og de Cyreners, og de Alexandriners, og deres, som vare af Cilicia og Asia, og tvistede med Stephano; men de kunde ikke staae den Viisdom og den Aand imod, af hvilken han talede. Da beskikkede de hemmeligen nogle Mænd, som sagde: Vi hørte ham tale bespottelige Ord imod Mosen og imod Gud. Saaledes oprørde de Folket og de Eldste og de Skriftkloge, og de fore ind paa ham, rykte ham bort, og førte ham for Raadet; og de bestilte der falske Vidner, som sagde: Dette [illegible] iesse lader ikke af at to[illegible]

ttelige Ord imod dette hellige Sted, og
Loven; thi vi hørte ham sige, at den:
esus af Nazareth skal forstyrre dette
, og forvende de Skikke, som Moses
av til os. Og alle de, som sadde i Raa:
tirrede paa ham, og de saae hans An:
m en Engels Ansigt. 7 C. 54 V. Da
et dem i deres Hierter af Vrede, og de
Tænderne tilsammen over ham; men
han var fuld af den Hellig Aand, saae
stadig op til Himmelen, og saae Guds
ighed, og Jesum staaende hos Guds
Haand. Og han sagde: See! jeg seer
lene aabne, og Menneskens Søn staae
Guds høire Haand. Da raabte de med
Røst, stoppede deres Øren til, og stor:
eendrægteligen ind paa ham, stødte
ud af Staden, og stenede ham. Og
ierne lagde deres Klæder ned hos en
Mands Fødder, som heed Paulus. Saa
de de Stephanum, som paakaldede
, og sagde: Herre Jesu annam min
! Men han faldt ned paa Knæe, og
te med høi Røst: Herre! tilregn dem
denne Synd! og som han det sagde,
an hen.

Evang. Matth. 23 C. 34 V.

rfor see, jeg sender til eder Propheter
og Viise og Skriftkloge; og nogle af
skulle I slaae ihiel og korsfæste, og
e skulle I hudstryge i eders Skoler, og
lge dem fra een Stad til en anden: at
kal komme over eder alt det retfærdige
, som er udgydet paa Jorden, fra den
erdige Abels Blod indtil Zachariæ, Ba:
iæ Søns, Blod, hvilken I sloge ihiel
lem Templen og Alteret. Sandelig jeg
eder, at alt dette skal komme over denn
t. Jerusalem! Jerusalem! du, som ihi
Propheterne, og stener dem, som

sendte til dig; hvor ofte ville jeg forsamlet dine Børn, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger? men I ville ikke: See, eders Huse skal efterlades eder øde: thi jeg siger eder: I skulle herefter ikke see mig, førend I sige: lovet være den, som kommer i Herrens Navn.

Sondag efter Juul.

Collect. Lader os alle bede:

O evige almægtige Gud! vi bede dig, at du vil naadelig styrke og regiere vore Veie, at vi kunne vandre efter din Villie, og for din elskelige Søns Skyld voxe og forfremmes i et gudeligt Levnet, hvilken med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Gal. 4 C. 1 V.

Jeg siger dog: Saa længe, som Arvingen er et Barn, da er der ingen Forskiel imellem ham og en Tiener, endog han er en Herre over alt Godset; men han er under Formynder og Pleiemester indtil den beskikkede Tiid af hans Fader. Ligesaa og vi der vi vare Børn, da vare vi trælbundne under de første Verdens Elementer; men der Tidens Fylde kom, da sendte Gud sin Søn, født af en Qvinde og Loven underdanig, paa det han skulde forløse dem, som vare under Loven, at vi maatte faae Børnenes Udkaarelse. Og efterdi I da ere Børn, da haver Gud udsendt sin Søns Aand i eders Hierter, som raaber: Abba Fader! Saa er du nu ikke mere en Tiener, men en Søn, og er du en Søn, da er du ogsaa Guds Arving formedelst Christum.

Evangel. Luc. 2 C. 33 V.

Og Joseph og hans Moder forundrede sig paa de Ting, som bleve sagte om ham: og Simeon velsignede dem, og sagde til hans Moder Maria: See! denne er sat til et Fald og Opstandelse for mange i Israel, o

til et Tegn, som skal imodsiges. Ja der skal og et Sverd trænge sig igiennem din Siel, paa det at mange Hierters Tanker skulle aabenbares. Og der var en Prophetinde, Anna, Phanuels Daatter, af Asser Stamme, hun var kommen til en høi Alder, og havde levet syv Aar med sin Huusbonde efter sin Jomfrudom, og nu var hun en Enke ved fire og firesindstive Aar gammel, som aldrig kom af Templen, men tiente Gud med Fasten og Beden Nat og Dag. Denne samme kom just dertil i den samme Stund, og ligemaade prisede Herren, og talede om ham til alle, som forventede Forløsning i Jerusalem. Og der de havde fuldkommet Alting efter Herrens Lov, da fore de til Galilæam igien til deres Stad Nazareth; men Barnet voxte og blev stærk i Aanden, fuld med Viisdom, og Guds Naade var over ham.

Nyt-Aars Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O barmhiertige evige Gud, himmelske Fader! som formedelst Omvendelsen vilde give din elskelige Søn under Loven, at vi dermed skulle forløses fra Lovens Forbandelse: Giv os din Naade, at vi saa kunde vorde deelagtige i samme Forløsning, at vi til evig Tid kunne blive salige, formedelst den samme din elskelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Gal. 3 C. 23 V.

Men førend Troen kom, da vare vi forvarede under Loven, og indsluttede til den Troe, som skulde aabenbares. Saa haver da Loven været vor Tugtemester til Christum, paa det vi skulle blive retfærdiggiorde formedelst Troen; men nu Troen er kommen, da ere vi ikke mere under Tugtemesteren; thi I ere alle Guds Børn formedelst

Troe

Troen i Christo Jesu. Thi saa mange af eder, som ere døbte til Christum, I have og ifsrt Christum. Her er hverken Jøde eller Græke, her er hverken Tiener eller Fri, her er hverken Mand eller Qvinde, thi I ere allesammen een i Christo Jesu. Ere I da Christi, saa ere I jo Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen.

Evang. Luc. 2 C. 21 V.

Og der otte Dage vare fuldkomne, at Barnet skulle omskiæres, da blev hans Navn kaldet JESUS, som det var kaldet af Engelen, førend han blev undfangen i Moders Liv.

Sondag efter Nyt-Aar.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! du som lod din kiere Søn Jesum Christum blive Fremmed og Udlænding i Egypten for vor Skyld, og forte ham frem igien uskadt til sit Fædreneland: vi bede dig, giv os din Naade, at vi arme Mennesker, som ere Fremmede og Udlændinge i denne farlige Verden, maatte snarligen komme hiem til Himmeriges Rige, vort rette Fædreneland, der at leve altid i Herlighed og Glæde for din Søns Jesu Christi Skyld, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 2 C. 19 V.

Og nu vide vi, at hvad som Loven siger, det siger den til dem, som ere under Loven, paa det at hver Mund skal tilstoppes, og al Verden skal være skyldig for Gud. Derfor kan intet Kiød vorde retfærdiggiort for ham formedelst Lovens Gierninger; thi af Loven kommer Syndens Kundskab, men nu er Guds Retfærdighed aabenbaret uden Loven, og haver Beviisning baade af Loven og Propheterne: jeg mener den Guds Retfærdighed, som kommer formedelst Troen til Jesum Christum til alle og over alle, som tro

Matth. 2 C. 19 V.

Men der Herodes var død, see! da aabenbaredes Herrens Engel i en Drøm for Joseph i Ægypten, og sagde: Stat op, tag Barnet og hans Moder til dig, og drag hen i Israels Land; thi de ere døde, som stode efter Barnets Liv. Og han stod op, og tog Barnet og hans Moder til sig, og kom til Israels Land. Men der han hørde, at Archelaus var Konge i Jødeland i sin Faders Herodes Sted, da befrygtede han sig at komme derhen; men som han blev advaret af Gud i en Drøm, drog han tilside hen i den Galilæiske Egn; og han kom derhen, og boede i en Stad, som kaldtes Nazareth, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheterne: Han skal hedde Nazaræus.

Første Sønd. eft H. T. Kongersd.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som formedelst din Naade og Velsignelse haver givet os Børn og Tyende, vi bede dig, giv os saadanne Hierter, at vi kunne give dem gode Exempler, hverken forarge dem med Ord eller Gierninger, men holde dem flitteligen til Kirke, at høre dit salige Ord, og giv dem din Aand og Naade, at saadan Sæd kan bære god Frugt, saa det de kunde leve dig til Lov, Ære og Priis, og andre Folk til Nytte og Forbedring, og ingen til Forargelse, ved din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 12 C. 1 V.

Saa formaner jeg eder, kiere Brødre! ved Guds overflødige Barmhiertighed, at I fremstille eders Legemer til et levende, helligt og Gud velbehageligt Offer, som er eders fornuftige Guds Tieneste. Og skikker eder ikke lige efter denne Verden; men bliver forvandlede formedelst eders Sinds Forn-
el

else, paa det at I kunne prøve, hvilken der er den Guds gode, velbehagelige og fuldkomne Villie; thi jeg siger formedeist den Naade, som mig er given til hver Mand, som er iblandt eder, at ingen skal tænke at forstaae over det, som han bør at forstaae, men at hen skal forstaae til Maadelighed, ligesom Gud haver uddeelt til enhver Troens Maade; Thi ligerviis som vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer have ikke eens Forretning, saa ere og vi mange eet Legeme udi Christo; men indbyrdes ere vi hverandres Lemmer.

Evang. Luc. 2 C. 42 V.

Og der Jesus var tolv Aar gammel, gik de hen op til Jerusalem, efter Høitidens Sædvane. Der de nu havde fuldendet de Dage, og gik hiem igien, blev Barnet Jesus tilbage i Jerusalem, og Joseph og hans Moder vidste det ikke; men, som de meente, at han havde været iblandt Selskabet paa Veien, komme de en Dags Reise og ledte efter ham iblandt Slægtninge og Kyndinge. Og der de fandt ham ikke, gik de tilbage igien til Jerusalem, og ledte efter ham. Og det begav sig tre Dage derefter, da fandt de ham siddende i Templet midt iblandt Lærerne, at han baade hørte dem, og tilspurgde dem: og alle de ham hørte, forundrede sig saare paa hans Forstand og Giensvar. Og der de saae ham, bleve de forfærdede, og hans Moder sagde til ham: Søn! vi giorde du os dette! See! din Fader og jeg ledte efter dig med Bedrøvelse. Og han sagde til dem: Hvad er det, at I ledte efter mig? Vide I ikke, at det bør mig at være i de Forretninger som er min Faders? Men de forstode de Ord ikke, som han talede med dem. Saa gik han med dem og kom til Nazareth, og

var dem underdanig; men hans Moder be-varede alle disse Ord i sit Hierte. Og Jesus forfremmedes i Viisdom, Alder og Naade hos Gud og Menneskene.

Anden Sønd. ef. H. T. Kongersd.

'Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver givet os din Naade, og lader os komme i den hellige Egteskabs Stand, og dermed bevaret os fra Horerie og Skiørlevnet: Vi bede dig, giv os din Hellig Aand, som kan regiere os derudi, at vi kunne leve eendrægtelige med hverandre, og ingen Aarsag give til Vrede og Usamdrægtighed; men at vi kunne leve i Kierlighed og Gudsfrygtighed, paa det, at om vi blive ikke frie fra Fristelse, vi kunne dog altid fornemme din naadige Hielp, og opføde vore Børn efter din Villie, og i Troe og Tillid saaledes fremdrage vort Levnet her paa Jorden, at vi kunne blive til evig Tid salige, formedelst din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 12 C. 16 V.

Og efterdi vi have adskillige Naade-Gaver, efter den Naade, som os er given, enten det er Prophetie, da skal den være lige efter Troens Maade, eller et Embede, da lader os tage vare paa Embedet, eller om nogen lærer, da skal han tage vare paa Lærdommen, eller og formaner nogen, der vare paa Formanelsen. Giver nogen, da lad ham give eenfoldigen: Staaer nogen noget for, han giøre det med Fliid; og giør nogen Barmhiertighed, han giøre det med Glæde. Eders Kierlighed være uden Skrømt; haver Afskye for det Onde, men hænger fast ved det Gode; elsker hverandre af Hiertet med broderlig Kierlighed, og kommer hverandre til-forn med Ærbødighed. Værer ikke lade ... ... et I skulle giøre, værer brændende i Aa...

den, og tiener Herren! Værer glade i Haabet, taalmodige i Bedrøvelse og varagtige i Bønnen. Tager eder de Helliges Nødtørftighed an, og laaner gierne Herberg. Velsigner dem, som eder forfølge: velsigner og bander ikke. Fryder eder med de Glade, og græder med de Grædende: haver eet Sind imod hverandre, og tragter ikke efter høie Ting; men holder eder lige med de Fornedrede.

Evang. Joh. 2 C. 1 V.

Og paa den tredie Dag skede et Bryllup i Cana udi Galilæa, og Jesu Moder var der, der var og baade Jesus selv og hans Disciple indbudne til Bryllupet; og der dem fattedes Viin, siger Jesu Moder til ham: De have ikke Viin. Jesus siger til hende: Qvinde! hvad haver jeg med dig at giøre? Min Time er endnu ikke kommen. Da sagde hans Moder til Tienerne: Hvad som han siger eder, det giører. Og der var sex Vandkar af Steen satte efter Jødernes Renselses Skik, hvoraf ethvert kunde holde to, eller tre Maader. Jesus siger til dem: Fylder Vandkarrene med Vand; og de fyldte dem til det øverste. Og han siger til dem: Skienker nu i, og bærer det til Kiøgemesteren; og de bare det frem. Men der Kiøgemesteren smagede Vandet, som var bleven til Viin, og vidste ikke hvorfra det kom, men Tienerne, som havde øst Vandet, vidste det, da kaldede Kiøgemesteren Brudgommen, og sagde til ham: Hver Mand sætter gierne den gode Viin først frem, og naar de ere blevne drukne, da den som ringere er; men du haver forvaret den gode Viin indtil nu. Denne Begyndelse giorde Jesus paa sine underlige Tegn i Cana udi Galilæa, og han aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa hannem.

:edie Søndag efter Hellig Tre-Kongers Dag.

Collect. Lader os alle bede:

) almægtige, evige Gud! vi bede, at du naadelig ville see til vor Skrøbelighed, udrekke din vældige Haand til at beskierme imod vore Fiender, formedelst Jesum Chri-n din Søn vor Herre, som med dig lever og ierer i Hellig Aands Eenighed, een sand .d fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel Rom. 12 C. 16 V.

Værer ikke kloge hos eder selv: betaler ingen Ondt med Ondt: beflitter eder a at giøre det, som godt er for alle Men-sker. Er det mueligt, da haver Fred :d alle Mennesker, saa meget som staaer eder. Hevner eder ikke selv, mine Aller-:reste! men giver Vreden Rum; thi der aaer skrevet: Hevnen hører mig til, jeg l betale, siger Herren; derfor, dersom n Fiende hungrer, da giv ham Mad, tør-:r han, da giv ham Drikke; thi naar du det ør, da samler du gloende Kul paa hans oved. Lad dig ikke overvinde af det On-:, men overvind det Onde med det Gode.

Evangel. Matth. 8 C. 1 V.

Der han gik ned af Bierget, fulgte meget Folk efter ham, og see, der kom en Spe-alsk og tilbad ham, og sagde: Herre! om u vil, da kan du vel rense mig; da udrakte Jesus sin Haand og rørte ved ham, sigende: Jeg vil: vær reen! Og strax blev han reen f sin Spedalskhed. Og Jesus sagde til am: See til, at du siger ingen det; men ak hen og betee dig for Præsten, og ofre den Gave, som Moses haver befalet til et Vid-nesbyrd for dem. Og der Jesus gik ind i Ca-ernaum, da kom der en Høvedsmand til am, som bad ham, og sagde: Herre! m

Tiener ligger hiemme verkbruden og pines svarlig. Jesus sagde til ham: Jeg vil komme og helbrede ham; men Hovedsmanden svarede og sagde: Herre! jeg er ikke værd at du skal gaae under mit Tag; men sig ikkun et Ord, saa bliver min Tiener helbredet; thi jeg er og et Menneske under andres Herredom, som haver Stridsmænd under mig. Naar jeg siger til den eene: Gak hen! saa gaaer han, og til den anden: kom hid! saa kommer han, og til min Tiener: Giør det! saa giør han det. Der Jesus det hørte, forundrede han sig, og sagde til dem, som fulgte ham: Sandelig jeg siger eder: saa stor en Troe haver jeg end ikke fundet i Israel. Men jeg siger eder: Mange skulle komme af Østen og Vesten, og sidde til Bords med Abraham, Isaak og Jacob i Himmeriges Rige; men Rigets Børn skulle kastes hen ud i det udvortes Mørke, det skal være Graad og Tænders Gnidsel. Og Jesus sagde til Hovedsmanden: Gak bort, dig skee, som du troede! Og hans Tiener blev helbredet i den samme Time.

Fierde Søndag efter Hellig Tre-Kongers-Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som af dit faderlige og gode Raad skikker dine Børn her paa Jorden under Korset, og lader komme adskillige Storme over os, at dæmpe Synden med, og øve os i Troen, Haabet og idelige Bønner: vi bede dig, at du vil forbarme dig over os og forskaffe os naadelig Hielp i alle vore Fristelser og Nød, saa at vi kunne kiende din Naade og faderlige Bistand, og med alle Helgene love og prise dig til evig Tiid, formedelst din kiere Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

[redacted]

Epistel. Rom. 13 C. 8 V.

ærer ingen noget skyldige, uden at elske
hverandre; thi den, som elsker den an-
, haver fuldkommet Loven; thi dette:
skal ikke bedrive Hoer: Du skal ikke
e ihiel: Du skal ikke stiæle: Du skal ikke
e falsk Vidnesbyrd: Du skal ikke begie-
og om der er noget andet Bud mere, det
ttes i dette Bud, ligesom i en Hovedsum,
lig i dette: Du skal elske din Næste, som
selv. Kierlighed giør sin Næste intet
t, derfor er Kierlighed Lovens Fuld-
melse.

Evang. Matth. 8 C. 32 V.

; der han gik ud i Skibet, fulgte hans
Disciple med ham, og see, der begynd-
en stor Storm i Havet, saa at Skibet
ltes af Bølgerne; men han sov. Da gik
s Disciple til ham, vakte ham op, og
)e: Herre! hielp os! vi forgaae; men han
)e til dem: I lidet Troende! hvi ere I
frygtagtige? Saa stod han op, og truede
:et og Havet, og det blev gandske stille.
1 Menneskene forundrede sig og sagde:
d monne denne være for een, at baade
:et og Havet ere ham lydige.

nte Søndag efter Hellig Tre-
Kongers Dag.

Collect. Lader os alle bede:

rre Gud, himmelske Fader! vi takke dig,
at du haver saaet den gode Sæd, dit hellige
i vore Hierter, vi bede dig, at du vil for-
:lst din Hellig Aand lade denne Sæd blive
lde i os, og bevar os fra den onde Fiende,
an saaer ikke Klinte der iblandt. Bevar
:a kiødelig Tryghed, og hielp os i allehaande
elser, indtil vi blive evindelig salige, ved
'amme din elskelige Søn Jesum Christum
Herre, som med dig lever og regierer
l Aands Eenighed, een sand Gud fra Ev-
g til Evighed, Amen.

ved Mose i Skyen og i Havet. Og de gaade alle den samme aandelige Mad, og drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte med dem: og Klippen var Christus. Men Gud havde ikke Behagelighed til de fleste af dem; thi de ere nedslagne i Orken.

Evang. Matth. 20 C. 1 V.

Thi Himmeriges Rige lignes ved en Huusbonde, som udgik tidlig om Morgenen, at leie Arbeidere i sin Viingaard; og der han blev forligt med Arbeiderne om en Penge til Dagløn, da sendte han dem hen i sin Viingaard. Siden gik han ud ved den tredie Time, og saae andre staae ledige paa Torvet, og sagde til dem: Gaaer I ogsaa hen i Viingaarden, og hvad ret er vil jeg give eder; og de gik derhen. Han gik atter ud ved den siette og niende Time, og giorde ligesaa. Men ved den ellevte Time gik han ud, og fandt andre staae ledige, og sagde til dem: Hvi staae I her den ganske Dag ledige? De sagde til ham: Fordi ingen leiede os. Da sagde han til dem: Gaaer I ogsaa hen i Viingaarden, og hvad ret er, det skulle I faae. Der det blev nu Aften, sagde Viingaards Herren til sin Foged: Kald Arbeiderne frem, og giv dem deres Løn, og begynd paa de sidste indtil de første. Da komme de, som vare leiede ved den ellevte Time, og fik hver sin Penge. Og der de første komme, meente de, at de skulde faae mere; men de fik ogsaa hver sin Penge. Og der de fik den, knurrede de imod Huusbonden, og sagde: Disse sidste have ikkun arbeidet en Time, og du haver giort dem lige med os, vi som have baaret Dagens Byrde og Heede. Men han svarede, og sagde til een af dem: Min Ven! jeg gior dig ikke Uret, er du

forligt med mig om en Penge? Tag da hvad dit er, og gak bort; men jeg vil give denne sidste, ligesom dig. Eller, haver jeg ikke Magt til at giøre med mit, hvad jeg vil? eller er dit Øie ondt, fordi jeg er god? Saa skulle de sidste blive de første, og de første de sidste; thi Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte.

Søndag Sexagesima.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver formedelst din Søn, Christum Jesum, saaet dit hellige Ord iblandt os. Vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand saa berede vore Hierter, at vi samme dit Ord med tilbørlig Flid og Andagt kunde høre, giemme det i gode Hierter, og bære Frugt deraf i Taalmodighed, paa det vi skulle ikke hænge ved Synden, men med din Hielp dempe den, og i allehaande Forfølgelser trøste os ved din Naade og evige Hielp, formedelst den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, en sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 2 Cor. 12 C. 2 V.

Jeg kiender et Menneske i Christo, for fiorten Aar siden, (hvad heller han var i Legemet, veed jeg ikke, eller han var uden Legemet, det veed jeg og ikke, Gud veed det). Saadan een, som var henrykt ind i den tredie Himmel. Og jeg kiender det samme Menneske (hvad heller han var i Legemet, eller uden Legemet, veed jeg ikke: Gud veed det.) Hvorledes han blev henrykt ind i Paradis, og hørte usigelige Ord, hvilke intet Menneske kan udsige. Af dette samme vil jeg rose mig, men af mig selv vil jeg ikke rose mig uden af min Skrøbelighed; dog dersom jeg ville rose mig, blev jeg derfor ikke daarlig: thi jeg vil sige Sandhed. Men jeg hold-

mig derfra, paa det at ingen skal tænke høiere om mig, end som han seer hos mig, eller hører af mig. Og at jeg skal ikke ophøie mig af de høie Aabenbarelser, da er mig given en Pæl i Kiødet, den Satans Engel, som mig skal slaa med Næve, paa det jeg ikke skal ophøie mig. For hvilket jeg formanede Herren tre Gange, at han maatte vige fra mig; men han sagde til mig: Lad dig nøie med min Naade, thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed. Derfor vil jeg helst rose mig af mine Skrøbeligheder, paa det at Christi Kraft maa boe i mig.

Evang. Luc. 8 C. 4 V.

Som der var nu meget Folk tilsammen, endog de, som af Stæderne vare reiste til ham; da sagde han ved en Lignelse: der gik en Sædemand ud at saae sin Sæd, og i det han saaede, faldt noget hos Veien, og blev borttraadt, og Fuglene under Himmelen aade det op. Og noget faldt paa en Klippe, og saasnart det voxte op, visnede det, fordi det havde ikke Vædske. Og noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voxte op med, og qvalte det. Og noget faldt i god Jord, og det voxte op og bar hundrede fold Frugt. Der han det sagde, raabte han: Hvo, som haver Øren at høre med, han høre! Da spurgte hans Disciple ham ad, og sagde: Hvad Lignelse skal dette være? Og han sagde: Eder er det givet, at vide Guds Riges Hemmeligheder; men de andre i Lignelser, at de Seende skulle dog ikke see, og de Hørende dog ikke forstaae. Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. Og de, som ere hos Veien, ere de, som det høre, derefter kommer Dievelen, og tager Ordet af deres Hierter, paa det de skulle ikke troe og blive salige. Og de paa Klippen ere de, som annamme Ordet med Glæde, naar

høre; men disse have ingen Roe, som troe
en Tiid, og de falde fra i Fristelsens Tiid.
; det, som faldt iblandt Torne ere de,
n det høre og gaae bort, og qvæles af
te Livs Omhyggelighed, Riigdom og
'Lyster, og bære ingen Frugt til Fuld-
nmenhed. Men det, som faldt i god
rd, ere de, som høre Ordet og bevare det
t smukt og godt Hierte, og bære Frugt
i Taalmodighed.

Fastelavns Søndag.

Collect. Lader os alle bede:

) Herre Gud, himmelske Fader! du som
aabenbarede dig med den Hellig Aand
d al Naade hos din kiere Søns Daab, som
oer lagt paa sig alle vore Synder, og viiste
med din Røst til ham, at vi formedelst ham
lle have Naade og Syndernes Forladelse:
bede dig, behold os i Troen til dig. Og
erdi vi ere ogsaa døbte efter din Befaling,
din kiere Søns Exempel, da styrk vor Troe
d din Hellig Aand, og hielp os til det evige
og Salighed ved den samme din elskelige
n Jesum Christum vor Herre, som med dig
er og regierer i Hellig Aands Eenighed, een
d Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Pet. 3 C. 18 V.

'hi og Christus selv leed engang for Syn-
' dere: den Retfærdige for de Uretfærdi-
: paa det han derved maatte føre os til
ud, han, som blev dødgiort efter Kiø-
t, men levendegiort efter Aanden? i hvil-
n han gik bort, og prædikede for Aander-
, som vare i Forvaringen, hvilke fordum
e troede, der Guds Langmodighed for-
tede engang udi Noe Tiid, da Arken imid-
tid blev bereed, i hvilken faa, det er otte
iele, bleve frelste i Vandet. Til hvilket og
aaben nu svarer, som giør os salige. Ikke
i Ureenligheds Borttagelse paa Kiødet,
i en god Samvittigheds Pagt med Gu-
edelst Jesu Christi Opstandelse, hv

ken, efter at han er opfaren i Himmelen, er nu hos Guds høire Haand, hvor Englene og de Vældige, og Krafterne ere ham underdanige.

Evang. Matth. 3 C. 13 V.

Paa den Tid kom Jesus af Galilæa til Jordan til Johannem, at han ville døbes af ham; men Johannes formeente ham det hart, og sagde: Jeg haver vel behov at døbes af dig, og du kommer til mig? Jesus svarede, og sagde til ham: Lad det nu saa være, thi saa bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstædede han ham. Og der Jesus var nu døbt, stigede han strax op af Vandet: og see, da aabnedes Himmelen over ham, og han saae Guds Aand fare ned, som en Due, og komme over ham. Og see: der kom en Røst ned af Himmelen, som sagde: denne er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg haver min Velbehagelighed.

Første Søndag i Fasten.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, efterdi den arrige Fiende, stedse og altid derefter staaer, og som en brølende Løve gaaer omkring os, og søger, at han kan opsluge os; at du for din Søns Jesu Christi Døds og Pines Skyld vil med din Hellig Aands Naade komme os til Hielp, og ved dit Ord styrke vore Hierter, paa det vor Fiende ikke faaer Magt over os; men at vi altid kunne forblive i din Naade, og vorde evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen

Epistel. 2 Cor. 6 C. 1 V.

Derfor, som Guds Medarbeidere, formane vi og eder, at I ikke tage Guds Naade forgieves. Thi saa siger han: Jeg bønhørde dig i den behagelige Tid, og hialp dig paa Saligheden Dag: see! nu er den vel

)agelige Tid, see nu er Salighedens Dag
som ikke i nogen Ting give nogen Forai
.se, paa det vort Embede skal ikke lastes
:n bevise os selv i alle Ting som Gud
enere, i megen Taalmodighed, i Træng
, i Nød, i Angest, i Slag, i Fængsel, i Op
:, i Arbeide, i Aarvaagenhed, i Faste,
enhed, i Videnskab, i Langmodighed,
)dvillighed, i den Hellig Aand, i ukrøm
Kierlighed, i Sandheds Ord, i Gud
aft, formedelst Retfærdigheds Vaabe
ade paa den høire og venstre Side, ve
:re og Vanære, formedelst ondt Rygte o
dt Rygte. Som Bedragere, og dog sand
ue: som ubekiendte, og dog bekiendte: son
der døe, og see, vi leve: som de, der er
)sede, og dog ikke ihielslagne: som bedrø
)e, men dog altid glade: som fattige, me
n dog giøre mange rige: som de, der hav
et, og eie dog alting.

Evang. Matth. 4 C. 1 V.

)a blev Jesus bortført af Aanden i Ør
ken, for at fristes af Dievelen. Og de
ı havde fastet i fyrretive Dage og fyrreti
Nætter, hungrede han omsider. Da Fri
en gik til ham, og sagde: Er du Gud
n, da sig, at disse Stene blive Brød
n han svarede, og sagde: Der staaer skre
: Mennesket lever ikke af Brød allene
ı af hvert Ord, som gaaer ud af Gud
ınd. Da tog Dievelen ham med sig ti
hellige Stad, og satte ham paa Tin
gen af Templen, og saade til ham: Er d
ds Søn, da lad dig falde ned, thi de
:er skrevet: Han skal give sine Engle Be
ng om dig, at de skulle bære dig paa
nderne, paa det du ikke skal støde din Fo
nogen Steen. Da sagde Jesus til ham
staaer atter skrevet: Du skal ikke fr
:n din Gud. Da tog Dievelen ham

med sig op paa et saare høit Bierg, og viiste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder, og sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, om du falder ned og tilbeder mig. Da sagde Jesus til ham: Viig bort fra mig, Satan! thi der staaer skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud, og tiene ham allene. Saa forlod Dievelen ham; og see, da komme Englene frem og tiente ham.

Anden Søndag i Fasten.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand stadfæste vore Hierter, og giøre os visse i Troen og Haabet paa din Naade og Barmhiertighed, paa det, at endog vi have Aarsag til at frygte paa vor Samvittigheds, Synders og Uværdigheds Vegne, at vi alligevel med den Cananæiske Qvinde kunne hænge hart ved din Naade, og i al vor Nød og Fristelse finde Hielp og Redning hos dig ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, en sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Thess. 4 C. 1 V.

Saa bede vi eder fremdeles, kiere Brødre! og formane eder i den Herre Jesu, at ligesom I have nu annammet af os, hvorledes I skulle vandre og være Gud behagelige, I da maatte blive jo mere og mere derudi fuldkomne; thi I vide, hvordanne Bud vi gave eder formedelst den Herre Jesum. Thi dette er Guds Villie, nemlig eders Helliggiørelse, og at I skulle flye Horerie, og enhver af eder skal vide at bevare sit Kar i Helliggiørelse og Ære, ikke i Begierligheders onde Lyster, som Hedningerne, der ikke kiende Gud, og at ingen skal undertrykke, eller forfordele sin Broder i nogen Handel; thi Herren er Hevner over alt dette, som vi og tilforn have sagt og vidnet for eder

ordi at Gud kaldede os ikke til Ureenhed, en til Herlighed.

Evang. Matth. 15 C. 21 V.

Da gik Jesus ud derfra, og drog bort imod Tyri og Sidons Egne; og see en Cana= eisk Qvinde kom ud af de samme Grænd= r, og raabte efter ham, og sagde: Ak Her= , du Davids Søn, forbarme dig over mig! in Daatter plages ilde af Dievelen. Men n svarede hende ikke et Ord. Da traadde ns Disciple frem, bade ham, og sagde: kil dig dog af med hende; thi hun raaber ter os. Han svarede og sagde: Jeg er ikke sendt uden til de fortabte Faar af Is= els Huus. Da kom hun og tilbad ham, og gde: Herre, hielp mig! Han svarede og gde: det er ikke smukt, at man tager Brø= t fra Børnene, og kaster det for Hunde. en hun sagde: Ja, Herre! ... ae Hunde e dog af de Smuler, som falde af deres erres Bord. Da svarede Jesus, og sagde hende: O Qvinde! din Troe er stor, dig e, ligesom du vil; og hendes Daatter d karst fra den samme Time.

Tredie Søndag i Faste.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som der= for lod din kiere Søn, vor Herre Jesum r stum, vorde et Menneske, at han skulle hindre Dievelens Tyrannie og beskierme os ne Mennesker fra den arrige Fiende; vi ke dig først for saadan naadig Hielp, og der= st bede vi dig, at du vil i alle Fristelser adelig komme os til Hielp, vogte os fra kio= ig Tryghed, og med din Hellig Aand naa= ig bevare os ved dit Ord og din sande gt, at vi kunne indtil Enden blive friede den onde Fiende, og ved den samme din elige Søn Jesum Christum, vor Herre, blive ndelig salige; han, som med dig lever og erer i Hellig Aands Eenighed, een sand fra Evighed og til Evighed. Amen.

Epistel. Eph. 5 C. 1 V.

Saa værer nu Guds Efterfølgere, som elskelige Børn, og vandrer i Kierlighed, ligesom Christus elskte os, og gav sig selv hen for os til en Gave og Slagt-Offer, Gud til en sød Lugt. Men Horerie og al Ureenlighed eller Gierrighed, lader end ikke nævnes engang blandt eder, som det bør de Hellige. Ikke heller slemme Ord og giekkelig Snak, eller Skiemt, som eder ikke sømmer, men meget mere Taksigelse. Thi dette skulle I vide, at ingen Skiørlevnere eller Ureen, eller Gierrig (hvilken er en Afguds-Dyrker) haver Arv i Christo og Guds Rige. Lader ingen forføre eder med forfængelige Ord; thi for saadanne Ting kommer Guds Vrede over Vantroens Børn. Derfor værer ikke deres Stalbrødre; thi I vare vel fordum Mørkhed, men nu ere I et Lys i Herren. Vandrer da som Lysets Børn. Thi Aandens Frugt er udi al Godhed og Retfærdighed og Sandhed.

Evang. Luc. 11 C. 14 V.

Og han drev en Dievel ud, og han var stum; og det skede, der Dievelen var udfaren, da talede den Stumme, og Folket forundrede sig. Men nogle af dem sagde: Han driver Dievle ud ved Beelzebub, den øverste blandt Dievlene; men de andre fristede ham, og begierede et Tegn af ham fra Himmelen. Men som han fornam deres Tanker, sagde han til dem: Hvert Rige, som vorder ueens med sig selv, bliver øde, og et Huus, som er adskilt imod sig selv, falder. Er da Satan og ueens med sig selv, hvorledes skal hans Rige blive bestandigt, efterdi I siae, at jeg uddriver Dievle ved Beelzebub? og om jeg uddriver Dievle ved Beelzebub, ved hvem uddriver da eders Børn dem? derfor skulle

være eders Dommere. Men dersom jeg ud-
driver Dievle ved Guds Finger, da er jo
Guds Rige kommen til eder. Naar som en
stærk Bevæbnet bevarer sit Pallads, da bli-
ver det, han haver, med Fred; men kommer
der een over ham, som er stærkere end han,
og overvinder ham, da tager han hans fulde
Rustning, som han forlod sig paa, og
bytter Rovet. Hvo som ikke er med mig,
han er imod mig, og hvo som ikke samler
med mig, han adspreder. Naar den urene
Aand udfarer af et Menneske, da vandrer
han igiennem tørre Stæder, og søger Hvile,
og naar han den ikke finder, siger han; Jeg
vil vende om igien til mit Huus, som jeg gik
ud af. Og naar han kommer, da finder han
det feiet med Koste og vel prydet. Saa gaa-
er han bort, og tager syv andre Aander til
sig, som ere arrigere end han selv, og naar
de komme ind, boe de der, og det sidste bliver
værre med det samme Menneske end det før-
ste. Men det begav sig, der han det sagde,
opløftede en Qvinde iblandt Folket Røsten,
og sagde til ham: Saligt er det Liv, som
bar dig, og de Bryste, som du diede; men
han sagde: Ja! salige ere de, som høre
Guds Ord, og bevare det.

Midfaste Søndag.

Collect Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som ha-
ver formedelst din Søn i Ørken rigeligen
bespiset fem tusinde Mænd, foruden Qvinder og
Børn, med fem Brød og to Fiske; Vi bede dig,
vær ogsaa naadelig hos os med din Velsignelse!
Bevar os fra Gierrighed og Sorg for timelig
Næring, at vi først kunne adspørge dit Rige og
din Retfærdighed, og at vi kunne fornemme
dine faderlige Gaver i alle de Ting, som høre
til Liv og Siel, ved din elskelige Søn Jesum
Christum vor Herre, som med dig lever og re-
gierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud
fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Gal. 4 C. 21 V.

Siger mig I, som ville være under Loven, hører I ikke Loven? Thi der staaer skrevet, at Abraham havde to Sønner, den eene af Tieneste-Qvinden, den anden af den Frie; dog den, som var af Tieneste-Qvinden han var født efter Kiødet, men den af den Frie er født formedelst Forjættelsen; hvilke Ord betegne noget andet. Thi disse Mødre ere de to Testamenter, det ene af Sina: Bierg, som føder til Trældom, hvilket er Agar. Thi det Agar er Sinai Bierg i Arabia, og kommer overeens med Jerusalem, som nu er, og er i Trældom med sine Børn; men det Jerusalem, som er oven til, det er den Fri, som er alles vores Moder. Thi der staaer skrevet: vær glad, du Ufrugtsommelige; du som ikke føder, udbryd og raab du, som ikke er i Barnsnød; thi den Eenliges Børn ere mange flere end dens, som haver Mand. Men vi, kiere Brødre! ere Forjættelsens Børn efter Isaak; da ligesom paa den Tiid den, som var født efter Kiødet, forfulgte den, som var født efter Aanden, saa gaaer det og nu til. Men hvad siger Skriften? Udstød Tienesteqvinden og hendes Søn; thi Tienesteqvindens Søn skal ikke arve med den fri Qvindes Søn. Saa ere vi nu, kiere Brødre! ikke Tienesteqvindens Børn, men den frie Qvindes.

Evang. Joh. 6 C. 1 V.

Derefter foer Jesus bort over den Galilæiske Søe, som ellers kaldes Tiberiadis Søe; og meget Folk fulgte ham, fordi de saae hans Tegn, som han giorde paa de Syge. Men Jesus gik hen op paa et Bierg, og satte sig der med sine Disciple. Og det var nær Paaske Jødernes Høitiid. Der Jesus nu opløftede sine Øine, og saae, at der

kom

›m meget Folk til ham, sagde han til Phi-
ppum: Hvor kiøbe vi Brød, at disse kun-
e æde? Men han sagde det, for at forsøge
am, thi han vidste selv, hvad han vilde
iøre. Philippus svarede ham: Brød for to
undrede Penge er ikke nok til dem, at en-
ver af dem tager noget lidet. En anden af
ans Disciple, som var Andreas, Simonis
Petri Broder, siger til ham: Her er en liden
Dreng, som haver fem Bygbrød og to
maae Fiske, men hvad er det iblandt saa
mange? Da sagde Jesus: Skikker Folket
il Sæde; thi der var meget Græs paa den
Sted. Og der satte sig ned hen ved fem
usinde Mænd i Tallet. Og Jesus tog Brø-
ene, og takkede, og gav sine Disciple dem,
ien Disciplene deelte dem igien ud til dem,
›m havde sat sig ned; desligeste ogsaa af
e smaae Fiske saa meget, som de vilde.
Der de nu vare mætte, siger han til sine Di-
ciple: Sanker tilsammen de overblevne
evninger, at der intet spildes. Da samlede
e dem tilsammen, og fyldte tolv Kurve
ied Levninger af de fem Bygbrød, som vare
levne tilovers for dem, som havde ædet.
Der Menneskene nu saae det Tegn, som Je-
us havde giort, sagde de: Denne er visselig
en Prophet, som skal komme til Verden.
Som Jesus da mærkede, at de ville komme,
g tage ham med Magt, at de kunde giøre
am til Konge, vigede han atter op paa
Bierget selv allene.

Mariæ Bebudelses Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige Gud! du, som af din usigelige Naade vilde, at din Søn skulde annamme menneskelig Natur paa sig af den hellige Jom- ue Maria efter den Engleske Hilsens Bebu- lse, giv os naadelig, at vor syndige Und- ,ar se kan blive reen af hans hellige Undfa- e, formedelst den samme din evige E

Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed. Amen.

Lectien. Esaiæ 7 C. 10 V.

Og Herren talede ydermere til Achas, og sagde: Begier dig et Tegn af Herren din Gud, og begier det enten i det Dybe her neden til, eller i det Høie her oven til; men Achas sagde: jeg vil intet begiere, at jeg ikke skal friste Herren. Da sagde han: Nu vel, saa hører I af Davids Huus: Er det eder for lidet, at I besvære Folket, at I ogsaa ville besvære min Gud? Derfor skal Herren selv give eder et Tegn: See, en Jomfrue er frugtsommelig, og skal føde en Søn, hans Navn skal kaldes Immanuel, han skal æde Smør og Honning, indtil han forstaaer at forkaste det Onde, og udvælge det Gode.

Evang. Luc. 1 C. 26 V.

Men i den siette Maaned blev Gabriel Engel udsendt af Gud til en Stad i Galilæa, som hedder Nazareth, til en Jomfrue, som var trolovet en Mand ved Navn Joseph af Davids Huus, og Jomfruen hedde Maria. Og der Engelen kom ind til hende, sagde han: Hil være dig, du Benaadede! Herren er med dig, du velsignede iblandt Qvinderne! Men der hun saae ham, forfærdedes hun over hans Tale, og tænkte ved sig selv: Hvad for en Hilsen dette skulle være. Og Engelen sagde til hende: Frygt dig ikke, Maria! thi du har fundet Naade hos Gud. See, du skal undfange i Livet, og føde en Søn, hans Navn skal du kalde Jesus; han skal blive stor, og kaldes den Høiestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids sin Faders Stoel. Og han skal regiere, som en Konge over Jakobs Huus evindelig; og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige.

D

Da sagde Maria til Engelen: Hvorledes skal det gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand? Og Engelen svarede, og sagde til hende: den Hellig Aand skal komme over dig, og den Høiestes Kraft skal overskygge dig: derfor skal og det Hellige, som skal fødes af dig, kaldes Guds Søn. Og see! Elisabeth, din Frænke, er ogsaa frugtsommelig med en Søn i hendes Alderdom, og denne er den sjette Maaned for hende, som ellers siges ufrugtsommelig; thi hos Gud er ingen Ting umuelig. Og Maria sagde: See! jeg er Herrens Tienerinde, mig skee ligesom du haver sagt. Og Engelen skiltes fra hende.

Palme-Søndag.

Collect. Ladet os alle bede:

O almægtige, evige Gud! som haver formedelst din elskelige Søns Manddom givet alle Mennesker Ydmygheds Exempel, og ladet ham lide Pine og Død paa Korset for vore Synder: giv os naadelig, at vi i en ret Troe dette kunde kiende, og vogte os fra Synden, og ved en christelig Taalmodighed blive deelagtige i hans hellige Pines og Døds Velgierninger, formedelst den samme din elskelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Philip. 2 5 V.

Thi og det samme Sind være i eder, som og var i Christo Jesu. Hvilken, der han var i Guds Skikkelse, holdt det ikke for et Rov at være Gud liig, men han fornedrede sig selv, i det han tog en Tieners Skikkelse paa sig, og blev liig andre Mennesker, saa at han og blev funden i sin Skikkelse som et Menneske. Han fornedrede sig selv og blev lydig indtil Døden, ja til Døden paa Korset. Derfor haver og Gud høit ophøiet ham, og haver givet ham et Navn, som er over alle Navne: at i Jesu Navn skulle alle Kn

melse. Ligesaa og Kalken, efter at han havde holdet Nadveren, og sagde: denne Kalk er det ny Testamente i mit Blod, som bliver udgydet for eder.

Paaske-Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som haver givet din Søn for vore Synders Skyld, og opvakt ham for vor Retfærdigheds Skyld: Vi bede dig, giv os din Hellig Aand, som kan styre og regiere os efter din Villie, og naadelig bevare os i en sand Troe, vogte os fra alle Synder, og efter dette Liv opvække os til det evige Liv, formedelst den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Cor. 5 C. 7 V.

Derfor udrenser den gamle Suurdey, paa det I kunne være en ny Dey, ligesom I ere usyrede; thi Christus vor Paaske er ofret for os. Derfor lader os holde Høitid, ikke med den gamle Suurdey, ei heller med Ondskabs og Skalkheds Suurdey, men Reenheds og Sandheds usyrede Brød.

Evang. Marc. 16 C. 1 V.

Og der Sabbaten var forgangen, da kiøbte Maria Magdalena, og Maria Jacobi Moder, og Salome, dyrebare Smørelser, at de ville komme og salve ham. Og de komme til Graven paa den første Dag ilgen meget aarle, der Solen gik op. Og de sagde til hverandre: Hvo skal velte os Stenen fra Døren paa Graven? Men som de saae derhen, da bleve de vaer, at Stenen var afveltet, thi den var meget stor. Og de gik ind i Graven, og saae en ung Person sidde ved den høire Side, som havde et langt hvidt Klæde paa, og de bleve forfærdede; men han sagde til dem: Forfærdes ikke, I lede efter

Je-

Jesum af Nazareth, som var korsfæstet; han er opstanden, han er ikke her. Seer Stedet, hvor de lagde ham. Men gaaer bort, og siger hans Disciple og Peder, at han gaaer hen for eder til Galilæam; der skulle I see ham, ligesom han haver sagt eder.

Anden Paaske-Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som aabenbarede din Søn for de to Disciple, som gik til Emaus, vi bede dig, du ville formedelst dit Ord og din Hellig Aand ogsaa oplyse vore Hierter, at vi kunne blive stærke og stadige i Troen, og blive hart ved dit Ord, gierne tale derom, og det flittig handle: paa det at, om vi end, efter Christi Exempel skulle lide meget Ondt her paa Jorden, vi dog kunde have en vis Troe af dit Ord, og beholde den, indtil vi blive efter dette Liv opvakte til det evige Liv, formedelst den samme din Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Ap. G. 10 C. 34 V.

Da oplod Peder sin Mund, og sagde: Nu befinder jeg i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer, men hvo som ham frygter og giør Ret, han er ham behagelig iblandt allehaande Folk. Thi hvad den Tale angaaer, som han udsendte til Israels Børn, der han lod forkynde Fred ved Jesum Christum, (han er en Herre over alting, da vide I selv hvad som er skeet over det ganske jødiske Land, og begyndtes i Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede: anlangende Jesum af Nazareth, hvorledes Gud salvede ham med den Hellig Aand og Kraft, hvilken som drog omkring og giorde vel, og helbredede alle, som vare overvældede af Dievelen; thi Gud var med ham; og vi ere Vidner til alt det, som han haver giort

baa-

baade i Jødeland og udi Jerusalem, hvilke de sloge ihiel omsider, og hængde paa et Træe. Denne samme opvakte Gud paa den tredie Dag, og lod ham aabenbares, dog ikke alt Folket, men os, som tilforn vare de beskikkede Vidner af Gud, vi som aade og drak med ham, efter at han opstod fra de Døde.

Evang. Luc. 24 C. 11 V.

Og see! to af dem gik samme Dag til en Bye, som var tresindstyve Ager langt fra Jerusalem, hvis Navn var Emaus. Og de talede med hverandre om alle disse Ting, som vare skete. Og det begav sig, der de saa talede, og bespurgte sig med hverandre, kom Jesus og selv nær til dem, og vandrede med dem; men deres Øine holdtes til, at de kiendte ham ikke. Da sagde han til dem: Hvad er det for en Tale, som I handle imellem eder paa Veien? og hvi see I saa bedrøvede ud? Men een af dem, som heed Cleophas, svarede, og sagde til ham: Er du eene fremmed udi Jerusalem, og veed ikke hvad som i disse Dage er skeet derudi? Han sagde til dem: Hvad er det! de sagde til ham: Det er om Jesu af Nazareth, som var en Mand, en Prophet mægtig udi Gierninger og Ord, for Gud og alle Folk, hvorledes de ypperste Præster og vore Øverster have antvordet ham hen til Dødens Dom, og korsfæstet ham, da vi haabede, at han havde været den, som skulle have forløst Israel. Og over alt dette, er det i Dag den tredie Dag, siden det skeede; der have og nogle af vore Qvinder forfærdet os, som vare aarle hos Graven. Og der de fandt ikke hans Legeme, kom de og sagde, at de ogsaa have seet et Syn af Engle, hvilke sagde, at han lever. Og nogle af dem, som vare med os, gik bort til Graven, og fandt det, ligesom Qvinderne

ne have sagt, men ham saae de ikke. Da sagde han til dem: O! I Daarer og Seenhiertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt: Burde det ikke Christum at lide dette, og saa indgaae til sin Herlighed? Og han begyndte fra Mose og alle Propheterne, og udlagde for dem i alle Skrifter alt det, som var skrevet om ham. Og der de komme nær til Byen, som de gik til, da lod han, som han vilde gaae længere; men de nødde ham til, og sagde: Bliv hos os, thi det stunder til Aften og Dagen helder. Og han gik ind at blive hos dem. Og det skede, som han sad med dem til Bords, tog han Brødet, takkede, brød det, og gav dem det. Da bleve deres Øine aabne og de kiendte ham; og han blev usynlig for dem. Og de sagde til hverandre: Brændte ikke vore Hierter i os, der han talede med os paa Veien, og der han oplod os Skrifterne? Og de stode op i den samme Time, og vendte til Jerusalem igien, og fandt de Elleve forsamlede, og dem, som vare hos dem, som sagde: Herren er visselig opstanden, og seet af Simeon. Og de fortalte dem, hvad som var skeet paa Veien, og hvorledes han blev kiendt af dem, i det han brød Brødet.

Første Sondag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for din usigelige Naade, at du haver formedelst din Søn, os til Trost og Syndernes Forladelse, indsat det hellige Evangelium, og de høiværdige Sacramenter: vi bede dig, giv din Hellig Aand i vore Hierter, at vi kunne af Hiertet troe dit Ord, og ved de hellige Sacramenter Dag fra Dag styrke vor Troe, indtil vi blive evindelig salige formedelst Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig le
ver og regierer i Hellig Aands Eenighed, e
en Gud fra Evighed og til Evighed. Am

Epistel. 1 Joh. 5 C. 4 V.

Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden, og denne er den Seyer, som haver overvunden Verden, nemlig vor Troe. Thi hvo er den, som overvinder Verden, uden i den, som troer, at Jesus er Guds Søn? Denne er den Jesus Christus, som er kommen med Vand og Blod, ikke med Vand allene, men med Vand og Blod; og Aanden er den, som vidner derom; thi Aanden er Sandhed. Thi de ere Tre, som vidne i Himmelen, Faderen, Ordet og den Hellig Aand, og disse Tre ere Eet; og de ere Tre, som vidne paa Jorden, Aanden og Vand og Blod, og disse Tre ere Eet. Dersom vi nu annamme Menneskenes Vidnesbyrd, da er jo Guds Vidnesbyrd større; og dette er det Guds Vidnesbyrd, som han vidnede om sin Søn. Hvo som troer paa Guds Søn, han haver dette Vidnesbyrd i sig selv. Hvo som ikke troer Gud, han gjør ham til en Løgner; thi han troer ikke det Vidnesbyrd, som Gud haver vidnet om sin Søn. Og dette er det Vidnesbyrd, at Gud haver givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn. Hvo som haver Sønnen, han haver Livet; hvo som ikke haver Guds Søn, han haver ikke Livet.

Evang. Joh. 20 C. 19 V.

Den samme Dag ad Aften, som var den første Dag i Ugen, da Dørene vare tillukte, der som Disciplene vare forsamlede af Frygt for Jøderne, da kom Jesus, og stod midt iblandt dem, og sagde til dem: Fred være med eder! Og som han det sagde, viiste han dem sine Hænder og sin Side; og Disciplene bleve glade, at de saae Herren. Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med eder! ligesom Faderen udsendte mig, saa sender jeg og eder. Og der han det sagde

blæste han paa dem, og sagde til dem: Annammer den Hellig Aand! hvilke som helst I forlade deres Synder, dem ere de forladne; og hvilke som helst I beholde dem, dem ere de beholdne. Men Thomas, een af de tolv, som kaldes Tvilling, var ikke hos dem, der Jesus kom. Derfore sagde de andre Disciple til ham: Vi have seet Herren. Men han sagde til dem: Uden jeg faaer seet Naglegabene i hans Hænder og stikker min Finger i Naglegabene, og stikker min Haand i hans Side, da troer jeg det slet intet. Og otte Dage derefter vare atter hans Disciple derinde, og Thomas med dem. Da kom Jesus, der Dørene var tillukte, og stod midt iblandt dem, og sagde: Fred være med eder! Derefter siger han til Thomas: Ræk din Finger hid, og see mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troe. Da svarede Thomas, og sagde til ham: Min Herre og min Gud! Jesus sagde til ham: fordi du saae mig, Thomas! da troede du; men salige ere de, som ikke have seet, og dog troe. Jesus giorde vel og mange andre Tegn for sine Disciple, som ikke ere skrevne i denne Bog; men disse ere skrevne, at I skulle troe, at Jesu er Christus den Guds Søn, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn.

Anden Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som af din faderlige Godhed haver kommet os elendige Mennesker ihu, og sat din kiere Søn til en Hyrde over os, ikke allene at føde os med sit Ord, men ogsaa at beskierme os imod Synden, Døden og Dievelen: Vi bede dig, giv os formedelst din Hellig Aand, at ligesom denne Hyrde kiender os, og tager sig d Nod til, vi ogsaa iligemaade kunne kie am, og holde os til ham, og søge Diel

Trøst hos ham, og af Hiertet efterfølge hans Røst, og blive til evig Tid salige formedelst den samme din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, en sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Petr. 2 C. 2 V.

Efterdi Christus haver og lidt for os, og efterladt os et Exempel, at I skulle efterfølge hans Fodspor. Hvilken ikke giorde Synd, der blev og ikke funden Svig i hans Mund: hvilken ikke skieldede igien, der han blev overskieldet, og ikke truede der han leed, men overgav det til ham, som dømmer retfærdigen. Hvilken selv bar vore Synder paa sit Legeme paa Træet, paa det vi skulle døe fra Synden, og leve i Retfærdighed, formedelst hvis Saar I ere blevne helbredede. Thi I vare som vildfarne Faar, men I ere nu omvendte til eders Siels Hyrde og Biskop.

Evang. Joh. 10 C. 11 V.

Jeg er den gode Hyrde, den gode Hyrde setter sit Liv til for Faarene; men den, som er en Leiesvend, og ingen ret Hyrde, hvilken Faarene ikke egentlig tilhøre, seer Ulven komme, og forlader Faarene og flyer, og Ulven røver dem og adspreder Faarene; men Leiesvenden flyer, thi han er en Leiesvend, og han bær ingen Omsorg for Faarene. Jeg er den gode Hyrde, og kiender mine Faar, og jeg kiendes af mine. Ligesom min Fader kiender mig, saa kiender jeg og Faderen, og jeg sætter mit Liv til for Faarene. Jeg haver end andre Faar, som ikke ere af denne Stie, de samme bør jeg ogsaa føre hid, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hiord og een Hyrde.

Tredie Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som o[...] din faderlige Godhed holder os, di[...]

Børn, under Riset her paa Jorden, paa det
at skulle være din eenbaarne Søn lige baade i
Revselse og dernæst i Herlighed. Vi bede dig:
Trøst os i Fristelse og under Korset med din
Hellig Aand, at vi ikke falde udi Mishaab;
men at vi stadelig forlade os paa denne din
Søns Forjættelse, at Pinen skal ikkun være en
liden Stund, og da skal efterfølge evig Glæde;
paa det vi kunne i Taalmodighed med dette
Haab overvinde al Ulykke, og saa endelig blive
til evig Tiid salige, ved den samme din Søn,
vor Herre Jesum Christum, som med dig lever
og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand
Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Pet. 2 C. 11 V.

I Elskelige! jeg formaner eder, som Frem-
mede og Udlændinge, at I holde eder fra
kiødelige Begieringer, som stride imod Siæ-
len, i det I have eders gode Omgiengelse
iblandt Hedningerne: At de, i det de tale
ilde paa eder, som Misdædere, kunne af de
gode Gierninger, som de see hos eder, prise
Gud paa Besøgelsens Dag. Saa værer da
al menneskelig Forordning underdanig for
Herrens Skyld, være sig en Konge, som
den Overste, eller Hovedsmænd, som de, der
udsendes af ham til Hevn over Misdædere,
men dem til Lov som giøre Godt; thi saa er
det Guds Villie, at I, med at giøre det Go-
de, skulle tilstoppe de daarlige Menneskers
Vanvittighed, som de, der ere Frie; dog ikke
som de, der have Friheden til Ondskabs
Skiul, men som Guds Tienere. Ærer alle,
elsker Brødrene, frygter Gud, ærer Kongen.
I Tienere, være eders Herrer underdanige
med al Frygt, ikke alleeneste de gode og milde,
men ogsaa de haarde; thi det er Naade, der-
som nogen fordrager Sorg for sin Samvit-
tigheds Skyld til Gud, naar han lider Uret.
Thi hvad er det for en Roes, dersom I taa-
le det, naar I blive slagne for eders Sy

ders Skyld? Men dersom I giøre vel, og da taale det, naar I lide derfor, det er Naade hos Gud.

Evang. Joh. 16 C. 16 V.

Om en liden Stund da skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund da skulle I see mig; thi jeg gaaer til Faderen. Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: Hvad er dette, som han siger til os: Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund da skulle I see mig; og: thi jeg gaaer til Faderen? Da sagde de: hvad er dette, som han siger: Om en liden Stund? vi vide ikke hvad han taler. Da mærkede Jesus, at de vilde spørge ham ad, og han sagde til dem: Derom spørge I iblandt hverandre, at jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund da skulle I see mig. Sandelig, sandelig, jeg siger eder: I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig; og I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal omvendes til Glæde. En Qvinde, naar hun føder, da haver hun Bedrøvelse, thi hendes Time er kommen, men naar hun haver født Barnet, da tænker hun ikke mere paa den Nød, for den Glædes Skyld, at et Menneske er født til Verden. Saa have I vel nu ogsaa Bedrøvelse; men jeg vil see eder igien og eders Hierter skal glæde sig, og der skal ingen tage eders Glæde fra eder.

Almindelig Bede-Dag
paa fierde Fredag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

O naadige Gud barmhiertige kiere Fader! du som er meget rund til at forlade, og gierne vil forbarme dig over alle dem, som giøre en sand Poenitentse for Synden: Vi bede dig hierteligt, allerkiereste fromme Fader! forlad, forlad os alle vore Synder, og giv os din Naade, at vi alle, som paakalde dit Navn

maae i Dag og hver Dag træde fra al Uretfærdighed og al Synd, og af vort gandske Hierte saaledes omvendes til dig, at vi dagligen ved din Aands Kraft maae findes retskafne i din Troe og Lydighed, altid opfyldte med de rette Poenitentses og Omvendelses Frugter, paa det at, naar vi saaledes i en ret Troe og Tillid søge og paakalde dig, vi da maae finde dig, som en naadig Gud og Fader, og i al vor Anliggende forsikre os om din naadige Hielp med Velsignelse baade til Liv og Siel, indtil vi omsider af din Naade maae blive evindelig salige, formedelst din kiere Søn, vor Herre og Frelser Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Lectien. Es. 55 C. 6 V.

Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, den Stund han er nær. Den Ugudelige forlade sin Vey, og den Uretfærdige sine Tanker, og han omvende sig til Herren; saa skal han forbarme sig over ham; og til vor Gud, thi han er meget rund til at forlade.

Texten til Toldprædiken i Kiøbstederne Ps. 67. 2 V.

Gud være os naadig, og velsigne os! Han lade sit Ansigt lyse hos os, Sela! At vi maae kiende din Vei paa Jorden, og din Salighed iblandt alle Hedninger. Folkene skulle prise dig, o Gud! ja alle Folk skulle prise dig. Folkene skulle glæde og fryde sig; thi du skal dømme Folket med Ret, og regiere Folket paa Jorden, Sela! Folkene skulle prise dig, o Gud! ja alle Folk skulle prise dig. Landet har givet sin Grøde, og Gud, vor Gud skal velsigne os, og alle Jordens Ender skulle frygte ham.

Texten til Aftensang. Matth. 3 C. 8 V.

Saa giører da Frugter, som høre til Omvendelse. Og tænker ikke, at I ville sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fa-

der; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn endog af disse Stene. Og nu ligger Øxen allerede hos Roden af Træerne; derfor skal hvert Træe, som ikke bær god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

Fierde Sondag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som formedelst din Søn lovede os din Hellig Aand, at han skal straffe Verden for Synd, Retfærdighed og Dom. Vi bede dig, oplys vore Hierter, at vi kunne bekiende vore Synder, ved Troen til Christum komme til den evige Retfærdighed, og beholde denne Trøst i al vor Nød og Fristelse, at Christus er en Herre over Dievelen, Døden og alting; og at han vil med sin Naade hielpe os af all Ulykke og giøre os evindelig salige, formedelst den samme din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Jak. 1 C. 7 V.

Al god Gave og al fuldkommen Gave er her oven fra, som kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvilken er ingen Omskiftelse, eller Forvendelses Skygge. Han fødde os efter sin Villie formedelst Sandheds Ord, at vi skulle være den første Grøde af hans Creature. Saa være da, mine kiere Brødre! ethvert Menneske snart til at høre, men langsom til at tale, og langsom til Vrede; thi en Mands Vrede giør ikke det, som ret er for Gud. Derfor aflægger al Ureenhed og al Ondskabs Overflødighed, og med Sagtmodighed annammer Ordet, som er indplantet i eder, hvilket er mægtig til at giøre eders Siele salige.

Evang. Joh. 16 C. 5 V.

Men nu gaaer jeg hen til den, som mig udsendte, og ingen af eder spørger mig ad: Hvor gaaer du hen? Men fordi jeg haver talet disse Ting til eder, da er ...

Hierte sorrigfuldt; men jeg siger eder Sandhed: Det er eder godt, at jeg gaaer bort! thi gaaer jeg ikke bort, da kommer Trosteren ikke til eder; men gaaer jeg bort, da vil jeg sende ham til eder. Og naar han kommer, da skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed og om Dom. Om Synd, at de troe ikke paa mig; om Retfærdighed, at jeg gaaer til min Fader, og I see mig ikke mere; men om Dom, at denne Verdens Fyrste er dømt. Jeg haver endnu meget at sige eder, men nu kunne I ikke bære det; men naar han, den Sandheds Aand, kommer, han skal ledsage eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv; men hvad somhelst han hører, det skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder. Den samme skal forklare mig; thi han skal tage det af mit, og forkynde eder. Alt, hvad Faderen haver, det er mit, derfor sagde jeg: Han skal tage det af mit og forkynder eder.

Femte Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som formedelst din Søn tilsagde os, at alt hvad vi bede om i hans Navn, det vil du give os. Vi bede dig, behold os ved dit Ord, og giv os din Hellig Aand, som kan styre og regiere os efter din Villie! Bevar os fra Dievelens Rige, fra falsk Lærdom og vrange Guds Tienester! Bevar ogsaa vort Liv og Levnet fra al Ulykke! Giv os din Velsignelse og Fred, at vi kunne udi alle Maader befinde din naadige Hielp, og baade her og der til evig Tid love og prise dig, som vor naadige Fader, ved vor Herre Jesum Christum, din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Jak. 1 C. 22 V.

Men vorder Ordets Giørere og ikke Hørere allene, med hvilket I bedrage

selv; thi dersom nogen hører Ordet, og ikke giør derefter, han er ligesom en Mand, der beskuer sit naturlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv, og gik bort, og strax glemte, hvordan han var. Men den, som kiger ind i Frihedens fuldkomne Lov, og bliver ved derudi, saadan een, som ikke er en forglemmelig Tilhørere, men en ret Giører i Gierningen, saadan een, siger jeg, skal blive salig i sin Gierning. Dersom nogen iblandt eder synes at han dyrker Gud og han ikke tæmmer sin Tunge, men forfører sit eget Hierte, hans Guds Dyrkelse er forfængelig; thi en reen og ubesmittet Guds Dyrkelse for Gud og Faderen er denne: at besøge de Faderløse og Enker i deres Trængsel, og holde sig ubesmittet fra Verden.

Evangel. Joh. 16 C. 23 V.

Sandelig, sandelig jeg siger eder: At hvad som helst I bede Faderen om i mit Navn, det skal han give eder. Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn: Beder, saa skulle I faae, at eders Glæde maae være fuldkommen. Dette haver jeg talet til eder ved Lignelser; men den Tiid skal komme, da jeg ikke skal tale mere med eder ved Lignelser, men frit udforkynde eder om min Fader. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn; dog jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen elsker eder, efterdi I have elsket mig, og troet at jeg er udkommen af Gud. Jeg udkom fra Faderen, og kom til Verden: Jeg forlader Verden igien, og gaaer til Faderen.

Christi Himmelfarts-Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O Jesu Christe! du almægtige Guds Søn, som er herefter ikke mere paa Jorden arm og elendig; men sidder hos din Faders høire Haand, og er en Herre over alting: Vi

at du vil sende os din Hellig Aand, og
os fromme Kirke Tienere, og bevare dit
, styre og forhindre Dievelen og alle Ty-
ter paa Jorden, opholde dit Rige vældeli-
indtil alle dine Fiender komme under dine
der at ligge, og at vi over Synden, Dø-
og Dievelen beholde Seierviinding forme-
dig, som med Gud Fader lever og regierer
llig Aands Eenighed, een sand Gud fra
ghed og til Evighed, Amen!

Lectien. Ap. G. 1 C. 1 V.

en første Tale giorde jeg, o Theophile!
om alt det, Jesus begyndte baade at
e og lære indtil den Dag, han blev op-
en, efter at han havde givet Apostlerne
n han havde udvalgt,) Befalning ved
Hellig Aand: for hvilke han og, efter
han havde lidt, fremviisde sig selv leven-
med mange ufeilbare Beviisninger, da
l lod sig see af dem i fyrretive Dage, og
de med dem om de Ting, som høre til
ds Rige. Og der han var forsamlet med
i befalede han dem, at de skulle ikke vige
Jerusalem, men bie efter Faderens For-
telse, hvilken I, sagde han, have hørt af
j. Thi Johannes døbte vel med Vand,
n I skal døbes med den Hellig Aand ikke
ge efter disse Dage. De derfore, som vare
ine tilsammen, spurgde ham ad, og sag
Herre! vil du paa denne Tiid oprette
get for Israel igien? Men han sagde ti
n: Eder bør det ikke at vide Tider, eller
unde, hvilke Faderen haver sat i sin egen
agt; men I skal annamme den Hellig
nds Kraft, som skal komme over eder, og
skal være mine Vidner baade i Jerusa
i og gandske Judæa og Samaria og ind
Jordens Ende. Og der han dette havde
t, blev han optagen, da de saae derpa
en Skye tog ham bort fra deres D
medens de saa stirrede mod Himm
ian opfoer see! da stode to Mæn

dem i hvide Klæder, hvilke og sagde: I Mænd af Galilæa! hvi staae I saa og see op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme, ligesom I have seet ham opfare til Himmelen.

Evang. Marc. 16 C. 14 V.

Paa det sidste aabenbaredes han for de Elleve, der de sadde til Bords, og bebreydede dem deres Vantroe og Hiertes Haardhed, at de havde ikke troet dem, som havde seet ham opstanden. Og han sagde til dem: Gaaer bort i al Verden, og prædiker Evangelium for alle Creature: Hvo som troer og bliver døbt, han skal blive salig, men hvo som ikke troer, han skal blive fordømt; men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skal de uddrive Dievle, de skal tale med nye Tunger, de skal borttage Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, da skal det ikke skade dem; paa de Syge skal de legge deres Hænder, og det skal blive bedre med dem. Da nu Herren havde saa talet med dem, blev han optagen til Himmelen, og satte sig hos Guds høire Haand. Men de gik ud og prædikede allevegne; og Herren arbeidede med dem, og stadfæstede Ordet med følgende Tegn.

Siette Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver formedelst din Hellig Aand sat os til at bære Vidnesbyrd om din kiere Søn vor Herre Jesum Christum. Vi bede dig, efterdi Verden ikke kan lide dette Vidnesbyrd, og derfor forfølger os paa alle Sider, at du vil give os Frimodighed og Trøst, at vi ikke skulle forarge os af Korset, men blive hart ved dit Vidnesbyrd, og at vi kunne altid blive fundne i din Forsamling, som kiender dig og din Søn, til saa længe vi blive evindelig salige, ved den samme din Søn, Jesu

ristum, vor Herre, som med dig lever og re-
rer i Hellig Aan^s Enighed, een sand Gud
i Evi-hed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Pet. 4 C. 7 V.

Saa værer nu ædru og vaagne til Bøn-
nen; men haver for alle Ting en heftig
erlighed til hverandre; thi Kierlighed
il skiule Syndernes Mangfoldighed.
aner hverandre gierne Huus uden Kuur.
esom enhver af eder haver annammet
Naadegave, saa tiener hverandre der-
d, som gode Huusholdere over Guds ad-
llige Naade. Dersom nogen taler, han
e, som Guds Ord; dersom nogen tiener,
n tiene, som af den Formue, hvilken Gud
er. Paa det at Gud maae prises i alle
ng formedelst Jesum Christum, hvilken
re Ære og Magt i al Evighed! Amen.

ang. Joh. 15 C. 26 V. og 16 C. 1 V.

Naar Trøsteren kommer, hvilken jeg skal
sende eder fra Faderen, den Sandheds
nd, som udgaaer fra Faderen, han skal
ne om mig; og I skal ogsaa vidne, thi
ere med mig fra Begyndelsen; dette ha-
jeg talet til eder, at I skal ikke forarges.
skal udelukke eder af Synagogerne, ja
Tid skal komme, at hver som ihielslaaer
r, han skal mene at han gior Gud en
eneste dermed; og disse Ting skal de der-
giøre eder, fordi de hverken kiende min
der eller mig; men jeg haver talet dette
eder, paa det, naar den Tid kommer, I
skulle komme det ihu, at jeg sagde eder
; men jeg sagde eder ikke dette af Be-
ndelsen, fordi jeg var hos eder.

Første Pintse-Dag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Jesu Christe! du almægtige Guds
Søn! vi bede dig, at du vil formedelst di
give din Hellig Aand i vore Hierter,
kan styre og regiere os efter din Ville

trøste os i allehaande Fristelse og Ulykke, og ledsage os i din Sandhed imod al Vildfarelse, paa det vi kunne blive bestandige i Troen, forfremmes i Kierlighed og alle gode Gierninger, og med et vist Haab til din Naade, som du haver med din Død forhvervet os, blive evindelig salige, du som regierer med din Fader og den Hellig Aand een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien. Ap. Giern. 2 C. 1 V.

Og der Pintse-Festens Dag fuldkommedes vare de alle eendrægteligen tilsammen, og der skede hasteligen Lyd af Himmelen, ligesom af et vældig drivende Veyr, og opfyldte det gandske Huus der, som de sadde; og der saaes Tunger af dem adskilte, ligesom af Ild, og han satte sig paa enhver af dem. Da bleve de alle fulde af den Hellig Aand, og begyndte at tale med andre Tungemaal eftersom Aanden gav dem at udsige. Og der vare Jøder boende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd, af allehaande Folk, som ere under Himmelen. Der denne Røst skede kom Almuen tilsammen, og blev forvirret, efterdi enhver hørte dem tale med sit eget Maal. Og de forfærdedes alle, forundrede sig, og sagde til hverandre: See! ere ikke alle disse, som tale, Galilæer? hvorledes høre vi dem hver paa vort eget Maal, som vi ere fødde udi: Parter og Meder og Elamiter, og vi, som boe i Mesopotamien, i Judæa og Capadocia, Pontus og Asia, Phrygia og Pamphilia, Ægypten og de Libyæ Egne, som ligger hos Cyrenen, og Udlændinge af Rom, Jøder og Jødernes Tilhængere, Creter og Araber: vi høre dem tale Guds store og underlige Ting med vore Tungemaal.

Evang. Joh. 14 C. 23 V.

Jesus svarede og sagde til ham: Derfor nogen elsker mig, da skal han hol-

mit Ord, og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og giøre Boelig hos ham; men hvo mig ikke elsker, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som mig haver udsendt. Dette haver jeg talet til eder medens jeg forblev hos eder; men Trøsteren den Hellig Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, og minde eder paa alt det, som jeg sagde eder. Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder. Jeg giver eder den ikke, som Verden giver. Eders Hierte forfærdes ikke! I have hørt, at jeg sagde til eder: Jeg gaaer bort, og kommer til eder igien. Havde I mig kier, da glædede I eder, at jeg sagde: Jeg gaaer til Faderen; thi Faderen er større end jeg; og nu haver jeg sagt eder det, førend det skeer, at, naar det er skeet, I da skulle troe. Jeg skal herefter ikke tale meget mere med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og haver slet intet i mig. Men at Verden skal kiende, at jeg elsker Faderen, og at jeg giør saa, som Faderen haver befalet mig. Staaer op, lader os gaae derfra.

Anden Pintse-Dag.

Collect Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som af din faderlige Kierlighed til os haver givet os din Søn, at vi skulle troe paa ham, og ved ham blive salige: vi bede dig, giv os din Hellig Aand i vore Hierter, at vi kunne blive varagtige i saadan Troe indtil Enden, og saaledes vorde evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed. Amen.

Lectien. Ap Giern. 10 C. 42 V.

Og han bød os at prædike for Folket, og at vidne, at han er den, af Gud besti

kede, Levendes og Dødes Dommer. Denne give ogsaa alle Propheter det Vidnesbyrd, at hver den, som troer paa ham, skal ved hans Navn bekomme Syndernes Forladelse. Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet, og de Troende, som vare af Omskiærelsen, saa mange, som vare komne med Petrus, bleve meget forfærdede derover, at den Hellig Aands Gave blev og udøst over Hedningerne; thi de hørte, at de talede med andre Tungemaal, og prisede Gud. Da svarede Peder: Kan og nogen forbyde Vandet, at disse skulle ikke blive døbte, som have annammet den Hellig Aand, ligesom ogsaa vi? Og han befalede, at døbe dem i Herrens Navn.

Evang. Joh. 3 C. 10 V.

Thi saa elskte Gud Verden, at han gav sin eenbaarne Søn, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv; thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, at han skulle dømme Verden, men at Verden skulle blive salig ved ham. Hvo, som troer paa ham, dømmes ikke, men hvo, som ikke troer, er allerede dømt, fordi han ikke troede paa Guds eenbaarne Søns Navn. Og denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden; men Menneskene elskede mere Mørket end Lyset, fordi deres Gierninger vare onde; thi hvo, som giør ilde, hader Lyset, og kommer ikke til Lyset, at hans Gierninger skulle ikke straffes; men hvo, som giør Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gierninger skulle blive aabenbarede, efterdi de ere giorte i Gud.

Hellig Trefoldigheds Fest.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi arme Syndere bekiende, at der er intet Go

i vor Natur, og at vi af os selv døe og fordærves i Synden, efterdi, hvad som er født af Kiødet, det er Kiød, og kan ikke see Guds Rige. Men vi bede dig, vær os naadig og barmhiertig, og for din Søns Jesu Christi Skyld send din Hellig Aand i vore Hierter, og giør nye Mennesker af os, at vi kunne visseligen troe formedelst Christum Syndernes Forladelse, som os er tilsagt i Daaben; og at vi maae voxe dagligen i Kierlighed til vor Næste, og i andre gode Gierninger, indtil vi blive evindelig salige ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel Rom. 11 C. 33 V.

O Riigdoms Dyb paa Guds Viisdom og Kundskab! hvor urandsagelige ere hans Domme og hans Veie usporlige! thi hvo haver kiendt Herrens Sind? eller hvo var hans Raadgiver? eller hvo gav ham noget tilforn, at ham skal betales igien? thi af ham, og ved ham, og til ham ere alle Ting: ham være Ære i Evighed! Amen.

Evang. Joh. 3 C. 1 V.

Og der var et Menneske af Pharisæerne, som heed Nicodemus, den Øverste iblandt Jøderne. Denne kom til Jesum om Natten, og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer kommen af Gud; thi ingen kan giøre de Ting, som du giør, uden Gud er med ham. Jesus svarede, og sagde til ham: Sandelig, sandelig, jeg siger dig: uden nogen bliver født paa nye, kan han ikke see Guds Rige. Nicodemus siger til ham: Hvorledes kan et Menneske fødes, som er gammelt? Kan han og anden Gang gaae ind i sin Moders Liv og fødes? Jesus svarede: Sandelig, sandelig, jeg siger dig: uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme i Guds Rige. Hvad som er født

Kiødet, er Kiød, og hvad som er født af Aan- den, er Aand. Lad dig det ikke forundre, at jeg sagde til dig: I skulle fødes paa nye: Veyret blæser, hvorhen det vil, og du hører vel dets Susen, men du veed ikke hvorfra det kommer, og hvor det farer hen: saa er jo hver den, som er født af Aanden. Nicodemus svarede og sagde til ham: Hvorledes kan dette skee? Jesus svarede og sagde til ham? Er du en Lærer i Israel, og veed ikke det? Sandelig, sandelig, jeg siger dig: Vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have seet; men I annamme ikke vort Vidnesbyrd; og troe I ikke, naar jeg siger eder de jordiske Ting, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde eder de himmelske Ting? thi ingen kan fare op til Himmelen, uden den, som hid nedfoer fra Himmelen: det er Menneskens Søn, som er i Himmelen; og ligesom Moses ophøiede Slangen i Ørken, saa skal og Menneskens Søn ophøies, paa det at hver den, som troer paa ham, skal ikke fortabes, men have et evigt Liv.

Første Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand saa styre og regiere vore Hierter, at vi ikke, som den rige Mand, foruden Frugt høre dit Ord, og saa omgaaes med de timelige Ting, at vi derover forgiette det Evige; men, at vi gierne og mildelig efter vor Formue hielpe arme Mennesker, og ikke besmitte os med Hoffærdighed eller Fraadserie; og om vi blive besøgte med Korset og Ulykke, at vi da ikke falde i Mistrøstning, men sætte alt vort Haab til din faderlige Hielp og Naade, at vi med en christelig Taalmodighed i Troen kunne overvinde alting ved din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Joh. 4 C. 16 V.

Gud er Kierlighed, og hvo, som bliver i Kierlighed, bliver i Gud og Gud i ham. Derved er Kierlighed fuldkommet hos os, at vi maae have Frimodighed paa Dommens Dag; thi, ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Der er ingen Frygt i Kierlighed, men den fuldkomne Kierlighed driver Frygten ud; thi Frygt haver Pine; men hvo som frygter, er ikke fuldkommen i Kierlighed. Vi elske ham, fordi han elskte os først. Dersom nogen siger: Jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi den, som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet? Og dette Bud have vi af ham, at hvo, som elsker Gud, skal og elske sin Broder.

Evang. Luc. 16 C. 19 V.

Og der var et riigt Menneske, han klædte sig med Purpur og kostelige Linklæder, og levede hver Dag herligen og i Glæde; men der var en Fattig ved Navn Lazarus, som var lagt for hans Dør fuld af Saar, og begierede at mættes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord; men Hundene kom og slikkede hans Saar. Da hendte det sig, at den Fattige døde, og blev af Englene henbaaren i Abrahams Skiød; men den Rige døde ogsaa, og blev begraven; og der han opløftede sine Øine i Helvede, der han var i Pinen, saae han Abraham langt borte, og Lazarus i hans Skiød. Da raabte han, og sagde: Fader Abraham! forbarme dig over mig, og send Lazarum, at han dypper det Yderste af sin Finger i Vand, og lædsker min Tunge; thi jeg lider stor Pine i denne Lue. Men Abraham sagde: Betænk Søn, at du haver annammet det Gode i din Livstid, og Lazarus herimod

haver annammet det Onde; men nu bliver han trøstet, og du pines; og over alt dette er imellem os og eder et stort Svælg de Dyb befæstet, saa at de, som vilde fare herfra ned til eder, kunne ikke: ikke heller kunne de, som der ere, fare derfra hidover til os. Da sagde han: Saa beder jeg dig, Fader! at du sender ham til min Faders Huus, thi jeg haver endnu fem Brødre, at han kan vidne dette for dem, paa det de ikke skulle ogsaa komme i denne Pines Sted. Abraham sagde til ham: De have Mosen og Propheterne, lad dem høre dem; da sagde han: Ney, Fader Abraham! men dersom een af de Døde gik hen til dem, da omvendte de sig; men han sagde til ham: Høre de ikke Mosen og Propheterne, da troe de ikke heller, om nogen opstod fra de Døde.

Anden Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver ladet os kalde til det evige Livs Maaltid ved dit hellige Ord, og bede dig at du vil formedelst din Hellig Aand opvække vore Hierter, at vi ikke høre dit Ord forgieves, men at vi maatte retteligen beskikke os til saadant Maaltid, og ikke lade os saa hindre af nogen verdslig Handel, formedelst din kiere Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Joh. 13 C. 13 V.

Forundrer eder ikke, mine kiere Brødre! om Verden hader eder: Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet, thi vi elske vore Brødre. Hvo som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden. Hver den, som hader sin Broder er en Manddraber, og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende hos sig. Derpaa have vi kiendt Guds Kierlighed, at han lod sit Liv for os. derfor ere vi ogsaa skyldige, at lade vor

vore Brødre; men den, som have
ie Verdens Gods, og seer sin Broder e
e nødtørftig, og lukker sit Hierte t
ham, hvorledes bliver Guds Kierlig
i ham? Mine Børn lille! lader os ikk
: med Ord, eller Tungen, men me
rningen og med Sandhed.

Evang. Luc. 14 C. 16 V.

a sagde han til ham: Der var et Men
neske, som giorde en stor Nadvere, o
mange dertil. Og han udsendte si
ner paa Nadverens Time, at sige d
ne: Kommer, thi nu er det altsamme
ed. Men de begyndte alle eendrægtel
at undskylde sig. Den første sagde t
: jeg kiøbte mig en Ager, og nu maa
endelig ud at besee den; jeg beder dig
mig undskyldt. Og en anden sagde
kiøbte fem Par Øxen, og jeg gaaer n
at prøve dem: jeg beder dig, hav mi
skyldt. Og en anden sagde: Jeg tog e
tru, og derfor kan jeg ikke komme. O
Tiener kom igien, og sagde sin Herr
da blev Huusbonden vred, og sagde ti
Tiener: Gak strax ud paa Stadens Stra
og Gader, og føer hid ind Fattige o
blinge, og Halte og Blinde. Og Tien
sagde: Herre! det er giort som du befa
og der er endnu Rum. Da sagde Her
til Tieneren: Saa gak da ud til alfar
e og Gierder, og nød dem til at komm
nd, paa det mit Huus kan blive fuldt
n jeg siger eder, at ingen af de Mænd
vare budne, skal smage min Nadvere

2die Søndag efter Trinitatis

Collect. Lader os alle bede:

rre Gud, himmelske Fader! vi ere alle
desværre! ligesom vildfarende Faar,
formedelst Satan og vort eget syn
ladet os føre fra den rette Vey.
ig, vær os naadig! forlad os alle

Synder for din Søns Jesu Christi Skyld: og opvæk vore Hierter formedelst din Hellig Aand, at vi blive bart ved dit Ord, og med en ret Anger og en fast Troe blive varagtige i den christen Kirke indtil Enden, indtil vi blive evindelig salige ved vor Herre Jesum Christum din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Pet. 5 C. 6 V.

Saa ydmyger eder under Guds vældige Haand, at han maae ophøie eder i sin Tiid. Kaster al eders Sorg paa ham; thi han sørger for eder. Værer ædrue og vaager; thi eders Modstander Dievelen gaaer omkring ligesom en brølende Løve, og søger, hvem han kan opsluge. Staaer ham mod, faste i Troen, vidende, at de samme Lidelser gaae eders Brødre over, som ere i Verden. Men al Naadens Gud, som kaldte os til sin evige Herlighed i Christo Jesu, han skal fuldkommeligen berede, styrke, bekræfte og grundfæste eder, som lide en liden Tiid. Ham være Ære og Magt i al Evighed! Amen.

Evang. Luc. 15 C. 1 V.

Og alle Toldere og Syndere holdte sig nær til ham for at høre ham. Og Pharisæerne og de Skriftkloge knurrede, og sagde: Denne annammer Syndere, og æder med dem. Da talede han denne Lignelse til dem, og sagde: Hvilket Menneske iblandt eder, som havde hundrede Faar, og haver mistet eet af dem, forlader ikke de ni og halvfemtesindstive i Ørken, og gaaer bort efter det tabte, indtil han det finder? Og naar han haver fundet det, legger han det paa sine Skuldre med Glæde. Og naar han kommer hiem, kalder han sine Venner og Naboer tilsammen, og siger til dem: Glæder eder me[d] mig; thi jeg haver fundet mit Faar, som

t. Jeg siger eder: Saa skal der og være
ede i Himmelen over een Synder, som
vender sig, mere end over ni og halvfem
ndstive Retfærdige, som ikke have Om
delse behov. Eller hvilken Qvinde er,
i haver ti Penge, og ikke tænder et Lys,
hun mister een af dem, og feier Huset og
er med Fliid, indtil hun finder den? Og
ar hun haver fundet den, kalder hun sine
ninder og Naboersker tilsammen, og si
: Glæder eder med mig; thi jeg haver fun
min Penge, som jeg tabte. Ligesaa siger
eder, skal der være Glæde for Guds Eng
over en Synder, som giør Omvendelse.

erde Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:
erre Gud, himmelske Fader! som er barm
hiertig, og sagde os til ved Christum, at
vil ikke dømme eller straffe os, men naa
g forlade os alle vore Synder, og giru
e, hvad os er fornødent baade til Liv og
l: vi bede dig, at du vil formedelst din
ig Aand giøre saadan Trofasthed til din
rmhiertighed vis og fast i vore Hierter, og
e os at giøre iligemaade imod vor Næste,
vi ingen dømme eller fordømme, men hver
nd gierne forlade og tilgive, og dømme
e os selv, og saligen leve i den Frygt, ved
kiere Søn, Jesum Christum vor Herre,
i med dig lever og regierer i Hellig Aands
righed; een sand Gud fra Evighed og til
ghed, Amen!

Epistel. Rom. 8 C. 18 V.

hi jeg slutter, at denne Tids Lidelser ere
ikke værd at lignes med den Herlighed,
t skal aabenbares paa os; thi Creaturets
hyggelige Forlængsel venter efter Guds
rns Aabenbarelse, efterdi Creaturet er
derkast Forfængelighed, ikke med Vi
men for hans Skyld, som gav det
Forfængelighed, i Haab, at Creat
skal og blive fri fra den Forkræn

heds Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed; thi vi vide, at alt Creaturet sukker tilsammen og lider tilsammen stor Smerte indtil denne Time, ja ikke det allene, men ogsaa vi selv, som have Aandens første Grøde, vi selv, siger jeg, sukke i os selv, forventede Børnenes Udkaarelse formedelst vor Legemes Forløsning.

Evang. Luc. 6 C. 36 V.

Saa værer og barmhiertige, ligesom eders Fader og er barmhiertig; og dømmer ikke, saa skulle I og ikke dømmes, fordømmer ikke, saa skulle I ikke fordømmes: forlader, saa skal og eder forlades: giver, saa skal og eder gives. En god knuget, skuddet og overflødig Maade skal man give i eders Skiød, thi med den samme Maade, som I maale med, skal eder igien maales. Men han sagde dem en Lignelse: Kan og en Blind vise en anden Blind Veien? Monne de ikke begge skulle falde i Graven? Disciplen er ikke over sin Mester; men enhver Discipel, som er fuldkommen, skal være som hans Mester. Hvad seer du Skæven, som er i din Broders Øie, men Bielken, som er i dit eget Øie, bliver du ikke vaer. Eller hvorledes kan du sige til din Broder: hold stille Broder! jeg vil drage Skæven af dit Øie; du, som selv ikke seer Bielken i dit eget Øie? Du Øienskalk! drag først Bielken af dit Øie, og da kan du see til, at uddrage Skæven, som er i din Broders Øie.

Femte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Jesu Christe! du levende Guds Søn! som haver givet os dit hellige Ord og os med allehaande legemlige Velsignelser benaadet, vi bekiende os, at være uværdige til at annamme alt saadant, og have vel nære fortient; men vi bede dig, at du vil

igesom P.. re, vore Synder, og give Lykke
Salighed i vort Kald, paa det vi kunne
dig ophøiles og beskiermes baade timelig
vig, og dig saa prise og love evindeligen:
som lever og regierer med Fader og Hellig
d, een sand Gud fra Evighed og til Evig.
Amen!

Epistel. 1 Pet. 3 C. 8 V.

den endelig være alle ligesindede, med:
lidige, kierlige imod Brødrene, barm:
tige, venlige. Betaler ikke Ondt med
t, eller Skiends: Ord med Skiends:
, men velsigner derimod, vidende, at I
kaldede dertil, at I skulle arve Velsig:
e; thi den, som har Lyst til at leve, og
ode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt,
ine Læber, at de ikke tale Sviig. Han
de sig fra Ondt og giøre Godt, han søge
d og efterfølge den. Thi Herrens Øine
over de Retfærdige, og hans Øren til
s Bøn; men Herrens Ansigt er imod
, som giøre Ondt; og hvo er den, som
skade eder, dersom I efterfølger det Go:
Dersom I og maae lide for Retfærdig:
s Skyld, ere I dog salige; men frygter
, som de frygte, og forfærdes ikke; men
ger den Herre Gud i eders Hierter.

Evang. Luc. 5 C. 1 V.

g det begav sig, der Folket trængte sig til
ham at høre Guds Ord, da stod han
den Søe Genezareth, og saae to Skibe
e ved Bredden af Søen. Men Fiskerne
e udgangne af dem og toede deres Garn.
n han traadde i et af Skibene, som var
mons, og bad ham, at han skulle legge
ibet ud fra Landet. Og han satte sig
og lærde Folket af Skibet. Men der
lod af at tale, sagde han til Simon:
ud paa Dybet, og kaster eders Ga
r at drage en Dræt. Da svarede

mon, og sagde til ham: Mester! vi have arbeidet den gandske Nat og fit intet, dog paa dit Ord vil jeg udkaste Garnet. Og der de det havde giort, fik de en stor Hob Fiske, saa at deres Garn brast i Stykker. Og de vinkede ad deres Staldbrødre, som vare i det andet Skib, at de skulle komme at hielpe dem at drage. Og de komme, og fyldede begge Skibene fulde, saa at de nær sank. Der Simon Petrus saae det, faldt han ned for Jesu Knæe, og sagde: Herre! gak ud fra mig, thi jeg er et syndigt Menneske; thi ham var kommen en Rædsel paa, og alle dem, som var med ham, for denne Fiskedræt, som de havde giort tilsammen: desligeste og Jakobum og Johannem, Zebedæi Sønner, som vare Simons Staldbrødre. Men Jesus sagde til Simon: Frygt ikke; thi fra nu af skal du fange Mennesker. Og der de havdeført Skibene til Landet, forlode de alting, og fulgte ham.

Siette Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bekiende, at vi ere, desværre! arme og elendige Syndere, og at der er intet godt i os! thi vore Hierter, Kiød og Blod ere af Synden saa forgiftede, at vi aldrig her i Verden kunne være foruden ond Lyst og Begiering. Derfor, kiere Fader! bede vi dig, forlad os saadan Synd, og lad din gode Aand saaledes rense vore Hierter, at vi kunne have Lyst og Kierlighed til dit Ord; og holde os derefter, og saa blive af din Naads evindelig salige, ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligs Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Rom. 6 C. 3 V.

Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte til Jesum Christum, vi ere døbte til

s Død? Thi vi ere begravne med ham
Daaben til Døden, at, ligesom Christus
vakt fra de Døde ved Faderens Herlig.
saa skulle og vi vandre udi et nyt Lev:
Og dersom vi ere plantede med ham
hans Døds Liighed, saa skal vi og væ
ter hans Opstandelses Liighed. Efterdi
ette vide, at vort gamle Menneske er
fæstet med ham, paa det at Syndens
me skal blive til intet, at vi ikke mere
e tiene Synden; thi hvo som er død, er
erdiggiort fra Synden. Og ere vi nu
med Christo, da troe vi at vi og skulle
med ham, efterdi vi vide, at Christus,
er opvakt fra de Døde, døer og ikke mer
og Døden skal ikke mere herske over
; thi det han døde, døde han engang
Synden; men at han lever, det lever
for Gud. Ligesaa slutte og I, at I ere
elv døde for Synden, men leve dog for
i Christo Jesu vor Herre.

Evang. Matth. 5 C. 20 V.

i jeg siger eder: Uden eders Retfærdig
hed overgaaer de Skriftkloges og Pha
ers Retfærdighed, da komme I ingen
e i Himmeriges Rige. I have hørt, at
er sagt af de Gamle: Du skal ikke ihielslaae
; thi hvo som ihielslaaer, skal være
ig for Dommen; men jeg siger eder, at
den, som er vred paa sin Broder uden
, skal være skyldig for Dommen, og hvo
siger til sin Broder Raka! skal være
ig for Raadet, og hvo som siger du
re! skal være skyldig til Helvedes Ild.
or, naar du ofrer din Gave paa Alteret,
u kommer det ihu, at din Broder haver
t imod dig, saa lad blive din Gave ved
Alteret, og gak hen, og forlig dig før
in Broder: kom saa igjen og ofre

S

ved Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Rom. 8 C. 12 V.

Derfor, Brødre! ere vi ikke Kiødet skyldige, at leve efter Kiødet; thi dersom I leve efter Kiødet, skal I døe, men døde I Legemets Gierninger formedelst Aanden, skal I leve. Thi saa mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn; thi I annammede ikke en Trældoms Aand til ydermere Frygt, men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, ved hvilken vi raabe: Abba Fader. Den samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn, og ere vi da Børn, saa ere vi og Arvinger, det er, Guds Arvinger og Christi Medarvinger; at om vi ellers lide med ham, vi og skulle herliggiøres med ham.

Evang. Matth. 7 C. 15 V.

Men vogter eder for de falske Propheter, som komme til eder i Faareklæder, men indvortes ere de glubende Ulve: paa deres Frugter skulle I kiende dem. Kan man og plukke Viindruer af Torne, eller Figen af Tidsler? Saa bær og ethvert godt Træe gode Frugter; men et raadent Træe bær onde Frugter. Et godt Træe kan ikke bære onde Frugter, og et raadent Træe kan ikke bære gode Frugter. Hvert Træe, som ikke bær god Frugt, afhugges og kastes i Ilden. Derfor skal I kiende dem af deres Frugter. Ikke enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der giør min Faders Villie, som er i Himlene.

Niende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som har rigeligen givet os din Velsignelse og daglige Brød, vi bede dig, bevar os i

hed, og opvæk vore Hierter, at vi af d
lsignelse gierne dele med arme Menneske
i det vi kunne findes tro Huusholde
r dine Gaver, og aldrig fattes din Naade i
g Tid, naar vi afsættes fra denne Huushol
ig og skulle komme for din Dom, ved v
rre Jesum Christum din Søn, som med d
er og regierer i Hellig Aands Enighed, e
id Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Cor. 10 C. 6 V.

Men dette er skeet os til Exempel, at
skulle ikke have Lyst til det Ond
esom og de havde Lyst. Bliver i
e Afgudsdyrkere, som nogle af den
n skrevet staaer: Folket satte sig ned
ie og drikke, og stode op at lege. Lad
ey heller bedrive Horerie, som nog
andt dem bedreve Horerie, og faldt p
n Dag tre og tive Tusinde. Lader os
ller friste Christum, ligesom nogle af de
ste de ham, og bleve ødelagde af Sla
r. Knurrer og ikke, ligesom og nogle
m knurrede, og bleve ødelagde af Ford
ren. Men alt dette skede dem til Exe
l, og er skrevet os til Advarsel, til h
erdens sidste Tider ere komne. Derfo
o som tykkes, at han staaer, see vel t
han ikke falder; eder er endnu ingen F
lse paakommen uden menneskelig; m
ud er trofast, som skal ikke lade eder f
s over eders Formue; men han skal
øre en Udgang paa Fristelsen, saa at
t kan taale.

Evang. Luc. 16 C. 1 V.

Men han sagde og til sine Disciple: D
var et riigt Menneske, som havde
uusfoged, og den samme blev befort f
m, at han forødde hans Gods. Og h
ldede ham, og sagde til ham: hvi h
dette om dig? Giør Regnskab fo
usholdning: thi du kan ikke længe

Huusfoged. Da sagde Huusfogden ved sig selv: Hvad skal jeg giøre, efterdi min Herre tager Huusholdningen fra mig? Jeg formaaer ikke at grave, og jeg skammer mig ved at trygle. Jeg veed vel, hvad jeg vil giøre, at de skulle tage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat af fra Huusholdningen. Saa kaldede han frem for sig hver og een af sin Herres Skyldnere, og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre skyldig? Han sagde: Hundrede Fade Olie; men han sagde til ham: Tag dit Brev, sæt dig hastig ned, og skriv halvtrediesindstive. Derefter sagde han til en anden: End du, hvor meget er du skyldig? Han sagde: Hundrede Maaler Hvede; men han sagde til ham: Tag dit Brev og skriv firesindstive. Og Herren lovede den uretfærdige Huusfoged, at han giorde snildeligen; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn imod deres Slægt. Saa siger jeg eder: Giører eder Venner af den uretfærdige Mammon, paa det, naar I engang savne dette, de da skulle annamme eder i de evige Boliger.

Tiende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtigste evige Gud! du, som haver formedelst din Hellig Aand aabenbaret og kundgiort os dit Ord om din kiere Søn Jesu Christo: Vi bede dig, opvæk i vore Hierter, at vi det alvorligen kunne annamme, og ikke lade det hen i Veiret, eller høre det ufrugteligen, som dit Folk, de vantroe Jøder, giorde, paa det vi kunne leve i din Frygt og formeres dagligen i Troen til din Barmhiertighed, og endeligen blive salige, formedelst din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed. Amen!

Epistel. 1 Cor. 12 C. 2 V.

I vide, at I vare fordum Hedninger, I henførtes til de dumme Afgud-

[redacted]

m I bleve førte; derfor kundgiør jeg
, at ingen, som taler ved Guds Aand,
er Jesum en forbandet Ting, og at in
kan kalde Jesum en Herre, uden ved
Hellig Aand. Nu er der vel Forskiel
Naade-Gaver, men Aanden er den
me. Og der er Forskiel paa Tienester,
Herren er den samme. Og der er For-
paa kraftige Gierninger, men det er
samme Gud, som virker alting i alle.
i gives enhver Aandens Aabenbarelse
et, som er nyttigt. Thi een gives ved
den Viisdoms Ord, og en anden Kund-
s Ord efter den samme Aand. En anden
s Troen ved den samme Aand. En an-
Naade-Gaver til at helbrede ved den
ne Aand. En anden Magt til at giøre
tige Gierninger. Og en anden Prophe-
En anden at giøre Forskiel paa Aan-
e. En anden at tale adskillige Slags
gemaal. Og en anden at udlægge Tun-
aal. Men alt dette virker kraftéligen
eene og samme Aand, som uddeler til
er besynderligen, eftersom han vil.

Evang. Luc. 19 C. 41 V.

der han kom nær til, og saae Staden,
græd han over den, og sagde: O! at du
vidste, ja endog paa denne din Dag,
som tiener til din Fred; men nu er det
t for dine Øine; thi den Tiid skal kom-
over dig, at dine Fiender skal kaste en
op omkring dig, belegge dig rundt
ing og trænge dig allevegne, og de
e lægge dig slet øde og dine Børn i dig,
ke lade Steen paa Steen i dig, fordi
iendte ikke din Besøgelses Tid. Og
gik i Tenplen, og begyndte at uddrive
som derudi solgte og kiøbte, og sagde
m: Det er skrevet: mit Huus er et B
s; men I have giort det til en Rø

kule.. Og han lærde daglig i Tem
Men de ypperste Præster og Skriftklog
de Overste iblandt Folket søgte efter at
komme ham, og de fandt ikke, hvo
skulle giøre ham; thi alt Folket hæ
ved ham, og hørte ham.

Ellevte Søndag efter Trinit

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede
at du vil formedelst din Hellig Aan
styre og regiere os, at vi ikke skulle foral
vore Synder, og blive hofmodig; me
vi giøre idelig Poenitentse, og Dag fra
bedre os og ellers trøste os allene ste de
at du vil være os naadig, og forlade os
Synder, og giøre os evindelig salige, ve
elskelige Søn, Jesum Christum vor H
som med dig lever og regierer i Hellig A
Eenighed, een sand Gud fra Evighed o
Evighed, Amen!

Epistel. 1 Cor. 15 C. 1 V.

Men jeg kundgiør eder, Brødre!
Evangelium, som jeg forkyndede
hvilket I og annammede, udi hvilket
have staaet hidindtil: formedelst hvilk
og blive salige, dersom I beholde,
hvad Maade jeg haver forkyndet
Evangelium: uden saa er, at I have
forgieves; thi jeg overantvordede til e
det første det, som og jeg annammed
Christus er død for vore Synder efter S
terne, og at han blev begraven, og at
opstod tredie Dag efter Skrifterne, o
han blev seet af Kephas, derefter af de
derefter blev han seet af mere end fem
drede Brødre paa engang, af hvilke de
endnu ere til, men nogle ere og hensov
Derefter blev han seet af Jacobus, og
af alle Apostler; men sidst efter dem al
han og seet af mig, som af et utidigt Fo
thi jeg er den ringeste iblandt Apostl
jeg som er ikke værdig at kaldes en

fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed, men af Guds Naade er jeg det, som jeg er, og hans Naade, som var uddeelt til mig, haver dog ikke været forgieves.

Evang. Luc. 18 C. 9 V.

Men Jesus sagde og til nogle, som triste de paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragte de andre, denne Lignelse: Der gik to Mennesker op til Templen at bede, den ene var en Pharisæer, den anden en Tolder. Pharisæeren stod for sig selv og bad saaledes: Jeg takker dig, Gud! at jeg er ikke som andre Mennesker, Røvere, Uretfærdige, Hoerkarle, eller og som denne Tolder. Jeg faster to Gange om Ugen, og giver Tiende af alt det jeg eier. Men Tolderen stod langt borte, og vilde end ikke opløfte sine Øine til Himmelen, men han slog paa sit Bryst, og sagde: Gud vær mig Synder naadig! Jeg siger eder: denne gik retfærdig ned i sit Huus fremfor den anden; thi hvo sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.

Tolvte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtigste evige Gud! du, som alting haver skabt, vi takke dig, at du haver givet os et sundt Legeme, og haver naadeligen bevaret vore Tunger, Øren og andre Lemmer fra den onde Fiende: Vi bede dig, giv os din Naade, at vi besynderligen bruge vore Øren og Tunger retteligen, at vi med vore Øren flittigen høre dit Ord, og det vel mærke, og med vore Tunger prise og berømme din Naade, paa det ingen skal fortørnes af vore Tunger, men at hver Mand kunde forbedres deraf, ved din kiere Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 2 Cor. 3 C. 4 V.

Saadan Fortrøstning have vi til Gud

formedelst Christum, ikke at vi ere dygtige af os selv til at betænke noget, som af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, hvilken og giorde os dygtige til at være det nye Testamentes Tienere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihielslaaer, men Aanden giør levende. Dersom nu Dødens Tieneste i Bogstaven, som var indgraven i Stene, skeede med saadan Herlighed, at Israels Børn kunde ikke see stadig paa Moses Ansigt for hans Ansigtes Herligheds Skyld, som dog skulle afskaffes, hvi skulle ikke Aandens Tieneste meget mere være i Herlighed? thi var Fordømmelsens Tieneste herlig, da er langt mere Retfærdigheds Tieneste overflødig i Herlighed.

Evang. Marc. 7 C. 13 V.

Og der han gik ud af Tyri og Sidons Egne, da kom han til det Galilæiske Hav, midt igiennem de ti Stæders Egne, og de førte en Døv til ham, som besværligen kunde tale, og de bade ham, at han vilde lægge sin Haand paa ham; og han tog ham for sig selv afsides fra Folket, og lagde sine Fingre i hans Øren, og spyttede og rørte ved hans Tunge, og saae op til Himmelen, sukkede, og sagde til ham: Ephata! det er, lad dig op! og strax aabnedes hans Øren, og hans Tunges Baand løsnedes, og han taled ret. Og Jesus bød dem, at de skulle ingen sige det; men jo mere han forbød dem, jo mere kundgiorde de det. Og de forundrede sig overmaade, og sagde: Han gjorde det altsammen: de Døve giorde han hørende, og de Maalløse talende.

Trettende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig af vor gandske Hiertes Grund, at du haver ladet os leve i denne Tid, i hvilke

[redacted]

vi kunne høre dit hellige Evangelium
hvilket du haver ladet os kiende din fade
e Villie, og see din Søn Christum Jesum
bede din grundløse Barmhiertighed, at
naadeligen lade os behørke dit helli
os Løs, og vore Hiertter saa regiere fo
delst din Hellig Aand, at vi aldrig fali
fra, men blive hart derved, og endelige
ve salige formedelst den samme din eni
e Søn, Jesum Christum vor Herre, soi
d dig lever og regierer i Hellig Aands E
hed, een sand Gud fra Evighed og t
ighed, Amen.

Epistel. Gal. 3 C. 15 V.

iere Brødre! jeg vil tale efter menneski
lig Viis: Gior dog ingen et Menneske
stamente til intet, naar det er stadfæste
r sætter noget dertil. Nu ere jo Fo
telserne tilsagde Abraham og han
ed. Han siger ikke: Og hans Sæde, so
mange, men som om een: og din Sæ
ilken er Christus. Saa siger jeg og dett
det Testamente, som er tilforn stadfæst
Gud paa Christum, kan Loven, som ble
en fire hundrede og tredive Aar derefte
e rygge, at den skulle giøre Forjættelse
intet. Thi dersom Arven er af Love
er den ikke af Forjættelsen; men Gu
Abraham den af Naade formedel
rjættelsen. Hvad skal da Loven? de
lagt dertil for Overtrædelsens Skyl
til den Sæd kom, som Forjættelsen va
et. Og den blev beskikket af Englene ve
æglerens Haand. Nu er en Mægler ik
eeneste Mægler; men Gud er een. Er d
en imod Guds Forjættelser? det vær
gt fra! thi havde nogen Lov været g
, som kunne giøre levende, da var Re
digheds sandelig af Loven; men Skri
indsluttede alle Ting under Synd, a
rjættelsen ved Troen til Jesum Christum
lle gives alle dem, som troe.

at jeg kan arve et evigt Liv? D
til ham: Hvad staaer der skre
hvorledes læser du? Han svare
Du skal elske Herren din Gud
ske Hierte, af din gandske Siel,
Magt, og af dit gandske Sind,
ste ligesom dig selv. Da sagde h
du svarede ret, giør det, saa
Men han vilde giøre sig selv r
sagde til Jesum: hvo er da m
svarede Jesus ydermere, og sag
neste gik ned fra Jerusalem til
faldt iblandt Røvere, hvilke f
og sloge ham ilde, og gik bort,
ligge halv død. Men ved en H
en Præst den samme Vey ned,
saae ham, gik han ham forbi;
saa en Levit, der han var nær
kom han og saae ham, og gik
Men en Samaritan reyste og k
og der han saae ham, ynked
ham. Og han gik til ham, fo

iblandt Røvere? Han sagde: Den, som giorde Barmhiertighed mod ham. Da sagde Jesus til ham: Saa gak bort, og giør du ligesaa.

Fiortende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede.

Herre Gud, din mildeste Fader! du, som haver formedelst dit salige Ord og hellige Daab naadeligen hiulpet os alle, som troe, af den forfærdelige Spedalskhed, som er Synden, og beviser os dagligen din naadige Hielp i alt det, som os er nødtørftigt: Vi bede dig, opvæk vore Hierter formedelst din Hellig Aand, at vi aldrig forglemme saadanne Velgierninger, men at vi leve idelig i din Frygt, og udi en ret Tillid paa din Barmhiertighed altid takke og prise dig med et taknemmeligt Hierte, ved din kiere Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Gal. 5 C. 16 V.

Men jeg siger: Omgaaes i Aanden, og I skal ikke fuldkomme Kiødets Begieringer; thi Kiødet begierer imod Aanden og Aanden imod Kiødet. Men disse ere satte tvært imod hverandre, at I ikke skal giøre hvad I vil. Dersom I drives af Aanden, ere I ikke under Loven; men Kiødets Gierninger ere aabenbare, som ere: Hoer, Skiørlevnet, Ureenhed, Ukydskhed, Afguderie, Troldom, Fiendskab, Kiv, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier, Had, Mord, Drukkenskab, Fraadserie, og saadant deslige: om hvilke jeg siger eder tilforn, ligesom jeg og før haver sagt eder, at de, som saadant giøre, skulle ikke arve Guds Rige. Men Aandens Frugt er Kierlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Fromhed, Godhed, Troe, Sagtmodighed, Afholdenhed ...

Naadelighed. Imod saadant er Loven ikke; thi hvilke, som høre Christum til, de korsfæste Kiødet med sine Lyster og Begierligheder.

Evang. Luc. 17 C. 11 V.

Og det begav sig, der Jesus reiste til Jerusalem, drog han midt igiennem Samarien og Galilæam. Og, som han kom til en Bye, mødte ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte; og de opløftede Røsten, og sagde: Jesu, Mester! forbarme dig over os! Og, der han saae dem, sagde han til dem: Gaaer bort og beteer eder for Præsterne. Og det skede, der de gik bort, bleve de renseде. Men een af dem, der han saae, at han var bleven karsk, vendte tilbage, og prisede Gud med høy Røst; og han faldt paa sit Ansigt ned for hans Fødder, og takkede ham; og den samme var en Samaritan. Da svarede Jesus, og sagde: Bleve de ikke alle Ti rensede? hvor ere da de Ni? Er der ellers ingen funden, som vendte tilbage igien, for at give Gud Æren, uden denne Fremmede? Og han sagde til ham: Staae op, gak bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Sond. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgierninger, at du haver givet os Liv og Levnet, og naadelig opholdet os her til Dags. Nu bede vi dig, tag ikke din Velsignelse fra os, men bevar os fra Gierrighed, paa det vi kunde allene tiene dig, elske og hænge hart ved dig, at vi ikke besmitte os med Kiødelig Afguderie og Mammons Tieneste; men at vi sætte alt vort Haab, Trøst og Tillid paa din Naade, ved Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra nu og til Evighed, Amen!

naar jeg [illegible]

nu af disse tre E

Epistel. Gal. 5 C. 25 V. og 6 C. 1 V.

Dersom vi leve i Aanden, da lader os vandre i Aanden. Lader os ikke være begierlige efter forfængelig Ære, at vi byde Trods til hverandre, og misunde hverandre. Brødre! dersom et Menneske bliver overilet af nogen Brøst, da hielper saadan een til rette igien med en sagtmodig Aand, I! som ere aandelige; og see til dig selv at du og ikke bliver fristet. Drager Byrden med hverandre, og opfylder saaledes Christi Lov. Thi dersom nogen mener, at han er noget, endog han er intet, han bedrager sig selv. Men enhver prøve sin egen Gierning, og da skal han have Roes hos sig selv allene, og ikke hos en anden; thi enhver skal bære sin egen Byrde. Men den, som bliver underviist i Ordet, skal dele allehaande Godt med den, som ham underviser. Farer ikke vild, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saaer, det skal han og høste. Hvo, som saaer for sit Kiød, skal høste Fordervelse af Kiødet, men hvo, som saaer for Aanden, han skal høste det evige Liv af Aanden. Lader os giøre Godt, og ikke blive trætte; thi vi skal og høste i sin Tiid, dersom vi ikke blive forsagte. Saa lader os da, den Stund vi have Tiid, giøre Godt imod alle, men allermeest imod Troens egne Folk.

Evang. Matth. 6 C. 24 V.

Ingen kan tiene to Herrer; thi han skal enten hade den eene, og elske den anden, eller han skal holde sig til den eene, og foragte den anden: I kunne ikke tiene Gud og Mammon. Derfor siger jeg eder: Sørger ikke for eders Liv, hvad I skal æde og hvad I skal drikke; ikke heller for eders Legemer, hvad I skal iføre eder. Er ikke Livet meer end Maden? og Legemet mere end Klæderne? Seer til Fuglene under

Maadelighed. Imod saadant er Loven ikke; thi hvilke, som høre Christum til, de korsfæste Kiødet med sine Lyster og Begierligheder.

Evang. Luc. 17 C. 11 V.

Og det begav sig, der Jesus reiste til Jerusalem, drog han midt igiennem Samarien og Galilæam. Og, som han kom til en Bye, mødte ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte; og de opløftede Røsten, og sagde: Jesu, Mester! forbarme dig over os! Og, der han saae dem, sagde han til dem: Gaaer bort og beteer eder for Præsterne. Og det skede, der de gik bort, bleve de rensede. Men een af dem, der han saae, at han var bleven karsk, vendte tilbage, og prisede Gud med høy Røst; og han faldt paa sit Ansigt ned for hans Fødder, og takkede ham; og den samme var en Samaritan. Da svarede Jesus, og sagde: Bleve de ikke alle Ti rensede? hvor ere da de Ni? Er der ellers ingen funden, som vendte tilbage igien, for at give Gud Æren, uden denne Fremmede? Og han sagde til ham: Staae op, gak bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgierninger, at du haver givet os Liv og Levnet, og naadelig opholdet os her til Dags. Nu bede vi dig, tag ikke din Velsignelse fra os, men bevar os fra Gierrighed, paa det vi kunde allene tiene dig, elske og hænge hart ved dig, at vi ikke besmitte os med skændelig Afguderie og Mammons Tieneste; men at vi sætte alt vort Haab, Trøst og Tillid paa din Naade, ved Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og re- [illegible] i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud naar [illegible] til Evighed, Amen!

nu af disse tre

Epistel. Gal. 5 C. 25 V. og 6 C. 1 V.

Dersom vi leve i Aanden, da lader os vandre i Aanden. Lader os ikke være begierlige efter forfængelig Ære, at vi byde Trods til hverandre, og misunde hverandre. Brødre! dersom et Menneske bliver overilet af nogen Brøst, da hielper saadan een til rette igien med en sagtmodig Aand, I! som ere aandelige; og see til dig selv at du og ikke bliver fristet. Drager Byrden med hverandre, og opfylder saaledes Christi Lov. Thi dersom nogen mener, at han er noget, endog han er intet, han bedrager sig selv. Men enhver prøve sin egen Gierning, og da skal han have Roes hos sig selv allene, og ikke hos en anden; thi enhver skal bære sin egen Byrde. Men den, som bliver underviist i Ordet, skal dele allehaande Godt med den, som ham underviser. Farer ikke vild, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saaer, det skal han og høste. Hvo, som saaer for sit Kiød, skal høste Fordærvelse af Kiødet, men hvo, som saaer for Aanden, han skal høste det evige Liv af Aanden. Lader os giøre Godt, og ikke blive trætte; thi vi skal og høste i sin Tiid, dersom vi ikke blive forsagte. Saa lader os da, den Stund vi have Tiid, giøre Godt imod alle, men allermeest imod Troens egne Folk.

Evang. Matth. 6 C. 24 V.

Ingen kan tiene to Herrer; thi han skal enten hade den eene, og elske den anden, eller han skal holde sig til den eene, og foragte den anden: I kunne ikke tiene Gud og Mammon. Derfor siger jeg eder: Sørger ikke for eders Liv, hvad I skal æde og hvad I skal drikke; ikke heller for eders Legemer, hvad I skal iføre eder. Er ikke Livet meer end Maden? og Legemet mere Klæderne? Seer til Fuglene under

Maadelighed. Imod saadant er Loven ikke; thi hvilke, som høre Christum til, de korsfæste Kiødet med sine Lyster og Begierligheder.

Evang. Luc. 17 C. 11 V.

Og det begav sig, der Jesus reiste til Jerusalem, drog han midt igiennem Samarien og Galilæam. Og, som han kom til en Bye, mødte ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte; og de opløftede Røsten, og sagde: Jesu, Mester! forbarme dig over os! Og, der han saae dem, sagde han til dem: Gaaer bort og beteer eder for Præsterne. Og det skede, der de gik bort, bleve de rensede. Men een af dem, der han saae, at han var bleven karsk, vendte tilbage, og prisede Gud med høy Røst; og han faldt paa sit Ansigt ned for hans Fødder, og takkede ham; og den samme var en Samaritan. Da svarede Jesus, og sagde: Bleve de ikke alle Ti rensede? hvor ere da de Ni? Er der ellers ingen funden, som vendte tilbage igien, for at give Gud Æren, uden denne Fremmede? Og han sagde til ham: Staae op, gak bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgierninger, at du haver givet os Liv og Levnet, og naadelig opholdet os her til Dags. Nu bede vi dig, tag ikke din Velsignelse fra os, men bevar os fra Gierrighed, paa det vi kunde allene tiene dig, elske og hænge hart ved dig, at vi ikke besmitte os med timelig Afguderie og Mammons Tieneste; men at vi sætte alt vort Haab, Trøst og Tillid paa din Naade, ved Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud naar [illegible] til Evighed, Amen!

nu af disse tre

stel. Gal. 5 C. 25 V. og 6 C. 1
ersom vi leve i Aanden, da lader os va
dre i Aanden. Lader os ikke væ
ærlige efter forfængelig Ære, at
e Trods til hverandre, og misunde hv
re. Brødre! dersom et Menneske bliv
ilet af nogen Brøst, da hielper saad
til rette igien med en sagtmodig Aan
som ere aandelige; og see til dig selv
og ikke bliver fristet. Drager Byrd
) hverandre, og opfylder saaledes Ch
ov. Thi dersom nogen mener, at han
et, endog han er intet, han bedrager
. Men enhver prøve sin egen Gierni
da skal han have Roes hos sig selv allen
ikke hos en anden; thi enhver skal ba
egen Byrde. Men den, som bliver u
viist i Ordet, skal dele allehaande G
) den, som ham underviser. Farer i
, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad
nneske saaer, det skal han og høste. H
saaer for sit Kiød, skal høste Fordær
f Kiødet, men hvo, som saaer for A
, han skal høste det evige Liv af Aan
er os giøre Godt, og ikke blive træt
vi skal og høste i sin Tiid, dersom vi i
e forsagte. Saa lader os da, den Stu
have Tiid, giøre Godt imod alle, n
rmeest imod Troens egne Folk.

Evang. Matth. 6 C. 24 V.

ngen kan tiene to Herrer; thi han
enten hade den eene, og elske den
, eller han skal holde sig til den eene,
agte den anden: J kunne ikke tiene G
Mammon. Derfor siger jeg eder: S
ikke for eders Liv, hvad J skal æde
d J skal drikke; ikke heller for eders
er, hvad J skal iføre eder. Er ikke
r end Maden? og Legemet mer
derne? Seer til Fuglene und

Naadelighed. Imod saadant er Loven ikke; thi hvilke, som høre Christum til, de korsfæste Kiødet med sine Lyster og Begierligheder.

Evang. Luc. 17 C. 11 V.

Og det begav sig, der Jesus reiste til Jerusalem, drog han midt igiennem Samarien og Galilæam. Og, som han kom til en Bye, mødte ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte; og de opløftede Røsten, og sagde: Jesu, Mester! forbarme dig over os! Og, der han saae dem, sagde han til dem: Gaaer bort og beteer eder for Præsterne. Og det skede, der de gik bort, bleve de rensede. Men een af dem, der han saae, at han var bleven karsk, vendte tilbage, og prisede Gud med høy Røst; og han faldt paa sit Ansigt ned for hans Fødder, og takkede ham; og den samme var en Samaritan. Da svarede Jesus, og sagde: Bleve de ikke alle Ti rensede? hvor ere da de Ni? Er der ellers ingen funden, som vendte tilbage igien, for at give Gud Æren, uden denne Fremmede? Og han sagde til ham: Staae op, gak bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgierninger, at du haver givet os Liv og Levnet, og naadelig opholdet os her til Dags. Nu bede vi dig, tag ikke din Velsignelse fra os, men bevar os fra Gierrighed, paa det vi kunde allene tiene dig, elske og hænge hart ved dig, at vi ikke besmitte os med Verdslig Afguderie og Mammons Tieneste; men at vi sætte alt vort Haab, Trøst og Tillid paa din Naade, ved Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer [illegible] i Helligaands Eenighed, een sand Gud naar [illegible] til Evighed, Amen!

nu af disse tre

[redacted]

stel. Gal. 5 C. 25 V. og 6 C. 1 V.
ersom vi leve i Aanden, da lader os van-
dre i Aanden. Lader os ikke være
erlige efter forfængelig Ære, at v
Trods til hverandre, og misunde hver-
re. Brødre! dersom et Menneske bliver
ilet af nogen Brøst, da hielper saadan
til rette igien med en sagtmodig Aand,
som ere aandelige; og see til dig selv at
du ikke bliver fristet. Drager Byrder
hverandre, og opfylder saaledes Chri
ov. Thi dersom nogen mener, at han e
et, endog han er intet, han bedrager sig
. Men enhver prøve sin egen Gierning
da skal han have Roes hos sig selv allene
ikke hos en anden; thi enhver skal bær
egen Byrde. Men den, som bliver un
viist i Ordet, skal dele allehaande G.o
den, som ham underviser. Farer ikk
, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad e
nneske saaer, det skal han og høste. Hv
saaer for sit Kiød, skal høste Fordervel
f Kiødet, men hvo, som saaer for Aan
, han skal høste det evige Liv af Aanden
er os giøre Godt, og ikke blive trætte
vi skal og høste i sin Tiid, dersom vi ik
e forsagte. Saa lader os da, den Stun
have Tiid, giøre Godt imod alle, men
rmeest imod Troens egne Folk.

Evang. Matth. 6 C. 24 V.

ngen kan tiene to Herrer; thi han sk
enten hade den eene, og elske den an
, eller han skal holde sig til den eene, o
agte den anden: I kunne ikke tiene Gu
Mammon. Derfor siger jeg eder: Sor
ikke for eders Liv, hvad I skal æde o
d I skal drikke; ikke heller for eders
ier, hvad I skal iføre eder. Er ikke L
r end Maden? og Legemet mere
derne? Seer til Fuglene under

melen, de saae ikke, de høste ikke, og sanke ikke i Laden: dog føder eders himmelske Fader dem alligevel. Ere I ikke meget mere end de? Men hvo er iblandt eder, som kan lægge en Alen til sin Vext, alligevel at han bekymrer sig derfor? Og hvi sørge I for Klæderne? betragter Lillierne paa Marken, hvorledes de voxe: de arbeide ikke, de spinde og ikke; men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som en af dem. Klæder da Gud det Græs saa paa Marken, som er i Dag og i Morgen kastes i Ovnen: skulle han ikke meget mere klæde eder? O I lidet Troende! derfor skal I ikke sørge og sige: Hvad skulle vi æde? eller hvad skal vi drikke? eller hvormed skulle vi klæde os, (efter alt saadant søge Hedningerne;) thi eders himmelske Fader veed, at I have alt dette behov. Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal alt saadant tillægges eder. Sørger derfor ikke for den anden Morgen; thi den Dag i Morgen skal sørge for sig selv. Enhver Dag haver nok i sin egen Plage.

Sextende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som haver ladet din Søn blive et Menneske, at han først med sin Død skulle betale for vore Synder, og siden frelse os fra den evige Død: Vi bede dig, behold os i dette Haab, at vi ikke tvivle derpaa, at ligesom vor Herre Christus haver opvakt en Enkes Søn ikkun med et Ord, at han iligemaade vil opvække os paa Dommedag, og giøre os evig salige, hvilken med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel Eph. 3 C. 13 V.

Derfor beder jeg, at I ikke mistrøstes over mine Trængsler, som jeg lider for eder

ket er eder en Ære. For den Skyl
er jeg mine Knæe for vor Herres Je
isti Fader, af hvilken al Faderligh
des i Himlene og paa Jorden, at ha
give eder efter sin Herligheds Rigdom
k kan blive styrkede med Kraft ved han
nd i det indvortes Menneske, at Christu
Troen maae boe i eders Hierter, og
ledes maae blive rodfæstede og grun
ede i Kierlighed, paa det I tilfulde kun
begribe med alle de Hellige, hvilket d
det Brede, og det Lange, og det Dybe, o
Høie, og kiende den Christi Kierlighe
overgaae Forstanden, paa det I kun
yldes til al Guds Fylde. Med den, so
rflødig gior over alt det, som vi bede
forstaae, efter den Kraft som virker i o
være Ære i Menigheden ved Christu
um til alle Slægter i al Evighed, Amen

Evang. Luc. 7 C. 11 V.

g det begav sig Dagen derefter, at Jesu
gik til en Stad, som heed Nain, og d
mange af hans Disciple med ham og m
Folk. Og der han kom nær til Stad
ten, see! da blev en Død udbaaren, so
sin Moders eeneste Søn, og hun var e
ke, og meget Folk af Staden gik me
de. Og der Herren saae hende, ynkede
hiertelig over hende, og sagde til hend
æd ikke. Og han traadde til og rørte ve
aren, (og de, som bare, stode stille.) O
sagde: Du unge Dreng! jeg siger di
e op! Og den Døde reyste sig op og b
dte at tale, og han gav hans Mod
. Men der kom en Rædsel paa dem a
og de prisede Gud, og sagde: Der er vi
g en stor Prophet opreist iblandt os.
haver besøgt sit Folk. Og denne
ham rygtedes i det gandske Judæ
det omliggende Land.

Syttende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelst din Hellig Aand saa styre og regiere os, at vi kunne altid holde os i din Frygt, og ikke være hoffærdige, men med gandske Hierte høre og annamme dit Ord, og retteligen helliggiøre Sabbats-Dagen, paa det vi kunne ogsaa formedelst dit Ord blive helliggiorte; Først at vi sætte al vor Fortrøstning og Haab paa din Søn Jesum Christum, at han er allene vor Retfærdighed og Gienløser, og dernæst at vi rette og bedre vort Levnet efter dit Ords Lydelse; og at vi tage os vare for al Forargelse, indtil vi blive evindelig salige ved din Naade i Christo, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Eph. 4 C. 1 V.

Saa formaner jeg eder, jeg som er fangen i Herren, at I ville omgaaes værdig efter det Kald, som I ere kaldede med, med al Ydmyghed, Sagtmodighed og Langmodighed, at fordrage hverandre i Kierlighed, og stræbe med al Fliid at beholde Aandens Eenighed i Fredens Baand; thi der er ikkun et Legeme og een Aand, ligesom I ere kaldede til et Haab i eders Kald: Een Herre, een Troe, een Daab, een Gud og alles Fader, som er over alle, og ved alle, og i eder alle.

Evang. Luc. 14 C. 1 V.

Og det begav sig, der Jesus kom i en af de øverste Pharisæers Huus paa en Sabbat at æde Brød, da toge de vare paa ham; og see! der var et vattersottigt Menneske for ham. Og Jesus svarede og talede til de Lovkyndige og Pharisæer, og sagde: Er det vel tilladt at helbrede om Sabbaten? men de taug stille. Og han tog paa ham og helbredede ham, og lod ham gaae. Og han svarede og [illegible] til dem: Hvo er iblandt

eder, hvis Oxe eller Asen falder i en Brønd, og han ikke strax drager det op om Sabbats Dagen? Og de kunde ikke give ham Svar igien. Men han sagde en Lignelse til Giesterne, der han mærkede, hvorledes de udvalgte de øverste Stæder, og sagde til dem: Naar du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst, at ikke maa skee en hæderligere end du skal være buden af ham. Saa kommer da den, der indbød dig og ham, og siger til dig: Giv denne Rum; og da maae du med Blusel sidde nederst. Men naar du er buden, da gak bort, og sæt dig nederst, paa det, naar han da kommer, som dig indbød, at han skal sige til dig: Ven! sid bedre op! Saa haver du Ære for dem, som sidde med dig til Bords, thi hvo sig selv ophøyer, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøyes.

Attende Søndag efter Trinitatis.

Collect Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi ere jo arme elendige Syndere, din Villie vide vi; men vi ere saa skrøbelige, at vi den ikke kunne fuldkomme; thi Kiød og Blod i os er for stærkt, saa vil og den arrige Fiende Dievelen ei heller lade os tilfreds. Derfor bede vi dig, at du vil udgyde din Hellig Aand i vore Hierter, at vi med en stærk Troe kunne hænge hart ved din Søn Jesum Christum, og trøste os ved hans Pine og Død, og troe Syndernes Forladelse formedelst ham, og leve saa et helligt Levnet i Lydighed her paa Jorden efter din Villie, indtil vi ved din Naade kunne saligen bortdøe af denne elendige Verden, ved den samme din Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Cor. 1 C. 4 V.

Jeg takker min Gud altid paa eders Vegne for den Guds Naade, som eder er given i Christo Jesu, at I udi ham

giorte rige i alle Ting, i al Tale og K
skab, ligesom det Vidnesbyrd om C
sto er bleven stadfæstet i eder, saa at
tet fattes eder paa nogen Naade: Ge
som forvente vor Herres Jesu Christi
benbarelse, hvilken og skal stadfæste
indtil Enden, at I skal være ustraff
paa vor Herres Jesu Christi Dag.

Evang. Matth. 22 C. 34 V.

Der Phariseerne hørde, at Jesus h
stoppet Munden paa Sadducæe
da forsamlede de dem; og een af den
Lovkyndig, spurgte og fristede ham
sagde: Mester! hvilket er det store B
Loven? men Jesus sagde til ham: Du
elske Herren din Gud af gandske Hie
af gandske Siel og af gandske Sind; d
er det første og store Bud. Det ande
ligesom dette: du skal elske din Næste,
som dig selv. Udi disse to to Bud hæng
Loven og Propheterne. Men der Ph
seerne vare tilsammen, spurgte Jesus
ad, og sagde: Hvad tykkes eder om C
sto? hvis Søn er han? De sagde: Dav
Han sagde til dem: Hvorledes kalder
David ham i Aanden en Herre, naar
saa siger: Herren sagde til min He
Sæt dig hos min høire Haand, in
jeg lægger dine Fiender til dine Fødd
Fodskammel. Efterdi David da ka
ham en Herre, hvorledes er han da h
Søn? Og ingen kunde svare ham et O
der turde og ingen ydermere spørge h
ad om noget efter den Dag.

Nittende Sønd. efter Trinitat

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige evige Gud! du, som for
delst din Søn Christum Jesum h
naadelig hiulpet det verkbrudne Me
baade til Liv og Siel, vi bede din gr
Barmhiertighed, være os ogsaa naad

ad os alle vore Synder, og regier os m
Hellig Aand at vi ikke selv give Aars
Sygdom eller anden Ulykke; men beh
i din Frygt, og styrk os med din Naad
vi saa blive fri baade fra timelig og ev
:de og Straf, formedelst din Søn Jesu
istum vor Herre, som med dig lever
erer i Hellig Aands Enighed, een Ga
) fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Eph. 4 C. 12 V.

aa vider da, at I skulle aflægge det gar
le Menneske efter den første Omgie
e, som forderves formedelst de bedrag
Lyster, men at I derimod skulle fo
s i eders Sinds Aand, og iføre eder d
Menneske, som er skabt efter Gud i Re
)ighed og sand Hellighed. Derfor a
ier Løgn og taler Sandhed hver me
Næste, efterdi vi ere Lemmer med hve
re. Bliver vrede og synder ikke
r Solen ikke gaae ned over eders Vr
giver og ikke Dievelen Rum. Hv
haver stiaalet, han stiele ikke mere
heller arbeide og giøre noget God
Hænderne, paa det at han kan hav
ieddele den Nødtørftige.

Evang. Matth. 9 C. 1 V.

i traadde Jesus i Skibet, og foer over
og kom til sin Stad; og see! de førd
erkbrøden til ham, som laae paa en
g. Der Jesus saae nu deres Troe, sagd
til den Verkbrødne: Vær frimodig,
! dine Synder ere dig forladne. Og
nogle iblandt de Skriftkloge sagde ved
selv: Denne bespotter Gud. Der Je
aae deres Tanker, sagde han: Hvi
: I saa ondt i eders Hierter? thi
et er lettere at sige: dine Synder er
orladne, eller at sige: staae op og va
men at I skal vide, at Menneske
haver Magt paa Jorden at for

Synderne, sagde han til den Verkbrudne: Staae op, tag din Seng op, og gaae hiem til dit Huus. Og han stod op og gik hiem til sit Huus. Der Folket det saae, forundrede de dem, og priisede Gud, som havde givet Menneskene saadan Magt.

Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for din store Barmhiertighed og Naade, at du haver ladet os komme til dit salige Ord og glædelige Bryllup, og ved din Søn forlader os alle vore Synder. Men efterdi her er dagligen Fristelse, Forargelse og Fare paafærde, og vi ere af os selv saa skrøbelige og meget tilbøielige til Synden, saa bede vi dig, at du vil formedelst din Hellig Aand naadelig bevare os, at vi ikke falde; men om vi falde og besmitte saa vort Bryllups-Klædebon, hvilket din Søn Jesus Christus haver ifort os, da hielp os naadeligen igien, og leed os til Anger og Ruelse, og behold os i Troen til din Barmhiertighed, at vi ikke falde til evig Tid, ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Ephes. 5 C. 15 V.

Derfor seer til, hvorledes I skal omgaaes vaerligen, ikke som Uviise, men som Viise, og kiøber den beleylige Tiid; thi Dagene ere onde. Derfor bliver ikke uforstandige, men vider, hvad der er Herrens Villie; og drikker eder ikke drukne af Viin, i hvilket er Overdaadighed, men bliver fulde af Aanden, og taler hverandre til med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser: siunger og leger for Herren i eders Hierter. Og siger altid Gud og Faderen Tak for alting i vor Herres Jesu Christi Navn, og værer hverandre underdanige i Guds Frygt.

Evang. Matth. 22 C. 1 V.

Jesus svarede og talede atter ved Lignel-

il dem, og sagde: Himmeriges Rige lig- ;es ved et Menneske, som var en Konge, om giorde sin Søns Bryllup, og han ud- endte sine Tienere, at de skulde kalde de Budne til Bryllup, men de vilde ikke komme. Han udsendte atter andre Tienere, og sag- e: Siger de Budne, see! jeg haver beredt mit Maaltid, mine Oxen og mit fede Qvæg er slagtet, og alting er rede, kommer il Bryllup. Men de foragtede det og gik hen, den ene paa sin Ager, den anden til sit Kiøbmandskab; men de andre grebe hans Tienere, forhaanede og ihielsloge dem. Der Kongen det hørde, blev han vred og skikkede en Hær ud og ødelagde disse Mand- drabere, og satte Ild paa deres Stad. Da sagde han til sine Tienere: Brylluppet er o beredt, men de Budne vare det ikke værd: gaaer derfor hen ud paa de alfare Veie, og byder til Bryllup hvem I finde. Saa gik de samme Tienere ud paa Veiene, og sam- lede tilsammen alle dem de fandt onde og gode; og Bordene bleve alle fulde. Men der Kongen kom ind at besee Giesterne, saae han der et Menneske, som havde ikke iført Bryllups-Klædningen. Og han sag- de til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og ikke haver Bryllups-Klædnin- gen paa? men han taug stille. Da sagde Kongen til sine Tienere: Binder Hænder og Fødder paa ham, tager ham bort, og ka- ster ham hen ud i det yderste Mørke, der skal være Graad og Tænders Gnidsel; thi man- ge ere kaldede, men faa ere udvalgte.

Een og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtige evige Gud! du, som formedelst din Søn haver tilsagt os Synderns Forladelse, Retfærdighed og det evige L

vi bede dig, at du vil med din Hellig A
opvække vore Hierter, at vi med vore dag
Bønner i alle Fristelser søge saadan H
hos ham, og formedelst en fast Troe til h
Forjættelse og Ord kunne faae det vi beg
og endeligen blive salige, ved din Søn,
Herre Jesum Christum, som med dig l
og regierer i Hellig Aands Eenighed,
sand Gud fra Evighed og til Evighed, Am

Epistel. Eph. 6 C. 10 V.

Allersidst, mine Brødre! værer stær
Herren og i hans Styrkes Magt!
rer eder udi Guds fulde Harnisk, paa de
kan bestaae imod Dievelens listige Anl
thi vi have ikke allene Striid imod Kiø
Blod, men endog mod Fyrstendømmer
Vælde, mod Verdens Herrer, som regi
i denne Verdens Mørke, med de onde Aan
under Himmelen. For den Skyld ta
Guds fulde Harnisk paa, paa det I kan
re mægtige til at imodstaae paa den o
Dag, og staae, naar I have udrettet alt
vel. Saa staaer nu omgiordede om ed
Lender med Sandhed, og iførte med R
færdigheds Pantser; og værer iførte
Fødderne med Fredens Evangelii Færd
hed. Men for alle Ting, antager Tro
Skiold, med hvilket I skal kunne udsl
alle den Ondes gloende Pile: og tage S
lighedens Hielm og Aandens Sverd,
er Guds Ord.

Evang. Joh. 4 C. 46 V.

Og der var en kongelig Mand, hvis S
laae syg i Capernaum; der denne hø
at Jesus var kommet af Judæa til Galil
gik han til ham, og bad ham, at han
komme ned, og helbrede hans Søn, thi
laae for Døden. Da sagde Jesus til he
Dersom I ikke see Tegn og underlige G
ninger, vil I ikke troe. Den kongelige
sagde til ham: Herre! kom ned før mi

ser. Jesus sagde til ham: Gak bort, din
søn lever. Og Mennesket troede det Ord,
om Jesus sagde til ham, og gik bort. Og
om han gik ned, mødte hans Tienere ham,
g forkyndede ham, og sagde: Dit Barn le-
er. Da udspurgte han den Time af dem,
aa hvilken det var bleven bedre med
am, og de sagde til ham: I Gaar ved
en syvende Time forlod Feberen ham.
Da mærkede Faderen, at det var ved den
amme Time, paa hvilken Jesus havde
agt til ham: Din Søn lever. Og han
roede selv og alt hans Huus.

Alle Helgens Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige, evige Gud! som vil hellig-
giøre alle dine Udvalgte og Elskelige i
in eenbaarne og elskelige Søn Jesu Chri-
o, lad os efterfølge deres Troe, Haab og
ierlighed, at vi og med dem kunne blive
ilige, formedelst den samme din Søn, vor
erre Jesum Christum, som med dig lever
g regierer i Hellig Aands Eenighed, en sand
ud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Lectien, Aab. 7 C. 1 V.

Og derefter saae jeg fire Engle staae paa
Jordens fire Hiørner, som holdte Jor-
ens fire Vinde, paa det ingen Vind skulle
læse over Jorden eller over Havet eller
ver noget Træe; og jeg saae en anden En-
el opstige fra Solens Opgang, som havde
en levende Guds Segl, og han raabte med
or Røst til de fire Engle, hvilket det var
ivet at skade Jorden og Havet, sigende:
Skader ikke Jorden eller Havet eller Træer-
e, indtil vi faae beseglet vore Guds Tiene-
e i deres Pander. Og jeg hørde deres Tal,
om bleve beseglede; og de vare hundrede
e og fyrgetyve tusinde beseglede af al
raels Børns Slægter; af Judæ Slæ
 tusinde beseglede; af Rubens Slægt

tusinde beseglede; af Gads Slægt tolv tusinde beseglede; af Assers Slægt tolv tusinde beseglede; af Nephthalims Slægt tolv tusinde beseglede; af Manasse Slægt tolv tusinde beseglede; af Simeons Slægt tolv tusinde beseglede; af Levi Slægt tolv tusinde beseglede; af Isaschars Slægt tolv tusinde beseglede; af Sebulons Slægt tolv tusinde beseglede; af Josephs Slægt tolv tusinde beseglede; af Benjamins Slægt tolv tusinde beseglede. Derefter saae jeg, og see en stor Skare, hvilken ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Slægter og Folk og Tungemaal, som stode for Stolen og for Lammet, klædde med hvide lange Klæder, og der vare Palmegrene i deres Hænder: de raabte med stor Røst, og sagde: Salighed være vor Gud, som sidder paa Stolen, og Lammet. Og alle Engle stode omkring Stolen, og de Ældste, og de fire Dyr, og de faldt ned for Stolen, paa deres Ansigter, og tilbade Gud, og sagde: Amen! Velsignelse og Ære, og Viisdom, og Tak, og Priis, og Kraft, og Styrke være vor Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

Evang. Matth. 5 C. 1 V.

Men der Jesus saae Folket, steeg han op paa Bierget; og der han havde sat sig, gik hans Disciple til ham. Da oplod han sin Mund, lærde dem, og sagde: Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres; salige ere de, som sørge, thi de skal husvales; salige ere de Sagtmodige, thi de skal arve Jorden; salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skal mættes; salige ere de Barmhiertige, thi de skal faae Barmhiertighed; salige ere de Rene af Hiertet, thi de skal see Gud; salige ere de Fredsommelige, thi de skal kaldes Guds Børn; salige ere de, som lide For-

'e for Retfærdigheds Skyld, thi Him-
:iges Rige er deres; salige ere I, naar
n bespotter og forfølger eder, og taler
haande Ondt om eder for min Skyld,
lyver det. Glæder og fryder eder, thi
rs Løn skal være stor i Himmelen; thi
have saa forfulgt Propheterne, som
:e for eder.

o og tyvende Sond. efter Trinit.

Collect. Lader os alle bede:

) almægtigste, evige Gud! vi bekiende os
' at være arme Syndere, og at være høyt
:revne i dit Register; men vi takke dig af
idske Hierte, at du haver taget saadan
nld fra os, og lagt den paa din kiere Søn,
sum Christum, og haver ladet ham betale
for: Vi bede dig, at du vil naadeligen op-
de os i Troen, og regiere os saa med din
:lig Aand her paa Jorden, at vi kunne leve
:r din Villie, og gierne bevise vor Næste
Kierlighed, Tieneste og Hielp; og at vi
iatte imodstaae al Vrede, Hastighed og Hevn,
a det vi skulle ikke opvække din Vrede over
men at vi maae altid have en naadig Fader
i dig, ved Jesum Christum vor Herre, som med
; lever og regierer i Hellig Aands Eenighed,
i sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel Phil. 1 C. 6 V.

Jeg er forsikret om det samme, at den,
' som haver begyndt en god Gierning i
er, skal og fuldkomme den indtil Jesu
hristi Dag. Ligesom det er billigt for mig
: tænke dette om eder alle, efterdi jeg haver
er i mit Hierte, baade i dette mit Fængsel,
aavel som i mit Forsvar og Evangelii Be-
:æftelse; eder alle, siger jeg, som ere deelag-
ge med mig i Naaden; thi Gud er mit Vid-
e, hvorledes jeg længes efter eder alle i Jesu
:hristi inderlige Kierlighed; og dette beder
:g af Gud, at eders Kierlighed maae end-
lide jo mere og mere overflødig i Kun-
ab, og allehaande Fornemmelse, at I

prøve hvad som bedst er, paa det I
være oprigtige og uden Forargelse, in
Christi Dag, fyldte med Retfærdigh
Frugter, som skee ved Jesum Christu
Gud til Ære og Lov.

Evang. Matth. 18 C. 23 V.

Derfor er Himmeriges Rige lignet ve
Menneske, som var en Konge, som
holde Regnskab med sine Tienere; og
han begyndte at regne, kom een for h
som var ham ti tusinde Pund skyldig.
han nu ikke havde at betale med, da
hans Herre ham at sælges, og hans Hu
og Børn, og alt det han havde, og Sky
at betales. Da faldt Tieneren ned og til
ham, og sagde: Herre hav Taalmodig
med mig! jeg vil betale dig det altsamm
og Herren ynkedes hiertelig over sam
Tiener, gav ham løs og forlod ham G
den. Men saa gik den samme Tiener hen
og fandt een af sine Medtienere, som
ham hundrede Penge skyldig, og han g
fat paa ham og ville qvæle ham, og sag
Betal mig det du er mig skyldig. Da f
hans Medtiener ned for hans Fødder, og
ham, og sagde: Hav Taalmodighed
mig, jeg vil betale dig det altsammen;
han vilde ikke, men gik bort og kastede h
i Fængsel, indtil han betalte det han
skyldig. Der hans Medtienere nu saae
som skeet var, bleve de saare bedrøvede
de komme, og aabenbarede for deres H
alt det, som skeet var. Da kaldte hans H
ham for sig, og sagde: Du onde Tiener
Gielden forlod jeg dig, fordi du bad m
skulde du ikke ogsaa have forbarmet
over din Medtiener, ligesom jeg og ha
forbarmet mig over dig? Og hans H
blev vred, og antvordede ham dem, so
ne, indtil han betalte altsammen de

:r ham skyldig. Saa skal og min himmelske
: Fader giøre imod eder, om I ikke forlade
' eders Hierter hver sin Broder hans Brøst.

.re og tyvende Sønd. eft. Trinit.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig,
at du haver hidtil givet os Fred, og naa-
lig bevaret os fra Krig og fremmed Her-
ıb: Vi bede dig, giv os fremdeles din Naa-
, at vi kunne leve i din Frygt og efter din
ıllie, og ingen Aarsag give til Krig eller
ıden Straf. Regier og styr vor Øvrighed,
de ikke forhindre den Lydagtighed, som dig
r, men at de den samme forfremme, at vi
aatte have desmere Lykke og Velsignelse un-
r deres Regimente, ved vor Herre Jesum
hristum, din Søn, som med dig lever og re-
erer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud
a Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Phil. 3 C. 17 V.

Bærer tilsammen mine Efterfølgere, kiere
Brødre! og giver Agt paa dem, som
ıa omgaaes, ligesom I have os til et Ex-
mpel; thi mange omgaaes, hvilke jeg
aver ofte sagt eder, og endnu med grædende
e Taarer, at være Christi Korses Fiender,
vis Ende er Fordervelsen, hvis Gud er
eres Bug, og hvis Ære er i deres Skiend-
:l, som tragte efter de jordiske Ting; men
ort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi
gsaa forvente Frelseren, den Herre Je-
ım Christum, hvilken som skal forvandle
ort ringe Legeme, at det maae vorde lige
dikket efter hans ærefulde Legeme, efter
en Kraft, ved hvilken han og kan giøre
ig selv alle Ting underdanige.

Evang. Matth. 22 C. 15 V.

Da gik Pharisæerne hen, og holdt Raad,
hvorledes de kunde gribe Jesum i hans
Tale. Og de sendte deres Disciple til ham
ed de Herodianer, og sagde: Mester! v
de, at du er sanddrue, og lærer Guds V

rettelig, og du skiøtter om ingen, thi du agter ikke Menneskens Anseeise; sig os derfor: Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Keiseren Skat, eller ei? Men der Jesus mærkte deres Skalkhed, sagde han: I Dienskalke! hvi friste I mig? Lader mig see Skattens Mynt! Og de rakte ham en Penge. Og han sagde til dem: Hvis Billede og Overskrift er dette? De sagde til ham: Keyserens. Da sagde han til dem: Saa giver Keyseren det, Keyserens er, og Gud det, Guds er. Der de det hørde, forundrede de sig, og forlode ham, og gik bort.

Fierde og tyvende Sønd. eft. Trin.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtigste evige Gud! du, som haver formedelst din Søn tilsagt os Syndernes Forladelse og Befrielse fra den evige Død, vi bede dig, styrk os med din Hellig Aand, at vi dagligen kunde voxe i Troen til din Naade ved Christum, og beholde et stadigt Haab og Tillid, at vi ikke skulle døe, men sødelig sove, og paa Dommedag blive opvakte igien til det evige Liv og Salighed, ved vor Herre Jesum Christum din Søn, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Colloss. 1 C. 9 V.

Derfor lade vi og ikke af fra den Dag vi hørde det, at bede og begiere, at I maatte opfyldes med hans Villies Kundskab i al aandelig Viisdom og Forstand, at I kunne vandre værdeligen for Herren til al Behagelighed, og være frugtbare i al god Gierning, og voxe i Guds Kundskab, styrkede efter hans Herligheds Styrke i al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde, og sige Faderen Tak, som giorde os duelige til de Helliges Arvedeel i Lyset: som frelste os af Mørkheds Magt, og over satte os i sin elskelige Søns Rige, i hvilk

i have Forløsning formedelst hans Blod,
om er Syndernes Forladelse.

Evang. Matth. 9 C. 18 V.

Der Jesus dette talede med dem, see! da
kom der en Øverste og tilbad ham, og
igde: Min Daatter er ret nu død; men
om og læg din Haand paa hende, saa bli-
er hun levende. Og Jesus stod op, og fulg-
e efter ham og hans Disciple ligesaa. Og
ee! en Qvinde, som havde tolv Aar havt
Blodsot, gik bag til ham og rørte ved Som-
nen af hans Klædebon; thi hun sagde ved
ig selv: Kunde jeg ikkun røre ved hans Klæ-
debon, da blev jeg helbredet. Da vendte Je-
us sig om, og saae hende, og sagde: Vær
røstig, min Daatter! din Troe haver hiul-
pet dig. Og Qvinden blev helbredet fra
den samme Stund. Og der Jesus nu kom
den Øverstes Huus, og saa Piberne og
Folkets Bulder, sagde han til dem: Vi-
ger! thi Pigen er ikke død, men hun sover.
Og de beloe ham. Men der Folket var ud-
drevet, gik han ind og tog hende ved Haan-
den; da stod Pigen op. Og dette Rygte
kundgiordes i det samme gandske Land.

Fem og tyvende Sond. efter Trin.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud himmelske Fader! vi takke dig
hierteligen, at du haver hiulpet os for-
medelst dit Ord af den græsselige Pavedoms
Vildfarelse, og haver fort os til dit Naades
Lys: vi bede dig, at du vil naadeligen behol-
de os i samme Lys, og bevare os fra al Vild-
farelse og Kietterie, og giv os din Naade, at
vi ikke blive utaknemmelige som Jøderne, ikke
eller foragte eller forfølge dit Ord; men at
vi med vort gandske Hierte maatte annamme
det, og deraf bedre vort Levnet, og sætte al
vor Lid paa din Naade og din kiere Søns
Fortieneste, han, som med dig lever og regi-
erer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud
Evighed og til Evighed. Amen.

Epistel. 1 Theß. 4 C. 13 V.

Men jeg vil og ikke, kiere Brødre! d
for eder om dem, som sove, paa d
skulle ikke sørge ligesom de andre, der h
intet Haab; thi dersom vi troe, at Jesu
død og opstanden, saa skal og Gud for
Hensovede ved Jesum frem med ham;
dette sige vi eder efter Herrens Ord, at
som leve og overblive til Herrens Tilk
melse, skal ikke forekomme de Hensov
thi Herren skal komme ned af Himm
med et Anskriig, med Over-Engels
og med Guds Basun, og de Døde i Ch
skal først opstaae; derefter skal vi, som
og overblive, rykkes tillige bort med de
Skyerne, at møde Herren i Luften, og
skal vi altid være med Herren; de
trøster hverandre med disse Ord.

Evang. Matth. 24 C. 15 V.

Derfor naar I nu see Ødeleggelsens
derstyggelighed, som er sagt ved
pheten Daniel, at den staaer i den he
Stad: Hvo som det læser, give Agt
paa; da flye paa Biergene, hvo so
i Judæa, og hvo som er paa Taget,
ikke ned at hente noget af sit Huus,
hvo som er paa Ageren, vende ikke
bage og hente sine Klæder. Vee de Fr
sommelige! og dem, som give Die
den Tid! men beder, at eders Flugt n
ei skee om Vinteren, ei heller om Sa
ten; thi da skal der blive saa stor en Tr
sel, som der ikke haver været fra Verd
Begyndelse hidindtil, og skal ikke h
blive; og dersom disse Dage ikke blive
forkortede, da blev intet Menneske fr
men for de Udvalgtes Skyld skulle de
forkortes; dersom nogen da siger til
See! her er Christus, eller der, da sk
ikke troe; thi der skal opstaae falsk

g falske Propheter, og de skulle giøre store
Tegn og underlige Gierninger, at de Ud-
valgte skulle ogsaa forføres, om det var
muligt. See, jeg haver nu tilforn sagt
eder det, derfor, dersom de sige til eder:
See! han er i Ørken, da gaaer ikke hen
ud: see! han er i Kammeret, da troer ikke;
thi ligesom Lynet udgaaer af Østen og
skinner indtil Vesten, saa skal og Menne-
skens Søns Tilkommelse være. Hvor
som Aadselet er, der forsamles Ørnene.

Sex og tyvende Sønd. efter Trin.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige, evige og barmhiertige Gud! du som formedelst din elskelige Søn, vor Herre og Frelser Jesum Christum, haver opsettet Naadens Rige for os, at vi skulle troe vore Synders Forladelse her i din hellige Kirke, ligesom du og selv er en Gud, der ikke vil nogen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve; vi bede dig, at du vil forlade os naadeligen alle vore Synder formedelst den samme din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Thess. 5 C. 12 V.

Men vi bede eder, Brødre! at I ville kiende dem, som arbeide iblandt eder, og ere eders Forstandere i Herren, og formane eder; agter dem overmaade høit i Kierlighed for deres Gierningers Skyld, og værer fredsommelige iblandt eder selv. Saa formane vi eder, Brødre! paaminder de Uskikkelige, trøster de Kleimodige, kommer de Skrøbelige til Hielp, værer langmodige mod alle. Seer til, at ingen betaler nogen Ondt med Ondt; men legger eder altid efter det Gode baade indbyrdes, saa og imod alle. Værer altid glade! beder uden Afladelse! takker Gud i alle Ting! thi det er Guds Villie i Christo Jesu til eder. Udslukker

Aanden, foragter ikke Prophetier! prøv alle Ting, og beholder det Gode; skyer ondt Skin! Og han selv, den Fredens Gu hellige eder aldeles; og gid eders gand Aand, Siel og Legeme maa bevares ustr salige i vor Herres Jesu Christi Tilkommel

Evang. Matth. 11 C. 25 V.

Paa den samme Tid svarede Jesus, sagde: Jeg priser dig Fader over Hi melen og Jorden, at du haver skiult de for de Viise og Kloge, og aabenbaret for de Umyndige. Ja Fader! thi det v saa behageligt for dig. Alle Ting ere m overgivne af min Fader, og ingen kien Sønnen uden Faderen, og ingen kien Faderen uden Sønnen, og den, som Sø nen det vil aabenbare. Kommer hid mig alle I, som arbeide og ere besvære jeg vil vederqvæge eder. Tager mit A paa eder og lærer af mig; thi jeg er sa modig og ydmyg af Hiertet, saa skull finde Hvile for eders Siele; thi mit A er gavnligt, og min Byrde er let.

Syv og tyvende Sønd. eft. Tri

Collect. Lader os alle bede:

O barmhiertige, evige Gud, himmelske der! vi bede dig, at du vil opvække os, vi med al Flid kunne vandre christeligen i gode Gierninger, og altid bestyrkes af Naade, og befindes i al Gudelighed, ved Herre Jesum Christum, som med dig lever regierer i Hellig Aands Eenighed, een Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 2 Pet. 1 C. 12 V.

Derfor vil jeg ikke forsømme at mi eder altid paa disse Ting, alligeve I vide sligt, og ere styrkede i den nærvær de Sandhed; thi jeg agter det tilbørlig opvække og paaminde eder, saalænge jeg i dette Paulun, jeg, som veed, at dette Pauluns Aflæggelse er saa snart forha

den, ligesom ogsaa vor Herre Jesus Christus haver aabenbaret mig. Men jeg vil endog altid giøre min Fliid, at I skulle have dette i Hukommelse efter min Afgang; thi vi ere efterfulgte ikke klogelig opdigtede Fabler, der vi kundgiorde eder vor Herres Jesu Kraft og Tilkommelse; men vi have selv seet hans store Herlighed, thi han fik Hæder og Ære af Gud Fader, der saadan en Røst skede til ham af den høie Herlighed: denne er min Søn den elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed. Og vi hørde denne Røst, som kom af Himmelen, der vi vare med ham paa det hellige Bierg.

Evang. Matth. 17 C. 1 V.

Og sex Dage derefter tog Jesus Peder og Jakob og hans Broder Johannes til sig, og førde dem for sig selv hen paa et høit Bierg. Og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, og hans Klæder bleve hvide som et Lys. Og see! da aabenbaredes Moses og Elias for dem, som talede med ham. Da svarede Peder, og sagde til Jesum: Herre! her er godt for os at være, vil du, da ville vi giøre tre Boliger, dig een, Moses een og Elias een. Der han endnu talede, see! da overskyggede en klar Skye dem, og see! en Røst hørtes af Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed, hører ham! Der Disciplene hørde det, faldt de paa deres Ansigt, og bleve saare forfærdede. Men Jesus traadde frem, rørde ved dem, og sagde: Staaer op, og frygter ikke. Og der de opløftede deres Øine, saae de ingen uden Jesum allene. Og der de gik ned af Bierget, bød Jesus dem, og sagde: I skal ingen sige denne Syn, førend Menneskens Søn er opstanden fra de Døde.

Ugentlig og Maaneds Bededag

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Jesu Christe! du som tilsagde os at hvad vi bede om i dit Navn, det ska os gives: saa bede vi dig af Hiertet, at du vi give os din Hellig Aands Naade, at vi kunn vide, hvad vi skulle begiere og bede om, o hvorledes vi med en stadig Troe skulle bede i d Navn, paa det vi i alt det, vi bede om, kunn søge Guds, vor kiere Faders, Lov og Æ vor Næstes Nytte og Forbedring og vor eg Salighed; du, som med Faderen og den He lig Aand lever og regierer een sand Gu fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

O barmhiertige Gud, himmelske Fader! e terdi du formedelst din Søn Christu Jesum befalede os at bede, og vil tilbede Aand og Sandhed, da bede vi dig, at du ef din Forjættelse vil give os Naadens og Bø nens Aand, at vi kunne med et gudeligt Hie te i en ret Troe paakalde dig for vor egen alle Menneskers Nød, paa det at, naar vi f din Forjættelses Skyld blive bønhørte, vi skulle elske, prise og ære dig, som en naad Gud og Fader, formedelst din kiere Søn, v Herre Jesum Christum, som med dig le og regierer i Hellig Aands Eenighed, e sand Gud fra Evighed og til Evighed, Ame

Eller:

O almægtigste Gud! du som ikke forsmaa de Elendiges Suk og Graad, og i foragter de bedrøvede Hierters Begierin see dog naadelig til vor Bøn, hvilken vi i vor store Nød bære frem for dig, og bønhør naadelig, at de, som baade af Menneske og Dievelen er os imod, kan blive til intet, efter din Barmhiertigheds Raad forsvind at vi saa kunne frelses af alle Fristelse og altid takke og prise dig i din Meenigh formedelst Jesum Christum din Søn, med dig lever og regierer i Hellig Aa Eenighed, een sand Gud fra Evighed o Evighed, Amen.

Eller:

O almægtigste, evige Gud, som er eene at vor Tilflugt og Styrke, vi bede dig, at t vil værdes til at høre din christen Kir-s gudelige Bøn, og unde os, at hvad vi ef-r din Villie retteligen bede, det maae os aadeligen gives formedelst din Søn, vor erre Jesum Christum, som med dig lever z regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand ud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Jak. 5 C. 16 V.

Bekiender Overtrædelserne for hveran dre, og beder for hverandre, at I kan eges. Den Retfærdiges Bøn formaaer eget, naar den er alvorlig. Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergiven, som , og han bad en Bøn, at det skulle ikke egne, og det regnede ikke paa Jorden i tre ar og sex Maaneder; men han bad atter ien, og Himlen gav Regn og Jorden bar n Frugt. Brødre! dersom nogen iblandt er er faren vild fra Sandheden, og nogen mvender ham, den vide, at hvo som om-ender en Synder fra sin Veys Vildfa-else, han skal frelse en Siel fra Døden, z skiule Syndernes Mangfoldighed.

Evang. Luc. 11 C. 1 V.

Og det begav sig, der Jesus var paa et Sted og bad, at een af hans Discipler gde til ham, der han lod af: Herre! lær os t bede, som Johannes og lærte sine Discip-. Da sagde han til dem: Naar I bede, da ger: Fader vor, du som er i Himlene! hel-get vorde dit Navn! Tilkomme dit Rige! skee din Villie, som i Himmelen saa og aa Jorden! Giv os hver Dag vort dag-ge Brød! Og forlad os vor Skyld, som vi z forlade vore Skyldnere! og leed os ikke i Fristelse, men frels os fra det Onde!

Vor Herres Jesu Christi Lidelses Historie.

Og der de havde sunget Lovsangen, gi
Jesus hen ud efter sin Sædvane ove
den Bæk Kedron til Oliebierget, og han
Disciple fulgte ham efter. Og Jesus sagd
til dem: I skulle alle i denne Nat forarge ede
paa mig; thi der staaer skrevet: Jeg skal slaa
Hyrden, og Faarene skulle adspredes; me
efterat jeg opstaaer, da vil jeg gaae hen fo
eder i Galilæa. Peder svarede, og sagde t
ham: Dersom de og alle forargede dem pa
dig, saa vil jeg dog aldrig forarge mig. Je
sus sagde til ham: Sandelig siger jeg dig:
Dag udi denne Nat, førend Hanen galer t
Gange, skal du fornægte mig tre Gange; me
han talede end ydermere: Ja, dersom jeg o
skulde døe med dig, da vil jeg ikke nægt
dig. Lige det samme sagde og alle Disciplene
Da kom Jesus med dem til en Have, som hee
Gethsemane, der var en Urtegaard, der gi
Jesus ind, og hans Disciple; men Judas, so
ham forraadde, vidste og den Sted; thi Jesu
forsamlede sig ofte der med sine Discipl
Da sagde Jesus til dem: Setter eder her
saa længe jeg gaaer bort, og beder. Og ha
tog Peder, og Jakob og Hans, de to Zebeda
Sønner, til sig, og begyndte at bedrøves
Siælve og bæve, og sagde til dem: Min Si
er bedrøvet indtil Døden: bliver her, og vaa
ger med mig; beder, paa det I skulle ik
falde i Fristelse.

Og han sleed sig fra dem ved et Steenkast, o
faldt paa Knæe ned paa Jorden paa sit Ansig
og bad at denne Stund maatte gaae over, o
det var mueligt, og sagde: Abba! min Fader
alting er dig mueligt: tag denne Kalk bort fr
mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil
Og han kom til sine Disciple, og fandt de
sovende, og han sagde til Peder: Simon! so
ver du? kunde du ikke vaage en Time me
mig? vaager og beder, at I skulle ikke falde
Fristelse: Aanden er villig, men Legemet e
skrøbeligt. Anden Gang gik han atter hen
bad og sagde: Min Fader! er det ikke mue

at denne Kalk kan gaae fra mig, uden jeg skal drikke den, da skee din Villie! og han kom, og fandt dem atter sovende; thi deres Øyne vare fulde af Søvn, og de vidste ikke hvad de svarede ham. Og han lod dem blive, og gik atter hen, og bad tredie Gang, og talede de samme Ord: Fader! vil du, da tag denne Kalk fra mig, men dog skee ikke min, men din Villie!

Da aabenbaredes en Engel af Himmelen for ham, og styrkede ham; og det kom, at der han stridde med Døden, og bad inderligen, da blev hans Sveed, som Blods-Draaber, der faldt paa Jorden.

Og han stod op af Bønnen, og kom til sine Disciple, og fandt dem sovende af Bedrøvelse, og sagde til dem: ach! ville I nu sove og hvile? hvi sove I? det er nok; see, Stunden er kommen, at Menneskens Søn skal antvortes hen i Synderes Hænder; staaer op, lader os gaae; see! den, mig forraader, er hart hos; beder, at I ikke falde udi Fristelse. Og strax, som han endnu talede, see, da kom Judas, een af de Tolv, frem; der han havde nu taget Skaaren til sig, med de ypperste Præsters og Skriftkloges, Pharisæernes og de Ældste for Folket, deres Tienere; og han gik for dem, og kom derhen med Blus, Lamper, Sværd, og med Stænger. Og Forræderen havde givet dem et Tegn, og sagt: hvilken jeg kysser, den er det, griber ham og fører ham vaerligen.

Der Jesus nu vidste alt det, ham skulde overkomme, gik han ud, og sagde til dem: Hvem lede I efter? De svarede ham: Jesum af Nazareth. Jesus siger til dem: Det er jeg. Men Judas, som ham forraadde, stod og hos dem. Der Jesus sagde nu til dem: det er jeg, vigede de tilbage, og faldt til Jorden. Da spurgte han dem atter ad: Hvem lede I efter? De sagde: Jesum af Nazareth. Jesus svarede: Jeg sagde eder, at det er jeg; lede I efter mig, da lader disse gaae: paa det at det Ord skulle fuldkommes, hvilket han sagde: Jeg mistede ingen af dem, som du haver givet mig. Og Judas holdt sig til Jesum at kysse ham, og strax traadde han frem til ham, og sagde: Hil være dig, Rabbi! og kyste ham. Jesus sagde til ham: min Ven! hvorfor er du kommen? Juda! for-

raade

raader du Menneskens Søn med et Kys? D
traadde de frem, og lagde Hænderne paa Je
sum, og grebe ham.

Og der de, som vare omkring ham, saae
hvad der vilde skee, sagde de til ham: skulle v
slaae til med Sverd? Da havde Simon Petru
et Sverd, og drog det ud, og slog efter den yp
perste Præstes Svend, og hug det høyre Øre a
ham, og den Svend heed Malchus. Da sva
rede Jesus, og sagde: Lader dem dog giøre sa
langt; og sagde til Peder: stik dit Sverd i Bal
gen, thi hvo som tager Sverdet, han skal om
komme med Sverd. Eller mener du, at jeg ikk
kunde bede min Fader, at han tilskikkede mi
mere end tolv Skokke Engle? skal jeg ikke d
drikke den Kalk, som min Fader gav mig? me
hvorledes skulde Skriften fuldkommes? det ska
altsaa gaae til. Og han rørde ved hans Øre
og lægte ham. Paa den Tiid sagde Jesus til d
ypperste Præster og Hovedsmændene for Tem
plen, og de Ældste, som vare komne til ham
I ere udgangne, ligesom til en Røvere, me
Sverd og med Stænger, at fange mig; have
jeg dog dagligen siddet hos eder, og haver lært
Templen, og I lagde ikke en Haand paa mig
men dette er eders Time og Mørkhedens Magt
paa det Skriften skal fuldkommes. Men det e
altsammen skeet, at Propheternes Skrift skull
fuldkommes. Da forlode alle Disciplene ham
og flyede.

Og der var en ung Karl, som fulgte ha
efter, han var klædt med et Linklæde paa si
bare Legeme, og de unge Karle grebe ham
men han slap Linklædet, og flyede nøgen fr
dem.

Men Skaren og den øverste Hovedsmand o
Jødernes Tienere toge Jesum, og bandt ham
og førde ham først til Annas, han var Caiph
Svoger, som var det Aar ypperste Præst. Me
det var Caiphas som raadde Jøderne, det va
godt at et Menneske døde for Folket.

Og de førde Jesum til Caipham den ypperst
Præst, det er, den øverste Bisp for Præsterne
der, som alle de ypperste Præster og Ældste o
Skriftkloge vare forsamlede. Men Simo
Petrus fulgte Jesum langt efter, og en and
Discipel, indtil den ypperste Præstes Gaar

so

amme Discipel var bekiendt med den ypperste Præst; og gik ind med Jesu i den ypperste Præstes Sahl, men Peder stod uden for Døren. Da gik den anden Discipel, som var bekiendt med den ypperste Præst, hen ud, og talede med Dørvogtersken, og skaffede Peder ind.

Men Svendene og Tienerne stode, og havde giort en Kuld-Ild der nedre midt i Salen, og varmede sig, thi det var koldt. Og Peder stod hos dem, og varmede sig, paa det han kunde see hvad Ende det vilde faae. Men den ypperste Præstes Pige, som tog vare paa Døren, saae Peder sidde ved Lyset, der han varmede sig, og stirrede paa ham, og sagde til ham: Og du var med Jesu af Galilæa? er du ikke og een af dette Menneskes Disciple? Da nægtede han det for dem alle, og sagde: Qvinde! jeg er ikke, jeg kiender ham ikke, jeg veed og ikke hvad du siger.

Men den ypperste Præst spurgte Jesum om hans Disciple, og om hans Lærdom. Jesus svarede ham: Jeg haver talet aabenbarligen for Verden, jeg lærde altid udi Skolen og i Templen, der som alle Jøderne komme tilsammen, og jeg haver intet talet i Løndom. Hvi spør du mig derom? spørg dem ad, som have hørt, hvad jeg talede til dem, see, de vide, hvad jeg haver sagt. Som han det talede, gav en af Tienerne, som der stode hos, Jesum en Kindhest, og sagde: Skal du saa svare den ypperste Præst? Jesus svarede ham: haver jeg talet ilde, da beviis det at det er ondt; men haver jeg talet ret, hvi slaaer du mig? Men Simon Petrus stod i Forgaarden, og varmede sig, og en liden Stund efter den første Nægtelse, som han gik ud i Forgaarden, goel Hanen. Og en anden Pige saae ham, og begyndte atter at sige til dem, som der stode hos: Denne var ogsaa med Jesu af Nazareth. Da sagde de til ham: er du ikke een af hans Disciple? Og en anden sagde: du er een af dem. Og han nægtede atter, og svoer dertil, og sagde: Menneske! jeg er ikke, og jeg kiender ikke det Menneske. Og noget derefter ved en Stund, stadfæstede en anden med dem, som omkringstode, og sagde: Sandelig, du er een af dem, thi du er en Galilæer, og dit Maal røber dig. Een af den ypperste Præstes Svende, hvis Frende Peder var

de hugget Øret af, siger: Saae jeg dig
Urtegaarden hos ham? Da begyndte h
forbande sig, og sværge: Jeg kiender det
mesfe ikke, den I tale om.

Og strax der han endnu talede, goel
anden Gang. Og Herren vendte sig, og
paa Peder. Og Peder tænkte paa Herrens
som han sagde til ham: Førend Hanen
to Gange, skal du fornægte mig tre G
Og Peder gik hen ud, og græd bitterlig.
de yppersie Præster og de Ældste og det
ske Raad søgte falske Vidnesbyrd mod J
paa det de kunde komme ham til døde,
funde intet; og alligevel at der gik
falske Vidner frem, saa komme deres V
byrd dog ikke over eet. Paa det sidste
der op, og traadde to falske Vidner fren
sagde falsk Vidne imod ham, og sagde: V
ve hørt, at han sagde: jeg kan og vi
bryde den Guds Tempel, som er giort
Hænder, og inden tre Dage bygge en a
som ikke er giort med Hænder. Og deres
nesbyrd komme ikke endnu overeens. D
yppersie Præst stod op iblandt dem, og sp
Jesu ad, og sagde: Svarer du intet ti
som disse vidne mod dig? men Jesus
stille og svarede intet.

Da spurgte den ypperste Præst ham atte
og sagde til ham: Er du Christus den V
nedes Søn? jeg besvær dig ved den le
Gud, at du siger os, om du er Christus
Søn? Jesus sagde: Du siger det, je
dog siger jeg eder: Nu herefter skal det s
skulle see Menneskens Søn sidde hos Kra
høyre Haand, og komme i Himmelens S
Da sønderrev den ypperste Præst sine Kl
og sagde: Han bespotter Gud, hvad ha
længer Vidnesbyrd behov? see nu have J
hans Guds-Bespottelse, hvad tykkes
De fordømte ham alle, og sagde: H
skyldig at døe.

Men de Mænd, som holdte Jesum, be
tede ham, og spyttede i hans Ansigt, og
ham med knytte Næver; men nogle
skiulte hans Ansigt, og sloge ham i Ansi
(besynderlig Tienerne) og sagde: Spa
Christe! hvo er den, der dig slog? og
andre Bespottelser, som de sagde imo

n om Morgenen forsamledes alle de ø
Præster, Skriftkloge og Folkets Æl
g det gandske Raad, og holdt et Raa
esum, at de kunde slaae ham ihiel. O
e ham hen op for deres Raad, og sagde
: Christus? siig os det. Han sagde t
Siger jeg eder det, da troe I ikke; me
g jeg eder, da svare I ikke, og lade m
ke løs. Derfor, nu herefter skal Men
s Søn sidde hos Guds Kraftens høy
). Da sagde de alle: Er du da Gu
Han sagde til dem: I sige det; thi je
Da sagde de: Hvad have vi længer Vi
ed behov? vi have det selv hørt af ha
. Og den gandske Hob stod op, og bun
, og førde ham bunden fra Caipha t
uset, og antvordede Landsherren Po
lato ham og det var aarle.
r Judas, som ham forraadde, saae de
n var fordømt til Døde, da angrede ha
og han bar de tredive Sølv-Penge til
le Præster og Ældste igien, og sagde
giorde ilde, at jeg forraadde uskyld
De sagde: Hvad kommer det os ved
dertil. Og han kastede Sølv-Penge
mplen, skyndede sig derfra, gik bort, o
e sig selv, og brast midt itu, og hans In
udvæltedes. Men de ypperste Præster
lvpengene, og sagde: Det sømmer sig ikk
an lægger dem i Guds Kiste, thi det
enge. Saa holdte de et Raad, og kiøb
Sølvpenge og uretfærdige Løn en Pott
rs Ager, til at jorde Pilegrimme ud
t er kundgiort for alle dem, som boe i J
m, saa at den samme Ager kaldes pa
Maal Hakeldama, det er, en Blod-Age
paa denne Dag. Da er fuldkomm
om sagt er ved Propheten Jeremiam, d
han siger: De haver taget tredive Søl
, der den Solgte blev betalt med, hvi
kiøbte af Israels Børn, og have giv
for en Pottemagers Ager, som Herre
de mig.
n Jøderne gik ikke i Domhuset, paa d
de ikke blive urene, men maatte æde P
Da gik Pilatus ud til dem, og sa
Klagemaal føre I imod dette Menn

De svarede, og sagde til ham: Var denne i
en Misdæder, da havde vi ikke antvordet h
ham. Da sagde Pilatus til dem: Saa tag
I ham hen, og dømmer ham efter eders L
Da sagde Jøderne til ham: Vi tør ingen dr
be; paa det at Jesu Ord skulle fuldkomme
som han sagde, der han gav tilkiende, hv
ken Død han skulle døe.

Og de ypperste Præster og Ældske begynd
at klage hart paa ham, og sagde: Den
finde vi, at han afvender Folket, og forbyd
at give Keiseren Skat, og siger, han er Ch
stus, en Konge. Da gik Pilatus ind igien
Domhuset, og kaldede Jesum, og sagde til ham
Er du Jøde-Konge? Jesus svarede, staaen
for ham: Taler du det af dig selv, eller h
ve andre sagt dig det om mig? Pilatus sva
de: Er jeg en Jøde, dit Folk og de ypperste Pr
ster antvordede dig mig: hvad haver du gio
Jesus svarede: mit Rige er ikke af denne V
den, var mit Rige af denne Verden, da sk
mine Tienere stride derfor, at jeg skulle ikke a
vordes Jøderne, men nu er mit Rige ikke der
Da sagde Pilatus til ham: Saa er du alli
vel en Konge? Jesus svarede: du siger h
jeg er en Konge; jeg er dertil født, og k
men i Verden, at jeg skal vidne Sandh
hvo som er af Sandhed, han hører min R
Pilatus siger til ham: hvad er Sandhed?

Og der han dette sagde, gik han ud til Jø
ne igien, og siger til dem: jeg finder ingen S
i dette Menneske. Og der de ypperste Præster
Ældste klagede paa ham, da svarede han in
Da spurgte Pilatus ham atter ad, og sag
Svarer du intet? see, hvor hart de ankl
dig! hører du ikke? og han svarede ham
et Ord, saa at Landsherren og forundrede
saare.

Men de holdte ved, og sagde: han haver
rørt Folket dermed, at han haver lært hi
did i alt det jødiske Land, og begyndt i Gali
hidindtil.

Men der Pilatus hørde Galilæa, spur
han, om han var af Galilæa? og der han
nam, at han var under Herodis Øvrighed
sendte han ham til Herodis, som var og
rusalem i de samme Dage.

Der Herodis saae Jesum, blev han meget glad; thi han havde gierne længe siden seet ham, fordi han havde hørt meget om ham, og haabede at skulle see Tegn af ham. Og han spurgte ham i mange Maader, men han svarede ham intet. Og de ypperste Præster og Skriftkloge stode og klagede hart paa ham. Men Herodes med sine Hofsinder foragtede og bespottede ham, hængde et hvidt Klæde om ham, og sendte ham til Pilatum igien. Paa den Dag bleve Pilatus og Herodes Venner med hverandre; thi de vare for hverandres Fiender.

Men Pilatus kaldede de ypperste Præster og Overste og Folket tilsammen, og sagde til dem: I haveført dette Menneske til mig, som den, der afvender Folket, og see, jeg haver forhørt ham for eder, og finder ingen af de Sager hos dette Menneske, som I skylde ham for, Herodes ikke heller; thi jeg sendte eder til ham, og see, man haver intet ført ham paa, som han bør at døe for. Derfor vil jeg straffe ham og lade ham løs.

Men paa Høitiden skulde Landsherren, efter Høitidens Sædvane, give Folket een Fange løs, hvilken de begierede, og han havde paa den Tid en Fange, en besynderlig for andre, en Misdæder og en Morder, som heed Barrabas, hvilken som med de Oprørske var kast i Fængsel, som havde giort et Mord i et Opror udi Staden. Og Folket gik op, og bad, at han vilde giøre, som han pleyede. Og der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: I have en Sædvane, at jeg skal give eder een løs om Paasken; hvilken ville I, at jeg skal give eder løs, Barrabam, eller Jesum, Jøde-Konge, som kaldes Christus? thi han vidste vel, at de ypperste Præster havde antvordet ham hen af Had.

Og der (Pilatus) han sad paa Domstolen, skikkede hans Hustrue Bud til ham, og lod ham sige: Befatte dig intet med denne Retfærdige, jeg haver lidt meget i Dag udi Drømme for hans Skyld.

Men de ypperste Præster og de Ældste toge Folket med Ord, at de skulde bede om Barrabam, og aflive Jesum. Da svarede Landsherren, og sagde til dem: hvilken ville I, jeg skal give eder løs af disse to? Da raabte

De

at han skulde korsfæstes, og deres og Præsters Skrig fik Overhaand.
Da tog Pilatus Jesum, og lod ham, men Landsi ·rrens Striidsmæ sum til sig i Domhuset. og forsaml den gandske Skare; og de førde h hængde en Purpur-Kaabe om ham, en Tornekrone, og satte den paa h og et Rør i hans høyre Haand, og b erne for ham, og spottede ham, og hilse ham, og sagde: Hil være, du Konge! og de gave ham Kindheste, tede paa ham, og toge Røret, og slog ved dermed, og faldt paa Knæe, og til
Da gik Pilatus ud igien, og sag Seer, jeg leder ham hid ud til eder, vide, at jeg finder ingen Skyld med h gik Jesus ud, og bar en Tornekro purklæde. Og han siger til dem: Menneske! Der de ypperste Præster saae ham, raabte de, og sagde: korsfæste ham! Pilatus siger til de ham hen, og korsfæster ham, thi je

kte Pilatus paa, hvorledes han kunde lade
n løs. Men Jøderne raabte, og sagde:
er du denne løs, da er du ikke Keyserens Ven;
hvo sig giør til Konge, han er imod Keyseren.
Der Pilatus hørde det Ord, ledde han Je-
1 ud, og satte sig paa Domstolen, paa det
ed som kaldes Steenlagt, men paa Ebraisk
bbatha. Og det var Beredelsens Dag i Paa-
ved den siette Time, og han siger til Jøder-
: Seer, det er eders Konge. Men de raab-
Bort, bort med ham, korsfæst ham! Pi-
us siger til dem: skal jeg korsfæste eders Kon-
? De ypperste Præster svarede: vi have in-
1 Konge, uden Keyseren.
Der Pilatus saae, at han beskaffede intet,
n at der blev et meget større Bulder, vilde
n dog giøre Folket fyldest, og Pilatus døm-
at deres Begiering skulde skee. Da tog han
ind, og toede Hænderne for Folket, og sag-
: Jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod,
r I til. Da svarede det gandske Folk, og
gde: Hans Blod komme over os og over
re Børn!
Da gav han dem Barrabam løs, som var
t i Fængsel for Oprørs og Mords Skyld, om
ilken de bade. Men Jesum lod han hudstry-
og bespotte, og gav ham hen efter deres
llie og Begiering at korsfæstes.
Da toge Striidsmændene Jesum og førde
m af Purpuret, og førde ham i sine egne
ræder, og førde ham bort, at de skulle kors-
ste ham, og han bar sit Kors. Og der de
 ud, fandt de et Menneske, der gik frem,
n heed Simon af Cyrene, som kom af Mar-
1, hvilken der var Alexandri og Ruffi Fader,
m tvingede de til, at han bar hans Kors;
de lagde Korset paa ham, og han bar det
ter Jesum.
Og der fulgte en stor Hob Mænd og Qvinder
ter ham, som ynkelig klagede og begræde
m. Men Jesus vendte sig om til dem, og
gde: I Døttre af Jerusalem! græder ikke
er mig, men græder over eder selv og over
ers Børn; Thi see, den Tid skal komme, i
vilken man skal sige: Salige ere de Ufrugt-
mmelige, og de Liv, som ikke fødte, og de
yst, som ikke gav Die. Da skulle de b-
GQV

ved den høyre og den anden ved
Side, og Jesum midt imellem. D
ten fuldkommen, som siger: Ha
iblandt Misdædere. Og det var
die Time, der de korsfæstede ham.
sagde: Fader! forlad dem, thi d
hvad de giøre.

Da skrev Pilatus en Overskri
hans Hoved, hvad Skyld man ga
Aarsagen til hans Død, og satte d
set, og der var skrevet: Jesus af N
de-Konge. Denne Overskrift læst
der; thi Stæden var nær hos S
Jesus er korsfæst. Og den var
Ebraisk, Grækisk og Latinsk Maal
Jødernes ypperste Præster til Pila
ikke Jøde-Konge, men at han sa
Jøde-Konge. Pilatus svarede: H
det skrev jeg.

Og Striidsmændene, der de h
stet Jesum, toge de hans Klæde
fire Parter af, hver Striidsmand
til ogsaa Kiortelen; men Kiortele

om han havde kier, da siger han til sin Moder: Qvinde! see, det er din Søn. Derefter siger han til Discipelen: See, det er din Moder. Og fra den Time tog Discipelen hende til sig.

Men de, som der gik frem, bespottede ham og rystede deres Hoveder, og sagde: Tvi dig! hvor deylig nedbryder du Templen, og opbygger den i tre Dage! hielp dig nu selv: Er du Guds Søn, da stiig hid ned af Korset. Ligesaa spottede ogsaa de ypperste Præster ham blandt hverandre, med de Skriftkloge og Eldste og Folket, og sagde: Han haver hiulpet andre, og kan ikke hielpe sig selv: Er han Christus og Israels Konge, den Guds Udvalgte, da hielpe han sig selv, og stige nu ned af Korset, saa vi see derpaa, saa ville vi troe ham: han forlod sig paa Gud, han frelse ham nu, om han haver Lyst til ham! thi han sagde: Jeg er Guds Søn. Ligesaa forhaanede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede med ham. Der bespottede og Striidsmændene ham, traadde til ham, bar ham Edike, og sagde: Er du Jøde-Konge, da hielp dig selv. Men een af Misdæderne, som vare korsfæstede med ham, bespottede ham, og sagde: Er du Christus, da hielp dig selv og os. Da svarede den anden, straffede ham, og sagde: Frygter du dig ogsaa ikke for Gud, du, som dog er i lige Fordømmelse? og sandelig, vi ere tilbørligen derudi; thi vi faae det vore Gierninger forskyldede, men denne handlede intet usikkeligt; og han sagde til Jesum: Herre! tænk paa mig, naar du kommer i dit Rige! Og Jesus sagde til ham: Sandelig jeg siger dig, i Dag skal du være med mig i Paradiis. Og der det var ved den siette Time, blev et Mørke over det gandske Land, indtil ved den niende Time, og Solen mistede sit Skin; og ved den niende Time raabte Jesus høyt, og sagde: Eli, Eli, Lama Asabthani! det er udlagt: Min Gud! min Gud! hvorfor haver du forladt mig? Og nogle, som der stode hos, der de det hørde, sagde de: See, han kalder paa Elias. Derefter, som Jesus nu vidste, at alting var nu fuldkommet, at Skriften skulde fuldkommes, siger han: Mig torster. Der stod et Kar fuldt af Edike, og strax løb een af dem hen, tog

Svar

Svamp, og fyldte den med Edike og Isop, og stak den paa et Rør, og holdt ham det til Munden, og gav ham Drikke, og sagde med de andre: Hold! lader os see, om Elias kommer og tager ham ned. Der Jesus havde nu taget Ediken, sagde han: Det er fuldkommet. Og Jesus raabte atter høyt, og sagde: Fader! jeg befaler min Aand i dine Hænder; og som han det sagde, bøyede han Hovedet, og udgav sin Aand. Og see Forhænget i Templen revnede i to Stykker, fra det øverste til det nederste, og Jorden bævede, og Stenene broste sønder, og Grævene lode sig op, og der stode mange Helgenes Legemer op, som sove, og ginge af Grævene efter hans Opstandelse, og komme i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange. Men Hovedsmanden, som stod derhos tvert over fra ham, og de, som vare hos ham, og bevarede Jesum, der de saae, at han udgav Aanden med saadant Raab, og saae det Jordskielv, og hvad der skede, da forfærdedes de saare, og prisede Gud, og sagde: Sandelig, denne var et retfærdigt Menneske og Guds Søn. Og alt det Folk, som der var hos, og saae til, der de saae det, som skede, sloge de sig for deres Bryst, og vendte tilbage igien. Og alle hans Tilhængere stode langt borte, og mange Qvinder, som efterfulgte ham af Galilæa, og saae alt dette, blandt hvilke var Maria Magdalena, og Maria den lille Jakobs og Josephs Moder, og Salome Zebedæi Børns Moder, som og havde efterfulgt og tient ham, der han var i Galilæa, og mange andre, som vare gangne op til Jerusalem med ham.

Men Jøderne, efterdi det var Beredelsens Dag, at deres Legemer ikke skulle blive paa Korset Sabbaten over, thi den samme Sabbats Dag var stor, da bade de Pilatum, at deres Been maatte brydes, og tages af. Da komme Striidsmændene, og brøde Benene paa den første og anden, som vare korsfæstede med ham. Men der de komme til Jesum, og saae, at han var allerede død, brød de ikke hans Been. Men een af Striidsmændene aabnede hans Side med et Spyd, og strax gik der Blod og Vand ud. Og den, som det haver seet, han vidnede det, og hans Vidnesbyrd er sandt

den samme veed, at han siger Sandhed, paa det I og skulle troe. Thi dette skede, at Skriften skulle fuldkommes: I skulle ikke sønderbryde noget Been paa ham. Og atter siger en anden Skrift: De skulle see, i hvilken de stunge.

Men derefter om Aftenen, efterdi det var Beredelses-Dagen, hvilken der er for Sabbaten, da kom en riig Mand, Joseph af Jødernes Stad Arimathia, en god, retfærdig og ærlig Raadmand, det ikke havde samtykt i deres Raad og Handel, hvilken som og ventede Guds Rige, som var een af Jesu Disciple, dog lønlig, thi han frygtede sig for Jøderne: han dristede sig til, og gik ind til Pilatum, og bad ham, at han maatte tage Jesu Legeme af. Da forundrede Pilatus sig, at han var allerede død. Og han kaldede Høvedsmanden, og spurgte ham ad, om han havde været længe død. Og der han formærkte det af Høvedsmanden, da gav han Joseph Jesu Legeme, og befoel, at man skulle antvorde ham det. Og Joseph kiøbte et Linklæde. Der kom ogsaa Nicodemus, som før var kommen til Jesum om Natten, og bar Myrrhe og Aloes sammenblandede ved hundrede Pund. Da toge de Jesu Legeme, som var nedtaget, og salvede det med dyrebare Salve, og svøbte det i et reent Linklæde, og bunde det med linnede Klæder, som Jøderne pleiede at begrave. Der var ogsaa hos paa den Sted, som han blev korsfæst, en Urtegaard, og i Urtegaarden en nye Grav, som var Josephs, hvilken han havde ladet hugge i en Steen, i hvilken der var aldrig nogen lagt, der lagde de Jesum hen for Jødernes Beredelses-Dags Skyld, og Sabbaten gik paa, efterdi at Graven var nær, og de veltede en stor Steen for Døren paa Graven, og gik bort. Men Maria Magdalena var der, og den anden Maria Joses, de satte sig tvert over fra Graven med de andre Qvinder, som vare komne med ham af Galilæa, og saae til, hvorhen, og hvorledes hans Legeme blev lagt. Og de vendte dem tilbage, og beredde dyrebare Urter og Salve, og Sabbaten over vare de stille efter Loven. Den anden Dag, som følger efter Beredelsens Dag komme de ypperste Præster og Pharisæer eendrægteligen til Pilatum, og sagde: Herre,

Taksigelse for Jesu Christi

Mit Hierte, Mund og Tunge s
allerkiereste Frelser, Herre J
Priis, Lov og Tak for de mange
Lidelser og Pinsler, som du af K
mig og min Forløsning fra Satan
dens Magt og Fordømmelse paa K
har udstanden. Besynderlig siger
derlig Tak for din bittre og smert
der dit Hierte brast, og din Siel
fra dit hellige Legeme. Jeg beder d
ne din bittre og haarde Døds Skyl
blodige Saars Skyld, at du vil lad
din Døds og Saars Frugt og Virk
derved bekommer mine Synders F
omsider maae nyde det evige Liv, d
og Glæde, og at jeg maae med dig a
og al ond Lyst, og leve i dig all
naar min Siel er renset og aftoe
dit Blod af alle sine Synder, jeg da
og ubesmittet maae skilles fra Ver
med dig i al Evighed blive foree
allersødeste Frelsere! med Faderen o

deraf til dit Navns Ære formedelst Jesum
istum din Søn, som haver tilsagt os sin
ig Aand, at han skal føre os i al Sandhed og
se vore Hierter med sit guddommelige Skin
klarhed, Amen!

Bøn, naar man kommer i Kirken.

mægtige Gud, Fader, Søn og Hellig Aand, som naadelig haver lovet, at du vil lade finde i dit Huus dem til Trøst, som der forles i Troens, Kierligheds og din Tienestes ghed: jeg beder dig, forleen mig, at jeg ie vende mit Hierte fra al verdslig og utidig sorg, Indfald og Tanke, og til dig allene, det jeg maae paakalde dig i denne Menig- i Aand og Sandhed, og ikke allene med nden, men og med Hiertet og i en værdig agt bede om det, som mig kan være nyttigt nin Salighed, og dig i Sandhed tækkeligt, lidende paa mine Gierninger eller Forcste, efterdi jeg er en unyttig Tienere, men adende mig paa din Barmhiertigheds Rig- , og din elskelige Søns uendelige Fortieneste. een mig, o Gud og Herre! at jeg ydmy- maae høre dit Ord, og med saadan Frygt Andagt, som om jeg hørte det af dig selv. mig blive i dig, og bliv du i mig, som i din npel her paa Jorden, indtil jeg dig i det evige usalem og himmelske Tempel fuldkommelig ie beskode, Amen!

nnen, som læses førend Gudstie- nesten angaaer.

erre! jeg er indkommen i dette dit Huus, at høre, hvad du Gud Fader min Skaber, du e Jesu min Frelsere, du værdige Hellig Aand, og Død min Trøstermand vil tale til mig. e! oplad nu saa edes ved din Hellig Aand Jesu Christi Skyld mit Hierte, at jeg kan ræ iken lære, at sørge for mine Synder, og oe i Liv og Død paa Jesum, og hver Dag i llig Liv og Levnet mig forbedre; det høre onhere Gud ved Jesum Christum! Amen.
ader Vor, ꝛc.

Bøn, naar Præsten gaaer i Prædikestolen.

beder dig, kiere Herre Gud! at du vil forne mig din Helligaand, at jeg maae begribe dit

dit hellige Ord med sin rette Forstand, og ikke det alene høre, læse og annamme i mit Hierte, men endog bevarer det, dig, Gud! til Lov og Ære, og mig til Forbedring, Trøst og Troens Styrkelse, at jeg saaledes kan af din Naade være en god Ager og Jord, i hvilken din guddommelige Sæd maae falde, rodfæstes, voxe, og bære Frugt i Taalmodighed, til det evige Liv, Amen!

Bønnen efter Litaniet.

O almægtigste, evige Gud! som haver lovet dine Børn, at dersom deres Synder ere end blodrøde, da skulle de dog blive snehvide! og at, ville de lyde dig, da skulle de nyde Landets Gode; vi bede dig, o naadige Fader! forlad os alle vore blodige Synder, og giv os din Hellig Aand, at vi kunde afstaae det Onde, og giøre det Gode; lad din Vrede over os formildes, at vi maatte beskiermes fra vore Fiender og allehaande Nød og Fare, og nyde dine Gaver og Velgierninger, dig til Lov og Ære, ved din kiere Søn Jesum Christum vor Herre, Amen!

En anden:

O almægtigste Gud! som er altid mild og miskundelig af din guddommelige Natur til at forlade Synderne; værdes nu til at annamme vore ydmyge Bønner, at vi arme Mennesker, som bundne ere med vore Synders og Ondskabs Baand, maae snarligen løses af dem, formedelst din store Mildhed og Barmhiertighed, Amen!

Collect efter Alterens Sacramentes Annammelse.

Vi takke dig, Herre, almægtigste evige Gud, at du med disse salige Gaver haver os vederqvæget; nu bede vi din Barmhiertighed, at du lader os disse samme Gaver ret bekomme til vor Troes Styrkelse paa dig og til en brændende Kierlighed imellem os selv indbyrdes, for din Søns Jesu Christi vor Herres Skyld, Amen!

En Collect at læse efter Prædiken, naar der er ingen, som gaaer til Guds Bord.

O Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for denne din faderlige Velgierning,

du af din store Naade og Barmhiertighed haver givet os dit hellige og salige Ord, ved hvilket du ogsaa her hos os forsamler din christen Kirke; vi bede dig ydmygeligen, giv os din Hellig Aand, at vi med taknemmelige Hierter maatte det annamme, og skikke os deref:er, og stedse og altid voxe og fortfremmes i den christelige Troe, Haab og Kierlighed, og saa endelig blive salige, ved din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Collect efter Brudevielsen.

O almægtige evige Gud, allerkiereste Fader! du, som selv haver saa skikket det, at Mand og Qvinde skulle være et Liv, og haver stadfæst denne samme Tilhobefoielse med din guddommelige Velsignelse: vi bede dig for din store Barmhiertigheds Skyld, at give denne Brudgom med sin Brud Naade, Lykke og Salighed baade til Liv og Siel; og giv dem Naade til at tiene dig troligen, og at leve tilsammen i en samdrægtig Kierlighed, og altid at giore efter dit hellige Bud og Befaling, saa at de maae findes paa den yderste Dag at være rette Christne, dine kiere Børn med din kiere Søn Jesu Christo, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Collect og Bøn i Fasten og paa Langfredag.

Vi takke dig, Gud Fader! at du haver givet os din eenbaarne Søn Jesum Christum, paa det at alle de, som troe paa ham, ikke skulle fortabes, men have det evige Liv. Vi takke dig, Jesu Christe! at du haver baaren paa dit hellige Legem alle vore Synder, og med dit Blod udslettet alle vore Overtrædelser. Vi takke dig, du værdige Hellig Aand! at du haver givet os i vore Hierter denne Troe, at vi intet andet vide til Salighed, end den korsfæstede Jesum Christum. Giv os, o Gud! din Naade, at vi fuldkommeligen troe, at alle vore Synder ere os for Jesu Christi Pines og Døds Skyld forladne, og med din Hellig Aand saaledes oplys os, at vi daglig[illegible] ved Jesu Døds Kraft afstaae [illegible] Synd, og aldrig kippe Jesum af vore Hier[illegible]

førend vi see ham klarligen i det evige Liv. Det bede vi alle i vor Herres Jesu Navn, Amen!

Bønnen, efter Gudstienesten er endt.

Herre! jeg takker dig af mit gandske Hierte, at du haver lært mig, hvad du vil at jeg skal troe og giøre: hielp mig nu, min Gud! ved din Hellig Aand for Jesu Christi Skyld, at jeg maae bevare dit Ord i et reent Hierte, deraf i Troen styrkes, og i et helligt Levnet forbedres, og mig derved i Liv og Død trøste, Amen!
Fader vor 2c.

Bønner, som er forordnet at læses efter Prædiken til Høimesse paa Søndage og Helligdage.

Almægtige evige Gud, barmhiertige, kiere Fader! vi takke dig af inderste Hierte, at du haver ladet dit klare Evangelii Lys skinne for os, da vi sadde i Mørket og Dødens Skygge, dit herlige og dyrebare Ord er endog denne Dag talet til os. Vi have hørt, hvorledes du i det tilbyder os alle din Søns vor Frelsers Velgierninger, i Sønnens Velgierninger din Naade, ved din Naade Syndernes Forladelse, Retfærdighed og evig Salighed. Himmelske Fader! vil du endnu handle med os, der saa ofte have været dine Bud ulydige? vil du endnu kalde paa os, der findes saa uvillige til at komme, endskiønt os tilbydes Livet og Overflødigt? Ja, Herre! du lader ikke af at giøre Vel imod os, endskiønt vi ikke lade af at giøre Ilde imod dig og imod os selv. Vi have ofte taget din Naade forgieves, dog tilbyder du os den, og kundgiør i dit Ord, at hver Time vi leve, er en Deel af Naadens Tiid, og henhører til Saliggiørelsens Dag. Skulle vi da selv modvilligen faae i Sinde at misbruge Tiden, og forspilde den i al Evighed? Herre! din gode Aand følger

... Ord, som er Liv og Aand, samme Aand
te til vore Hierter hvert Ord af dem, vi
ne Dag have hørt, og herefter, saalænge
e Dage vare, skulle høre! Det virke i vo-
Hierter Troen til dig, Foragt for Verden,
raae efter Himmelen! det dæmpe, hvad
dt der boer i os, og giøre vor villige Aand
Øieblik villigere til at tiene, takke og til-
e dig i Aand og Sandhed. Du store Ly-
es Fader! flyt ingensinde din Lysestage
os, lad os aldrig findes i deres Tal, der
e mere Mørket end Lyset, men hielp, at
maae stedse med Andagt nærme os dit
us, høre dit dyrebare Ord og bruge de af
indstiftede høiværdige Sacramenter!
Lærere efter dit eget Hierte, der kunne
e din Meenighed med Kundskab og For-
id, samt opbygge saavel med Levnet som
dom! Giv Tilhørerne Agtsomhed at
e Ordet, og Lydighed at efterleve, hvad
høre, saa de maa pryde din og vor
lsers Lærdomme i alle Stykker! Vi
ke dig ogsaa, kiere himmelske Fader!
du saa naadelig har aabnet Troens
r for saa mange Hedninger, som hid-
til ikke have kiendt dig; og som din
lvede, vores allernaadigste Konge og
rre, bærer saa ivrig en Omsorg for
te dit Værk, saa velsigne du Kongen din
rere derfor her i Tiden og hisset i Evig-
! Befordre fremdeles selv, o barmhier-
Gud! dette dit Værk; lad dit Ord boe
lig i al Viisdom hos dem, som bruges
til, arbeid selv med dem, at Hedningerne
alle uoplyste Christne ved dit Ords Præ-
n maae blive omvendte fra Mørket til
et, fra Satans Magt til Gud, til at faae
vendelse og Syndernes Forladelse, samt
edeel med dem, som blive helliggiorte

 ved

ved Troen til Jesum Christum. Giør altid vel imod vor allernaadigste Arvekonge og Herre, Kong Frederik den Sjette! dine Velsignelser formeres hver Dag og hver Time over Hans Majestæt, saa Han stedse nyder ny Prøver paa din faderlige Kierlighed, og seer sig ledsaget til alle sit Høi-Kongelige Embeds Forretninger ved din Aand, beskiermet ved din høire Haand, samt regieret af dig, siden han og alle Konger ved dig regiere! Vær du Hans og dine Fienders Fiende, og giv os lydige Hierter at være Ham lydige og troe, ligesom du haver givet Ham Hierte at være dig lydig og troe! Hav din Haand, dit Øie og dit Hierte uophørligen hos Hendes Majestæt Dronningen Maria Sophia Frederica, saa Hendes Majestæt, hver Trin hun gaaer, finder hvorledes hun ledsages af din almægtige Haand, raadføres af dit alseende Øie, og elskes af dit faderlige Hierte! Din Varetægt ledsage Deres Kongelige Høiheder Kronprindsesse Caroline og Prindsesse Vilhelmine Marie. Beskierme Deres Høiheder Prindserne Christian Frederik og Frederik Ferdinand, samt de Kongelige Prindsesser. Vedligehold din Frygt i Deres Hierter, og lad Dem jævnligen finde, at saadan din Frygt, der overgaaer alle Ting, er nyttig til alle Ting! vær selv et Gierde og en gloende Muur om det gandske Kongelige Arvehuus! Du, som har bygt og hidindtil beskiermet det, giør, at det bliver ved indtil Tiden omvexles med Evighed! Undervii̇s Hans Kongelige Majestæts Raad og Betienter, lad dem i alle deres Forretninger aldrig søge deres Eget, men dit og din Salvedes! saa fremmes din Ære, saa bliver Kongens og Undersaatternes Bedste deres eeneste Øiemærke! Udrust Hans Kongelige Majestæts

Krigsmagt til Lands og Vands! giv dem
Hierter at tiene troligen, samt naar Tid
r, at fægte mandeligen; lad dem stedse saa
ve, og tiene dig, som de, der kunde leve
g døe forsikrede, at du altid er med dem;
hi hvo kan da være imod dem?

(Her kan paa de Steder, hvor det er brugeligt, ogsaa bedes for ethvert Steds Herskab og Patron saaledes, som det tilforn skeet er).

Forbarme dig over den gandske Christenhed! velsign især disse Riger og Lande, hvert
Sted i Rigerne, hvert Huus i Stederne,
ver Siel i Husene. Fortørnes ei, at vi dine
værdige Børn trygle saa meget af dig;
en hvor skulle saa store Syndere, som vi,
aae hen, uden til saa inderlig en Forbarmere som du? O alle Barmhiertigheders Fader! vær os arme Syndere naadig! snuble
i, da hold os, at vi ikke falde: falde vi, da
eis os, at vi ikke blive liggende! Vi have
yndet, vi synde dagligen, men for din syneløse Søns Skyld glem vore Synder, og
lem aldrig at bevise os Naade! Lad ingen
iende forurolige disse Lande! skeer det, da
ær du vor Beskiermer og deres Fiende!
Bevar os fra Pestilentse og smitsomme Syger! giv enhver af os sin beskikkede Deel,
en især et nøisomt Hierte med hvad du beskikker ham! Lyksaliggiøre de Handlende!
dsage de Søefarende! forfremme hver ærlig Mands Hænders Gierninger! Bevar
Digerne og Dæmningerne i Kongens
Marsklande, samt giv Velsignelse ved Biergværkerne i Norge, deres Drivt til bestandig
ykke, Fremgang og Velsignelse! Antag
ig alle Enker! værge alle Faderløse! forlad
ldrig nogen af de Forladte! indfind dig hos
Syges Seng! annam de i Troen Døendes sidste Suk, og deelagtiggiør deres Siele

ham maae erlange Troens End,
Liv, din Naades Gave i Jesu Ch
Herre! Amen i Jesu Navn, Am

Fredags Bøn efter Præd

O du gode og barmhiertige Gud
som haver ladet os elendige
komme til dit hellige Ords rette
vi bede dig ydmygeligen, hielp, at
din Naade kunde ret betænke, og
re Synder, hvormed vi daglige
baade timelig og evig Straf, for
Søns Jesu Christi Skyld. O Her
os vore mangfoldige Synder, so
Hyklerie, Hoffart, Gierrighed, Ho
Nid, Løsagtighed og andre flere
gaae, for samme din Søns Je
Skyld, og giv os din Naade, at
stedse beflitte os paa en sand Ly
og Taknemmelighed imod dig f

hielp du dem, naar Tid er, at de dig love og prise for saadan din naadige Hielp, og vi med alle fromme Christne derover ok kunne glæde og fryde, og altid os om saamme din Naade forsikre udi al Gienvordighed, Ulykke og Fare os tilkomme kan. O kiere Gud og Fader! bevar naadeligen vor allernaadigste Herre og Arvekonge Kong Frederik den Siette, længe og vel til dit allerhelligste Navns Ære, og disse Rigers Bedste og evige Salighed. Gud velsigne og bevare Hans høie Gemal, Hendes Majestæt Dronning Maria Sophia Frederica! Deres Kongelige Hoiheder Kronprindsesse Caroline og Prindsesse Vilhelmine Maria; Deres Høiheder Prindserne Christian Frederik og Frederik Ferdinand, samt de øvrige Kongelige Prindsesser og det gandske Kongelige Arvehuus i din sande Frygt og Fremgang for dit hellige Navns Skyld! Gud være ligeledes med samtlige Hans Kongelige Majestæts Raad, samt menige Ridderskab og Adelskab, og alle, som nogen høi Bestilling eller Embede have at forestaae og betiene, til en sand Gudeligheds Forfremmelse og disse Rigers rette Velsignelse i alle Maader! Gud mildeligen afvend endnu fra disse Riger og Lande Kriig og Blodstyrtning, Pestilentse og brad Død, Hunger og Dyrtid, Storm og Uveir, Vandflod og Ildsvaade, at vi og for saadan faderlig Naade maae love og prise dit hellige Navn. O Gud, und os af din store Naade og Barmhiertighed, at vi med hverandre maae leve under din Naade og Beskiermelse et gudfrygtigt, roligt og ærligt Liv og Levnet, paa det at alting iblandt os maae ret anstilles og forrettes, dit allerhelligste Navn til Lov, Priis og Ære, og os til timelig og evig Velfærd.

Hvilket und og skienk os Gud Fader af Naade for din kiere Søns Jesu Christi Skyld, som med dig og den Hellig Aand lever og regierer, een sand Gud i Evighed, Amen.

Aarlige Kirkebønner, som læses af Prædikestolen paa bestemte Tider.

Bøn paa Nytaarsdag.

O almægtige og barmhiertige Gud og Fader! vi takke dig ydmygelig og hiertelig for dine store Velgierninger, som du haade nu og ellers altid, og besynderlig i det forgangne Aar haver beviist os, og overalt, at du haver ladet os komme til den sande evangeliske Kundskab om dig og din Søn, Gud og Mand tillige, og hvorledes han er bleven os et Menneske, og haver for os bekommet det hellige, glædelige og trøstelige Jesu Navn imod al Synd, Sorrig og Elendighed. Vi bede dig inderlig, giv os til en viis Nytaarsgave ham ret at kiende og finde for al vor Viisdom, Retfærdighed, Hellighed og Igienløsning, i det han er din Herligheds Glands og faderlige udtrykte Billede! Lad os finde ham i vore Hierter at boe stedse ved Troen, som vort Lys og Liv, med Glæde og Gavn, vort Smykke og Krone, vor Herlighed og Salighed, saasom han er allene vor Fred og Fryd, vor Hyrde og Herre, vor Præst og Konge og alt det, som vi skal have godt af. Lad ham altid komme til os og stedse være hos os! lad ham kysse os med sin Munds Kys, som vor Hiertes Brudgom, til at finde derhos, hvor sød du er, du kiere Fader! med ham og din Hellig Aand, at han maae tale i os alt hvad fornødent er til din Ære og vor Salighed, da komme vor Fornuft, vort Kiød og Blod, samt alle Kiættere og Sværmere, ja al Verden til at t

ar vi holde hart ved dine Ord, som er en
gte for vore Fødder, og et Lys for vore
tier, til en klar Oplysning om alle de
ng, som vi bør at vide til vor evige Sa-
hed. Dertil lad os, o naadige Fader! al-
beholde og betænke det rette Jesu Navn
et omskaarne Hierter og Bryster, som
n allerypperste Ædelsteen og Perle, en
: Paradises evige Rose, og det himmelske
'anna med al god behagelig Smag og
ft, at vi dagligen derved kunne bekomme
n guddommelige Trøst af den rette Viis-
ms Kilde ved Retfærdighedens Sool, og
Verdens Lys med al ret Lydsagning og
ielp i al Elendighed! Lad det dyrebare og
de Jesu Navn være vor rette Hiertes
kat og Velsignelse imod al Nød og Fare,
ersom det visselig haver udi sig alt det,
r Godt er til Liv og Siel, og os elendige
lennesker kan tiene til Salighed! vi hede
yndere, hans Navn er en Frelsere af al
ynd: vi ere Verdens og Elendighedens
ørn, han er den elskelige Søn med Naade
. Lyksalighed: vi vare under Dødens og
rdømmelsens Magt, han er bleven Livets
g Salighedens Herre. Saa und os da, o
erte Fader! at dette din Søns Jesu Navn
tid signer os, læger os, spiser os, oplyser
, helliggiør os, styrker og beskierme os
od alle vore Fiender: at dette Jesu Navn
nykker og beprydet os, ja kroner os om-
ier med Fryd og Glæde i det evige Liv;
vi saaledes udi samme Jesu Navn kan
ide alle Ting til Fornødenhed, efter
m det var dig saa behageligt at al
iisdoms Skat, ja end al Guddoms Fyl-
skulde boe i ham os til Salighed, paa
t at alle Ting, aandelige og legemlige
ide saaledes velsignes os i Jesu Nav-

vildfarende Meninger med reisend
Ords Tienere og den menige sand
dom. Bevar, o naadige Fader! i
Herres Jesu Navn vor christen
vor Allernaadigste Arveherre og
Kong Frederik den Siette, med
Gemahl, Hendes Majestæt Dron
ria Sophia Frederica! Deres
Høiheder Kronprindsesse Car
Prindsesse Vilhelmine Maria; D
heder Prindserne Christian Freder
derik Ferdinand, og de øvrige
Prindsesser, samt det gandske Kon
vehuus og Forvandte, Indenlands
lands, at de med alle andre christ
og Herrer maae giøre Portene v
høie og vide, at denne Ærens K
saadant sit Navn og Nytaarsg
komme herind, dem og deres Und

)lyst haver, og takke ham hiertelig derfor
Jesu Navn; thi hans Naade varer evindes
g: paa det hans Godhed og Barmhiertig-
:d, som er befattet udi samme Jesu Navn
l en ret og god Nytaarsgave for alle dem,
m det ved Troen annamme ville, kan føl-
: os alle vort Lives Dage, og vi kunde
ive stedse i Herrens Huus, ham at love
g takke derfor udi al Evighed, Amen!

Bøn paa den almindelige Bededag fierde Fredag efter Paaske.

) evige og almægtige Gud, barmhiertige
milde Fader! vi dine affaldne Børn
)mme nu med den forlorne Søn igien til
:t Huus, og af vor gandske Siel og Hierte
rise din overflødige Godhed, som du Tiid
'ter Tiid, Aar efter Aar, saa faderligen
aver beviist imod os indtil denne Dag.
;ornemmelig, at du af blot Naade og Mis
'undhed har givet os dit hellige og salig-
iørende Ords rene Lærdom, hvormed du
ındnu saa rigelig bespiser vore hungrige
Siele, som med det rette himmelske Brød og
Manna. Du har desforuden velsignet
s med alt Godt paa Legemets Vegne,
g saa gandske faderlig befriet os og dette
ort kiære Fædreneland fra adskillige
ore Lande-Plager, som os ellers kunde
ændet og vederfaret. For hvilket alt-
ımmen, og hvis du ellers enten alle i
lmindelighed eller enhver af os i Sær-
elesshed af faderlig Fromhed beviist ha-
er, du, vor Gud! og dit allerhelligste Navn
ære velsignet og høilovet af os evinde-
g! Herre! dine Gierninger ere store for
s; vi tale derom, endog vi ikke kunde tælle
em; vi forkynde dine Velgierninger imod
s, og glæde os, at du saa vel hielper os
Men ach! hvad ere vi, o Gud! at du tænk
ıa os? og hvad ere vore Gierninger, a

derik den Siette, formeer Han
me i din Frygt, og ophold Ha
ge med Retfærdighed. Be
Majestæt imod alle sine Uvenne
eller aabenbare, og giør dem t
som raadslaae imod Ham! Bi
Hierte fast til dit Hierte, at Ha
maae søge din Ære, som din T
tid sørge for din sande Kirkes
som dens rette Forsvar og Foste
Herre! lad Kongen leve, og ve
over alle Hans Fædre. Forleen
stæt et langvarigt og lyksaligt
og giv at han maae blive gamn
gode Dage. Giør Miskundhed in
Majestæt Dronningen, og lad
giæring altid være for dig! Op
Majestæt med Glæde, og giv,

ikke have Mangel paa noget Godt, sa
ie Dem med allehaande Velsignelse
mmelske gode Ting i Christo Jesu vo
! Lad intet Ondt nogensinde ramm
, intet Godt nogensinde fattes Dem
Skienk Deres Kongelige Høiheder al
ode, du deler med dine Børn i denn
har giemt til dem, dig frygte, i der
mende Verden! Det gandske Konge
rvehuus staae fast, som din Grund
er har denne Besegling: Herren kien
ne. Lad det være som Huset, grund
paa en Klippe, mod hvilket hverken
vinde eller Vandfloder formaaer no
yg det selv, store Gud! og lad det bli
ndelig for dit Ansigt! Velsign Hans
lige Majestæts Raad, og giv at de i
ing maae følge dine Raad, til din
og Landenes Bedste! Velsigne ili
de og beskierme Hans Kongelige
tæts Krigsmagt baade til Lands
ands, saavel i disse Tider, som
altid. Vær du selv en Skiold og
for alle dem imod alle deres Mod
re, og giv dem lydagtige Hier
at frygte dit Navn, trofaste Hierter
tiene redelig, frimodige Hierter til
de mandelig, naar Tid er, og eeni
rter til at staae alle, som een Mand,
frygte. Lad dem være aarvaagne til
ns og Landets Bedste, og lad en ha
od ikke overfalde dem. Befael dine
Engle at leyre sig omkring det gand
d, og bortvend naadelig fra os alle
iente Plager, Krig og Blods Udstyrt
Hunger og dyr Tid, Stormvæir,
Nød og Vands Baade, Pestilentse o
farlige og smitsomme Syger, samt
llykke baade til Liv og Siel! tilv
s din faderlige Godhed til al

af det papistiske Fængsel og Mørke, og lod saa mildelig igien optændes dit sande Evangelii Lys ved din tro Tiener Doct. Morten Luther, og andre, som ham retsindeligen havde efterfulgt i dit hellige og salige Ord, saavel i disse Riger og Lande, som andensteds vidt og bredt her omkring. Det er jo synderligen attakke dig for, o naadige Fader! thi det er alt din Barmhiertighed, vor Gud og Herre! at vi ikke slet bleve i saa Maade omkomne og ødelagt i vore Synder og Vildfarelser, og det er jo din unbsigelige Godhed, at du saaledes vilde endnu besøge os med dit klare Lysets Skin til Liv og Salighed i denne sidste Verdens Tid, og for din Søns ærefulde Tilkommelse til den yderste Dag. Af! hvad vare vi udi største Blindhed i alle Stykker! hvilket vi da først kunde kiende og ret skiønne paa, da vi kom til dit sande Lys igien, som endnu saa naadeligen lyser for os, at føre vore Fødder i alle Bestillinger jo mere og mere paa Fredens Vei, at vi skulle saa tiene dig med Frygt og Lyst i Hellighed og Retfærdighed alle vore Livets Dage. Lovet være Gud, som lod os ikke længer være under Mørkhedens Magt, og i dine og vore Fienders Snare og Garn! Benedidet være Herren, som sendte os sin Hielp af det Høie, og drog os af saa meget Vand! Herren vor Guds Navn være velsignet derfor i Evighed! Saa fryder eder for Herren alle Land, synger ham Ære og Priis tillige, berømmer og lover saadan hans Godhed til evig Tid, ja enhver sige for sig: Min Siel nu love Herren, og alt det i mig er, hans hellige Navn, og min Aand glæde sig saa inderlig udi Gud min Frelser! thi han haver giort mig saa store Ting ved sin Mægtighed, og for sit hellige Navns Skyld! Gud give mig sin Naade dertil, at

fligt maae findes ham taknemmelig alle mine Lives Dage! Lader os fremdeles alle bede, at den gode Gud vil bekræfte det, som han saa naadelig har begyndt, og til nu over to hundrede Aar handthævet haver saa underlig for sin hellige Kirkes og Menigheds Skyld, at han vil endnu saaledes mildelig bevare os sit hellige Ord og de høiværdige Sacramenter i deres rette Meening og Brug, og begave sit Ords Tienere dertil med sin gode Aand, som kan altid føre dem paa ret Vei. O kiere Fader! bevar og beskierme endnu fremdeles vor allernaadigste Herre og Arvekonge, Kong Frederik den Siette under din Naades gode og faste Beskyttelse imod al Bedragerie, List og Ulykke, med sine Riger og Lande, udi hvilken den christne Kirke saa vel beskiermes og forfremmes, dit allerhellige Navn rettelig til evig Lov, Priis og Ære! Hendes Majestæt Dronningen hvile under den Høiestes Beskiærmelse, og forblive under den Almægtiges Varetægt. Lys din Fred, o Gud, over Deres Kongelige Høiheder Kronprindsesse Caroline og Prindsesse Vilhelmine Maria; lad Dem voxe og tiltage udi Alder, Viisdom og Naade hos Gud og Mennesker! Beskierme Deres Høiheder Prindserne Christian Frederik og Frederik Ferdinand, samt de Kongelige Prindsesser, og det gandske Kongelige Arvehuus og Forvandte, og und Dem dagligen at forfremmes i din sande Frygt! Den store Raadsengel raadføre altid Hans Kongelige Majestæts høivise Raad med menige Ridderskab og Adelskab, og hver som høie Embeder eller nogen synderlig Bestilling haver at forestaae, at alting maae skee den christen Kirke til Gode, og disse Riger og Lande til Velfærd og Rolighed. O hierte kiere Fader, forlad os naa-

delig alle vore Synder, bevar os alle tillige i din sande Troe, og med en god Samvittighed at maae tænke, tale og giøre alt, hvis dit hellige Navn kan komme til Ære, og os hver for sig til vore Sieles evige Salighed. Dertil giv os Gud alle sin Helligaand for Jesu Christi Skyld, Amen.

Confirmationsbønnen.

For dit Aasyn, alvidende Gud! er da nu det hellige Løvte igientaget, som haver i Daaben været aflagt paa vore Vegne; men er af Ungdoms Daarlighed hidindtil alt for ofte blevet overtraadt. O Herre! du haver hørt vore Læbers Bekiendelse; men ogsaa prøvet vore Hierters Forsætter. Forbarme dig over os, formedelst Jesum Christum din Søn, vor Frelser, i hvem du engang haver taget os til Naade, og hav Medlidenhed med vore Svagheder. Aanden er villig; men Kiødet er skrøbeligt. Saa gierne vi og nu ville skye det Onde og giøre det Gode, maae vi dog frygte for, at Synden, som boer i vores fordærvede Natur, skal vinde Seier, og tage Villien fangen i sine Tillokkelser. Vi maae falde og fordærves, dersom ikke din mægtige Kraft befæster vore Trin paa den slibrige Vei, som vi nu have at vandre paa igiennem en syndig Verden, hvor der er idel Trædskab og Forførelse.

Men du, Herre! er naadig og barmhiertig, langmodig, miskundelig og trofast. Du haver ikke forladt dem, som søge dig; men efter dit naaderige Tilsagn vil du selv vandre med dem, og ingen kunde slippe dem. Hvad skulde vi frygte for, naar du, vor Gud den Almægtige, vil være med os; thi hvo kan da være os imod? Og at du visseligen er riig paa Barmhiertighed, haver du klarligen

Dagen i dine mange Velgierninger
os; thi de ere flere, end at vi kunde op-
e, og større end at vi noksom kunde ſkat-
dem. Med dyb Ydmygelse erkiende vi
lv at være uendeligen ringere end alle
Miskundheder og al den Trofasthed, som
beviist fra vort første Aandedræt ind-
nne Time. Maatte kun ikke vore Læber
for urene, til at fremdære et værdigt
ffer for din Naadethrone. Men i den
es Jesu Christi Navn ville vi love og
dig. Han er vor Talsmand og Forbe-
For hans Skyld vilde du høre os, som
kiere Børn, med faderlig Velbehag.
u være da, vor Gud! hviitideligen lovet
riset for den store Naade, som os er be-
iret, frem for mange tusinde af vore
dre paa Jorden, at vi ere fødte og op-
ne i et christeligt Land, hvor evangelisk
ſtendom retteligen forplantes efter dit
s Underviisning, og at vi allerede fra
este Barndom ere indlemmede ved den
ge Daab i din Søns, vor Frelseres,
derige, til Synds Forladelse og Salig-
at erlange ved Troen paa ham. Tak
dig, Herre! fordi du haver sørget for,
de os oplyse af dit Ord om dine Raad-
inger over os, og ført os til Kundskab
ille de dyrebare Sandheder, som høre
iisdom og Gudfrygtighed. Vi takke
for de gode Formaninger, som ere os
e af vore Forældre og Lærere, for den
og Attraae, som din Aand haver op-
i vor Siel, til at tragte efter Retfær-
ed, for alle de Ønsker og Forbønner,
for vores Skyld opsendes til dig i den-
christelige Forsamling. O Fader! vi ha-
a meget at takke dig for, og fortiene
saa lidet deraf, eller meget mere, vi e

dertil aldeles uværdige; thi fra Ungdom af have dog vi, ligesom andre, pønset paa det, som er ondt, og derfor skulde vi langt mere fortiene at bortstødes fra dit Aasyn, og at underkastes din Vrede, til evig Fordømmelse. Men af Naade haver du sparet os, giort vel imod os til Legeme og Siel, og tidligen vederqvæget os med overflødig Velsignelse af himmelske gode Ting i Jesu Christo. Ja vi maae synge med Fryd om din Godhed, og kundgiøre din Forbarmelse fra Dag til Dag; thi den er stor og ubegribelig.

Men at vi altid maae vise os taknemmelige imod dig, paa en værdig Maade, ikke med Ord allene, men i Gierning og Sandhed, saa vilde du fremdeles være tilstæde hos os med din kraftige Hielp, og fuldføre det Gode, som i os er begyndt. Giv os Standighed i vore redelige Forsætter, og Duelighed til at bevise al den Troeskab, som dine lydig Tienere maae beflitte sig paa, for at pryde din Lærdom i alle Ting. Lad din saliggiørende Naade, som er os kundgiort til Forløsning og Helliggiørelse, saaledes tugte og oplære os, at vi forsage Ugudelighed og de kiødelige Begieringer; men lægge Vind paa et christeligt Levnet i al Gudsfrygtighed, og ære dig, som Dyrekiøbte, saavel i vort Legeme, som i vor Aand; thi begge høre dig til.

Nyligen lovede vi, at ville forsage Dievelen, og alt hans Væsen, og alle hans Gierninger. Hielp os, Herre! at vi ikke maae findes troeløse, naar Prøve skal aflægges i paakommende Fristelse. Forbyd, at vor Salligheds Fiende skulde faae Magt til at fange os i sine Snarer, enten ved Vellyst, Hoimodighed, Gierrighed, eller ved andre deslige Kiødets Lyster, som ere de Vaaben, der skaffe ham Seier over Vantroens Børn

'k os op ved kraftige Mindelser i Samvit-
heden, til at bortdrive de urene Tanker,
de syndige Begieringer, som anfalde vort
nd uformodentligen. Giv Viisdom til at
flye de onde Menneskers forargelige Ex-
pel. Giv Styrke og Frimodighed til at
dstaae deres Forførelse. Lad din Frelse
re os nær, medens vi kalde paa dig, og
vore Sukke, og bevar os fra Fordærvel-
Men for alting giør os duelige, ved din
nds medvirkende Naadekraft formedelst
det, til at rense os selv alt mere og mere
Synds Besmittelse, baade paa Legem
Siel, at vi maae vandre for dit Ansigt i
istelig Retfindighed uden Anstød, og væ-
fyldte med Retfærdigheds Frugter, som
ved Jesum Christum, dig til Ære og Lov.
Vi lovede fremdeles, at ville troe af gan-
Hierte paa dig, vor allerhøieste Gud, Fa-
, Søn og Helligaand, som alle Tre ere
t i Væsen og Værdighed. Ach! lær os
, til Frimodighed i vor Troe, ret at ind-
og skiønne paa, hvor det er trøsteligt for
svage Syndere, at vi tør henflye til Her-
vor Gud, som til en medlidende Fader,
haver elsket os saa inderligen, at han for
res Skyld vilde hengive sin eneste Søn i
forsmædeligste Død, og af en lige for-
rmende Kierlighed har vildet sende os sin
lligaand, som og er Sønnens Aand, til
styre og lede os frem paa den rette Vei,
n fører til evig Saliggiørelse. Men lige-
n vi nu have antaget Sandheden paa
rund af dit Ord, saa vilde du stedse forle-
os Kraft og Evne til at omgaaes derefter
ydighed og Kierlighed uden Skrømt, som
e de rette Troens Frugter. Lad det, at vi
lde dig Fader, altid minde os om den
ygt og Ærbødighed, vi som gode Børn
hav-

til at følge dem i Oprigtighed.
saa nærme os til dit salige Naa
at annamme vor Frelseres allerh
Legeme og Blod under Brød og
en Forvisning om vore Synder
se, da vilde du indgyde i vore Hi
gerfuld Veemodighed over alle v
ler og Feil, men opvække tillige en
trøstning paa den Retfærdighed
mer af levende Troe paa din Sø
ser, ved hvem vi have Fred med
delst hans Lidelse og Død; og at
Kierlighed til ham maae blive saa
fæstet, at hverken Kiødets Begie
Ø[i]nenes Lyst, eller Livets Ove
skal faae Magt over os til at skil
ter fra hans Samfund og Foreen
det, Herre! ved din Naade, at vi n
re maatte forenes til Eenhed med

Giv endeligen, at ogsaa den gode Bekiendelse, som er aflagt i Dag, maae være velsignet med de rigeste Frugter, til Kongens Glæde, at han maae frydes sig over gudfrygtige Undersaatter, som ere hans troeste Tienere: og til Landets Velfærd, at det maae blomstre ved fromme Borgeres Windskibelighed og Dyd, som ere de bedste Midler til Lyksaligheds Forfremmelse. Giør vel imod Kongen og Folket, efter din grundløse Miskundhed, mod det Kongelige Huus, og mod alle dem, som enten her eller andensteds paakalde dig, efter din store Barmhiertighed. Dit Ord vorde forplantet iblandt os uforfalsket og reent indtil Dagenes Ende; og aldrig maatte der savnes Vederqvægelse og Trøst af dine hellige Sacramenter. Men naar vi saa have stridet den gode Striid, og fuldkommet vor Løb, og bevaret vor Troe i et reent Hierte, samt udrettet den Gierning, som ved dit Forsyn var os anbefalet, da vilde du skienke os, Herre! efter de givne Forjættelser, den uforkrænkelige Retfærdigheds Krone, som er henlagt hos dig i Himlen til alle dem, der haver frydet sig i Haabet, om Jesu Christi herlige Tilkommelse, Amen.

Bønner for og efter Skriftemaal og Alterens Sacramentes Brug.

Om sand Bedring og Poenitentse.

O hellige, retfærdige og barmhiertige Gud! jeg klager for dig med et angerfuldt, sønderknuset og sønderslaget Hierte og forknuset Aand mine Overtrædelser og Misgierninger. O Herre! hvor mange ere mine Synder? som Sand i Havet; de gaae over mit Hoved, og de ere blevne mig [illegible]

tunge, som en tung Byrde. Hvor s
min Misgierning, at den stiger op
Himmelen, og raaber: Vil du regi
trætte med mig, saa kan jeg ikke svare d
til tusinde. Eya! hvilken en ureen
klump er jeg, formedelst den oprin
Synds dødelige Forgift baade til L
Siel forderver! see! jeg er født af s
Sæd, og min Moder har undfanget
Synd! fra Hovedet og indtil Fodsaal
intet sundt og heelt paa mig. Herre
vil finde en reen der, som ingen er? A
er dog en ond Qvist af et forgiftigt
alle mine Kræfter ere fordervede, min
stand formørket, min Villie mod di
gienstridig: jeg kiender dig ikke ret, j
sker dig ikke af Hiertet, jeg setter ikke
Love og Tillid til dig ganske. Al mit
tes Tankers Paafund er ond op af Ung
men hver Dag. Ligesom en Kilde
sit Vand fra sig, saa udspringer Sy
af mit Hierte: deraf udgaaer Foragt,
vaskelse, Hofmodighed, Løgn, Ærgie
hed, Ulydighed, Fiendskab, Vrede,
gierrighed, Utaalmodighed, Utugt og
færdighed, Uretfærdighed og adskillig
Lyst, over hvilke Stykker du, o du retf
ge Gud! har selv afsagt Dommen, a
som saadanne Ting giøre, skal ikke
Guds Rige. O min Gud! Skabe
Igienløser! jeg klager for dig, at jeg
skabt efter dit Billede, men det Billede
jeg dog skiendelig tabt og mist. O, min
re og min Gud! min Elendighed er l
større, end jeg den nok kan klage, eller
tælle. Jeg er en Vederstyggelighed ud
mit Væsen og i alle mine Gierninger.
min Retfærdighed er som et besmitte
de. og jeg forvisner i mine Synder, o
sgierninger føre mig bort, som

ierre! jeg har misbrugt alle dine Vel
ninger. Jeg er, o Herre! falden fra di
de hen i den evige Vrede, fra Salighe
ordømmelsen, fra Livet til den evig
, fra Himmelen til Helvede. O Herre
r den forlorne Søn, som saa skiendeli
: Overdaadighed ødt og forkommet f
s og Gode! jeg er ikke længere værd a
:s din Søn; jeg var værd, at du skuld
yde mig af dit Huus, og aldrig mer
ige og annamme mig igien. Jeg er de
er, som er dig, min Herre! ti tusind
d skyldig, og har ikke i al Evighed a
e med; jeg er det Menneske, som fald
idt Røvere, de afførde mig, og berøved
det deilige Guds Billede, og have mi
ganske paa Legem og Siel saargiort
tet Menneske mig kan læge og helbrede
'or hielp du mig, min Gud og Herre
u mig af denne min Nød, thi Menne
s Hielp er Forfængelighed, og inge
m her nyttig. Omvend du mig, Herre
bliver jeg omvendt, læg du mig, sa
r jeg lægt, frels du mig, saa bliver je
, thi du er min Roes. O Herre! hv
forandre det onde Hierte, og skabe e
gien? du Herre allene, du trofaste Ska
i gode Gierninger! Hvo kan hele o
de vederstyggelige og dybe Synden
r? du Herre! og dit Ord som læger al
Tag bort det onde Steen-Hierte, o
i mig et nyt Hierte, og giv mig en ny
Aand. Forkast mig ikke fra dit Ansigt
g ikke din Hellig Aand fra mig! Trø
igien med din Hielp og med en frim
Aand ophold mig. Jeg er det fortab
, dersom du ikke opleder mig, saa fa
ld evindelig, og bliver evig fort
lig den Bedrøvelse, som er efter

thi den gior Omvendelse til Salighed,
man ikke fortryder, og at mit Hierte bi
formedelst Troen beredt til at annamme
Trøst og Syndernes Forladelse. Giv
en sønderknuset Aand, et angerfuld og
derslaget Hierte. Gid mit Hoved
Vand, og mine Øine vare en Graads Ki
at jeg mine Synder hiertelig kunde begr
med Petro og med Maria Magdalena
min Herre og min Gud! om jeg endsk
kunde græde baade Dag og Nat, da ku
jeg endda ikke noksom begræde min E
dighed, ikke noksom beklage mine Syn
ikke noksom udsukke for min Ulydighed
Vanartighed. O! hvor skal jeg hen fra
Aand, og hvor skal jeg flye bort fra dit
sigt? din høire Haand skal dog finde
paa alle Steder, og holde mig, hvor
faer. Jeg kan og veed slet intet mere,
det eeneste: Fader! jeg har syndet in
Himmelen og for dig, og er ikke vær
at kaldes din Søn. Jeg har forsp
min sønlige Frihed, jeg har formed
min Ulydighed ladet af og forglemt
være din Søn, og har mist og tabt
sønlig Rettighed. Men jeg troer do
at du har ikke endnu forglemt og la
af at være min Fader, thi din Bar
hiertighed er stor, og varer fra Evig
til Evighed. Derfor forbarme dig o
mig, og see ikke til mine Synder, men
din uendelige og evige Naade og Bar
hiertighed, for din kiere Søns Jesu Chr
Skyld, Amen!

Om Syndernes Forladelse.

O hellige og retfærdige Gud! en Gud, s
ikke behager det ugudelige Væsen,
hader den Ugudeliges Siel, og er d
Fiende, som ere Misgiernings Mæn
giøre ilde: Du som har Vederstygge

Blodgierrige og Falske, du som for-
dem som tale Løgn, og den, som er
liver ikke for dig. Du som har alvor-
tet, at ville straffe dine hellige Buds
ædere; Du har jo giort mig til et af
Faar, som du føder, og kaldte mig til
lles Arvedeel, forløste mig med din
Søns dyrebare Blod, og har ladet
øre dit Ord og vide din Villie, derfor
jeg billig elske dig over alle Ting, af
Hierte, Siel og Sind, og fremstille
egeme til et levende, helligt og velbe-
gt Offer, og tiene dig alle Livets Da-
Hellighed og Retfærdighed, og ikke
mig efter denne Verden, men for-
e mig formedelst mit Sinds Fornyel-
Men jeg har, desværre! været ulydig,
ke frygtet og elsket dig, har vel vist
Villie, men mig ikke skikket derefter.
ar af mit Kiøds og Blods fordervede
kab, syndige Art og Natur, Verdens
gelse og Dievelens Tilskyndelse,
din Lov i mange Maader grovelig
t og mig forseet, hvormed jeg dig, min
er og mit Livs Opholdere! har til
og Straf opirret. Derfor har du og
il rette ikke forskaanet mig, men med
aand rørt og revset mig, hvilken Straf
vselse jeg har vel fortient, og noksom
dig Aarsag dertil; saadant kiender jeg,
kiender det af Hiertet. Du er retfær-
i maae skamme os, ja skamme maae
ig i mit Hierte, efterdi du seer ind i de
e Vinkler og Braaer, randsager
et og prøver Nyrer. O Herre! gak ikke
om med din Tiener, thi din Vrede er
n, som du truer Syndere med. Der-
u vil tilregne Synden, Herre! hvo kan
e bestandig? O al Barmhiertighed

Fader! og al Trøstens Gud! hos hvilken der er megen Naade og Barmhiertighed, du som er ganske naadig af stor Taalmodighed, hvis Godhed Himmelen og Jorden er fuld af; tænk paa din Barmhiertighed, som har været fra Verdens Begyndelse, og udslet alle mine Misgierninger, formedelst din store og ubegribelige Godhed og overflødige Naade. Og efterdi jeg har intet, hvorpaa jeg mig kan dristelig forlade, hvormed jeg for din Domstoel kan bestaae, paa det jeg ikke skal blive til Skamme, uden allene din kiere Søn Jesum Chrstum og hans dyre Værdskyld og Fortieneste, hvormed han mig fra Synden frelst og forløst haver. Saa fører jeg da ham, i hvilken du har god Behagelighed, frem for dig, og stiller ham dig for Øine, som en Midler og Talsmand imellem dig og mig for din strænge Dom. See til ham, kiere Fader! hvorledes han har ladet sig saargiøre for mine Synders Skyld; see til hans uskyldige igiennemstungne Hænder, som have arbeidet for mig; see til hans igiennemstungne Fødder, som for mig haver gaaet saa mangen tung og bitter Gang. See, hvor piinlig han er paa sit hellige Legem for mine Synders Skyld plaget og slagen; vær mig naadig, og lad mig nyde godt af hans Lidelse. Forny mig og formedelst den Aands Kraft, at jeg bliver et nyt Menneske, og har Lyst til dine Bud, at jeg paa det indvortes Menneske bliver ved din Aand stærk i Troen, Kierlighed, Haabet, Ydmyghed, Sagtmodighed og Taalmodighed: paa det at Christus kan boe i mig formedelst Troen, leve i mig formedelst Kierlighed, styrke mig formedelst Haabet, saa jeg aldrig bliver til Skamme, men opholdes til det evige Liv, Amen!

[redacted]

og efter Skriftmaal.

:n anden til Guds Søn om S
dernes Forladelse.

Herre Jesu Christe, min evige ypx
Præst, Talsmand, Midlere og F
ielse! hvor trolig har du søgt efter de
abte Faar, kaldet Syndere til Poenite
edet paa Korset for Overtrædere og
om har giort ilde, og derved forligt o
redsstillet din Faders Hjerte, træde
ndnu frem for alle bodfærdige Syn
r deres Talsmand hos din himmelske
er, og afbeder den Straf, de have for
g ere skyldige udi. See! jeg er af N
en Vredens Barn, al mit Hiertes Tan
Jaafund er slet ond hver Dag, jeg veed
nig boer intet Godt, Villien har jeg v
t giøre det Gode, men Kraft og Styrk
uldkomme det finder jeg ikke. Thi det G
om jeg vil, det giør jeg ikke, desværre!
et Onde, som jeg ikke vil, det giør
Herre! jeg kan ikke merke, hvortidt jeg
er, forlad mig min lønlige og uvitte
Brøst. Mine Synder gaae over mit Ho
g de ere blevne mig alt for tunge, so
aare tung Byrde. Men, Herre Jesu
te! du har taget dem fra mig og be
dem, forlad mig Overtrædelsen og
Synden. Min Igienløsere, min Fr
nand, min Talsmand, min trygge Bi
og Nødhielpere! forbarme dig over mi
dig allene har jeg min Tilflugt. Va
nin Talsmand paa den yderste Dor
Dag, saa jeg ikke tør frygte mig for, at
den forskrækkelige Røst og Tale: Vige
nig alle, som giøre Synd og Ondska
Kiendte eder aldrig. Men du, Herre!
der mit Hierte, hvor hart det er af Sy
besværet og beklemt, desligeste, hvor k
og sønderslaget det er af Sorrig og A
es ofrer dig det bestænkt med dit

det vil du ikke forsmaae. Fuldkom paa mig din trofaste Forjættelse, som siger, at alle de, som troe paa dig, ikke skal fortabes, men have det evige Liv. O Herre! jeg troer, hielp min Vantroe: lad mig ikke omkomme og forderves i mine Synder, og lad Straffen ikke blive evindelig over mig! Straffen ligger jo paa dig, du har lidt den, paa det vi skulle nyde Fred, og ved dine Saar have vi faaet Lægedom. Derpaa vil jeg mig forlade udi Troen, og haabe og forvente Troens Ende og den evige Salighed, Amen!

Taksigelse efter Skriftemaalet.

O du naadige, barmhiertige Gud og Fader! jeg siger dig af mit Hiertes Grund Lov og Tak, at du haver forladt mig arme Syndere alle mine Synder, og paa nye igien tilsagt mig det evige Liv, og dermed annammet mig til Naade. Jeg beder dig hiertelig, giv mig din Hellig Aand, og skab i mig et reent Hierte, at jeg stadeligen troer, at alle mine Synder ere mig ved Christum forladne. Forleen mig og, du trofaste Gud! at jeg derefter bedre kunde forvare mig for Synden, og blive den jo mere og mere fiendsk, og derimod anstille min Villie og Levnet efter din Villie, at jeg maae blive from, og bedre mit Levnet: hvortil du, o gode Gud! naadelig vil hielpe mig med din Hellig Aands kraftige Bistand, for din kiere Søns Jesu Christi Skyld, Amen.

Dette skee altsammen til min Siels Salighed, og til din evige Lov, Priis og Ære, du som er endnu saa rig, mægtig, god, naadig og barmhiertig, som du haver været af Evighed, og bliver til evig Tid! Amen.

Taksigelse for den hellige Nadverets Indstiftelse.

O naadefulde, kierlige, gode og venlige Herre Jesu Christe! hvilken stor F

har du os formedelst den hellig
eres Indstiftelse beviist, i hvilken d
d dit eget hellige Legeme og Blod sp
vederqvæger! Hvad kan trøsteliger
agt, end disse Ord: Hvo som æder mi
g drikker mit Blod, han bliver i mig
i ham? Hvad kan dog være trøstelig
at blive udi Christo? Hvad kan vær
ere og glædeligere, end at du, Herre
i os? Hvad kan Døden eller Dievele
os, naar vi blive i dig, og du i os?
Herre Christe! ere vi sikkre og trygg
Ulykke. O min Gud og min Herre
er jeg, at du vil give mig dig selv t
og Drik? Jeg er ikkun Jord og Aske
kende og ureent Kar, og dog værdige
lægge saa ædels et Liggendefæ ud
derpaa kan jeg kiende din store Kie
, at du giver mig saa stort og saa d
et Kierligheds Pant, som kan ikk
større enten i Himmelen eller paa Jo
Hvor herligt og stort et Vidnesbyr
in Igienløsning giver du mig udi de
Nadvere! nemlig dit Blod, hvilk
paa Jorden om vor Igienløsning
nendskiønt den Hellig Aand vel ogsa
Vidnesbyrd i vore Hierter, saa vilt
e desmindre og desforuden give os
tes Vidnesbyrd og Indsegl paa vo
løsning, nemlig dit Blod, hvilket o
og raaber i vore Hierter, hvorved d
ildet komme vor svage og skrøbelig
til Hielp. Thi om dit Ord end os v
g styrker i Troen, saa bliver dog Tr
ndda kraftigere, naar vi betænke,
er: Dette er mit Legeme, som er giv
er; dette er mit Blod, som er udgy
er til Syndernes Forladelse. H
da, mit Hierte? hvi er du saa

Døden og Fordømmelsen? din Herr
sere og Igienløsere er jo død for di
har jo givet dig sit eget hellige Leg
Blod til et Pant og Forsikring derp
han baade har frelst og forløst dig,
saa hiertelig elsker dig, og saaledes h
eenet sig med dig, at hverken Død e
skal kunde dig fra ham skille og afven
min Gud og min Herre! lær mig at
ke, med hvad for et ydmygt Hierte j
annamme dette ædle Liggendefæ! S
Urene kommer til al Reenheds Kil
Elendige og Fattige kommer til den
jeg Syndere til Naadens Kilde, jeg
til den rette Læge, jeg Hungrige og
ge til det rette himmelske Brød, og
yndelige Livsens Kilde; men du, du
helligste! kommer til den Uhellige. H
nogen Tid hørt saa underlig en Kier
at alle Herrers Herre kommer til e
Betlere og Tiggere, og at saadant et
og elendigt Menneske skal have Him
og Jordens Herre til sin Eiendom
mig dog, o Herre! aldrig nogen T
glemme denne din Kierlighed; la
uden Afladelse have din Pine, Lide
Død i min Hukommelse, paa det m
derved kan paa aandelig og himmelsk
de, og til det evige Liv blive spiset, læd
vederqvæget; thi udi din Pine og Dø
det, som kan vederqvæge min Siel, o
efter den kan hungre og tørste. Be
Herre! mit Hierte formedelst en san
vende Troe og en sand Poenitentse, K
hed og Ydmyghed, til at annamme
lig dette store og dyrebare Ligendef
gesom Moses og Salomon beredde
lig Tabernakel og Tempel, som T
len skulle sættes udi, saa bereed
Herre! mit Hierte til din Temp

lv, der er den aandelige Naadestoel, vil
ære og boe udi. Smyk og pryd min Siel
ied Andægtighed, med Troen, med Kier-
ghed og Ydmyghed, og med et stadigt
haab. Forøg og styrk i mig alle aandelige
javer; thi hvorledes kan min Troe bedre
live bestyrket, end naar Syndernes For̈la-
else mig ved Christi Blod bliver beseglet,
g i mit Hierte indskrevet? Hvorledes kan
kierlighed til Gud og min Næste bedre i
iig formeres og forøges, end at min Herre
hristus formedelst sit Legeme og Blod
iig med sig og med alle retsindige og sande
hristne foreener, og giør af os et Legeme?
vorledes kan du, o kiere og gode Herre!
edre styrke og bekræfte mit Haab, end at
u mig spiser med en udødelig Spise til
et evige Liv? O min Herre og min Gud!
g beder dig ydmygelig, at, efterdi du er
leven mit Kiød og Blod, du da ville være-
ige at unde og give mig alt det, som dig
an være tækkeligt og behageligt. Lad din
Villie være min Villie, hvad dig er imod,
ad og mig være imod. Lad mig og frem-
eles formedelst din Kraft blive stedse jo
illigere og stærkere til at være taalmodig i
Trængsel og Bedrøvelse, til at være yd-
nyg, naar jeg foragtes og forhaanes, til
t være fyrig og bestandig i Kierlighed, til
t være andægtig i Bønnen, paa det jeg din
kraft i mit Liv og Levnet, og din Igienløs-
ings Frugt i min Troe altid maatte frugt-
arlig befinde, Amen!

Bøn, førend man gaaer til Herrens
Nadvere.

Herre Jesu Christe, min Siels troe Hyr-
de! du som har sagt: Jeg er Livsens
Brød, hvo som æder af mig, han skal ikke
hungre, og hvo som troer paa mig, han skal
e tørste evindelig; jeg kommer til dig,

beder dig ydmygelig, du ville mig forme deist en sand Troe berede, og giøre mig til en værdig Giest til dette himmelske Maaltid. Du ville føde mig dit arme Faar i denne Dag paa din grønne Egn, og lede mig til Livsens Vand; du ville for dit Navns Skyld vederqvæge min Siel, og føre mig paa Retfærdigheds Stie: du ville giøre mig af Naadig værdig til dit Bord og himmelske Maaltid, og din Kierligheds og Naades Kalk oven fuld for mig iskienke. Jeg arme Faar kommer til din Føde, til din Spise, til dit Livsens Brød, og til de Levendes Vandkilder. O sande, søde himmelske Brød! opvæk udi mig en aandelig Hunger og hellig Tørst, saa at jeg skriger efter dig, som en Hiort skriger efter det ferske Vand. For alting lad mig hiertelig angre og fortryde mine Synder, og iføer mig Troens rette Bryllupsklædning, ved hvilken jeg kan fatte og nyde din hellige Fortieneste, og at jeg samme Klædebon maa fast beholde og bevare, at jeg ikke skal blive en uværdig Giæst. Giv mig et ydmygt og forligeligt Hierte imod min Næste, og at jeg gierne tilgiver og forlader, hvad nogen kunde have giort mig imod. Oprykt og udryd al Bitterheds og Fiendskabs Rod af mit Hierte, og plant derimod i min Siel Kierlighed og Barmhiertighed, at jeg i dig kan elske min Næste og alle Mennesker. Jeg kommer, Herre! til dig, beladt med megen stor Ureenhed: værdiges mig at rense og reengiøre. O min Herre! du har jo selv sagt: De Stærke og Karske have Lægen ikke behov, men de Syge, og de som have Ondt. Ach! jeg er saa syg, jeg behøver dig, som min himmelske Siele-Læge. Du har sagt: Kommer til mig, alle I som arbeide og ere besværede, alle I, som ere syge og plage

vil vederqvæge eder. O Herre! jeg kom
beladt med mange Synder, tag dem
mig, lette mig naadeligen af den store
unge Byrde. Jeg kommer som en Ureen,
ie mig; som en Blind, oplys mig; som
Fattig og Elendig, giør mig riig paa
i Siel; som en Fortabt, opsøg mig; som
Fordømt, giør mig salig. O Jesu! min
ls ypperligste og allerkiereste Brud-
a, lad mig lade af at have Behagelighed
nig selv, og at hykle for mig selv. An-
n mig til dig, ja udi dig, og afvend mig
t fra mig selv; thi udi dig bekommer jeg
and Frihed, uden dig er jeg aldeles ufri
en Træl, udi dig lever jeg, i mig selv døer
, udi dig er jeg retfærdig, i mig selv er
ligesom idel Synd, og med al Uretviis-
, Skam og Skiendsel beladen, udi dig
eg salig, i mig selv er jeg idel Fordøm-
se. O min himmelske Læge! jeg fører dig
en død Siel, giør du den levende; en syg
svag Siel, giør du den sund igien: et
rte, som er tomt af alle retsindige og
stelige Dyder, opfyld du det med din
ade, med din Aand, med din Kierlighed,
 din Ydmyghed, og med din Taalmo-
hed. O søde Livsens Brød! spiis mig til
evige Liv, saa at jeg i Evighed ikke hunge
eller tørster. I dig har jeg fuldkom-
 nok, du est mig alting, bliv du evinde-
udi mig, og lad mig blive evindelig udi
efter dit Ords og Forjættelses Lydelse:
 som æder mit Kiød, og drikker mit
d, han bliver i mig, og jeg i ham, og jeg
opvække ham paa den yderste Dag,
en!

ar du gaaer hen til Sacramentet,
da siig:

Herre! foreen mig med dig efter dit Løf-
te og Tilsagn, og virk i mig alle gode

eller døer, maae have Omgiengelse
o Herre! at du hos mig og i mig
hos dig, og i dig maae blive evinde
stedse med dig æde og drikke, om
og synge, uden Afladelse paa dig
i denne Troe maae hensove, og
yderste Dag glædelig opstaae, og
til den evige Fryd og Glæde, A

Daglige Morgen- og Aften-

Morgenbøn om Søndag

Evige Fader! vi takke dig af inde
te, at du denne Nat har
Haand over os, bevaret os fra Syn
værget al Ulykke fra os. Lad os
denne Dag i din Frygt og under di
nelse. Du har stiftet den til dit Na
kommelse og dit Ords Betragtning
din Skyld, o Herre! men at vi skul
dig, og i din Sandhed bevares til
Liv. Herre! uden dig kan vi intet gi
os da din Aand, der kan aabne vo
at vi maae see de herlige Ting i din
oplade vore Hierter, at vi maae ag
Ord, der tales, og lyde dem til vor
Saliggiørelse. Du vil ikke en
Død, men at han skal omvende sig
Gid vi da ville betænke, hvad der
vor Fred, og arbeide paa at følge d
og blive overflødige i din Kund
Kierlighed. Ak! styrk os i din Søn
og lad os altid omgaaes i hans L
Lad os smage og see, hvor god du er,
meget Godt du har giemt til dem,
frygte, og troe aabenbarligen paa
Menneskens Børn. Herre! vi er
din Søn, bevar os som dine fra
Din Frygt være for vore Øine

g din Naade følge os, og din Magt denne
Dag bevare os, og alle vore. Herre! hør os
or Jesu Skyld og din uendelige Kierlig-
eds Skyld, Amen!

Aften-Bøn om Søndagen.

Himmelske Fader! Tak og evig Ære være
dig for al den Naade, du denne din egen
Dag har viist os: os, som du kiøbte ved
in Søns Blod, og nu har ladet høre hans
alige Evangelium. Herre! du veed alle
Ting, og det er ikke skiult for dig med hvad
Indagt vi have hort dit Ord, og med hvad
forsæt vi vil vandre efter din Villie. Du
ar villet forsamle os til dig: Ak! at vi
kke havde været din Røst gienstridige. Du
ar vildet berede os til din og din Søns
Samfund: Ak! at vi havde givet dig vore
Hierter, og været dig og ham lydige. Her-
e, vor Fader i Christo! vi bøie os for dig,
g i din Søns Troe bekiende al vor Skiø-
esløshed, og afbede den for hans Skyld.
Vi ville, ja vi ville ved din Aands Kraft be-
are dit Ord i et reent Hierte og bære Frugt
eraf i Taalmodighed. Du udrette i os for
in Kierligheds Skyld baade at ville, og at
drette det efter din Velbehagelighed. Du
yrke vor Forstand til at see din Menne-
ekierlighed, og vort Hierte til at elske dig
lle vore Dage. Din Aand berede os til
ine Tienere og til at være dit Eiendoms
olk, der er saare nidkiert til gode Gier-
inger. Saa ville vi, Herre! ophøie dit
Navn, og forkynde dine Fuldkommenheder,
u, som har kaldet os fra Mørket til dit
erlige Lys. Ja! du mægtige Gud og al
Barmhiertigheds Fader! bevar du os stedse
t Ord og din Kirke. Lad Kongen og alle
re og det ganske Land være velsignede

dig. Vi ere dine, Herre! i din Søn, bev os denne Nat, som dine. Hør os for Je Christi Skyld, Amen!

Morgen-Bøn om Mandagen.

Herre! din Miskundhed er hver Morg nye over os, thi det er dig, der gav Livet, og din Naade er det, som endnu varer os det. Du drog os af Moders L og strax ved den hellige Daab indlemm os som din Søns Forløste i hans Naad ge. Du vaagede over os i vor Barndo og endog fra de spæde Aar af har aab baret dig for os som vor Fader i Chri Din Miskundhed har fulgt os, og din M har beskiermet os. Du har afvendt fra mange Ulykker; og af de Farer, som vi komne i, har du udfriet os. Du saae naar vi snublede, og vare nær ved at fa fra din Kierlighed; og Herre! du redd os. Ja! dine Velgierninger ere flere, vi kan tælle dem, og du har forbarmet d paa det vi maatte ære og frygte dig. Fader! fyld os med en levende Erkiend af din Kierlighed, at vi kunde elske dig, har elsket os først, og ære dig med vort geme og vor Aand, thi de ere dine. denne Dag være helliget til din Tienes og til de Gierninger, du haver givet Verden at giøre. Bevar os fra at sy imod dig, som saa har elsket os. Lad Aand udruste os med Viisdom og Kra at vi hver Dag maatte blive dueligere din Ære og vor egen og Medmennesk Lyksalighed. Herre! ved din Velsign udrettes alle Ting; den bede vi om, den h de vi for din Søns Skyld, i hvilken du velsigne alle Troende paa Jorden. Bei for os, du Faderens eenbaarne Søn

blive i din Troe og Kierlighed all
dage. Lad os og alle vore med de
id være tegnede for dit Ansigt ti
! Hør os for din evige Kierlighed
Amen!

lften-Bøn om Mandagen.

! i dig leve, ere og røres vi, af di
and have vi alle Ting, og ved di
er det, at vi ende denne Dag, og n
give os til Hvile. Vor Siel prise di
og alt hvad i os er ophøie dig; tl
illene god og hellig, og dig være Æi
Kraft! Ak, Fader! du giør din Nac
:flødig mod os; vi ville skiønne de
og være overflødige i al Taksigels
aldrig saaledes nyde dine Velgie
, at vi skulle glæde os ved det Gode d
og glemme dig, hvorfra al god o
nmen Gave kommer; da maatte d
ye os, og væmmes ved at giøre o
Nei, Fader! er din Barmhiertighe
dag nye over os, saa være og vor Ta
ighed hver Dag nye, hver Dag o
l din Priis og din Kierlighed. Oph
dit Ords guddommelige Kraft vi
nd til at see, og vort Hierte til at fo
e din mægtige Naade over os, saa
Runde maatte fyldes med din Prii
e Siele blive fyrige til din Giernin
du vor Aand villig, og styrk den til
nde vort Kiøds Skrøbelighed, vo
maatte være dine Elskelige og bli
elsignede alle vore Dage. Ja! Her
du som har elsket os, og givet dig se
r os, styrk for din Døds Skyld vi
at vi altid maatte ihukomme dig,
, som er død og opstanden for os;
denne Nat sove under din Vare

og med alle dine, hvad enten vi leve eller døe, høre dig til. Dit Øie være over os og alle vore og det hele Folk til det Gode! Amen.

Morgen-Bøn om Tirsdagen.

Almægtige Gud, Himmelens og Jordens Herre! vi ere ringere end al den Miskundhed og Troefasthed du haver viist imod os. Du vaager over os, naar vi sove, og naar vi vaage er det din Magt, som bevarer os, og dit Øie, der giver Raad for os. Ved dig, af dig og til dig ere alle Ting, og dig være Ære i al Evighed! Du gior, at vi leve, og af din milde Haand annamme vi alt til dette Livs Vedligeholdelse. Du bevarer vor Sundhed, og fylder vore Hierter med Glæde. Alt hvad Godt vi have, er af din Haand, og du giver os, endog paa Jorden, frydefulde Dage. Kundskab og Viisdom er af dig, Raad og Styrke kommer fra din Aand. Ja, Herre! Tider og Leiligheder bestemmer du. Du vil, og alt skal lykkes: Du vil, og alt forgaaer. Nu, mægtige Gud! af dig hænge vi, og ved dig bestaaer al vor Lyksalighed. I din Haand overgive vi nu os og alt, hvad du haver givet os. Bevar os dine egne Gaver, og giv os den Glæde af dem, som er dig behagelig. Lad os altid fryde os i at være dine, og staae under dig; thi du, Herre! kan redde og lyksaliggiøre os, og ikke vi selv. Bevar os denne Dag fra alt det, som du veed at kunde skade os. Lad din Aand være med vor Aand til at tænke, tale, og handle vel: saa skal du og, Herre! velsigne os, og lade vor Gierning vel lykkes for os. Bekræft os i din Søns Samfund, at vi maae holde fast ved ham, vor Frelser og vor Talsmand hos dig; og omsider, naar han aabenbares, da staae med Glæde til vor Lod ved Dagens End-

Herre! hør os for hans Skyld, og forbarme dig over Kongen, Folket, og alle vore! Amen.

Aften-Bøn om Tirsdagen.

Du allene salige og mægtige Gud! vore Dage forgaae som en Skygge, og alle Ting om os forandres; men du bliver den samme, og hos dig er ingen Omskiftelse. Din Barmhiertighed og Trofasthed er endnu den samme, som den haver været fra evig Tid. Derfor, Herre! leve vi, og have ved din Naade ogsaa seet Ende paa denne Dag. Ja! dig være evig Ære, at vi kiende dig, du Evige og Uforanderlige! du, som er vore Sieles faste Haab, og vor visse Deel i Livet. Du er vor Gud fra vor Barndom af, og indtil nu have vi dig, og eies af dig. Alt andet forgaaer og forandres. Ungdom og Styrke flyger bort, Menneskene døe, og vore Venner selv ere og under Forfængeligheds Lov: det, som af Verden glædede os før, fornøier os om en liden Tid ikke mere: Magt, Ære, Gunst og alt, hvad vore Hierter kunde helde til, er ustadigt og en saare uvis Eiendom. Herre! hvad have vi da, som ikke er forgiængeligt? Jo! vi have dig, du, som er vor Hiertes Klippe og vor Deel evindelig. Lær os da, Fader! at sætte alt vort Haab paa dig: du, som giorde Himmel og Jord, og holder Love evindelig. Oplys vore Øine, at vi stedse maae see alle jordiske Tings Ustadighed, og vor egen Forgiængelighed, paa det vi ikke skulle sette vore Hierter til det Uvisse og forlade dig, du levende Gud! Forklar du for os, at denne Verdens Skikkelse forgaaer og alle dens Lyster; men du bliver, og den, som giør din Villie, bliver og evindelig. Nu, Herre! du kiender o

Morgen: Den om Wns

Herre! vor Skaber og alle Tin
styrer, du, som skabte D
beide og Natten til de Levende
Jorden, har nu vederqvæget t
ved Søvnen, og fordrer nu os,
re, frem til vor Gierning i det
ver givet os. Du sagde ti
Stamfader, at han i sit Ansi
skulde æde sit Brød, og du ho
viise Forsyn anordnet for enhv
nesfens Børn, hvor det bør han
Du fordrer, at vi, som dine T
være flittig og troe, og dine
sage, om vi opfylde vort Kal
det Gode, du giver os Evn
hed til. Den store Dag komme
giøre Regnskab, enhver for sit
faae enhver, eftersom vi have

kunde bruge vor Siel og Legeme, vore Kræfter og al vor Formue til din Ære, til vore kiere Medmenneskers Nytte og vort eget sande Gode. Ach! Viisdoms Aand! giv os Forstand og Klogskab! giv os Redelighed og Duelighed! Dan os til gode, og giør os til nyttige Mennesker i Verden. Ja! du Herre Jesu! i hvilken al Velsignelse er, velsign du Kongen, Landet og alle vore! Velsigne du os denne Dag, og al vor Gierning! Herre! vor Bøn komme for dit Ansigt i Jesu Navn! Amen.

Aften-Bøn om Onsdagen

Herre! al Viisdom og Kundskab er i dig! de forbigangne Ting randsager du! alt hvad som er og skeer, beskuer du, og det Tilkommende er aabenbaret for dine Øine. Vi ende denne Dag, og ofre dit herlige Navn vor ydmyge Tak i Christo Jesu for al den Naade du haver viist os. Vi begive os nu til Hvile, men vide ikke, hvad os kan vederfares. Herre! du veed vore Dages Tal, og af dig er bestemt, hvad vor Lod i Livet skal være. Du beskuer den Glæde og Sorg, den Medgang og Modgang, der efter din Villie skal møde os. O Fader! vi kiende ikke, hvad os skal hændes; men du kiender det, og i din Haand ere vi sikkre. Vær med os, og din Søn bede for os, saa kan intet skade os; din Aand lyse for os, og vidne med vor Aand, at vi ere dine, saa skal Mørket selv blive lyst for os, og intet skal skille os fra din Kierlighed i Christo Jesu vor Herre. Ja, Fader! paa dig vælte vi al vor Omhue for de Dage, vi ikke see: du har befalet os det, og selv kan vi ikke styre vor Vei; thi vi kan ikke randsage, hvad det bedste i alle Ting er for os. V[illegible] nam du os under dine Vingers Skyg[illegible]

underviis du os om den Vei, vi skal gaa
paa, og giv du Raad over os med dit Øi
Vær du vor Ungdoms Leder, og forlad o
ikke, om vi skal opleve den svage Alderdom
Men, Fader! lad os altid søge dit Ri
og din Retfærdighed; thi saa skal al
andre, os nyttige Ting, tilfalde os. La
os hver Dag at haabe paa dig, og vær
dig troe! og lad os kiende at tælle, o
varsom anvende vore Dage, at vi maa b
komme Viisdom i Hiertet. Nu, Herre
vi legge os til Hvile i dit Navn, og du va
ge over os og alle vore. Hør os, Herre, fo
Jesu Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Torsdagen.

Herre, vor Fader i Christo Jesu! vi aabe
bares for dit Ansigt at tilbede dig, o
takke din Kierlighed for alle dine Velgie
ninger, ja ogsaa derfor, at vi under din B
skiermelse have hvilet tryggeligen. I d
Navn begynde vi Dagen, og med Till
paa din Naade over os i Christo ville
ikke frygte. Vel vide vi, at vi leve i en on
Verden, og selv ere svage: vort eget Hier
er bedrageligt, og Forførerne ere mang
Ach, Herre! forlad os ikke, og overgiv o
aldrig til os selv; thi saa falde vi, og blit
til Rov enten for Syndens Bedragerie, ell
Synderes Svigefuldhed og Ondskab.
du, vor Frelser og Talsmand! beed du fo
os, som hisset for dine Disciple, at vi, som
ere i Verden, maae bevares for Verden o
de forkrænkelige Lyster i Verden. Og d
vil, thi du elsker os, og har frikiøbt os fr
det Onde i Verden. Men ach! at vi sel
ville, selv vilde vaage og bede, at vi ikk
skulde falde i Fristelse. O du, som virker
os baade at ville og udrette alt efter di
Velbehagelighed, du opvække vore Hiert
til at omgaaes vaerligen i Verden, og

holde os ubesmittede fra dens fordervelige Lyster. Aabne du vore Øine, at vi maae see alle de Strikker, man sætter for os, og gyse for den Afgrund man vil styrte os i. Lad din den gode Aand bevare os fra Verdens Aand, at vi maae staae ubevægelige, og engang faae Arv med dine Hellige. O Herre! giv os Viisdom og Frimodighed til at skielne imellem Onde og Gode, Lyst og Mod til at følge Sandhed og elske den, Had og Sinds Styrke mod Hyklerie og alt, hvad du hader. Dine Øine see og prøve Menneskens Børn. Ach, Herre! aabenbar os hver Tanke og Lyst i os, som er dig mishagelig, og leed os paa den evige Vei. Vær du denne Dag med os, og lad vort Hierte være retskaffent med dig. Herre! din Miskundhed hvile over Kongen, Landet og alle vore! Hør os for Jesu Skyld! Amen.

Aften-Bøn om Torsdagen.

Herre! det er din Naade, at vi leve, og endnu denne Dag har annammet af dig saa meget Godt. Vi takke dig, og ophøie dit Navn, at du elsker os og bliver ved at giøre os vel, som dog have Synd og feile i mange Stykker. Men, Herre! hos dig er Forladelse, og i din Søn har du beredet for os, som troe paa dig og frygte dig, en uudtømmelig Naade-Kilde. Saa elskede du Menneskene, at du ikke allene skabte dem i dit Billede, men og, da de ved Synden bleve dine Fiender, forligte de ved din Søn Verden med dig selv, gav os dit Naades Evangelium, og tilbød alle Viisdom, Retfærdighed, Helliggiørelse og Gienløsning. Ja, Herre! hvor t... du Syndere, og giør din Godhed og ... modighed stor imod dine Forågtere, ... er din Lyst, at de omvende sig, og ... alle

ville omvende dem, og forlade dem deres Overtrædelser. Du bærer os, dine svage Børn, og opholder os, at vi ikke skal falde, og blive liggende. Men, Herre! har du saa elsket os, da vi vare dine Fiender, og bliver du endnu ved, da vi ere skrøbelige, at styre os med megen Skaansel, da bør og vi at elske vore Brødre, og tilgive dem, ligesom du og har tilgivet os. Herre! giv os at være barmhiertig, ligesom og du er barmhiertig. Det Sind være i os, som og var i Christo, at vi kunne være kierlig sindede mod alle Mennesker, ydmyge af Hiertet, som ikke vederlægge Ondt med Ondt, men fordrage hverandre, og dog med Viisdom og Standhaftighed modstaae det Onde i Verden. O du Godheds og Kierligheds Aand! udøs din Kierlighed i vore Siele, at vi kunne være dine Børn; saa vide vi, at vi ere fødte af dig, og kan med fuld Tillid i Christo haabe al Naade her oven af. Saa skal og denne Nat og alle vore Livs Timer være velsignede af dig, og lyksalige for os. Herre! din Fred være med Kongen, med os og alle vore og det hele Land. Hør os, vor Gud, for Jesu Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Fredagen.

Evige Gud, du allene Mægtige! som giør i Himmelen og paa Jorden alt, hvad du [vi]l, under din Beskiermelse have vi sovet, i Tillid til din Opholdelse og Velsignelse [f]ynde vi en ny Dag. Dersom du ikke [b]ygger Huset, da arbeide de forgieves, som b[yg]ger derpaa; dersom du ikke bevarer Staden, [d]a vaage Vægterne forgieves. Herre! [du] giør alle Ting foruden Hielp ved dig, [d]ig allene tilhører evig Priis. Ophøi [vo]re Siele til at beskue din Magt, som [bær] alle Ting ved dit Kraftes Ord og til[be]tænke dit Herredømme, som o[r]

fatter alle Verdener, og byder over de mæg-
tigste Aander i Himmelen. Dit Rige er
evigt, og vi ere udødelige, stedse skal vi leve
under dit Scepter. Ach, Herre! lad en hel-
lig Redsel betage vore Hierter for at synde
mod dig, der kan knuse os som Leret, og i
Evigheden fordærve os. Men at elskes af
dig, og i din eenbaarne Søn være dine
Børn, lad det være vor Omhue i Tiden, og
vor salige Ende i Evigheden. Al Magt og
Vælde, hvad er det mod din? al jordisk
Høihed, hvad er det mod din Herlighed,
du Kongernes Konge og Herrernes Herre?
Du ophøier og nedtrykker, hvem du vil;
Magten er din, af dig have Jordens Fyrster
alt, og naar du vil, forvandler du dem igien
til deres Støv, og giør dem lige ved de usle-
ste af deres Undersaatter. Herre! lad os
da ydmyge os under din vældige Haand,
være dine hellige Befalinger underdanige,
og altid tænke, at vi have intet, uden hvad
vi have annammet. Men, Herre! du veed,
at vi skal giøre Regnskab for de Fortrin,
du haver givet os, den Anseelse, du imellem
vore Brødre haver betroet os. Ach! giv os
din gode Aand, Viisdom og Styrkes og din
Frygtes Aand, at vi denne Dag maatte
vandre værdeligen i vort Kald, og med Glæ-
de giøre din Gierning. Herre! hør vor
Bøn, og velsigne Kongen, os, alle vore og
det hele Folk. Hør os i Jesu Navn! Amen.

Aften-Bøn om Fredagen.

Herre! vi have atter endet en Dag af vor
Tid, og ere komne Evigheden og det
ubevægelige Rige nærmere. For dig tilbede
vi, du, som haver allene Udødelighed: dig
fre vi vore Hierters Tak, og i din vældige
Haand befale vi igien baade vore Legeme
og Siele. Herre! lad os, hvad enten

vaage eller sove, leve eller døe, være
paa det, naar Livets Aften kommer,
skal fordres frem at giøre Regnskab,
kunde findes i din Søns Samfund,
ve staaende, uden at beskiemmes.
beskikket for alle Mennesker engang
og derefter er Dommen. Lad os d
Dag dømme os selv, og undersøg
Hierte, paa det vi ikke skulde vandr
det uvisse, og omsider faae Deel med
rerne, som famle i Mørket, og ikk
hvorhen de gaae. Hver Dag være
Regnskabs Dag, saa skal den sidste h
gen overfalde os. saa skal vi hver D
din Naade holde os i Troe og Kier
beredte til vor Affskeed fra Verden og
gang i Evigheden. O du Herre Jesu
har bragt Liv og Uforkrænkelighed i
formedelst dit Evangelium, lad dit O
de sidste Ting altid skinne for vore
og blive i vore Hierter til at virke i
hellig Forsigtighed og frimodig
frygt. Du har ved din Død og Opsta
betaget Døden og Evigheden den
Skræk og Bitterhed. Bekræft du os
Troe og Lydighed, at vi ubevægelig
din Samfund, kunde leve dig og dø
Giv du os ved din mægtige Styrke, a
ge vel Naadens Dag, at giøre Godt
dens vi have Tid, og vandre i alle
ikke som de Uviise, men som de Viise
Herre! giv du os at ville! giv du os
rette! Du vil, thi du har elsket os.
ville vi kun selv, hvad som tiener ti
Fred. Nu, herlige Frelser! lad os
din Fred, og opvaagne til din
Hør os for Kongen og alle vore
hele Land! Hør os for din Forson
Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Løverdagen.

erre, vor Gud og Fader i Christo Jesu!
dig være Tak og evig Ære, at du og
ne Nat har været Soel og Skiold over
Du bliver ikke træt af at giøre vel imod
thi fra Moders Liv af og indtil denne
g har du forbarmet dig over os mere,
en Fader kan forbarme sig over sin
rn. Og vi have dog syndet imod dig,
sømt din Villie, og hver Dag ere vi jen
ned os selv om Overtrædelser. O Herre
lad os alle vore Synder! o Fader! til
os i din Søn, vor Broder. Vær os
idig! og forkast os ikke fra dit Ansigt,
tag ikke din Hellig Aand fra os. Ophold
os, og forøg du os i Troen, at vi
mt med megen Svaghed, dog oprigti
maatte tiene dig alle vore Dage. Beva
for at falde fra din Samfund, og igien
nme under Mørkhedens Magt og Syn
s Trældom. Ach Fader! du søm har el
t os først, og indtil denne Dag med me
Miskundhed ført os, skulde vi falde a
dig, blive Dievelens Slaver og din
nder? Skulde vi, Herre! for at nyd
ndens urene og korte Glæde, tabe vo
el i Jesu, vor Lod i Evigheden, og di
gtige Velsignelse? Nei, Fader! vi vi
e i dig og i din Søn! o styrk vor svag
nd, og opliv du vore matte Kræfter
ed du for os, evige Ypperste Præst! a
maae blive dine, og stedse kiendes son
e. Send os din gode Aand, der ma
ne før os om din Kierlighed og vo
lighed i din Samfund. Herre! vi er
for dig, velsigne os og vor Gierning
ne Dag til din Ære. Velsigne Kon
, alle vore og det hele Folk! Hør o
Jesu Skyld, Amen.

Du elskede os da vi laae i vor
der en evig Vredes Dom, og
forstødt at anraabe om din
Naade. Du gav os din Søn
sig hen for os i Lidelse og Dø
ikke denne din Miskundhed; n
dit Ord, og deri aabenbarede
vare, og hvad du af Naade h
os, og vilde giøre os til. Di
de for os, og kaldte os fra S
velen. Vi vare afmægtige,
fatte de Ting, som hørde ham
os opladte Øine, og styrkede
og lyde. Ak, Fader! hvor oft
vaklet, og været nær ved at
Gud og eneste Saliggiører!
dog har din Naade ikke vakl.
lighed ikke overgivet os. H
takke dig, vi ville ophøie dit
vor Klippe og vor Deel evinde
godt er det at holde sig nær ti
din Kierlighed! Uden den F

Mørkhedens Magt og Mørkhedens Gierninger! Bevar os for Jesu Skyld, Amen.

Hiertesuk at bede efter hver Morgen- og Aftenbøn.

O Jesu Christe! vær mig arme Synder naadig og barmhiertig, forlad mig alle mine Synder, und mig Lykke og Raad, Viisdom og god Forstand. Bevar mig fra al Ulykke. O Gud! tag aldrig din Hellig Aand fra mig, regier mit Hierte, bevar min Tunge, frie mine Hænder fra det Onde, lad alle mine Tanker og Idrætter komme, o Gud! dig til Lov, Priis og Ære, mig og min Næste til Nytte og Velfærd, og det for din Søns Jesu Christi Skyld, som med dig lever og regierer, een sand Gud fra Evighed og til evig Tid, Amen.
Fader vor ꝛc.

Velsignelsen.

Herren velsigne og bevare os! Herren lade lyse sit Ansigt over os og være os naadig! Herren løfte sit Aasyn over os og give os Fred, Amen.

Bønner for Reisende.

Naar man vil reise.

O Herre Jesu Christe! du som med din Fader og den Hellig Aand er en almægtig, evig og levende Gud, du som er Veien, Sandhed og Livet, og førde i fordum Tid Israels Børn tryggelig uden Fare af Ægypten ind i det forjættede Land igiennem den vildsomme Ørken, og underlig viiste dem Veien; du som og ved dine hellige Engle ledsagede Abrahams Tienere og den unge Tobiam, at de lykkelig og tryggelig vandrede frem og tilbage; du som og førde de Viise af Østerlandene formedelst

Fare; viis mig naadelig paa
mig ikke skal vederfares n
Forfang eller Forhindring e
eller Liv, paa mit Gods,
Biering. Hielp mig vel a
Ærinde, og send mig glad
igien, for dit hellige Navns
lever og bør al Priis, Ære
til evig Tid, Amen!

En Bøn, naar man gaae

O Herre Jesu Christe! du
du omgikkes legemlig
stillede med eet eeneste Ord
Disciplers Begiering, den g
og det brusende Hav: du
og vandrede paa det flydend
som paa den haarde Jord
Land, og haver skabt alle
Himmelen og paa Jorden og
som er en Herre over alting,
vel i Havet som paa Landet;

som allene bør al Magt og Ære til evig Tid. Bønhør os, kiere Herre! for dit Navns Skyld, Amen.

Bøn, naar man er til Skibs i stor Storm og Livsfare.

O hellige Fader! almægtige Herre og evige Gud! du som ikke allene skabte Alt i Begyndelsen, Mennesker til Gavn og Bedste, men og efter vor skiendelige Syndefald ofte bruger det til at straffe Menneskene med for Synden. Vi arme Syndere, som ere her i dette gruelige Væirlig, Storm og Havsnød, bekiende, at vi have saare vel fortient denne Plage, og meget værre, om du vilde handle med os efter din strænge Retfærdighed. Vi bede ydmygelig din Barmhiertighed, at du dog, efter din faderlige gode Villie, ville være os nu og altid naadig og barmhiertig, og ved din guddommelige Almægtighed og dit kraftige Ord stille denne forfærdelige og gruelige Storm og svare Væirlig, som endnu truer os med Undergang og Ødelæggelse. Bevar os med Skib og Gods, ligesom du bevarede din Tienere Noe, der den gandske Verden ødelagdes med Vand i din retfærdige Vrede. Herre! hielp os, ligesom du hialp dine Disciple den Tid de vare i Havsnød, ellers forderves vi. Er det og din faderlige Villie at vor Tid er kommen, at vi skulle blive i denne Havsnød, da bede vi, at du naadelig vil bevare og styrke os i en stadig Troe til dig, indtil vor sidste Aandedræt, og giv os paa den yderste Dag en glædelig Opstandelse og det evige Liv, med alle dine udvalgte Børn. Dig, o Herre Gud! befale vi os med Skib og Gods, Liv, Siel og Aand, og alt det vi have, hvad heller vi leve eller døe, da høre vi dig til. Dig skee Lov og Tak evindelig, Amen!

Morgensignelse til Skibs.

Vor Fader! du som er en almægtig Gud og Konge, og med din Nærværelse regierer over Himmelen, Jorden og Havet og alt, hvad der er udi, dig siger jeg Lov, Ære og Tak, at du mig i denne farlige Nat trygelig har ladet sove og hvile, saa at jeg formedelst din Kraft ikke er bleven forskrækket af Nattens Grumhed og af forskrækkelige Stormvinde, som mig uforvarende have kundet overkomme og omkaste! eller for de gruelige Bølger, som mig sovende havde kunnet opsluge; Thi du er min Tillid, du, Allerhøieste! er min Tilflugt, saa at mig intet Ondt er vederfaret, og ingen Plage er kommen nær til mit Skib: du haver befalet dine Engle om mig, at de have baaret mig paa Hænderne, og mit Skib haver ikke stødt paa nogen Grund; du er hos mig i Nød, derfor haver jeg og paa dit Løfte trygeligen kundet sove, og nu med Glæde beskue denne skiønne Morgen Røde og Dagens Lys. Derfor siger jeg dig, evige Gud og Fader! Lov og Tak, jeg beder, at du vil mig og i denne tilkommende Dag naadelig bevare, at jeg med fuldkommen Fart i mit Kald lykkelig maae fortfare, og denne Dag foruden al Synd imod min Samvittighed fuldende, paa det du i mig maatte blive, i mig boe og din Gierning i mig udrette; giv Naade, at jeg uden al Dødsfare til Liv og Siel bliver bevaret. Jeg overgiver dig i din Forvaring mit Legem og Siel, min Gang og Sæde, min Villie og Raadslag, min Digten og Tragten, min Udreise og Hiemreise, mit Levnets Ende og alt, hvad jeg er og formaaer, du som er en evig Gud og Fader, høilovet i Himmelen og paa Jorden og Havet, Amen!

Aftensignelse til Skibs.

Bliv hos os, Herre! thi Dagen er forløben, og det stunder til Aften, og den mørke Nat kommer, derfor bliver vor Fare stor og sørgelig; thi om du ikke bliver hos os, og med din klare Glands viser os Veien, hvor snart er det da giort med os! Herre! som aldrig sover eller slummer, forbyd naadelig, at vi ikke bruge Natten til Synds og Ondskabs Dække. Giv os Naade, at vi med vor Troe og Tillid til dig altid maae være vakkere og vaagne, paa det, naar du kommer og banker paa, vi da maae opløfte vore Sieles vaagende Øine til dig, og efterdi du saaledes vaager over os paa Sielens Vegne, saa lad dig og vort Liv og Gods saaledes være befalet, at du faderlig lader os hvile, og formedelst Søvnen vederqvæges. Der-paa kan vi os til Hvile sagte nedlægge, og vore Øine lade slumme; dine hellige Engle, som du Menneskene tilgode giør til Vinde, hielpe os paa vores Reise, og drive lykkelig dette Skib, og efter din naadige Villie ledsage os paa Veien, som vi skulle fare. Og vi ville dig for denne og al anden din Barmhiertighed love og prise, og forkynde din Naade om Morgenen, og din Sandhed om Aftenen. Amen!

Taksigelse efter at man har endt sin Reise til Land eller Vand

O almægtige, evige og naadige Gud, himmelske Fader! du som haver befalet at paakalde dig i al Nød og Modgang, og lovet derhos, at du naadelig vil bønhøre og redde os, saa at vi derfor skulle takke dig, jeg haver paa denne min lange og farlige Reise været i Fare og Nød, i hvilken jeg haver dog merket din naadige Hielp og Bistand, i det du haver reddet og friet m

findes taknemmelig, ikke allene
men og med et christeligt Levne
giengielse og Kierligheds Beviis
min fattige Næste, dig til Ære o
min Næste til Hielp og Trøst,
et godt Exempel, og mig selv til
Øvelse og en god Samvittigh
min kiere Fader! med din elsk
og den Hellig Aand, skee evi
Taksigelse for denne og alle
gierninger. Amen!

Et sygt Menneskes Bøn

O Herre Jesu Christe! velsigne
giør mig arme Menneske, for
Pine og Død, hvilken du p
lidt haver, og frels mig
Sielens og Legemets Sygdom

O Herre Jesu Christe! sand
Menneske, min eeneste Frel
liggiører, som haver sagt: K
mig, alle I, som arbeide og ere

Tugtelse og Revselse med mit syndige
:t vel fortient. Ikke desmindre kom-
jeg til dig, o almægtige og bedste Læ-
g begierer af din Naades og Barm-
gheds Rigdom, at du vil, om det er
ehageligt, og mig til Salighed gavn-
)orttage denne Sygdom fra mig, paa
eg med et karskt Legeme endnu nogen
maae forestaae og betiene det mig i
: Verden er betroet og paalagt. Men
t din Villie, at jeg med Sygdommen
ı længere skal prøves og udholde, saa
:ig Taalmodighed dertil, at jeg maae
ig skikke mig deri. Stat mig bi, og
aae over mig hvad du vil. Giv og at
n Pine og Smerte maae tiene mig til
Siels Sundhed, til min syndige Na-
Renselse, og til at fornægte denne Ver-
g alt hvad derudi er, hvortil Menne-
saa sørgelig sætte deres Hierter.
Herre! om mit Kiød end er skrøbe-
aa er dog formedelst din Naade min
villig og bereed til at lide dit faderli-
is. O frommeste Fader! som revser og
:r dine elskelige Børn af Naade, at
ın gaae dem vel, forleen mig, at, lige-
eg er iblandt deres Tal, som du rev-
eg og maae være iblandt deres Tal,
ın med faderlig Omhyggelighed for-
', og til den evige Saligheds Arvedeel
)er, Amen!

Om et saligt Endeligt.

lmægtige og barmhiertige Frelser-
ıand! jeg beder dig for din bittre Pi-
Død, lad mig og døe salig og vel i
ed alle dine Helgene. Bevar mig fra
) og uforvarende hastig Død, at jeg
:al overfaldes af Synden, ei heller
ıa den Tid, naar du ikke haver Be-
ıhed til mig: men ald jeg med god

Beredelse og med dit hellige Legems
Blods Annammelse maae vandre til
finde Naade hos dig, og blive deelagti
den evige Salighed, Amen!

Bønner udi eens Yderste.

O Herre Jesu Christe! mon det ikke s
skulle skee, at jeg kan faae dig at
Skal jeg ikke snart med Glæde komm
at beskue din Herlighed? vil du ikke s
frie mig af dette mørke Fængsel? at jeg
komme did, hvor jeg skal love og prise
hellige Navn til evig Tid, og ikke n
være undergiven Døden eller Sygd
vil du ikke snart indføre mig til det her
Huus, hvor der er idel Glæde og Vell
O Herre! hvor saare livsalige ere dine
liger! min Siel haver en Hiertens Læn
og Attraae derefter. O Herre! eet b
jeg dig om af Hiertet, det vil du og
mig: at jeg maae boe i dit Huus stedse
evindelig, Amen!

O Herre Christe! kom, og forhael
længer, hent mig hiem i din Fred
dig, forløs mig af dette Fængsel, paa
jeg med Glæde kan love dig. Kom,
Gienløser og Saliggiører! jeg længes
Hiertet efter dig, lad mig skue dit Ansi
Kom mit Lys og min Salighed! o, før
Siel af dette Fængsel, at den kan love
O Herre! hvor længe skal jeg tøve i de
Jammerdal? Forløs mig, Herre! og
mig af dette Elende til den evige Her
hed, Amen!

De syv Kong Davids Poenitent Psalmer.

Den 6 Psalme.

Ak Herre! straf mig ikke udi din
og tugt mig ikke i din Grumhed

r mig naadig, thi jeg er skrøbelig.
d mig, Herre! thi mine Been ere
dede, og min Siel er meget forfær-
Ak! du Herre! hvor længe? Vend
rre! og redde min Siel, hielp mig
n Barmhiertigheds Skyld. Thi
enker ikke paa dig i Døden, hvo vil
dig i Helvede? Jeg er saa træt af
jeg bløder min Seng den gandske
g væder mit Leie med mine græden-
are! Min Skikkelse er falmet af
og er vorden gammel, thi jeg haver
allevegne. Viger fra mig alle Mis-
! thi Herren hører min Graad,
hører min Formanelse, Herren
mer min Bøn. Alle mine Fiender
live til Skamme, og saare forfær-
ende sig tilbage, og snart blive til
ne.

Den 32 Psalme.

g er den, som Overtrædelsen er for-
idt, den hvis Synd er skiult. Sa-
det Menneske, som Herren ikke til-
Misgierninger, og i hvis Aand er
ilskhed. Thi der jeg vilde det tie,
smægtede mine Been ved min dag-
len. Thi din Haand var Dag og
ar paa mig, at min Vædske blev for-
til Sommerens Tørke, Sela. Thi
er jeg mine Synder for dig og skiu-
mine Misgierninger. Jeg sagde: jeg
ende min Overtrædelse for Herren,
lod du mig min Synds Ondskab,
Derfor skulle alle Helgene tilbede
ete Tid, at, naar der komme store
d, skulle de ikke rekke til dem. Du
Beskiermelse, bevar du mig for An-
t jeg kan prise dig gandske glad
jeg frelses, Sela. Jeg vil und

vandre; og jeg vil have Raad hos dig m[...]
mit Øie. Værer ikke som Heste og Mu[...]
som ere ikke forstandige, paa hvilke m[...]
skal legge Tømme og Bidsel, naar de i[...]
ville til dig. Den Ugudelige haver man[...]
Plager, men den, som haaber paa H[...]
ren, den skal Miskundhed omkringgi[...]
Glæder eder i Herren og fryder eder, [...]
Retfærdige! og priser, alle I From[...]

Den 38 Psalme.

Herre! straf mig ikke i din Vrede, o[...]
revs mig ikke i din Grymhed; thi di[...]
Pile stode i mig, og din Haand tryk[...]
mig. Der er intet sundt paa mit Legem[...]
for din Truen, og der er ingen Fred i mi[...]
Been for mine Synder. Thi mine Synd[...]
gaae over mit Hoved, og de ere blevne m[...]
svare, som en svar Byrde, mine Saar lu[...]
te ilde, og flyde med Røde, for min Daa[...]
lighed. Jeg gaaer kroget og saare nedb[...]
et, den gandske Dag gaaer jeg bedrøv[...]
Thi mine Lænder fortørres aldeles, og d[...]
er intet sundt paa mit Legeme. Det er bl[...]
ven sygt og saare forstødt; jeg hyler for m[...]
Hiertes Urolighed. Herre! al min Begi[...]
ring er for dig, og mit Suk er ikke skiu[...]
for dig. Mit Hierte bæver, min Styr[...]
haver forladt mig, og mine Øines Lys [...]
ikke hos mig. Mine Venner og Frend[...]
holde sig fra mine Plager, og min Næ[...]
traadde langt bort. Og de, som staae eft[...]
min Siel, sætte Snarer for mig, og de,
som ville mig Ondt, tale, hvorledes de
kunne giøre mig Skade, og omgaaes med
idel Sviig. Men jeg maae være som en
Døv, og ikke høre, og som en Dum, der
ikke oplader sin Mund. Og jeg maae væ[...]
re som den, der ikke hører, og som haver
ingen Giensvar i sin Mund. Men Herre!
jeg bier efter dig, du, Herre, min G[...]

l bønhøre. Thi jeg tænker, at de skulle
ikke glæde sig over mig, naar min Fod
ver, da skulle de storligen rose dem imod
j. Thi jeg er giort til at lide, og
i Pine er altid for mig. Thi jeg giver
ne Misgierninger tilkiende, og sørger
mine Synder. Men mine Fiender
: og ere mægtige, de ere store, som mig
e uden Skiel. Og de, som giøre mig
dt for Godt, sætte sig imod mig, fordi
efterfølger det Gode. Herre, min
d! forlad mig ikke, vær ikke langt fra
j. Herre, som er min Salighed,
id dig at hielpe mig!

Den 51 Psalme.

ud! vær mig naadig efter din Miskund-
hed, afslet mine Synder efter din sto-
Barmhiertighed. Toe mig reen af mi-
Misgierninger, og giør mig reen af mi-
Synder; thi jeg bekiender mine Mis-
ninger, og mine Synder ere altid for
. Jeg haver allene syndet imod dig og
t ilde for dig, paa det at du skulde be-
e Ret i dine Ord, og blive reen, naar
bliver dømt. See, jeg er født af syndig
d, og min Moder haver undfanget mig
ynd. See, du haver Lyst til Sand-
, som ligger i Skiul, du lodst mig for-
e din Viisdoms Lønlighed. Afløs mig
Isop, at jeg bliver reen, toe mig, at
bliver snee-hvid. Lad mig høre Glæde
Fryd, at de Been blive glade, som du
er sønderslaget. Skiul dit Ansigt fra
e Synder, og udslet alle mine Misgier-
ger. Gud skab et reent Hierte i mig,
giv mig en ny viis Aand. Forkast mig
fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellig
d fra mig. Trøst mig igien med din
lp, og en frimodig Aand ophold mig.
vil lære Overtrædere dine Veie, at

rael haabe paa Herren, thi der er N
de og megen Gienløsélse hos ham. O
han skal frelse Israel af alle sine Synd

Den 144 Psalme.

Herre! hør min Bøn, og merk min F
maning, for din Sandheds Sk
bønhør mig for din Retfærdigh
Skyld. Og gak ikke til Dom med d
Tiener, thi der er ingen, som lever, r
færdig for dig. Thi Fienden forføl
min Siel, og nedslaaer mit Liv til Jo
den, han legger mig ned i Mørket, lig
som de Døde i Verden. Og min Aa
er bedrøvet i mig, mit Hierte er forta
i mit Liv. Jeg tænker paa den fre
farne Tid, jeg taler om alle dine ma
tige Gierninger, og siger om dine Hæ
ders Gierninger. Jeg udbreder mi
Hænder til dig, min Siel tørster eft
dig, som tørt Land, Sela. Herre! bø
hør mig snart, min Aand forgaaer, sk
ikke dit Ansigt for mig, at jeg ikke bl
ver, som de, der fare ned i Graven. L
mig aarle høre din Naade, thi jeg ha
ber paa dig: Kundgiør mig den Ve
som jeg skal gaae paa; thi mig forla
ges efter dig. Min Gud! frels mig fr
mine Fiender! jeg haver Tilflugt til di
Lær mig at giøre efter din Behageligh
thi du er min Gud; lad din gode Aa
føre mig paa slet Vei! Herre! vederqv
mig for dit Navns Skyld, før min S
af Nød for din Retfærdigheds Skyl
og forstyrre mine Fiender for din M
skundheds Skyld. Og fordærv alle, so
bedrøve min Siel, thi jeg er din Tien

[redacted]